

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР ИМА НЕЩО В СЕН ТРОПЕ

Част 2 от „Мак Райли“

Превод от английски: Силвия Желева, 2011

chitanka.info

ПРОЛОГ

СЕН ТРОПЕ — ДАВА СЕ ПОД НАЕМ

Очарователна вила, построена в традиционния средиземноморски стил, намираща се близо до древен манастир. Облени от слънчева светлина тераси, плувен басейн с под от мозаечни плочки, вътрешен двор с красива аркада и маслинови дръвчета, морава с гъста и сочна трева към хълм, засаден с борови дървета, от който се вижда морето. Пет спални, пет бани. Красиви мебели. Съвременни кухни, снабдени с всички модерни уреди. Персоналът е на разположение, ако се появи необходимост.

Осигурено уединение и спокойствие.

За брошури със снимки и повече подробности се свържете с:

MadameSuzannetLarriotCannes@wanadoo.france

Беше студена пролетна утрин в Калифорния. Мак Райли седеше на верандата на малката си къща в Малибу, вдигнал крака върху перилата, а погледът му се рееше над проблясващите води на Тихия океан. На хоризонта се събираха буреносни облаци, духаше студен вятър, който караше космите на голите му ръце да настръхват. Той отвори големия жълт плик с френска марка, извади листовете и ги разпръсна върху масата, след което започна да ги чете един по един.

Писмото беше от мадам Сузан Ларио, която даваше стаи под наем, и беше отговор на неговото запитване до нея относно вилата ѝ в Сен Тропе, информация за която беше открил в Интернет.

Заинтригуван, Мак започна да разглежда лъскавите цветни снимки на сградата с името „Вилата на Виолет“ с красивите аркади, тюркоазен плувен басейн и слънчеви тераси с удобни бели шезлонги, очакващи щастливите почиващи, които, с повече късмет, можеха да се

надяват на бутилка добре изстудено френско вино и великолепна жена до себе си.

А Мак познаваше точно такава жена. Човек би могъл да добие и погрешно впечатление за сеньора Скай Кото де Алварес — нетипично и некрасиво име, дадено от майка ѝ хипи и баща мексиканец — ако я видеше, облечена в черни кожени дрехи, да язди като див мустанг своя „Харли“ по магистралата „Пасифик Коуст Хайуей“, защото щеше да забележи само дългите ѝ крака и съблазнителните женски извивки. Но факт беше, че Съни, както я познаваха всички, беше завършила университета в Пенсилвания, специалност бизнес, и беше шеф на собствената си компания за връзки с обществеността.

Да, Съни беше женствена и съблазнителна, но също и умна. Тя беше забавна и непредсказуема, не обичаше реда и чистотата. Беше смела, както бе доказала в няколкото случая на убийство, по които беше работила с Мак, но в същото време беше уязвима и женствена. Беше също страхотна готвачка. Красива, в модните си дрешки, когато беше облечена за среща с мъж, и великолепна и пищна без дрехи в леглото. И, за нещастие, обожаваше малката си чихуахуа, която беше истинско чудовище, макар и с тегло от само два килограма, и носеше името Тесоро, което, в превод от испански, означаваше „Съкровище“.

Наскоро Мак беше предложил брак на Съни. Или поне така твърдеше тя, макар че той не можеше да си спомни със сигурност. Обаче сега тя носеше на лявата си ръка пръстен с малък диамант във формата на сърце, а красивото ѝ лице се озаряваше от щастлива усмивка.

Истината беше, че Мак харесваше връзката им такава, каквато бе в момента. Съни имаше свой собствен апартамент в близост до пристанището, който споделяше с ужасната си чихуахуа, а той си имаше малката къща, тип вила, в Малибу, сгушена между много по-импозантните жилища на богатшите в самия край на колонията, както беше известен този район. А другата истина беше, че Тесоро беше започнала война с кучето на Мак, спасения от него едноок трикрак помияр с обратна захапка, която му придаваше вечно глупав вид. Името му беше Пират, то беше гордостта и радостта на Мак. А както е известно, никой не може да застане между човека и кучето му. Дори и Съни.

В момента обаче, „Вилата на Виолет“ се струваше на Мак точно онова, от което двамата със Съни имаха нужда. Възможност да избягат от ежедневието, да си починат. Самотата, спокойствието, Малибу и малкият му дом бяха за него всичко, което един мъж би могъл да иска, но в момента той работеше два пъти по-упорито за успеха на шоуто си „Мак Райли и мистериите в Малибу“, а беше и два пъти по-зает като частен детектив. Стараеше се с всички сили да запази името, с което се появяваше на таблоидите, по чиито страници бе известен като „Мак Райли, частният детектив, устремил се към звездите“.

Определено им беше нужно време и почивка, за да подредят живота и бъдещето си. Сен Тропе изглеждаше перфектният отговор.

Мак взе телефонната слушалка и се обади на мадам Ларио в Кан. Само след десет минути „Вилата на Виолет“ беше негова за целия месец юни. Както и за доста пари. Но нали никой не твърдеше, че почивка в Сен Тропе би могла да бъде евтина. А и двамата със Съни най-после щяха да бъдат сами.

Ако се изключеха кучетата им, разбира се.

На следващия ден мадам Ларио, седнала удобно в офиса си в една малка задна уличка в Кан, извърши трансакцията, затвори лаптопа си, прибра го в куфарчето му, подреди всички документи за отдаване под наем, а копията изпрати на клиентите си по пощата.

Тя беше обикновена, незабележителна жена, която изглеждаше пристрастена към слънчевите си очила. Никой никога не я беше виждал без тях. Тя пооправи кафявата си коса, намаза устните си с младежки розово червило и облече своето обикновено кафяво ленено сако. Заклучи вратата след себе си, качи се в скърцащия асансьор, остави ключа за офиса в пощенската кутия на хазяина на сградата, излезе навън, позабави се малко на тротоара, а после се качи в колата си.

Отиде до банката, провери дали парите са пристигнали и затвори бизнес сметката си. Прехвърли парите отново, този път в частна сметка, и потегли към летището. Мадам Ларио не беше жена, която губи времето си в напразни грижи за хората. Всъщност мадам Ларио не би позволила на никого да ѝ попречи да вземе това, което иска. Тя беше такава през целия си живот. Безмилостна.

ГЛАВА 1

Беше началото на юни, денят преди дългоочакваната ваканция. Съни опаковаше багажа, което означаваше, че в нейния апартамент с високи от пода до тавана прозорци и изглед към пристанището цареше хаос. Той не беше подреден и в най-добрите времена — нещо, което подлудяваше Мак. Изключение правеше кухнята, която беше безупречно чиста — като операционна.

Съни беше усвоила готварското изкуство от баба си, мексиканката (традиционните мексикански блюда, които тя приготвяше в навечерието на Коледа, не биха могли да бъдат забравени) и обожаваше кухнята си. Обичаше да готви за Мак и винаги обръщаше особено внимание на избора на вино — то трябваше да достави удоволствие на мъжа, който вече се беше превърнал в познавач. И винаги обличаше нещо сладко и секси — за да поласкае и сърцето му, а не само небцето му.

При първата им среща — а именно, на прес партито по случай неговото шоу — той беше облечен в дънки и тениска, които бяха неговото обичайно облекло, както тя скоро разбра, а сините му очи я пронизваха и ѝ нашепваха, че тя е най-хубавото нещо за цялата вечер. Електричеството пробяга по пръстите им, когато си стиснаха ръцете. На Съни се стори, че двамата са свързани, по тялото ѝ се разляха топли вълни, които приятно погъделичкаха кожата ѝ. Това беше преди две години и оттогава двамата рядко се разделяха.

Сега Мак беше станал известен; неговото телевизионно шоу „Мак Райли: мистериите в Малибу“, смесица между документалистика и драма, се излъчваше по целия свят. Той беше разрешил някои от най-големите загадки в Малибу, престъпления от страст, както и такива, породени от алчност. Мак притежаваше почти невероятна способност да усети и разбере мисленето на престъпниците, включително и на убийците. В същото време той успяваше да запази чувството си за хумор. Когато към всичко това се добавеше и чарът му, който камерите само подсилваха, успехът на шоуто му беше лесно обясним. Неговата

привлекателност също беше един от плюсовете му. Съни го намираще неустоим.

Мак успяваше да запази интереса и чувствата на Съни, като ѝ позволяваше да му помага в разследванията. Караше я да се чувства така, сякаш не можеше да живее без нея. Караше я да се смее, купуваше ѝ цветя и когато ревнивата Тесоро не беше наоколо, те се любеха по-добре от очакванията на всеки. Животът и любовта бяха едно и също нещо за Мак Райли, а Съни го обичаше всеотдайно, макар че непрекъснато се питаше как биха могли да сключат брак, щом кучетата им са непримирими врагове. Тя беше прехвърлила трийсет, а Мак — четирийсет. Идеалното време в живота за сключване на брак. И за двамата. Тя би се отказала на минутата от апартамента до пристанището и би се преместила при него само ако кучетата им не изпитваха такава чудовищна злоба едно към друго. Все пак, тя беше принудена да признае, че за враждата беше виновна Тесоро. Бедният Пират се беше научил да стои далеч от нея, когато Тесоро оголваше зъби. Всъщност Мак също гледаше да не е наблизо, защото имаше белези, които непрекъснато му напомняха за това.

Съни въздъхна и занесе още един куп дрехи от гардероба до леглото, върху което вече имаше тоалети, достатъчни за шестмесечна ваканция, както и за всяко обществено събитие. Защо никога не можеше да вземе решение да се откаже от две трети от багажа, за да пътува удобно — така, както съветват женските списания, защо?

Тесоро, елегантна, с кестенява козина, ужасно разглезена, седеше в отворения куфар, напрегната като добре навита пружина, и я гледаше тъжно — очевидно се страхуваше, че ще бъде оставена в кучешкия приют в близост до летището. Напразни тревоги, като се имаше предвид, че с нея се отнасяха като с принцеса и се грижеха за доброто прекарване на времето ѝ. Разбира се, тя никога не би позволила на Съни да узнае истинските ѝ мисли. Тесоро прекрасно знаеше как да кара собственичката си да изпитва чувство за вина.

— Всичко е наред, сладката ми, този път ще дойдеш с мен — обеща ѝ Съни и я постави в кучешката чанта „Луи Вютон“, много скъпа и купена предния ден. — Все пак, любимото ми куче не може да отиде на ваканция в Сен Тропе в старата си чанта, нали?

Съни отиде до прозореца и загледа гората от мачти и знамената, които вятърът развяваше на фона на ясното синьо небе. Продължаваше

да се тревожи за количеството на багажа си.

В този момент звънна телефонът.

— Здравей, бейб, аз съм.

Съни се усмихна.

— А тук е момичето, готово да те придружи до Сен Тропе, да се пече на слънце на плажа и да пие розе.

— Да, е...

Съни долови колебанието в гласа на Марк и смръщи вежди.

— Ето как стоят нещата, Съни. Обаждам се от телевизията. Възникнаха някои проблеми, трябва да се заснемат наново някои сцени. Което включва ново списване на сценария и няма да успея за полета утре.

— Какво?

— Не мога да тръгна утре.

Изумена, Съни не беше способна да каже и дума.

— Виж, съжалявам, но знаеш как е. Нямам избор. Ето какво предлагам: защо ти да не пътуваш, както е предвидено? „Вилата на Виолет“ е готова и ни чака, икономката ще е там и ще се грижи за теб. А аз ще дойда след два дни.

— Два дни?

Мак въздъхна.

— Ще направя всичко възможно, скъпа, обаче няма причина вие двете с Тесоро да не пътувате утре. Ще имаш всичките необходими за кучето документи. Ще можеш да започнеш работа по тена си по-рано. Виж, ще уредя лимузина, която да те вземе от апартамента ти и да те откара до летището. Ще можеш да вземеш самолета до Париж, а оттам — и до Ница. А там ще трябва да отидеш само до „Херц“, да наемеш кола и да шофираш до Сен Тропе. Ще ти дам ключовете от къщата и договора за наемане, който ми изпрати по факса мадам Ларио.

Съни продължаваше да мълчи, поради което накрая Мак запитва:

— Какво ще кажеш?

Тя гледаше втренчено телефона.

— Мисля — отговори. — Питам се как трябва да постъпя с мъжа, който проваля плановете ни за ваканцията в последната минута.

— Съни, бейб, аз не се отказвам. Ще бъда при теб след няколко дни.

— Колко?

— Два. Най-много три.

— Добре — съгласи се неохотно тя.

— Ще трябва да остана тук докъм девет. Мога ли да дойда да те видя?

— Ще се срещнем в „При Джорджо“ — каза тя. — Можем поне да си устроим нещо като прощална вечеря.

Макар че вече не беше в толкова приповдигнато настроение, Съни се погрижи да изглежда добре — облече бяла ленена блуза без ръкави и тясна пола, на врата си сложи тежка тюркоазна огърлица, а на устните — червеното червило, което за нея беше характерно като подписа ѝ. Меките черни къдрици, които се спускаха до раменете ѝ, блестяха, а кожата ѝ имаше златист отблясък на приглушената светлина. Тя отиде на срещата в заведението навреме и седна, кисела и намусена, да го чака.

Мак закъсня с половин час. Влезе забързано в малкия и претъпкан италиански ресторант, погледът на тъмносините му очи я търсеше, спираше се тук-там, докато най-после стигна до масата в ъгъла. Докато вървеше към нея, спря няколко пъти, за да стисне ръцете на Том Круз и Кати Холмс, както и на Пош и Бекъм, на Шарън Стоун, великолепна както винаги. Всички познаваха Мак от телевизионното му шоу и го харесваха, защото беше открит, пряк и изключително добър в работата си. Погледът на Съни срещна неговия и въпреки изпитваното разочарование лицето ѝ грейна. Макар и уморен, облечен в избеляла тениска и дънки, праметнал през рамо черното кожено яке, подарък от нея. Мак успяваше да извика женското ѝ възхищение с добре поддържаното си и привлекателно тяло.

Той я целуна по косата, настани се срещу нея и взе ръцете ѝ в своите.

— Ще ми простиш ли?

— Хей! — каза тя весело. — Не се случва често някое момиче да отиде на почивка в Сен Тропе само. Никога не се знае в какви неприятности може да се забърка.

Мак поклати глава, доволен, че тя проявява здрав разум и е готова да приеме неизбежното.

— Това също е вярно — каза той, докато сервитьорът наливаше в чашите им превъзходното „Антиори Кианти“, което Съни вече беше

поръчала. — Човек наистина никога не може да бъде сигурен. Но ти говориш френски.

— Е, работих известно време в Париж, но това беше преди години. Вероятно съм забравила голяма част от онова, което знаех тогава.

— Мисля, че паметта ти ще стане услужлива и ще си спомниш, щом стъпиш на френска земя. — Мак стисна ръката ѝ през масата. — Няма да бъдеш сама дълго, обещавам. — Доволен, видя как лицето на любимата му грейна, а в очите ѝ отново заблестяха весели искрици.

— Знам, знам... Обичаш ме прекалено много, за да рискуваш да ме завладее някой прекрасен и мил европейец.

— Права си, бейби.

Мак целуна дланта ѝ и двамата се усмигнаха един на друг през масата.

— Тази е последната ни вечер заедно — каза тя и го изгледа предвзето и дори театрално изпод миглите си, които бяха толкова дълги и гъсти, че хвърляха сенки върху бузите ѝ.

Той протегна ръка и леко ги погали.

— Няма да ридаеш по мен, нали, бейби?

Предвзетият поглед веднага беше заменен от високомерен и втренчен.

— Да не би да съм от онези жени, които плачат?

— Е, при дадените обстоятелства...

— И какви, по-точно?

— Както понякога, след като сме се любили...

— Ха! Това е съвсем различно нещо! Това е... това е...

— Какво?

— Удоволствие — прошепна тя с поглед, прикован в неговия, и излъчваща интимност, присъща само на любовниците.

— Казах ли ти колко си красива тази вечер? По-прекрасна от всеки друг път.

— Казваш го, за да се откачиш.

— А ти ще ми позволиш ли?

— Този път... може би. Но не и по друго време.

— Добре. А сега, можем ли вече да се заемем с храната и да поръчаме спагети със скариди?

Съни въздъхна блажено.

— Със сигурност знаеш как да доставиш удоволствие на една жена.

— Специалист съм.

— Но не само в това, а и в разрешаването на убийства.

— Да, може би в това също.

— Обаче не и в Сен Тропе. — Беше категорична по този въпрос.

— Там ще сме на почивка.

— Разбира се. — Мак се пресегна през масата и взе ръцете ѝ в своите. — Красив пръстен — отбеляза.

— Скоро ще станат два.

— Предполагам, че си права. — Мак мислено се прекръсти.

Обичаше силно и предано Съни, обаче бракът беше съвсем друго нещо. Но им предстоеше ваканция в романтична вила в Южна Франция и трябваше да видят все пак какво щеше да им донесе тя.

След вечеря Мак, в своята изработена по поръчка „Тойота Приус“, последва Съни, която беше седнала зад кормилото на своя „Мини Купър“, до нейното жилище в Марина дел Рей. Паркира до нея и взеха асансьора до деветия етаж, като през цялото време се целуваха и галеха страстно.

— Ще ми липсваш, скъпа — прошепна той, докато гризеше нежно меката част на ухото ѝ и се наслаждаваше на тръпките на удоволствие, които я разтърсваха.

Беше напълно забравил за Тесоро, която се нахвърли върху него веднага, след като прекрачи прага.

— Как съм могъл да забравя за теб, малка дивачке? — запита я той и прекоси фойето, докато Тесоро продължаваше враждебно да души след него. — Съни, какво ще направиш по въпроса с това куче?

Мак я погледна умолително, а тя се засмя.

— Тесоро е моята истинска любов. Нали така, бейби?

Тя коленичи и кучето веднага изостави Мак, скочи в прегръдките ѝ и започна да ближе лицето ѝ и ентусиазирано да издава звуци на задоволство.

— Ще ти липсва, ако я няма — предупреди го Съни.

— Искаш ли да се обзаложим? А и ти още не си тръгнала към Сен Тропе и аз искам да съм близо до теб.

Кучето, като че ли чуло думите му, обърна глава и го изгледа недружелюбно, сгушило се в прегръдките на Съни — точно там,

където искаше да бъде Мак. Като продължаваше да се смее, Съни отнесе съкровището си в кухнята, извади опаковка кучешки лакомства и огромен кокал и ги поднесе на Тесоро. А тя, размахала щастливо опашка, първо ги подуши, след което им се нахвърли.

— Най-послед съм щастлив — каза Мак, хвана я за ръката и я поведе към спалнята. Изгледа учудено малкия куп дрехи върху леглото, а после — почти празния куфар.

— Само толкова багаж ли ще вземеш? — каза с изумление.

— Опаковането на багажа е много личен въпрос — отговори Съни, свали внимателно дрехите на земята, а после се хвърли в прегръдките му и зарови лице във врата му.

Тъмната ѝ коса имаше мириса на свеж бриз и погъделичка носа му. Мак я приглади нежно назад и изпита удоволствие да усети копринената ѝ мекота между пръстите си. Притисна Съни към себе си. Стояха, тяло до тяло. Тя наклони глава назад, затвори очи, а той плъзна длани под полата ѝ и обхвана покритите от дантелените ѝ гащички задни полукълба, притисна ги към слабините си. Напоследък тя беше добила вкус към дантелените боксерки, заменили прашките, и като плъзна пръсти под ръба им, Мак си помисли, че са адски секси. В същия миг тя нададе стон на удоволствие.

— Красива си — прошепна той. — Много си красива, моя Съни, най-красивата жена на света...

Тя се оттласна леко от него, след което го дръпна върху леглото. Бялата пола се повдигна по-високо и откри загорелите ѝ бедра. Светлосините дантелени боксерки чакаха Мак да ги свали с треперещите си от възбуда ръце. Той не можеше да чака, нямаше търпение дори да съблече всичките ѝ дрехи, както и своите.

— Желаш ли ме, бейби? — прошепна, притиснал се силно в нея. — Кажи, че ме желаш.

— Да, о, да — прошепна тя в отговор. — Макар че ме изоставяш, изпращаш ме съвсем сама в Сен Тропе.

— Какво? — Мак, удивен, застана на колене върху леглото.

— Е — каза Съни, като продължи да лежи, вдигнала поглед към него, а очите ѝ с цвят на кехлибар бяха съвсем невинни под тъмните мигли. — Все пак, няма да можеш да ме любиш, ако не си там, с мен. Нали?

— Два дни — изстена Мак. — Само два дни, Съни.

Въздишката ѝ отекна в спалнята, миглите ѝ затрепкаха театрално.

— Струват ми се като две седмици.

Погледите им се срещнаха. Гледаха се дълго и мълчаливо. Съни първа наруши тишината:

— Просто се шегувах — каза.

Мак нададе стон и отново покри тялото ѝ със своето, зарови лице във врата ѝ, започна да хапе нежно ушите ѝ, да я целува по устните.

— Ще ми позволиш ли да те любя, макар че ще те изоставя съвсем сама във Франция цели два дни?

— Може би три — напомни му тя.

— А, на кого му пука? — възкликна той и бързо се съблече.

Съвсем беше забравил за кучето. Но си спомни, когато малка и топла топка, покрита с козина, се озова на гърба му и започна да го хапе, с което го накара да отдели тяло от Съни и да падне на пода.

Мак побърза панически да прикрие интимните си части и чу смеха ѝ. Тя се смееше така, сякаш това беше най-смешното, което беше виждала.

— Кучка! — извика той след Тесоро.

После и той започна да се смее. А когато най-после се изправи и се огледа, видя Тесоро да лежи блажено върху корема на Съни. Беше готов да се закълне, че вижда триумф в очите на малката чихуахуа.

— Изглежда, ще се наложи да почакаме до ваканцията във Франция — каза той неохотно.

Съни отговори, като продължаваше да се смее:

— Предполагам.

ГЛАВА 2

Полунощ в Ница

Съни чакаше, изпълнена с нетърпение, на летището в Ница, изправена пред гишето на агенцията за коли под наем „Херц“. Самолетът от Лос Анджелис до Париж беше закъснял с пет часа, тя беше изтървала свързващия полет и бе принудена да хване по-късен. Струваше ѝ се, че пътува вече цяла вечност. Гледаше през прозорците към палмите, превити под напора на вятъра, който разтърсваше въртящите се врати. Задаваше се буря. „Мистралът“, беше казала жената от агенцията, бе поклатила глава и бе извила очи към небето.

Тесоро виеше жално, затворена в специална чанта за животни, поставена върху chariot, както французите очарователно наричат количката за багаж. Съни продължаваше да стиска старата си сламена чанта, която бе ветеран от многобройните ѝ пътувания. Беше завързала дръжките ѝ с копринена панделка, за да не изпаднат от нея нещата, които бе сложила вътре последни (и които включваха чисто бельо, в случай че си загуби багажа). А най-отгоре се виждаше един позастарял сандвич с много шунка и сирене, който беше купила на летището в Париж с намерението да го хапне, ако случайно огладнее много. В другата си ръка държеше пластмасова чашка със силно кафе, а чантата, особено „подходяща“ за пътуване, червена с черни кожени дръжки и цип, така че нищо не би могло да изпадне от нея, бе праметната през рамото ѝ. В нея бяха паспортът ѝ, парите и важните документи като например този на отдаването на вилата под наем, и ключовете за „Вилата на Виолет“, както и шоколад и томче на Пруст (На път към Суан), което смяташе да чете на плажа.

Обикновено с грижливо поддържан външен вид, сега изглеждаше раздърпана и измачкана поради пътуването, което бе продължило повече от двайсет и осем часа. Облечена в дънки, тениска и дълга кашмирена жилетка, с кичури коса, изплъзнали се от набързо стегнатия кок, в ръце с няколко чанти и купа багаж в количката, с Тесоро, която продължаваше да вие жално, тя приличаше на пътуваща

циганка. Точно в онзи момент, преживяването далеч не приличаше на луксозната ваканция, обещана ѝ от Мак.

Вече навън, с ключовете за колата в ръка, Съни си пое дълбоко дъх, благодарна за чистия и свеж въздух, макар и да бе студен. Леденият вятър се вихреше иззад ъглите и караше сивите, пухкави като памук, облаци да се носят по безлунното небе. Съни отключи колата и бързо напъха чантите в багажника, после освободи кучето.

Тесоро излая и потрепери, изпиша се набързо, изискано като дама, след това доброволно се върна в чантата. Съни ѝ обеща, че скоро ще бъдат във „Вилата на Виолет“, където ще тънат в лукс и удобства и ще имат топло и меко легло, в което ще спят двете заедно.

След като зададе адреса на JPS-а, тя пое на изток в мига, в който бурята най-после се разбушува. Дъждът започна да плиска на потоци върху предното стъкло, а автомобилите по уличното платно буквално пълзяха. Все пак според нея Сен Тропе не бе много далеч или поне така и се струваше, като гледаше картата. Колко ли би могло да продължи пътуването?

Сен Тропе 2:30 след полунощ

Бертран Оливие вървеше по тесния кален път. Нощта бе тъмна като пещера, пълна с прилепи, а дъждът го удряше косо. Бертран обаче обичаше бурите, нощите и самотата.

Носеше пелерина с качулка в камуфлажен тъмнозелен цвят. Очилата му, чиито стъкла бяха дебели, бяха напълно безполезни в този пороен дъжд, но старомодният бинокъл, праметнат през врата му на кожена каишка, беше снабден с малки метални капачета, които покриваха и предпазваха лещите подобно на клепахи. Това бе всичко, от което имаше нужда, за да вижда.

Зад него проблеснаха автомобилни фарове. Сварен неподготвен, той се поколеба секунда, после се скри в храстите и се приведе ниско, за да изчака превозните средства да отминат.

Съни шофираше, със сериозно и мрачно изражение, по калното платно. Не се предполагаше, че вали и в Сен Тропе, това бляскаво кътче на земята, а ето, че се извиваше буря, придружена от такъв

потоп, че човек едва ли не очакваше да види пред себе си Ной с неговия дървен ковчег.

— И, повярвай ми, Ной — процеди тя през здраво стиснатите си зъби, — ще се радвам да те видя.

Пътуването продължи като че ли цяла вечност в по-голямата си част по виещи се селски еднопосочни шосета. Беше изтощена и ѝ се искаше да бе останала да пренощува в Ница.

От задната седалка долетя тъжен лай. Тесоро не бе свикнала да е затворена толкова дълго време, пък макар и в луксозната чанта „Вютон“. И сякаш за да засили нещастиято ѝ, носът на Съни течеше. Беше готова да се закълне, че е настинала в самолета. Като кихаше и подсмърчаше, а тъжният лай на Тесоро образуваше фона на тези звуци, тя продължаваше да шофира.

Женският глас от JPS-а отново говореше. И то на френски, за бога. А в момента тя не можеше да си спомни нищо от уроците по чужд език в училище.

Чакай минутка! Какво бе това? Натисна рязко спирачките и колата се подхлъзна леко. Дали не бе някаква илюзия? Мираж? Или пък наистина бе видяла мъж, застанал наред шосето?

Сърцето ѝ заби тежко, дланите ѝ се изпотиха и изведнъж съвсем ясно осъзна, че е сама на пътя, който води сякаш в нищото.

Продължи напред. Светлината от фаровете ѝ попадна точно върху мястото, където ѝ се стори, че бе видяла мъжка фигура. Нямаше никого. Съни въздъхна облекчено и се замисли с копнеж за удобствата и уюта, които я очакват във „Вилата на Виолет“.

Бертран Оливие излезе от храстите. Насочи бинокъла към колата и загледа как червените светлини се стопяват в далечината. Видя, че шофьорът е жена. И че е сама. Знаеше, че единственото място, където би могла да отива по това шосе, е „Вилата на Виолет“. Бертран я познаваше много добре — и отвън, и отвътре. Знаеше също така, че в момента е празна.

Затича по шосето към нея.

ГЛАВА 3

Лос Анджелис

Беше малко след пет часа лосанджелиско време, а Мак работеше още от шест часа сутринта. Екипът снимаше в голямото, подобно на хангар, студио близо до плажа Венеция. Той си бе дал кратък отдих и пиеше кафе — толкова горещо и безвкусно, че се питаше дали въобще съдържа кофеин. В същото време полагаше усилия да се въздържи да не хапне понички и сладки, въпреки че захарта също щеше да му даде енергия.

Не беше единственият уморен. Целият екип се бореше с изтощението, а режисьорът ставаше все по-нервен. Обаче всички бяха твърдо решени да продължат, защото съществуваше възможност предаването да е готово за излъчване още същата вечер. Сценаристите бяха намерили разрешение на проблемите, с които се бяха сблъскали, и сега единственото, за което Мак мислеше, бе как да се измъкне и да хване следващия полет до Париж. Всъщност бе готов да хване самолет до което и да е място във Франция, ако това означаваше да е по-близо до Съни.

Въпреки силната умора, той изглеждаше добре — висок и леко изпит, но по секси начин, с тъмна коса, която падаше над дълбоките му сини очи. Винаги, когато погледнеше право в камерата — което правеше в началото и в края на предаването — те сякаш се свързваха с тези на зрителите и ги привличаха към него: холивудския частен детектив в черното кожено яке „Долче и Габана“, което му бе купила Съни и се бе превърнало в негова запазена марка. В момента обаче много му се искаше да затвори своите магнетични очи (както ги наричаха таблоидите, с което предизвикваха смеха на Съни), да поспи поне малко и да потегли към Франция. Легна на дивана, затвори очи и се замисли за Съни и за следващия сеанс снимки.

— Райли, ето те и теб, старо копеле.

Мак повдигна бавно клепачи и изгледа мъжа, застанал пред него. Беше нисък и широкоплещест, мускулите му бяха силно развити от

вдигането на тежести. Очите му бяха светлокафяви, а гъстите му вежди почти се съединяваха над острия нос. Въпреки че бе нисък, той имаше властен вид и поведението на човек, който е свикнал да заповядва.

— Рон Перин — каза Мак. — Кога излезе?

— Преди няколко дни. — Перин се усмихна широко. — Отчасти благодарение на добрите думи, които ти каза на управата на затвора за мен.

Мак се изправи и стисна ръката на Перин. Преди година бе помогнал на Рон да разреши заплетен случай с финансови злоупотреби, както и две убийства, в които бе заподозрян. Мак бе открил убиеца, а Рон бе излежал известно време за измама, макар и да се кълнеше, че не е била умишлена. Мак му бе помогнал да сложи в ред не само деловия, но и личния си живот.

Перин бе женен за известна филмова звезда — русокосата красавица, макар и съвсем обикновен човек, Али Рей. Двамата живееха недалеч от къщата на Мак на плажа. Впоследствие Али се бе отказала от Холивуд и от живота, в който папараците и жълтата преса играеха немалка роля, както и от дома си в колонията Малибу и от имението в Бел Еър. Докато Рон беше в затвора, тя си бе купила малко лозе във Франция и живееше там в къщичка, грижейки се за лозите си.

Перин каза:

— Обадох се на помощника ти, Роди. Той ми каза, че си тук, и ми даде пропуск. Реших да се отбия да те видя и да ти кажа, че съм излязъл.

— С вече нов характер — подметна Мак.

— Може би, може би. Със сигурност имах достатъчно време да премисля нещата. Изгубих много пари, трябваше да се освободя от доста багаж, но успях да задържа самолета във въздуха. Всичко това се оказа полезно за мен. Али идваше да ме види на всеки две седмици. Мисля, че сега сме по-щастливи от всякога. Или ще бъдем, когато отново се съберем.

Мак се надяваше Рон да се окаже прав. Перин каза:

— Знаех, че по това време вече трябва да си свършил с предаването. Али ме помоли да ви поканя двамата със Съни да ни гостувате във Франция. Какво ще кажете за малка ваканция в нашето

местенце в Дордоните? Знаете, че не е много далеч от Бордо и Сен Милион. — Рон знаеше за вкуса на Мак към доброто вино.

— Кога ще тръгнеш?

— Когато си готов. Лесно можем да излетим от Санта Моника.

Мак стана и стисна Рон за рамото. Погледна в очите му и каза:

— Ти не го знаеш, Рон Перин, но си отговорът на молитвите ми.

Перин пристъпи от крак на крак, а на лицето му бе изписано смущение.

— Е, и ти беше отговорът на моите молитви преди известно време. Ако мога да направя нещо за теб, просто ми кажи.

Мак му разказа набързо за това, че бе наел вила за почивка в Сен Тропе, но бе забавен заради работата си и бе оставил Съни да замине сама.

— Трябва да тръгна още тази вечер — каза. — Ако съм с теб, може би ще стигна при нея още преди да е имала време да усети липсата ми.

Перин направи знак с отворена длан.

— Смятай го за направено. Ще те заведа, където пожелаеш. Дай ми разпределение на времето си, за да мога да направя плана за полета. „Чесна“ -та ще е готова, когато кажеш.

— Тази вечер — каза Мак. — Веднага щом свърша тук.

Сега, когато знаеше, че скоро ще види своята Съни, всичко в неговия свят бе наред.

Глава 4.

Сен Тропе, три часът след полунощ

Съни шофираше бавно нагоре по полегат хълм. Водата се стичаше към нея. Струваше й се, че се опитва да изкачи водопад. Гласът от JPS-а, все така на френски, я уверяваше, че е пристигнала, но всеки път, когато надзърнеше виждаше само мрак. А после видя висока стена, както и здрава и солидна дървена порта. Затворена, разбира се.

Съни изруга и слезе от колата. Само след секунди бе прогизнала до кости, а после я връхлетя вятърът, който ревеше в клоните на

дърветата като локомотив. Приведена на две, тя тръгна със залитане към портата.

Декоративна плоча в синьо и жълто съобщаваше, че пред нея е „Вилата на Виолет“. Е, слава богу, поне бе на правилното място. Опита бравата, която всъщност беше две кръгчета от ковано желязо, излизащи от устата на лъв, и изпита облекчение, когато вратата се отвори.

Влезе обратно в колата и потегли. Вятърът накланяше силно клоните на дърветата и те препречваха алеята. Пред нея се изправи къща. Никъде не светеше.

Съни свали прозореца и се загледа в тъмната къща.

Беше закъсняла с часове, но нима икономът не можеше да остави поне една лампа да свети? Нервна, за секунда се замисли дали да не обърне и да отседне на хотел в Сен Тропе, но беше посред нощ, а бурята все още вилнееше. Пътят също не бе лек, а тя бе изтощена. Извади ключовете от червената си чанта, взе куфарите от багажника, праметна сламената чанта през рамо, изкачи няколкото стъпала до входната врата, отключи и пристъпи в тъмния коридор.

Още преди да е намерила ключа за осветлението, мястото бе окъпано в светлина. Тя премигна полузаслепена. Вдигна поглед и видя мъж, клекнал в края на стълбите в застрашителна бойна поза, вдигнал ръце високо над главата си. А в тях държеше меч.

Съни направи това, което всяка разумна жена на нейно място би направила. Обърна се и побягна.

Изпаднала в ужас, се озова в сводеста галерия и се подхлъзна на мокрите от дъжда камъни. Не чуваше нищо, освен оглушителните удари на сърцето си. И тежките му стъпки след себе си. Настигаше я. Отново се подхлъзна, опита се да се хване за един каменен стълб, но не успя и падна.

Мъжът се спусна върху нея, а тя лежеше на земята с ръце на гърба. Викаше, но нямаше кой да я чуе.

— Какво, по дяволите, правиш в къщата ми посред нощ? — Гласът на мъжа издаваше силен гняв. Говореше на английски.

Изненадана, Съни спря да крещи.

— Как така твоята къща? Моя е. Аз съм я наела.

— Какво?

Той като че ли се замисли над онова, което тя току-що бе казала. После пусна меча и той издрънча върху плочите. А мъжът ѝ помогна да се изправи. Тя трепереше от студа и от шока.

— Съжалявам за меча — каза той. — Това е просто играчка, част от пиратски костюм за представление. Единствено него успях да открия, за да се защитя, тъй като бях сварен абсолютно неподготвен. Реших, че си крадец.

Съни, която все още трепереше, го изгледа. Беше прекалено тъмно, за да различи чертите му, но видя, че е висок и облечен в тениска и работни панталони. Отбеляза също и американския му акцент.

Той вдигна меча, хвана я за ръката и я поведе обратно към ярко осветения коридор.

— Наранена си! — възкликна, като видя кръвта по ръцете ѝ. Вероятно бе охлузила кожата си при падането. — Съжалявам. Нека първо почистя раните, а после ще ми обясниш как така си наела къщата ми.

Съни чу познато жално скимтене, което идваше отвън. Беше съвсем забравила за Тесоро. Изтича обратно до колата, грабна специалната чанта „Вютон“, като се молеше да постъпва правилно. И последва непознатия в къщата.

3:30 след полунощ

Скрил се в гъстите розмаринови храсти под прозореца на кухнята, Бертран Оливие наблюдаваше през бинокъла си сцената вътре. Беше изненадан да види мъжа. По гърба му мина трепетна тръпка, като видя меча, оставен на масата между двамата. Беше ли възможно жената да е негов затворник?

Тя пиеше кафе — кутийката с нес кафе бе върху масата — и правеше гримаси на неодобрение. Изглеждаше уморена, но бе очевидно, че не се страхува. Да, изглеждаше необичайно спокойна за жена, която вероятно е взета в плен. Въпреки насоката на мислите си, Бертран си пое дълбоко дъх, като видя, че дланите ѝ кървят. Малкото кученце, което държеше в скута си, подуши кръвта, после извърна глава с толкова силен лай, че Бертран го чу през затворения прозорец. Майката на Бертран бе англичанка, той говореше английски и в

момента много му се искаше да може да подслуша разговора, който се води вътре.

Съни не можеше да повярва, че пие кафе с мъж, който само преди минути беше — или поне тя мислеше така — готов да я убие. Седяха един срещу друг до голямата дървена маса в огромната прашна кухня, която принадлежеше на друг век.

— По-добре да се представя — каза непознатият. — Казвам се Нейт Мастерсън. От Ню Йорк.

На Съни не ѝ харесваше как я гледа, усмихнат леко, като че ли му е забавно. Знаеше, че изглежда, уморена, мокра и раздърпана, но вината за това бе отчасти негова. Нюйоркчанин, а? Би трябвало да се досети. Отпи от кафето си. Без мляко, без захар. Имаше отвратителен вкус, но поне бе горещо.

— Сонора Скай Кото де Алварес — представи се тя с пълното си име. — От Лос Анджелис. Обикновено ме наричат Съни. Единственият човек, който се обръща към мен със Сонора, е майка ми.

Нейт Мастерсън се усмихна широко.

— Нека Господ да ѝ прости.

Изведнъж Съни откри, че пред нея седи изключително привлекателен мъж. Беше може би в края на трийсетте години, кестенявата му коса бе късо подстригана, очите му бяха тъмни. В момента той ги скриваше зад очила с тежки костенуркови рамки, които му придаваха вид на светски човек с богат опит. Беше висок и мускулист, очевидно тренираше. Споменът за това, как бе застанал в края на стълбите, силен и заплашителен, с меч в ръце, я накара да потрепери. Мисълта, какво можеше да ѝ се случи, бе страшна, плашеща.

Нейт забеляза как тялото ѝ потръпна и каза:

— Сигурно ти е студено. Защо не съблечеш мокрите дрехи? Имам халат за баня, който можеш да облечеш.

Съни му хвърли предпазлив поглед. О, да, разбира се. Нямаше да се лиши от дрехите си, дори да умираше от студ.

Нейт се усмихна.

— Имай ми доверие, мисълта да те изнася не ми минава през главата. Просто не искам да хванеш пневмония.

Тя прегърна Тесоро още по-здраво. Кученцето отново нададе жален вой, защото не му харесваше да е притиснато до студената ѝ и

мокра гръд. Отговори неохотно:

— Предполагам, че не мога да седя така цяла нощ и по твоя под да капе вода.

— Нашия под.

— Какво?

— Изглежда, че тази къща може да бъде едновременно твоя и моя.

— Какво искаш да кажеш?

— Склонен съм да мисля, че от агенцията за отдаване под наем са направили грешка и са разрешили на двама души да я ползват в един и същи месец.

Съни бръкна в червената си чанта и извади договора, подписан от Мак. Подаде му го.

— Нима тук не пише, че вилата е наша за месец юни?

Нейт го прочете, после се изправи, отиде до бюфета и извади своя договор.

— Ето — каза, подавайки го на Съни.

Тя го прочете, после още веднъж, изумена. Отметна кичурите мокра коса от очите си и го погледна предпазливо.

— А сега — какво?

Нейт погледна часовника си.

— Мисля, че е най-добре утре сутринта — остават само няколко часа — да посетим мадам Ларио в Кан и да я попитаме какво мисли да направи по въпроса.

Съни изстена. Мак трябваше да е тук, за да се справи с това недоразумение. Какво щеше да стане, ако мадам Ларио преотстъпеше „Вилата на Виолет“ на Нейт Мастерсън? Това щеше да означава, че тя и Мак — когато се появеше, разбира се — щяха да останат в Сен Тропе цял месец без осигурено място за нощуване. А тъй като летният сезон в Ривиерата бе доста напреднал, може би нямаше да намерят нищо свободно. И най-вероятно щеше да им се наложи да се върнат в Малибу и да се лишат от ваканция, от романтика и от сватба.

Нейт продължаваше да настоява тя да свали мокрите си дрехи. С дългата си мокра коса тя приличаше на обезумяла русалка. Той не искаше, освен всичко друго, да се грижи за болна жена.

— Какво правиш тук сама? — попита.

Съни завъртя пръстена с розовия диамант.

— Годеникът ми също трябваше да е тук. Но работата го възпрепятства и аз дойдох сама. Той ще се присъедини към мен след два дни. Поне така мисля — добави мрачно. В момента определено бе сърдита на Мак Райли.

— Виж, Съни Алварес — каза Нейт, — наистина трябва да съблечеш мокрите дрехи. За бога, какво трябва да направя, за да те убедя, че няма да те нападна?

Погледите им се срещнаха над масата — неговият изразяваше нетърпение, а нейният бе предпазлив. След това Съни започна да се смее.

— Предполагам, че трябва само да се погледна в огледалото.

Той грабна двата ѝ куфара и я поведе по коридора към големия апартамент, който заемаше цялото източно крило.

— Будоарът на Виолет — каза. — Аз предпочетох стаята до стълбите.

Той включи осветлението, после отиде до френските прозорци и дръпна завесите. Съни се огледа.

Стаята бе обзаведена и декорирана в стила на Холивуд от трийсетте години на дваисети век. Стените бяха облицовани в светла ламперия, а мебелите — в бяла коприна и сиво кадифе, хромираните крака на масичките и рамките на огледалата блестяха. Декорът я караше да си представя елегантни жени в сатенени вечерни рокли с дълбоко деколте, които държат дълги цигарета и флиртуват с привлекателни мъже във фракове.

Краката на огромното легло с кралски размери бяха изработени от парчета разноцветно стъкло и то приличаше на постелята на индийски махараджа. Беше толкова високо, че до него водеха две дървени стъпала. На копринената кувертюра бе избродиран монограмът „В“ за Виолет.

Старото бюро, поставено в единия ъгъл, беше единствената мебел, която изглеждаше на мястото си. Като че ли някой, вероятно самата Виолет, го бе изработила — толкова просто и обикновено беше. Да, само стари дъски, вероятно изхвърлени от морето на брега, и избелели с времето до сивия цвят на кадифето. Върху него все още стоеше поставката за писма, имаше също попивателна хартия, както и листи за писане, сива и с печат, на който пишеше: „Вилата на Виолет“, Сен Тропе.

Всичко бе покрито със слой прах, сребърните повърхности бяха леко потъмнели, някога елегантните копринени завеси започваха да се накъсват с времето, в стаята се усещаше лекият дъх на мухъл — като че ли прозорците не бяха отваряни с десетилетия. В банята, облицована с розов мрамор, имаше ръждиви петна по краката на ваната, изработени в черно и сребристо, а когато пусна студения кран, потече кафеникава вода. Сърцето ѝ се сви. Съни знаеше, че не така е изглеждала „Вилата на Виолет“ на рекламната брошура. Нещо ужасно не беше наред.

Тя отхвърли всяка мисъл за горещ душ и наплиска лицето си със студена вода, взе хавлия от купа, праметнат върху рамката, и я изтръска, за да падне от нея насъбралият се прах. Потръпна и подсуши косата си, след това прокара пръсти в нея, за да я пооправи поне малко.

Остана така за миг, заслушана в трополенето на дъжда по покрива и в блъскането на вятъра в прозорците. В стаята на Виолет цареше спокойствие, но то приличаше, по-скоро на някаква странна застиналост. Различен вид тишина. Съни се почувства неспокойна и погледна кученцето, свило се на килимчето от овча вълна и издаващо кратки жални скимтения — от онези, за които Мак казваше, че му звучат като приглушения вой на полицейски сирени. Наведе се да погали любимката си.

— Всичко е наред — каза, но никак не звучеше убедително. — Обещавам, че ще бъде, ще видиш.

Доста неочаквано, в стаята повя топъл бриз и донесе мириса на цветя. Остана във въздуха за миг, после отлетя.

Космите по тила на Съни настръхнаха. Съблече мокрите си дрехи, облече белия хавлиен халат и obu удобните, стари и пухкави, розови пантофи, без които никога и никъде не ходеше. Грабна сандвича с много шунка и сирене, който все още бе завит в опаковъчната хартия, купен, както ѝ се струваше, преди векове на летището в Париж. Огледа се страхливо, взе Тесоро на ръце и забърза към безопасността на кухнята, където я чакаше Нейт Мастерсън, приготвил прясно кафе.

Едно беше сигурно — тя нямаше да спи в стаята на Виолет.

Отвън, от другата страна на прозореца, Бертран Оливие фокусира поглед в нея. Тя изглеждаше по-добре сега. Косата ѝ имаше красив синьо-черен цвят, а очите ѝ бяха лешниковокафяви, почти като

тези на кученцето ѝ, което, за голямо удоволствие на Бертран, се озъби и изръмжа на мъжа, който постави чашка прясно димящо кафе пред жената. А после ѝ предложи нещо от бутилка. Бертран присви очи, за да фокусира по-успешно погледа си. Коняк.

Предположи, че ѝ предлага коняк. Нали точно това питие трябваше да стопли кръвта и да върне цвета на бузите? Поне така твърдеше майка му, когато се глезеше с любимата си напитка. Обаче Бертран не искаше да мисли за майка си в момента.

Гледаше разочарован и донякъде ядосан. Искаше му се да отворят прозореца, за да чува какво си говорят. Жалко, че мъжът беше тук. Работата му щеше да е много по-лесна, ако го нямаше.

— Така е по-добре — каза Нейт с усмивка, с която, Съни бе сигурна в това, бе очаровал и вкарал в леглото си много жени. През ума ѝ мина мисълта, че може би дори трябва да се смята за щастлива да попадне в компанията на привлекателен мъж в загадъчна вила в отсъствието на Мак.

Той вдигна голяма, но полупразна бутилка испански коняк „Соберано“.

— Намерих го в шкафа. Вкусът му е добър. Какво ще кажеш да наля малко в кафето ти? Да те стопли.

— Тази е най-добрата ти идея досега. А имам и нещо, с което да се подкрепя. — Разви сандвича, чийто вид никак не бе добър след дългото пътуване. — Гладен ли си?

— О, Господи, да!

Съни разреза хлебчето на четири и го остави върху същата омазнена хартия между тях. С кафето, коняка и храната започваше да се чувства почти уютно.

— И така, с какво се занимаваш? — запита Нейт. — Там, в дебрите на Лос Анджелис?

— О, връзки с обществеността. Нали знаеш, осигурявам на клиентите си медийно внимание, рекламирам и тях, и продуктите им, такива неща.

— Да, такива, лосанджелиски, неща...

— А ти с какво се занимаваш? — На Съни ѝ се искаше да не звучи така, сякаш се защитава или оправдава.

Нейт се облегна назад, със сандвича в ръка, и се замисли.

— Нищо не правя. Отказах се от всичко, което съм. — Отхапа, замислен над онова, което току-що бе казал, после се поправи: — Тоест, отказах се от всичко, което мислех, че съм: брокерът от „Уолстрийт“, който работи всяка минутка от денонощието и събира долларите така, както катеричката — зимнина. Никога не почивах, работех усилено през цялата година. Нямах живот извън работата, просто бях най-добрият в професията, правех пари. Докато една сутрин — една от онези обикновени сутрини в три часа след полунощ — облечен в костюма на райе (моята униформа за „Уолстрийт“), останал до късно в офиса, за да уловя последните събития на азиатския пазар, но вече с мисъл за европейския... И тогава... — Той сви рамене, отпи от кафето и направи гримаса, когато то стигна до гърлото му. — Е, схвана картината, нали? Тя е класическа. Мъжът вижда как целият му живот преминава пред очите му като някакъв лош филм и разбира, че всъщност няма такъв, че парите не са всичко на този свят. И че е време да започне наистина да живее.

— И сега — какво?

— Сега? — Нейт отново отхапа от сандвича. — Сега трябва да открия какво е наистина да живееш. Прекалено съм свикнал с непрекъснатата работа и със самотата, за да се излагам като стока на световния пазар. Имам нужда от време, за да се възстановя, да разбера кой съм и накъде съм се запътил. Затова и наех тази вила. Тук е по-добре, отколкото на хотел, просторно е и мога да бъда сам с мислите си, да правя каквото искам и когато искам.

— И тогава се появих аз.

— Да.

Настъпи дълга тишина. После Съни каза:

— Разкажи ми повече за себе си.

Нейт сви рамене — жест, който показваше, че не е особено доволен от живота си.

— О, нали знаеш... Може би ще се опитам да напиша романа, който, както се предполага, всеки един от нас носи у себе си.

— А може би наистина е така — каза Съни, но после осъзна, че Нейт не я слуша. Той гледаше втренчено към прозореца, присвил очи. Тесоро също се обърна да погледне и нададе ниско гърлено ръмжене.

Нейт каза:

— Мисля, че има някой отвън.

Уплашена, Съни се изправи на крака, обаче Нейт вече бе тръгнал към вратата. Бяха му необходими няколко секунди, за да завърти големия старомоден железен ключ, но после се втурна в бурята.

Бертран Оливие го видя да приближава и побягна, подхлъзна се по мократа трева отстрани на алеята, приведе се зад дърветата и накрая се скри, задъхан, в пролука в стария тисов плет до портата.

Шумът от стъпките беше престанал. Бертран знаеше, че мъжът все още стои там и го търси с поглед в мрака, обаче той имаше предимството да познава терена. Познаваше тази къща и района около нея като дланта на ръката си.

Стъпките се върнаха обратно и Бертран прекоси толкова бързо моравата, че никой не би могъл дори за миг да зърне камуфлажната му пелерина и големия старомоден бинокъл, служил някога за наблюдение на птиците, който подскачаше на гърдите му.

Спря при портата и погледна назад. Изкушаваше се да се върне, макар да знаеше, че има опасност да го заловят.

Нейт бе изчезнал навън, в нощта. Нервна, Съни крачеше неспокойно из кухнята. Оглеждаше с любопитство черно стоманените огромни печки и фурни, в които вероятно, в дните на Виолет, са приготвяли лебеди, лястовички или нещо друго, но също толкова ужасно и екзотично.

Очевидно бе, че нито иконом, нито прислужник, са се доближавали до това място от години. Всичко, което намери в шкафа, бяха няколко прашни чаши и две чинии. Нямаше провизии, нито дори купичка царевични пръчици или веро за измиване на съдини. Но въпреки това кухнята, чийто таван бе от греди, имаше провинциален чар с ниските широки прозорци и дългата правоъгълна маса, със завесите на сини райета, закрепени на въже, които прикриваха мястото под мивката. Съни се опита да си я представи такава, каквато е била някога, когато в голямата камина, изградена от варовик, е горял огън и е давал топлина и уют в студени нощи като тази, а после я видя и през лятото, когато прозорецът е бил отворен, за да влизат вътре слънчевата светлина и топлият морски бриз. Може би Виолет бе устройвала неофициални партита в тази кухня, на които се е сервирали много вино и са се пеели песни, а тълпата приятели са се скупчвали до старото

пиано, което все още стоеше в ъгъла до камината с твърдо затворен капак и покрито, както и всичко друго, с многогодишен прах.

Погледна през вратата и видя Нейт да върви към нея. Той вдигна ръце и поклати глава.

— Няма никой! — извика. — Предполагам, че съм се объркал.

Тя въздъхна дълбоко от облекчение, с което го накара да се усмихне. Отвори му вратата и го изчака да почисти калта от обувките си на старото метално стъргало. Кученцето ѝ сновеше зад нея и ръмжеше.

Нейт прокара длани през мократа си коса, после отново седна до кухненската маса.

— Каква нощ! — каза и хвърли поглед към русалката, която, тъй като косата ѝ вече започваше да изсъхва, се превръщаше в красавица. Жалко, че имаше годеник. Запита: — Кажи ми как твоят годеник се справя с Тесоро.

— Не може. — Беше ред на Съни да приготви кафето и тя чакаше до печката водата да заври. Нямаше дори чайник и трябваше да използва една от по-малките тенджери, което беше едва ли не всичко, което можеше да се намери в „batterie de cuisine“, в превод — „безупречната френска кухня“, която рекламната брошура обещаваше.

— Тесоро страшно ме ревнува от Мак — обясни. — Освен това мрази кучето на Мак. Не иска дори да пусне Пират върху леглото, когато съм с него. — Разбърка кафето в почти вече горещата вода и занесе чашите до масата. — По тази причина все още не сме женени. Нашите кучета трябва първо да сключат примирие.

— Не говориш сериозно, нали?

— Напротив.

Нейт я гледаше втренчено, изумен. Тя си наля още коняк.

— Добре — каза той. — Разкажи ми всичко, бейби.

Като гледаше красивата Съни, седнала срещу него до кухненската маса, за първи път от години Нейт осъзна, че се забавлява.

Четири часът след полунощ

Светлините на друг автомобил проблеснаха в началото на моравата и Бертран бързо изтича да се скрие зад голямата дървена порта.

Колата профуча покрай него, после даде рязко на заден ход. Гумите изскърцаха, а колата едва не пропусна портата, но все пак успя да се промъкне между двата поддържащи стълба, след това пое с рев на двигателя по алеята към къщата, където спря толкова рязко, че чакълът се разхвърча изпод гумите.

Бертран видя, че автомобилът е красив бял „Бентли“, но опръскан с кал и с лошо ударена предна броня. От него слезе висока жена и изруга, а после затича през дъжда към входната врата.

Четири часът след полунощ

Тя се затръшна. Чуха се стъпки, които прекосиха коридора. Нейт и Съни се обърнаха. Под извитата арка стоеше жена, която много приличаше на Шарън Стоун. Носеше скъп, но доста измачкан бял ленен костюм с панталон и червени обувки с много висок ток. Русата ѝ коса беше късо подстригана, устните ѝ бяха здраво стиснати, а студените ѝ, гневни сини очи ги погледнаха, след което се насочиха към коняка и меча, оставен на масата.

— Трябваше да се досетя — каза презрително, с английски акцент. — Какво друго можех да очаквам, освен да открия, че се подкрепяте с алкохол, докато аз се боря с проклетата кола?

Хвърли ключовете на Нейт.

— Ти, иди да донесеш багажа ми. А ти — посочи Съни — налей ми двойна доза и приготви още кафе, след което се погрижи стаята ми да е приготвена. Господарската спалня, разбира се.

Двамата я гледаха втренчено, толкова изумени, че не можеха да проговорят.

Тя тръгна гневно към тях и обувките ѝ затракаха силно по плочките. Гневът ѝ ставаше все по-силен и вече като че ли бе достигнал точката на кипене.

— Е? Не стойте просто така! — извика. — Не знаете ли коя съм?

— Не, не знаем! — срязва я Съни. — И дори нещо повече — надявам се никога да не узная.

Челюстта на русокосата увисна. Гневният ѝ поглед срещна този на Съни и го задържа. После, внезапно, тя се отпусна в един стол, като че ли целият ѝ гняв се бе изпарил във въздуха.

— Какво пък, по дяволите — каза уморено. — Просто ми налейте малко коняк. Напуснах го, просто така. Не можех да издържам повече, дори да е богат колкото всички от фамилията „Майкрософт“. И изминах целия път от Сан Ремо дотук с кола в това отвратително време, ударих лошо проклетото „Бентли“ и се чувствам уморена до смърт.

Нейт наля коняк в една чаша и ѝ я подаде. Тя отпи, ахна и каза:

— Господи, дори не е френски! — След това вече ги огледа, както се полага. — Сгреших, нали? — Това бе произнесено рязко. — Вие не сте персоналът. — Стиснала чашата в длани, въздъхна дълбоко. — Типично за мен. Джаспър — съпругът ми — казва, че при мен винаги се получава така. И го смуцавам пред всички. А аз все му повтарям, че ако е искал да изпитва по-малко смущение на обществени места, е трябвало да се ожени за Лора Буш.

Съни и Нейт я гледаха втренчено, мълчаливо.

— Аз? — продължи тя и отпи втора, щедра глътка от коняка, след което подаде чашата на Нейт за още. — Аз ли? Аз съм, която съм. Което е много повече, отколкото би могло да се каже за Джаспър. — Неочаквано, на лицето ѝ грейна усмивка и тя от кисела богаташка се превърна в дяволито момиченце. — Джаспър Лорд, когото отсега насетне ще наричам само „съпругът ми“. Не искам дори да споменавам името му. Разбира се, това дори не е истинското му име. О, не, той всъщност се казва Микел Маркович, но е оставил всичко руско зад себе си, скрил го е толкова надълбоко, че никой да не си направи труда да рови в мътното му минало. Както и да е, руското копеле е богато, контролира всичко, както и мен, той е луд и склонен към насилие. Би ме заключил в замъка на Синята брада, ако можеше. О, би ме задушил с бижута, разбира се, би ме облякъл само в дрехи висша мода, за да мога да се показвам в подходящи моменти. Обаче е избрал грешната жена. Точно затова си тръгнах. Но той и без друго нямаше да дойде тук с мен. Такова място, как не! Определено не е в негов стил. — Огледа, изпълнена със съмнение, старомодната кухня. — Всъщност не съм сигурна, че е и моят стил. Мислех, че е добре да замина някъде сама известно време далеч от големите хотели, където ме познават, далеч от съпруга ми. Ще се скрия и ще лежа тихо, докато премине бурята — нали разбирате какво искам да кажа?

Погледна ги с очакване.

— И така, кои сте вие двамата, щом не сте прислугата? И за какво е този меч? — Усмихна се дяволито. — Още игри и забавления? И каква е тази вила, дето се дава под наем?

— Вила, която се дава под наем? — казаха едновременно Съни и Нейт.

— Да, това е мястото, нали така? „Вилата на Виолет“.

— Да, точно така — каза Нейт. — Проблемът обаче е — като се изключат всички проблеми, които вече имаш — че аз също съм я наел. Както и Съни. Между другото, това е Съни Алварес, а аз съм Нейт Мастерсън.

— А аз съм Белинда Лорд. О, Господи, направих грешка, нали? Обаче имам договор, подписан е.

Нейт ѝ хвърли поглед, който казваше: „И какво от това?“ И Белинда отново въздъхна.

— Изглежда, че всички ние сме в беда. А и това място не е добро. Вижте само всичкия този прах и състоянието на чашите, в които пием коняк... А и къде е проклетият иконом? Бих искала да му кажа какво мисля.

— Няма иконом — отговори Съни. — Всъщност ще имаш късмет, ако намериш легло. Още не съм проверила, но съм готова да се обзаложа, че няма чаршафи.

— А аз — че си се разположила в господарската спалня.

Белинда изглеждаше доста ядосана и Нейт се усмихна.

— Който дойде първи, печели.

— Но аз съм наела вилата за три месеца! — възрази тя. — За целия летен сезон. Струва ми цяло състояние.

— Което сега е в ръцете на мадам Ларио, както и парите за нашите два месеца.

Белинда въздъхна отново и потъна в стола. Разкопча смачканото си ленено сако и изрита високите стилни обувки от краката си.

— Господи! Има ли още коняк?

— Какво ще кажеш за чашка кафе? — предложи Съни. Отиде до мивката, напълни отново тенджерата и сложи водата да заври. — Кафето също е на свършване, но остана малко сандвич с шунка и сирене, ако си гладна.

Белинда изгледа жалкия сандвич, залепнал вече за опаковъчната хартия.

— Предпочитам да гладувам — каза. А после избухна в сълзи. Съни се спусна към нея и я прегърна през треперещите рамене.

— Всичко е наред, наистина — каза тихо и нежно. — Нощта е била тежка за теб, както и дългото шофиране в бурята.

— Всичките тези тунели — проплака Белинда. — И мостовете, от които сякаш падаш от сто метра, и проклетото „Бентли“... Мислех, че краят ми е дошъл, обаче не бях за задоволството и радостта, които съпругът ми щеше да изпита, че се е отървал толкова лесно от мен. А сега той ще се втурне след мен, ще ме намери и кой знае какво ще се случи... Вероятно ще ме убие.

Нейт се почувства доста неспокойно и неудобно и отиде до печката, за да приготви кафето. Постави чашата пред Белинда и погледна въпросително Съни. Тя сви рамене и продължи да потупва Белинда по гърба и да я успокоява.

— Тук, с нас, си в безопасност — каза й. — Всичко вече е приключило, наистина. Двамата с Нейт ще се грижим за теб, нали, Нейт?

— Разбира се — каза той, обаче никак не звучеше убедително.

Белинда изправи гръб и изтри очите си. Като игнорира напълно Съни, изглежда дълго Нейт и се усмихна съблазнително.

— Благодаря ви — каза. — Винаги съм знаела, че може да се разчита на един привлекателен американец.

Бертран много искаше да чуе за какво си говорят вътре, обаче долавяше гласовете им само когато повишаваха тон. Знаеше, че отново съществува опасност да го открият, но не можеше да стои далеч. Този топъл, непознат и интимен кръг го привличаше, уловен като сцена от филм в рамката на светеция кухненски прозорец.

Реши, че вероятно се провежда важна тайна среща, щом като всички са шофирали решително, въпреки бурята, за да стигнат дотук — като в онзи стар френски филм, който беше гледал, а Джим Морисън и „Доорс“ пееха „Ездачи в бурята“. Чуваше музиката и сега, тя бумтеше доста отчетливо в главата му... „Ездачи в бурята...“ Бе любимата му песен.

Пръстите му, които стискаха бинокъла, трепереха. Зрението му бе замъглено. Нетърпелив и раздразнен, си напомни каква е ролята му. Нощем той беше изследовател, отдаден на приключенията, който не се страхува от нищо и от никого. Мисията му тази нощ бе да наблюдава, а

после да анализира спомените си, докато ги записва в дневника си. Научно изследване за слабостите на човешката природа.

За Бертран сънят се случваше когато можеше — понякога в леглото му в ранните утринни часове, обаче по-често на върха на някой малък хълм, който гледаше към заливчето, защитен от горещите слънчеви лъчи зад малката купчина скали. Гуцерите, които живееха сред тях, отдавна бяха свикнали с присъствието му и не се страхуваха от него. Като че ли знаеха, че Бертран в никакъв случай не би им причинил зло.

Пет часът след полунощ

Огромният червен „Хамър“, чиито хромирани джанти блестяха, премина през ставащата все по-голяма локва пред отворената порта на „Вилата на Виолет“, набра скорост по алеята, а после рязко спря.

Тримата, които вече седяха в кухнята, се спогледаха.

— Агентът за отдаване под наем — предположи Съни. — Идва навреме, за да разреши всичко.

— В пет сутринта? — Нейт поклати глава. — Не мисля.

Входната врата се затвори тихо, стъпките прекосиха коридора, после едър и широкоплещест мъж, с каубойска шапка на главата, влезе в кухнята, като държеше за ръка бледо дундесто момиченце, може би осемгодишно, облечено в къса розова рокличка с широки поли и с тиара на главата като истинска принцеса.

— Хей, какво е това? Топло посрещане? — Усмихна им се лъчезарно. — Какво ти казах, моя малка Лорийн? — Тези думи бяха отправени към детето. — Ще ти хареса много тук, във Франция.

Тримата го гледаха втренчено, изумени, неспособни и дума да произнесат.

— Здравейте, аз съм Били Башфорд, от ранчото „Глитър“^[1], на юг от Сан Антонио, Тексас. Някога ни наричаха Б.Б. от ранчото Б., което включваше моята съпруга Бетси и мен, обаче когато на бял свят се появи малката Лорийн и се оказа толкова светло и лъчезарно дете, нарекохме ранчото „Глитър“. И да, сега това е неговото име. Нали, Лорийн?

Произнесе името ѝ провлечено, като удължи много звука „и“, обаче детето не отговори. Зае се да изтърсва дъждовните капки от

бухналата пола на роклята си.

— Съжалявам, че закъсняхме толкова много — каза мъжът. Усмивката все още красеше лицето му с квадратна челюст и лунички. И все още не бе свалил шапката си. — Пилотът ми бе отклонен до Марсилия заради лошото време. По дяволите, там, откъдето идвам, няма такива бури. Е, може би само на всяка втора година... — Отиде с широка и уверена крачка до масата и подаде ръка на Нейт. — Предполагам, че не знаеш много за ранчото и едрия рогат добитък. Веднага се вижда.

— Точно така — поклати глава Нейт. — Аз съм Нейт Мастерсън от Ню Йорк.

— Но аз знам. — Съни вдигна кученцето, за да го покаже на детето, което изглеждаше измъчено и уморено. — Това е Тесоро, а аз съм Съни Алварес. Израснала съм в ранчо близо до Санта Фе.

— Без майтап? Тогава, двамата имаме нещо общо, освен красотата ни. — Били Башфорд се засмя сърдечно на шегата си и Съни започна да му приглася. У новия непознат имаше нещо, което те караше веднага да го харесаш.

Били дълго гледа Белинда, чиито дрехи бяха смачкани, а лицето ѝ — изцапано от сълзите. После, с почтителен жест и изражение, взе ръката ѝ в длани и я поднесе към устните си.

— Нека ти кажа нещо, мадам. Никога нищо не е толкова лошо, колкото изглежда.

— Казвам се Белинда Лорд. И откъде знаете това, мистър Башфорд?

— Преживял съм много неща — отговори той. Гледаха се един друг цяла дълга минута, но Белинда не каза нищо повече.

— Нека позная — каза Нейт предпазливо. — Наели сте „Вилата на Виолет“ за месец юни.

— Точно така. Надявах се малката Лорийн да се развесели малко, нали разбирате, след като майка ѝ почина. — Били огледа присъстващите, които седяха смълчани около масата. — Хей, не исках да ви разваля настроението, когато ви казах за смъртта на Бетси. Мина повече от година. И е вече свършен факт, за който малката Лорийн тук не иска да мисли. Не иска никъде да отиде, не иска нищо да прави, с никого да се вижда. Затова и наех вилата, доведох я в слънчева Франция, за да престане да се затваря в себе си. Нали така, Лорийн?

Лорийн погледна втренчено Тесоро, след което побърза да сведе поглед към балетните си обувки.

— Купихме „Хамър“-а специално за случая. Червеният цвят е от любимите на Лорийн. Дойдохме с моя самолет до тук, за да можем да вземем и всичките ѝ любими вещи. Лорийн е балерина. Нали така, Лорийн?

Детето бе свело мълчаливо очи.

Като гледаше пълничката Лорийн, Съни си мислеше, че никога не е виждала момиче, което е по-неподходящо да стане балерина. Сърцето ѝ се сви. Наведе се и хвана момиченцето за безжизнено отпуснатата ръка.

— Ела, седни до мен и Тесоро — каза нежно и я поведе към масата. — Съжалявам, че няма кока-кола, както и нищо друго, което бих могла да ти предложа.

Детето оброни глава на гърди. Продължаваше да мълчи.

— Какво каза, малка Лорийн? — подпита я баща ѝ с надеждата да я накара да проговори.

— Благодаря — отговори Лорийн сковано.

Искрата, за която баща ѝ говореше, със сигурност не блестеше сега. Тя се отпусна тежко на стола, погледът ѝ бе празен — като че ли не бе тук. „О, помисли си Съни, тя по-скоро иска да бъде тъжна.“

— По-добре е да се настаните с нас до масата, Били — каза Нейт. — Време е и ние да разкажем по някоя история.

Оказа се, че Били също като тях е жертва на неразборията, създадена от агенцията за отдаване под наем. Докато си изяснят нещата и поднесат своите обяснения, да изпият по още малко кафе и коняк и твърдо да решат, че ще закусят рано, а после ще отидат до Сен Тропе, за да потърсят правата си, вече бяха изтощени.

Седем и трийсет сутринта

Нощното небе бе избледняло до сиво, а по краищата на хоризонта светлеше зората. Бертран знаеше, че е време да си върви. Всичко можеше да се случи: момиченцето можеше да реши да излезе навън и да разгледа градините. И щеше да го види. Но продължаваше да се бави, очарован.

„Кое момиченце би се облякло така?“, дивеше се. Дали не бе танцьорка? И мъжът с каубойската шапка на главата, за когото предположи, че е баща ѝ, изглеждаше като един от онези кълтри певци, които дават по телевизията.

Каубоят се смееше прекалено често, но Бертран бе насочил бинокъла към лицето му и бе забелязал, че очите му не се усмихват.

Всъщност Бертран бе така погълнат от сцената, която се разиграваше вътре, че не чу таксито, което приближаваше по чакълестата алея.

Дъждът спря — така изведнъж, както и бе започнал. Облаците се разпръснаха, подгонени от последните пориви на мистрала. От таксито слезе дребна и крехка млада жена с тежка кестенява коса, която се полюшваше при всяка нейна стъпка. Плати на шофьора и като влачеше куфара си зад себе си, влезе в къщата.

Застана в рамката на кухненската врата, за която Съни си помисли, че вече прилича на арка, поставена на сцената, в която различните актьори се редуват да се появяват и да произнасят словата си. Младата жена ги погледна, кафявите ѝ очи се ококориха, а лицето ѝ изразяваше смесени чувства — гняв и отчаяние. Тесоро изръмжа и показва изненадващо големи зъби.

— Хотелите в града са пълни — каза тя. — И някой ми каза, че тук се дават стаи под наем.

Изправена срещу мълчанието им, тихото ръмжене на кученцето, четири чифта изумени очи и едни безразлични — тези на малката Лорийн — тя сви рамене смутена.

— О, предполагам, че и тук няма свободни стаи. Това е частна къща, нали? И аз ви се натрапих. Заслужила съм отношението ви, след като така изведнъж и без да помисля... Искам да кажа, аз току-що си тръгнах от него, защото вече ми дойде до гуша, до гуша...

Нейт вдигна ръка, за да я накара да замълчи.

— Всичко е наред — каза. — Ние сме безкрайно щастливи да узнаем, че не сте наели вилата за целия юни.

Кръглите ѝ кафяви очи изразяваха единствено объркване. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да избухне в сълзи.

„Исусе, помисли си Съни, тук като чели са се събрали само нещастни и недоволни хора.“

Белинда Лорд дръпна стола си встрани, за да направи място на новодошлата.

— Хайде, присъедини се към тайфата. Вече няма кафе, но се каним да отидем до Сен Тропе веднага след закуска. Как се казваш?

— Сара Стрейндж^[2].

Белинда се засмя тихо.

— Име като на порнозвезда, макар че, трябва да призная, не приличаш на такава.

Сара смръщи вежди.

— Слушам коментари за името си през целия си живот — каза уморено. — Дори в училище децата казваха, че съм странна. Вероятно имаха предвид различна. А пък, между другото, никога в живота си не съм гледала порнофилм.

Белинда изглеждаше изненадана. Каза:

— Повярвай ми, не пропускаш много.

Били Башфорд се изправи на крака и каза:

— Радвам се да се запозная с теб, мис Стрейндж.

Хвана я за ръката и се приведе галантно над нея.

— Благодаря. — Тя гледаше несигурно след него, докато той обикаляше около масата и я представяше на „новите си приятели“. Накрая я представи на дъщеря си, която дори отказа да вдигне поглед към Сара.

Лицето на малката Лорийн изведнъж изрази огромно изтощение и дори леко позеленя. Съни се запита дали няма да повърне.

— Малка Лорийн — обърна се тя към нея така, както я наричаше баща ѝ, — нощта бе дълга. Какво ще кажеш двете с теб да намерим банята и да се освежим малко?

Без да отговори, Лорийн стана и отиде със Съни, която носеше на ръце Тесоро.

— Добре ли си? — запита Съни след няколко минути, когато детето излезе от банята. — За момент ми се стори, че ще повърнеш.

— Канех се, но промених решението си.

Значи все пак можеше да говори.

— По-добре ли се чувстваш сега?

— Да. — Лорийн приглади смачканата пола на розовата си рокличка. Носеше бяла тениска под прекалено тясното сатенено горнище и полата стърчеше като замръзнали вълни над пълничките ѝ

бедрата. Розовите ѝ балетни пантофки бяха опръскани с кал. Тя вдигна поглед към Съни, която стоеше с ръце на хълбоци и на свой ред я гледаше. — Благодаря ти.

— Всичко е наред. Полетът е бил дълъг, а после и пътят до тук с кола. Знам съвсем точно как се чувстваш. И аз не съм много по-добре, защото пристигнах тук по същия начин.

— Така ли? И откъде дойде?

— От Калифорния.

— Със свой собствен „Гълфстрийм“ ли летя?

Беше ред на Съни да бъде шокирана.

— Не, ползвах самолетна компания — отговори тя. — Заедно с кучето си.

— То е много сладко.

— Ти имаш ли куче?

Лорийн намести тиарата на главата си.

— Не.

Съни въздъхна. Детето просто не ѝ даваше много възможности за общуване. Искаше ѝ се да не ѝ отговаря само с „да“ и „не“, но после си спомни, че то си няма майка, която да го напътства, а Били Башфорд не приличаше на човек, който би обърнал внимание на дребните неща като например речта на дъщеря си. Лорийн носеше около врата си прекрасна огърлица от сребърни топчета, в средата със сребърно сърце, което попадеше точно в ямката на крехкото ѝ гърло.

— Красива огърлица — отбеляза Съни.

Лорийн вдигна ръка към шията си и я докосна, но нищо не каза.

— Ще дойдеш ли с нас до града за закуска? — запита Съни. — Обзалагам се, че там приготвят вкусни сгерес.

— Какво е сгерес? — Лорийн клекна и малките ѝ дебели пръстчета се заиграха с панделките на розовите ѝ балетни пантофки.

— Палачинки — каза Съни.

— Обожавам палачинки.

— Е, това е добре, нали?

— Предполагам. — Лорийн погледна розовите пантофи, които Съни бе обула. — Ти също обичаш розовия цвят.

— Да. — Съни се радваше, че е успяла да направи поне някакъв, пък било то и малък, напредък. — По-добре да се върнем при другите.

Сигурно ни чакат. — Взе неочаквано горещата ръка на малката Лорийн в своята.

Сара Стрейндж седеше, вече по-спокойна, до масата. Беше дребна и дори мършава. Косата ѝ — подстригана на бретон, падаше ниско над тъмнокафявите ѝ очи и — абсолютно права се спускаше до раменете ѝ. Не беше красива, но със слабите си глезени и тънки ръце имаше много уязвим вид — като че ли отчаяно се нуждаеше от някой, който да се грижи за нея.

— Ето как се развиха събитията — говореше тя, подпряла се, изтощена, на масата. — Бях на седемдневно плаване из Средиземно море с годеника си. Е, всъщност още ми беше само приятел. Още не ми бе купил пръстен — като че ли все не можеше да се накани. Мислех, че ще е прекрасно, нали разбирате какво искам да кажа? Лукс и блясък, топлите летни нощи, шампанско, такива неща... А когато си от малък град в Канзас, това звучи, ами... просто неземно. Особено когато си спестявал цяла година, за да си го позволиш. Никакво сутрешно кафе от „Старбъкс“, ако разбирате какво имам предвид. И вероятно ще се изненадате каква сума може да спести човек, ако се откаже от дребните глезотии.

Отметна бретона от очите си и ги погледна.

— Обаче моят приятел се мисли за плейбоя на западния свят — красив, очарователен, тип, който се визира прекалено дълбоко в очите на всяка жена, като че ли наистина се интересува от тях, или мълчаливо им предава съобщение. Разбирате какво искам да кажа, нали? Както и да е, непрекъснато го изгубвах на кораба, както и по време на екскурзиите на брега. Никога не знаех къде е. Оказа се, че е имал любовна афера с онази жена зад гърба ми през всичките пет дни на плаването. О, разбира се, всички са знаели за това, корабът не беше чак толкова голям. Освен мен. Накрая един от другите пътници реши, че е време и аз да узная как стоят нещата. А снощи той дори не се върна в нашата каюта. Открих коя е каютата на онази жена и, разбира се, той беше там, в леглото с нея. И... Просто нахвърлях нещата си в куфара и слязох от кораба на първото пристанище.

Направи театрална пауза, после каза:

— А копелето имаше наглостта да стои там, на палубата, и да ме моли да се върна, докато останалите пътници се бяха провесили по перилата и ме окуражаваха.

Подсмръкна, за да не потекат по бузите сълзите, които се събираха в очите ѝ.

— Копелето — каза отново. — Ето защо търся стая. И не трябва да е скъпа, защото нямам много пари.

Съни поклати глава и огледа малката група хора, по някаква причина търсеци убежище от света. Мак никога нямаше да повярва какво се разиграваше тук.

Нощта и бурята си бяха отишли. Бертран Оливие знаеше, че е време да си върви.

Малко по-късно, обратно в бърлогата си, той разстла на пода тъмнозелената си пелерина и се излегна върху нея. Спа дълбоко, като мъртъв, на скалистия склон на хълма, без страх от малките гущери, които се стряскаха от неподвижността му и се плъзгаха безшумно покрай него. Един от тях дори си почина за кратко, печейки се на слънчевата светлина, спрял се върху джоба на синята памучна риза на Бертран, под която се долавяха ударите на сърцето му.

Това беше най-хубавата нощ в живота на единайсетгодишния Бертран.

[1] Glitter — блясък, искрене — Бел.прев. ↑

[2] Игра на думи. Strange (англ.) — странен — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Бе сутрин. Все още като пияна от липсата на сън, Съни стоеше с останалите на терасата на „Вилата на Виолет“, с последната чашка нес кафе в ръка, и гледаше втренчено, не вярвайки на очите си, щетите, причинени от бурята. Мракът и проливният дъжд им бяха попречили да видят, че къщата не изглежда така, както на снимките. Градините бяха избуяли, плевелите растяха на воля, дърветата и храстите бяха подивели, неподдържаните морави бяха просто морета от кал, а празният плувен басейн бе развалина от счупени плочки, на чието дъно се виждаха боклуци и застояла вода.

— Струва ми се, че мадам Ларио ни дължи много отговори — каза мрачно Нейт.

— Но какво ще правим сега? — запита Съни. — Прекалено сме уморени, за да тръгнем да я търсим.

— И бездомни — добави горчиво Белинда.

— Е, трябва да призная, че идеята да съм „бездомен“ е съвсем нова за мен — отбеляза, объркан, Били Башфорд.

— О, боже, о, боже, а аз съм съсипана — проплака Сара Стрейндж. — Не трябваше да напускам онзи кораб.

— Напротив. — Съни бе категорична. — Никога не трябва да оставаш с копеле, което те мами.

— Това е ругатня — каза високо малката Лорийн.

Всички се обърнаха и я изгледаха, изненадани, че е проговорила.

— Извинявам се — каза Съни. — Забравих се.

— Лорийн не обича ругатните и псувните — каза Били. — Но непрекъснато ги чува от устата на работниците в ранчото. Подобни приказки са нещо като втора природа за тях.

Малката Лорийн отново проговори.

— Кога ще отидем да хапнем палачинки?

Изпълненият със съмнение поглед на Били обходи последователно всички в групата.

— Предполагам, че ще успея да събера всички ви в „Хамър“-а. Обаче улиците в Сен Тропе са толкова тесни, че е дяволски трудно да се паркира. Е, предполагам, че ще трябва да се справя.

От внезапно проясnilото се небе изведнъж блисна ярка слънчева светлина и всички вдигнаха с благодарност лица към нея.

— Сега вече съм в Сен Тропе! — възкликна Съни и притисна Тесоро към себе си. Но, за нейна изненада, Тесоро нададе гърлено предупредително ръмжене, а после излая пронизително няколко пъти.

— Какво й има? — От устата на Белинда това прозвуча повече като оплакване. Съни не й отговори, гледаше втренчено надолу по алеята.

От мястото, където стояха, не се виждаше портата, защото на половината път до къщата алеята завиваше покрай градинската тераса. А по алеята, с подтичване, се приближаваше куче. Наострило уши, то спираше от време на време, за да вдъхне непознатите и вълнуващи френски миризми. След това отново закуцука към тях. Доста познато куцукане, защото кучето стъпваше само на три крака.

— Пират? — Съни поклати глава. Сигурно имаше халюцинации. Не бе спала трийсет и шест часа. Или повече? Ако се изключи кратката дрямка в самолета, не бе спала въобще и усещаше главата си замаяна, а краката й като че ли не бяха нейните. Обаче Тесоро със сигурност нямаше халюцинации. Това куче познаваше врага си веднага щом го видеше.

Пират ги видя, заджавка радостно, затича рязко към Съни и се хвърли към нея.

— Бейби — прошепна Съни, — о, бейби, ти как се озова тук?

— Дойде с мен, разбира се. — Мак вървеше бавно по терасата, много привлекателен в белите си дънки и черна тениска. Остави пътническата си чанта и спря пред Съни с усмивка на лицето.

Съни не се усмихна в отговор. Нито се хвърли в прегръдките му. Просто стоеше и го гледаше обвинително.

— А ти как така си тук?

— Приключихме по-рано. Дойдох със самолета на Рон Перин. Все още има такъв, въпреки че Рон лежа известно време в затвора.

Обаче в момента Съни не се интересуваше особено от Рон Перин.

— Нямах представа какво преживях.

Мак я погледна предпазливо. Очевидно беше уморена и нервна, да не кажем разтревожена. Носеше халат за баня и старите си любими розови пантофи. Огледа и останалите от групата: атлетичния мъж в работни панталони; високата и привлекателна блондинка със засъхнали по лицето сълзи, облечена в измачкан ленен костюм с панталони, но босонога; слабото момиче с кестенява коса и сериозни очи; тексасецът с каубойска шапка; и малката балерина с бухнали поли на роклята.

— Исусе! — каза, изумен. — Какво става тук?

А после Тесоро ухапа Пират и Съни избухна в сълзи.

Девет часът сутринта

Нервите на Съни бяха разклатени от умората, голямото количество нес кафе и прекалените дози коняк. Всичко я връхлетя сякаш изведнъж: дългият полет; забавянията; шофирането в бурята; уплашилият я мъж, самотен и изникнал изневиделица на шосето пред нея; а после и страхът, който беше изпитала, когато тук я бе посрещнал непознатият, въоръжен с меч, а нямаше кой да ѝ помогне, дори да бе извикала. Освен това, бореше се да се справи с разочарованието по отношение на „Вилата на Виолет“... И всичките тези непознати, които си имаха собствени проблеми. Беше смъртно изтощена. Знаеше, че изглежда ужасно. И беше дяволски ядосана. Плувналите ѝ в сълзи очи казваха всичко. Нека известният частен детектив оправеше кашата. На нея ѝ бе дошло до гуша. Сълзите потекоха по бузите ѝ.

Били, изглежда, не можеше да понася вида на разплакани жени и бе прекалено изумен, за да предприеме нещо. Прегърна Съни през раменете, сякаш да я защити.

— Нека ти кажа нещо, конте — каза той на Мак. — Тази млада жена не би могла да понесе нищо повече. Изтощена е. Не виждаш ли, че няма време за празни приказки на чай и сладки? Онова, от което има нужда, е легло и сън.

Съни го погледна с благодарност, а после — Мак. Изпод полуспуснатите си клепачи. Не беше чак толкова уморена, че да не се интересува от реакцията, която ще предизвика у него огромният тексасец, прегърнал я през раменете.

— Аз съм Били Башфорд, а това е дъщеря ми, малката Лорийн. Това тук е Нейт Мастерсън, а онези са Белинда Лорд и Сара Стрейндж. А ти си?

— Мак Райли.

— Годеникът! — възкликна Нейт изненадан.

Дори да бе изненадан, че Нейт знае за него, Мак не го показва.

— А и всичко тук, във „Вилата на Виолет“, е дяволски объркано — продължи Били. — Всички се чудим къде ще намерим легла и възглавници, че да положим глави. Ако не беше малката Лорийн, щях да потегля към онзи фантастичен хотел, където някога Мик Джагър се оженил за Бианка — онази, която имала нощен клуб в Европа, посещаван от всякакви боклуци. Но, разбира се, мястото не е подходящо за малка балерина като моята дъщеря Лорийн.

— Прав си — каза Мак, все още тревожейки се за Съни, която стоеше далеч от него и ако не търкаше очите си с юмрук, го гледаше гневно. Искаше да отиде при нея и да я прегърне, но езикът на тялото ѝ със сигурност не го окуражаваше. Освен това, той все още нямаше представа какво става, нито пък защо са тук всички тези хора. Объркан, обхвана с поглед занемарения басейн, ръждясалите градински мебели, избуялите бурени в градината и калните морави, а после се обърна към Съни:

Тя поклати глава.

— Дори не ме питай.

Мак отново кимна. Реши, че каквото и да се е случило, може да го узнае по-късно, затова каза:

— Трябва да поговорим, Съни. Насаме. — Тръгна към къщата, обаче Съни не го последва. Което определено не беше добре. Но той все пак реши, че ще е най-добре сам да погледне вътре, да провери и да се убеди.

Бързата обиколка из стаите на „Вилата на Виолет“ разкри по-голяма част от истината. Обзе го непреодолимо чувство за вина. Той беше този, който нае мястото от мадам Ларио без дори да провери нейните документи и препоръки. Вината бе негова. Щеше да се погрижи за агенцията за отдаване под наем по-късно, но в момента, тъй като всички все още се разхождаха или стояха наоколо и гледаха неспокойно и безрадостно мизерията, царяща в къщата, той реши, че трябва да им намери място, където да отседнат.

Спомни си, че мина покрай един хотел, малък и скрит зад борови дървета и бугенвиллии. На обикновената дървена табела пишеше: HOTEL DES REVES, а след името имаше три звезди. Мак харесваше трите звезди, които във Франция означаваха удобен семеен хотел с добро качество, макар определено не луксозен. Харесваше му и името: „Хотел на мечтите“. Смяташе го за подходящо при дадените обстоятелства. Струваше му се, че в момента всички те имаха нужда от мечти.

Девет и петнайсет сутринта

Старец, възседнал древен велосипед, се приближаваше бавно и на зигзаг по алеята на „Вилата на Виолет“. Широкото му лице бе съсухрено от слънцето и вятъра, а върхът на дългия му нос бе зачервен, както е обикновено при любителите на доброто вино. Носеше много стара панамска шапка и светлосин работен комбинезон, с каквито по традиция са облечени работниците във Франция. В блажено неведение за групата на терасата, той продължи да върти бавно педалите и да си тананика фалшиво под нос. Това беше, докато Тесоро не се спусна към него с намерението да го захапне леко за крака.

Велосипедът залитна, старецът вдигна крака във въздуха, шапката му падна на земята и беше грабната от Тесоро, която изтича, размахвайки опашка, обратно при Съни. Пират, който седеше в краката на Мак, гледаше уморено, наострил едно ухо, докато другото бе увиснало надолу. Той знаеше, че никога не може да се има доверие на Тесоро.

— По дяволите. — Старецът спря колебливо и загледа удивено групата раздърпани и уморени хора. — Mais qui est vous? Et que'st ce que vous voulez ici?

Което в превод означаваше: „Кои сте вие? И какво правите тук?“

— Nous sommes les loisers. — Бе проговорила малката Лорийн — при това на френски! — и му бе казала, че те са наемателите.

Безкрайно изумени, те се обърнаха като един към нея. Били се усмихна гордо.

— Наех частен учител, който преподава френски на Лорийн от два месеца — каза. — Тя усвоява ужасно бързо и, виждате ли, старецът разбира какво му казва.

Старецът размахваше ръце във въздуха и викаше на кучето, което тичаше през калта, като продължаваше да стиска панамената шапка между зъбите си.

— Merde alors, quelle sauvage! — викаше толкова силно, че дробовете му се раздираха. — Et vous, madame. — Посочи гневно Съни. — C'est votre responsabilite. Calmez votre chien, et alors, donnez-moi mon chapeau.

Мак успя да улови Тесоро между два подскока и да измъкне шапката от зъбите ѝ. Кученцето го гледаше невинно. Беше готов да се закълне, че вижда усмивка на муцунката му. Подаде шапката обратно на стареца, който я огледа внимателно, забеляза следи от слюнката и зъбите на животното, калта и недобривия ѝ вид и изруга тихо.

На колеблив френски и с усилено жестикулиране, Мак накрая успя да го накара да разбере, че ще му купи нова шапка.

— Mais ca'nest pas the meme chose — измърмори старецът и поклати глава. — Ca chapeau! Ah, un jour longement passe, ca chapeau est du Violette. C'est irremplaçable.

Което в превод означаваше: „Не е същото. Тази шапка някога, много отдавна, принадлежеше на Виолет. Незаменима е.“

Съни поиска да му стисне ръката и да му се извини, но той смръщи вежди и махна с ръка. Тогава до него се приближи Нейт с намерението поне да се опита да помогне и накрая, с изненадващите намеси в разговора на малката Лорийн, те го накараха да разбере в какво положение се намират.

— Mais, mois? — На стареца започваше да му харесва да е център на внимание. — Je suis seulement le concierge.

„Аз съм само портиерът. Грижа се за вилата. И как е възможно вие да сте я наели? Тук никой не живее от много години — повече, отколкото мога да преброя. Не и откакто Виолет си отиде и никога не се върна.“

Той се прекръсти, затвори очи и добави:

— Нека Господ даде мир на душата ѝ.

— Амин! — каза високо малката Лорийн.

Отново всички погледи се насочиха към нея, обаче, без да им обърне никакво внимание, Лорийн погледна към небето, сякаш говореше директно с Бога, и приглади поизмачканата си рокличка, чиито поли висяха мокри от дъжда.

— Исусе! — възкликна Белинда изненадана.

— Не произнасяй напразно Божието име. — Лорийн продължи да гледа нагоре.

— О... мили... боже. — Белинда просто не можеше да се сдържи.

Този път Лорийн просто въздъхна тежко.

Старецът продължаваше да повтаря, че в къщата от години не живее никой, че собственикът живее в Париж и доколкото му е известно, никога не е идвал тук. А той самият бил дошъл днес, за да огледа щетите, нанесени от бурята.

Нейт влезе обратно в къщата и взе рекламната брошура с лъскавите снимки. Показа я на стария портиер, като отбеляза красивия басейн, поддържаните градини и снежнобелите плетени градински мебели.

Старецът притисна длан до главата си.

— Ah, je sais, je sais. Разбира се. Обаче това беше преди няколко години. Тук дойде филмова компания, за да заснеме реклами за списанията и телевизията, нали разбирате?

— Избрали са вилата за място на снимките — каза Мак.

Старецът приведе периферията на панамената си шапка в ред, после я нахлупи отново на главата си. И закима ожесточено.

— Oui, c'est ça. Photo shoot, точно така го наричаха. Боядисаха басейна в тюркоазносин цвят, comme ça. — Замаха с пръст към брошурата. — Донесоха маси и столове. — Посочи обвинително брошурата с показалец. — Почистиха терасираните градини и дори напръскаха моравата с нещо зелено. А накрая доведоха и красивите момичета в бански костюми. — Очите му блеснаха при този спомен и той се засмя тихо.

Мак знаеше много добре колко лесно можеш да изфабрикуваш красива снимка с помощта на компютъра.

Обаче сега портиерът ги гледаше подозрително, смръщил вежди.

— Никой не идва тук. Тази къща е обитавана от духове. Естествено, от призрака на Виолет. Никой от околностите дори не отваря тази врата. Освен мен, разбира се. Но и аз го правя само защото ми плащат. И идвам само през деня.

Съни си спомни полъха топъл въздух и мириса на цветя в господарската спалня. И внезапно усещане, че във „Вилата на

Виолет“ загадъчното минало се смесва с настоящето. Потрепери и притисна Тесоро към гърдите си.

Мак помоли стареца за адреса на собственика в Париж, даде му петдесет евро за нова панамена шапка и му благодари, че им е отделил време. След това отиде при Съни.

Този път тя му позволи да я прегърне. Той погледна дълбоко в очите ѝ и каза нежно:

— Знам един хотел надолу по пътя. „Хотелът на мечтите“.

Съни поклати глава и го погледна уморено в отговор.

— Нека само се надяваме да е истина.

И тогава малката Лорийн каза:

— А палачинките?

ГЛАВА 6

Мак караше взетото под наем „Пежо“. Съни все още с мокрите тениска и дънки, седеше на предната седалка до него. Пират беше в скута ѝ, подал глава през отворения прозорец, за да усети всички нови аромати, а Тесоро надаваше жален вой, затворена в специалната си чанта за животни, оставена на задната седалка. Белинда и Сара ги следваха в очуканото „Бентли“, зад тях бяха Били Башфорд и малката Лорийн в червения „Хамър“ с лъскавите хромирани джанти, а процесията завършваше Нейт Мастерсън яхнал последен модел жълт „Дукати“, за който им беше казал, че го е купил онлайн и са му го доставили направо на летището в Ница.

Мак шофираше по разлистената алея, която водеше към Сен Тропе. Тишината между него и Съни беше дебела и плътна като вълнено одеяло. Като се изключеха жаловитите скимтения на Тесоро, беше толкова тихо, че той чуваше плисъка на вълните, които се разбиваха в невидимия бряг. Профилът на Съни като че ли бе издялан от камък. Никога досега не я беше виждал такава. Е, може би не никога, но рядко. Настроението ѝ не предвещаваще нищо хубаво.

— Съжалявам — каза той. — Разбира се, нямаше да те оставя да дойдеш сама тук, ако знаех как ще се развият събитията.

— Нямаш представа какво беше. — Гласът ѝ бе студен и говореше за упорство. Тя нямаше да отстъпи скоро.

— Признавам. Но, Съни, бейби, трябва да разбереш, че никога не бих позволил това да се случи, ако бях тук...

— Но не беше.

Нямаше да му позволи да се измъкне. Мак предположи, че има право. Прекрати опитите си да се извини и се опита да постигне успех с молби.

— Кажи ми как мога да изкупя вината си. Само ми кажи, бейби.

Хвърли кос поглед към нея. Дали продължаваше да стиска устни толкова твърдо? Дали брадичката ѝ бе все така упорито вирната? Дали устните ѝ вече не започваха да се извиват в така добре познатата му

полуусмивка? Тя нямаше представа колко зле се чувства той заради това, че я бе изпратил съвсем сама във „Вилата на Виолет“, и то в една от най-страховитите бури, които жителите на Сен Тропе бяха видели от десетилетия насам.

— Просто ми намери стая, към която да има и баня с вана — каза Съни поомекнала. Като размисли набързо, реши, че технически вината не е на Мак. Откъде би могъл да знае, че тази работа с наемането на вилата е измама? Та нали другите също бяха подведени. Осмели се да хвърли поглед към него. Очите им се срещнаха и колата политна встрани, с което накара шофьорите зад тях да натиснат силно клаксоните.

— Съжалявам — каза Мак отново, обаче този път усмивката му беше като тази, която цъфтеше на устните на Съни.

— Ще ти се реванширам.

Съни въздъхна с благодарност и каза:

— О, Мак Райли, нямаш представа колко се радвам да те видя.

„Хотелът на мечтите“ беше кацнал върху ивица от бял пясък, която свършваше в групичка високи дървета, които бяха на това място вероятно от сто години, а зад тях имаше малка селска къщичка, която вероятно беше там дори по-дълго от тях. Квадратна, изградена от неравни каменни плочи, боядисана в цвят на прясна сметана, с малки квадратни прозорчета, поставени дълбоко и подобни на хлътнали очи, очарователни по един наистина провинциален начин и покрити с избелели зелени дървени капаци, които да пазят обитателите ѝ от силната лятна слънчева светлина и зимния вятър, и покрив, чиито стари червени керемиди сега имаха странен розово-кафяв цвят. Трябваше ѝ само комин, от който към небето да се вие синкав дим.

„Очарователно“ бе първата дума, която се роди в главата на Съни. „Истинско“ беше втората. След кошмара, преживян във „Вилата на Виолет“, това тук бе като завръщане у дома.

През годините, старата селска къща бе разширявана. Бяха построени дясно и ляво крило, които имаха френски прозорци, разтворени широко, за да пропускат свежия морски бриз. Над тях бяха терасите, покрити със свежи тенти на сини райета и обсипани със сандъчета червен здравец. Плувният басейн блестеше, а по-надолу, в подножието на малкия скалист хълм, блестеше Средиземно море. Ароматът на розите, които сякаш се катереха по портата, се смесваше с

този на върбинка и жасмин и със свежия дъх на морето. И като завършек на цялостната картина, към тях наперено вървяха двойка бели пауни, чиито опашки бяха разперени и приличаха на величествени сватбени шлейфове. А зад тях крачеше важно обикновена кафява кокошка.

Като се държаха за ръце, Съни и Мак изкачиха широките стъпала. Стъклените врати бяха широко отворени и те видяха, че от старата селска къщичка не бе останало почти нищо. Сега пространството бе организирано само в една стая с висок таван, отворен към гредоредата и новите крила. Всъщност всичко изглеждаше така, сякаш е тук от цяла вечност. Като че ли винаги бе принадлежала на това място.

Антрето бе издържано в същия цвят на богатата сметана като външните стени и също имаше дълъг ред френски врати, които гледаха към зелената морава и терасираните градини. Ниски дивани, тапицирани в коралов лен, ги мамеха да поседнат. Изглеждаха толкова удобни и гостоприемни, че на Съни ѝ се прииска да се хвърли на един от тях и да спи цяла седмица. Обикновените провинциални мебели бяха придобили лъскавината на старостта. Огромни лампи с абажури от шоколадов лен хвърляха кръгове светлина. В единия край на помещението имаше бар със старомоден цинков плот. Цялата срещуположна стена бе заета от рафтове с книги и компактдискове, а в близост до нея бяха подредени масички за игра на карти и шах, бегамон и редене на пъзели.

Малката трапезария бе отворена към вътрешния двор, който грееше в цветовете на безброй цветя. Масите бяха покрити с покривки в розово-коралови цветове. И навсякъде имаше саксии с карамфили — от онези, които излъчват силен упойващ аромат и които рядко могат да се видят в други кътчета на света.

Така изглеждаше съвършеният и едновременно с това непретенциозен семеен хотел.

— Мили боже! — възкликна Белинда, изумена. — През целия си живот, въпреки всичките си пари, не съм виждала стая, която да ме мами с такова гостоприемство.

Сара беше нервна.

— Знам, че не мога да си го позволя — прошепна тя, а Белинда изсумтя от нетърпение и ѝ отвърна да почака и да провери първо колко

струва и едва тогава да започне с оплакванията.

— Господи, страхотно е! — каза Били с нескрито възхищение. — Бие „Вилата на Виолет“ по всички показатели.

Малката Лорийн, все още стиснала татко за ръката, се огледа набързо наоколо. Лицето ѝ имаше привичното за нея безстрастно изражение, като че ли бе решена да не позволи на нищо да повлияе на чувствата ѝ.

Младата жена зад гигантската ваза с цветя, поставена на рецепцията, бе забола карамфил в здраво стегнатия си кок. Беше хубавка, с очарователна усмивка, която отговаряше на слънчевото ѝ настроение. На табелката, забодена на ревера на колосаната ѝ бяла блуза, бе написано името ѝ — Каролин Кавалиер.

— Добър ден, дами и господа. — Говореше с напевната интонация на французите и думите звучаха много по-приятно от типичното британско „Добро утро, сър, мадам“. Съни веднага реши, че непременно трябва да научи този език.

— Bonjour, mademoiselle, je voudrais quelques chambres — отговори Мак. — Et j'espere l'hotel n'est pas complet par-ce-que nous n'avons pas autre choix. La maison que nous loisons n'est pas habitable and nous sommes loins de maison.

Каролин Кавалиер изглеждаше изненадана. След моментно колебание се засмя и каза, вече на английски.

— Браво, господине. Разбрах всяка ваша дума. В момента нямате дом.

— Тогава също така разбирате защо в момента отправям молитви към Бога. — Мак млъкна и махна с ръка към другите. — Ние всички се молим и силно се надяваме да имате шест свободни стаи. — Хвърли изпълнен със съжаление поглед на Пират, който стоеше тихо до него, и към Тесоро, сгушила се в прегръдките на Съни. — С нас са и две кучета.

— Няма проблем. — Както и много други френски хотели, този на мечтите приемаше кучета. — Макар че, разбира се, ще трябва да платите малка допълнителна сума. — Каролин се консултира с компютъра си, докато пръстите ѝ тракаха бързо по клавиатурата.

Съни забеляза, че Каролин носи красив пръстен с квадратен смарагд, от двете страни, на който бяха вградени два еднакви малки

диаманти. Пръстенът бе достатъчно голям, за да я впечатли, но тъй като не бе на третия пръст на лявата ѝ ръка, очевидно не бе годен.

— Alors. — Каролин вдигна поглед от компютъра. — Вчера анулирах поръчката за семейно парти, тъй като бабата, виновникът за него, се разболяла внезапно. Тяхното нещастие е вашият късмет. Обаче имаме само пет стаи, от които само три са двойни. Останалите две са единични и се намират в задната част на сградата, но имат красива гледка към вътрешния двор, където можете да се храните. Всичките имат тераси, а от двойните се разкрива гледка към морето. И, разбира се, тъй като сега е разгарът на сезона, трябва да включим и две хранения. Това означава по-висока цена, но пък ще имате осигурена закуска и обяд или вечеря по ваш избор.

Отново се консултира с компютъра си и им съобщи цените. Мак запита останалите какво мислят.

— Три двойни — каза Белинда. — Една за мен, втората за теб и Съни и третата за Башфордови.

— Малката Лорийн би предпочела да е в самостоятелна стая — възрази Били.

— А аз не мога да си позволя нито двойна, нито единична стая. — Тонът на Сара бе категоричен. Не бе изпаднала в самосъжаление, просто казваше истината.

Белинда се обърна и я изгледа.

— Знаете ли какво — каза. — Щом малката Лорийн иска да е в самостоятелна стая, Сара може да се настани при мен. Няма да ти струва нищо, момиче. Ще изпратя сметката на съпруга.

Очите на Сара щяха да изхвъркнат от орбитите. Изразяваха единствено благодарност.

— Сигурна ли си? Искам да кажа, жена като теб... Е, знаеш, богатата жена като теб, която е свикнала с хотелски апартаменти и...

— Да кажем просто, че се упражнявам за бъдещето. — Усмивката на Белинда мигом я преобрази от богатата руса кучка в жена, която може да бъде забавна.

— Аз ще взема другата единична — каза Нейт.

Пират излая окуражително. Съни го изгледа със съмнение, след това хвърли поглед на Мак.

— Двойна стая? — запита. — С двете кучета?

Той се усмихна.

— Да погледнем на това просто като на предварителен тест.

ГЛАВА 7

Каролин Кавалиер размаха старомодното медно звънче, оставено върху бюрото ѝ, и двама млади мъже, елегантни в белите си къси панталони и ризите с поло яки, дойдоха да вземат багажа им. Всички им подадоха ключовете за автомобилите си, с изключение на Нейт, който отиде сам да свали пътническия си сак от „Дукати“-то.

„Типичният мъж“, помисли си Съни, докато го гледаше. Всичко, от което имаше нужда за един месец, бе в този стар черен сак. Разбира се, нейните собствени два сака бяха така натъпкани, че заплашваха да се пръснат, докато багажът на Мак също се състоеше само от една чанта, в която вещите му бяха нахвърляни набързо и която, Съни знаеше, съдържаеше единствено тениски и къси панталони. Нямахше за какво да се тревожи обаче, тъй като Сен Тропе бе курорт, известен с магазините си. Тя нямаше търпение да го облече така, че да му придаде привлекателността на очарованието на жителите на Южна Франция.

Двамата Башфорд имаха дузина чанти, а Белинда, изненадващо, само два големи куфара „Вютон“.

— Тръгнах толкова набързо, че само за това имах време — каза тя.

Странната Сара Стрейндж пък имаше само един малък куфар на колелца марка „Самсонит“, което караше Съни да се пита как би оцеляла по време на пътешествието с кораб и седмицата ваканция след това. Само обувките на Съни заемаха толкова място.

Момчетата пиколо, които носеха имената Марко и Жул, ги поведоха по широкото дървено стълбище, а кучетата тичаха в тръс зад тях, като за първи път не се джавкаха.

Съни и Мак бяха въведени в просторна ъглова стая с френски врати, водещи към тераса, от която се разкриваше невероятно красива гледка към морето. Стаята бе едновременно обикновена и очарователна — двойно легло с бели ленени чаршафи, тоалетка от борово дърво, два стола, малка масичка и памучни рогозки на райета

върху дървения под. Пиколото отвори капациите, нежният бриз нахлу вътре и раздвижи тънките жълти завеси. Съни се усмихна на Мак.

— Хайде да забравим „Вилата на Виолет“. Обзалагам се, че тук има страхотна вана.

И, разбира се, имаше. Ъглова и от пластмаса, но достатъчно голяма за двама. В банята имаше още отделен душ и две мивки.

Вече в добро настроение, Съни сграбчи Мак и затанцува валс с него.

— Рай — пееше тя. — Аз съм в рая, толкова съм щастлива, че едва мога да говоря...

Тесоро започна да лае от ревност и да върви по петите на Мак, който още по-силно притисна Съни в прегръдките си. Пиколото се покашля дискретно и с това ги върна към реалността.

— Merci bien, Jules! — извика Съни с тази нова и секси френска интонация, а Мак му даде щедър бакшиш. После вратата се затвори и те останаха сами.

Кучетата бяха първата им грижа. Съни извади от багажа купичките им, напълни ги с храна и вода, постави едната на терасата за Пират, а другата — близо до вратата на спалнята за Тесоро, като по този начин остави между тях възможно най-голямо разстояние. Кучетата пиеха жадно. После тя сложи Пират на стол вън на терасата, а Тесоро — върху леглото, а двамата с Мак влязоха в банята, прегърнали се през кръста.

Мак затвори плътно вратата, след което пусна водата във ваната. Съни гребна шепа от красивите розови кристали от купата до ваната. Около тях се образуваха облаци ароматна пяна, двамата захвърлиха дрехите си и започнаха бавно да се целуват.

Съни пристъпи във ваната и се потопи в мехурчетата с отметната назад глава, дългата ѝ коса заплава около раменете ѝ. Не за първи път приличаше на русалка, но тази версия определено бе подобрене. Мак се почувства дори още по-добре, когато се потопи във водата до нея.

Тя го погледна изпод полуспуснатите си клепачи.

— Знам много добри игрички за под душа — прошепна, — обаче нямам такъв богат опит във ваната.

— По-добре ме остави аз да се погрижа за нещата. — Той я придърпа към себе си. Но изгуби равновесие и двамата се подхлъзнаха, разплискаха водата и накрая потънаха под повърхността.

Съни първа подаде глава отгоре, задъхваща се за въздух и търкаща усилено очи.

— Толкова по въпроса за известния секси частен детектив. — Тя се засмя. — Мечтата на всяка жена в Малибу. Мъжът, който се грижи за всичко. Мъжът, който може всичко. Освен да целуне момиче в хлъзгава вана.

— Ела тук. — Мак отново я сграбчи и прокара длани по познатите извивки на тялото ѝ. Този път нямаха проблеми да се открият един друг сред ароматните мехурчета.

— Да започнем оттам, където спряхме — каза Мак със спомена за нощта преди тръгването на Съни за Париж, когато не успяха да се любят заради враждебно настроената Тесоро.

— Да — отвърна тя, останала без дъх. — Веднага, Мак. Сега. — Изведнъж, тя вече не беше уморена, дланите ѝ бяха навсякъде по тялото му, галеха мускулестите му задни части, които изглеждаха така привлекателни в тесни дънки. Смееха се, когато отново се подхлъзнаха и се хванаха, щастливи, един за друг. Да правиш любов във вана, пълна с вода, се оказа по-трудно, отколкото мислеха. Обаче успяха някак си.

И дори не чува жалостивия вой, който долиташе откъм спалнята.

ГЛАВА 8

Белинда Лорд харесваше двойната си стая, макар и да беше все още много ядосана заради парите, прахосани по плащането за „Вилата на Виолет“, но стаята бе достатъчно просторна и много семпла — две еднакви легла и два фотьойла, а тя просто обожаваше френските прозорци, покрити със зелени капаци, които водеха към разцъфналата в цветя тераса. Идеалното място за една вкусна и спокойна закуска или чаша вино, докато се излежаваш на слънце.

За миг съжали, че е поканила Сара Стрейндж да сподели стаята ѝ. Разбира се, беше действала напълно импулсивно, но имаше и нещо повече. Белинда се бе намирала в положението на Сара и знаеше много добре какво е да си без пари, да бъдеш измамена и да се налага сама да се погрижиш за себе си. Имаше нещо, в което обаче Белинда никак не бе сигурна — дали Сара беше от типа жени, които ще се впуснат без страх в света и ще вземат за себе си онова, което поискат.

Като гледаше Сара, все още стояща неподвижно в средата на стаята, с ококорени кафяви очи, в които се четеше едновременно възхищение, наслада и неясен страх, Белинда въздъхна. В момента имаше прекалено много лични проблеми, за да се тревожи за Сара. Момичето трябваше просто да се справи само.

Провери дали няма съобщения в телефона и пейджъра си. Както и бе очаквала. Лудият руснак бе по-луд от всякога. Беше прекалено умен, за да я заплашва директно, защото знаеше, че телефонните разговори и съобщения могат да бъдат проследявани и използвани срещу него в съдебната зала, но в думите „Ела си у дома, сладка моя, липсваш ми“ се долавяше заплаха, която Белинда не можеше да сбърка с нищо друго. Затвори телефона си, седна на терасата и се замисли какво би могла да направи и как да постъпи в момента, в който съпругът ѝ ще я намери. По гърба ѝ полазиха неприятните тръпки на страха.

— Може ли да взема душ?

Неувереният глас на Сара прекъсна мислите ѝ.

— Какво? О, да, разбира се, че може. И, между другото, аз ще взема леглото до прозореца. Мисля, че имам право на избор. Съгласна ли си?

— Разбира се. Ще разопаковам и багажа ти, ако искаш. Всичко, което пожелаеш. „Добра жена“, ето как щеше да те нарече мама, а тя винаги много добре знаеше какво говори.

Белинда се засмя.

— Обаче щеше да направи грешка в случая с мен. Аз определено не съм добра. А дали съм лоша? Да. Зла? Може би. И всеки ден ще виждаш по нещичко от тези мои две качества. Междувременно, какво ще направиш с онова копеле, твоето гадже?

Сара стисна устни.

— Мисля по въпроса — отговори несигурно.

— Продължавай да мислиш тогава, защото има само един отговор и ти го знаеш. Междувременно, вземи душ, моля те, и ме остави насаме с мислите ми. И, повярвай ми, твоите проблеми са съвсем незначителни в сравнение с моите.

Сара не бе много сигурна в това, но влезе в банята. Защото бе от онези момичета, които винаги правят онова, което им се казва.

ГЛАВА 9

В стаята, съседна на тази на Белинда, Били подреждаше последните снимки от пътуването, поставени в кожени рамки, върху нощното шкафче. Имаше няколко снимки на малката Лорийн, разбира се, включително и една, на която тя беше облечена в розовата си рокличка, направена преди няколко седмици. Имаше и друга, от по-рано, на която тя седеше върху червеникавокафяв кон, по-едър от пони, но не и прекалено висок за нея — а точно толкова, че да не се затрудняват пълничките ѝ крачета.

Били така и не можеше да забрави онази ужасна сцена от филма „Отнесени от вихъра“, в която малкото момиченце е изхвърлено от коня си и Кларк Гейбъл носи безжизненото му телце обратно в къщата. И винаги се грижеше неговата дъщеря да язди най-безопасните животни в Тексас.

Имаше и друга снимка на по-малката и усмихната Лорийн в тениска и къси панталонки, седнала на коленете на майка си, а зад тях се виждаше щастливият Били с широкополата си шапка, стиснал облегалката на стария люлеещ се стол, който беше собственост на семейство вече шесто поколение и бе неизменна част от обзавеждането на верандата им. Дори само от снимката човек можеше да заключи, че верандата е голяма и широка, а перилата ѝ — здрави. Цялата бе боядисана в бяло, а по нея бяха разпръснати люлеещи се столове с възглавнички и шезлонги в ярки цветове, които Бетси, съпругата на Били, обожаваше. Бетси се радваше на цветовете, това бе сигурно, и у Били нямаше никакво съмнение, че Лорийн е наследила от нея любовта си към яркия розов и оранжев цвят. Малката Лорийн определено не беше дете, което би се радвало на безличния бял цвят.

Разбира се, сред тази колекция бе и любимата му снимка на Бетси, неговата любима съпруга. Лорийн приличаше на майка си — имаше спокойно лице, някак странно притихнало, което не изразяваше често чувствата ѝ. Същите сини като китайски порцелан очи и дълга кестенява коса, изсветляла от слънцето. Вероятно за много хора Бетси

беше тиха и обикновена жена, но за Били, който я познаваше толкова добре, тя бе божествено красива.

Сега, когато Бетси си бе отишла, най-ценното нещо в живота на Били бе малката Лорийн. Огромното му ранчо, стадата добитък, хеликоптерът, с който наглеждаше животните си и отскачаше до близкия град за вечеря, мощният „Гълфстрийм“, който използваше рядко, но винаги, когато имаше нужда, като например за пътуванията до Далас за посещения при лекари и болници, след като Бетси се бе разболяла, но също така и за забавление, ако искаше да отскочи до крайбрежието. Такива неща. Както и да е, сега всичко това бе за Лорийн.

Един ден малката Лорийн нямаше вече да е „малка“. Щеше да е зряла жена със своя собствена воля — каквато тя вече имаше. А междувременно, Били трябваше да я измъкне от посттравматичния стрес, в който бе изпаднала, след като майка ѝ бе починала от рак преди година. Той продължаваше да полага усилия да се справи с това. Бяха се опитвали още различни лекари и психиатри. Безрезултатно. Малката Лорийн беше все в същото състояние и Били се надяваше, че пътуването до Франция ще я извади от вцепенението.

Били излезе на терасата и се огледа. Поклати глава удивен. Морето блестеше — синьо като небето, но по-искрящо, въздухът миришеше на цветя. Имаше плувен басейн, където Лорийн можеше да се упражнява в гмуркане, тенис корт, ако решише да започне да взема уроци по тенис, а градът Сен Тропе беше малко по-нататък по шосето.

Били дори се радваше, че „Вилата на Виолет“ се беше оказала пълна измама. Защото, ако не бе така, двамата с малката Лорийн нямаше да се запознаят с всички тези прекрасни хора. Нямаше никакво съмнение, че компанията ще се окаже добра за нея. А може би и за него.

Все така с мисълта за малката Лорийн, той излезе в коридора и тръгна към стаята ѝ, за да я нагледа.

Лорийн седеше на леглото в — както ѝ се струваше — най-малката стая, която някога бе виждала. Всъщност леглото заемаше по-голямата част от пространството, останалата част от която бе запълнено от четирите куфара. Трябваше да ги прескочи, за да стигне до банята — в която имаше тясна кабинка с душ, мивка и тоалетна — а

после да се търкулне по леглото и да прескочи останалите два куфара, за да излезе на терасата.

Имаше едно-единствено нощно шкафче с лампа с абажур на цветя, която хвърляше жълтеникава сянка, и тесен дървен скрин, в който да прибере рокличките си. Още и малка маса в ъгъла с най-малкия телевизор, който Лорийн бе виждала.

На стената над леглото имаше картина, която, както тя предполагаше, изобразяваше Средиземно море — цялата в сини, тюркоазни и жълти нюанси. На леглото нямаше възглавници, а само някаква странна, дълга като наденичка и твърда издатина, която гарантирано щеше да счупи врата ѝ. Тя се запита дали французите не са като японците, които, както беше чула някъде, спяха с глави, подпрени на дървени пънове. Звучеше ѝ ужасно.

Но, от друга страна, нямаше значение. Вече нищо нямаше значение.

През отворения прозорец долетя тракането на чинии и жуженето на гласове. Нейната стая беше с изглед към двора, където хората вече обядваха. Тя отново се сети за палачинките, но вече не беше гладна.

Отвори първия куфар, извади рокличките си и ги хвърли върху леглото. Повечето бяха в различни нюанси на розовото, но имаше и две оранжеви, с цвят на узрели мандарини. Те ѝ бяха любимите. След смъртта на майка си, Лорийн се обличаше само в роклички. Никой не знаеше защо. Това бе тайна на Лорийн.

Този вид роклички предизвикваха истинска сензация в училище, затова Били ѝ нае частен учител. Фактът, че той говореше френски, бе очарователен за Лорийн. Разбира се, тя чуваше испанска реч всеки ден в ранчото, в което голяма част от работниците бяха мексиканци, и владееше добре работния жаргон на този език. Френският обаче бе ново преживяване за нея. Беше ѝ интересен, а освен това вдъхнови баща ѝ за ваканцията във Франция.

Ето, че сега татко почука на вратата ѝ и извика:

— Имаш ли нещо против да вляза, Лорийн, бейби?

Били надникна през вратата и погледът му се спря върху купа от тюл върху леглото, отворените куфари, които заемаха голяма част от стаята, малкия телевизор и стария шкаф. Поклати глава, разтревожен и обезсърчен от обстановката.

— Всичко е наред, татко, харесва ми — побърза да го увери малката Лорийн.

Били доби изумен вид, после на лицето му се разля доволна усмивка. Усети буца в гърлото си, докато гледаше с обич момиченцето си. Лорийн с нейното бледо кръгло лице, със сините очи с доскоро непознат, но вече обичайно безизразен поглед, с увисналата над раменете кафява коса, с колене, около които се образуваха трапчинки, и с пълничката ръка, която държеше вълшебната пръчица — понякога на Били му се струваше, че тя наистина вярва в нея — готова с едно леко махване да превърне мечтите си в реалност и да върне майка си в света на живите.

Лорийн беше придобила външността на балерина веднага след смъртта на майка си и сега ѝ бе невъзможно да се раздели с нея.

— Така да бъде — беше всичко, което лекарите бяха казали на Били. — Поредната фаза ще отmine, а този свят на фантазии може да ѝ помогне да преодолее стреса.

Били се надяваше да се окажат прави и остави нещата така. Купуваше ѝ редовно роклички от тюл и дантели, тиари и балетни пантофки и се надяваше на най-доброто.

— Добре, тогава, скъпа — каза. — Какво ще кажеш да вземеш душ, а после двамата да слезем долу и да хапнем, може би в компанията и на други хора?

Лорийн каза:

— Уморена съм, татко. Мисля да подремна.

Били я погледна с тревога изпод свъсените си вежди. Все още беше с широкополата си, огромна каубойска шапка и Лорийн трябваше да погледне нагоре и под нея, за да срещне очите му.

— Всичко е наред — увери го. — Наистина.

— Сигурна ли си?

— Тааааатко...

Били вдигна ръце във въздуха — знак, че се предава.

— Е, добре, тогава. И аз самият не съм особено гладен. Можеш да направиш точно това, което се канеше, малката ми. Дремни си. — Протегна ръце към нея. — Хайде, ела да целунеш татко, преди да си е тръгнал.

Лорийн стъпи върху леглото. Прегърна го през врата, облегна се на него, вдъхна познатата миризма на одеколона му с мирис на прясно

окосена трева, който винаги ѝ напомняше за полята у дома и конете, които пасяха.

— Татко — каза тя. — Французите нямат ли възглавници?

Били погледна към леглото и отговори:

— Хайде да разберем, какво ще кажеш?

Обади се до рецепцията и зададе на Каролин Кавалиер същия въпрос. Лорийн чу смеха ѝ, който долетя по телефонната жица.

— О, разбира се, че имаме. „Наденичката“ на леглото се нарича подложка. През деня държим възглавниците в шкафа, там и ще ги намерите.

— Много ви благодаря, мадамозел Кавалиер — каза Били. Наистина откриха възглавниците, прибрани в шкафа.

— Странни хора са тези французи — каза той на малката Лорийн, докато подреждаше възглавниците върху леглото.

— Може би — беше отговорът на Лорийн.

След като той излезе, тя отиде до прозореца. Терасата ѝ беше толкова малка, че нямаше достатъчно място дори за стол, можеше само да застанеш там изправен.

Като задържа с ръка жълтите завеси, тя загледа надолу към сцената на щастие, заслушана в откъслеците френска реч, които долитаха до нея. Гледаше. Слушаше. Копнееше. И плачеше тихичко.

На Нейт бяха необходими точно пет минути, за да разопакова багажа си и да подреди вещите си, които се състояха от два чифта бански гащета, подходящи за каране на сърф, с „хавайски“ дизайн, изобразяващ сини и червени хибискуси; половин дузина обикновени бели тениски; два чифта панталони в цвят каки и туника с яркожълт плетен колан, купена импулсивно от същия магазин. Имаше още доста омачкано светлосиньо официално сако на ивици от „Брукс Брадър“ и френски колоездачен екип от ликра в жълто и черно. В малката кожена чанта бяха комплектът му за бръснене и тоалетните принадлежности. Не беше взел дори един чифт чорапи. По план трябваше да ходи бос или най-много да обуе сандали и Нейт смяташе да се придържа към него. Липсваше му уединението, което предлагаше „Вилата на Виолет“.

Излезе на малката тераса и погледна към красивия вътрешен двор, където хората вече се събираха за обяд. Сервитьорите, които изглеждаха доста старомодно и за които той предположи, че са работили тук през целия си живот, носеха кофичките с лед и бутилки от световноизвестното розе, за което бе слушал толкова много. Нямахше търпение да го опита.

Взе набързо душ, преоблече се в къси панталони цвят каки и изтича надолу по стъпалата, за да се присъедини към тях. Избра маса в ъгъла, откъдето можеше да наблюдава сцената — двойки на различна възраст, облечени в дрехи в пастелни цветове и от материи, които осигуряват прохлада. И всичките говореха тихо на звучния френски език. Реши да вземе ризото с омари, после, изведнъж усетил силен глад, започна буквално да поглъща пресните франзели, поставени в кошничката, намазани със сладко масло от Нормандия. Келнерът му посочи бутилката местно розе, която бе поръчал — толкова изстудена, че по нея се бяха образували капчици, които падаха върху салфетката му.

— Виното е произведено от грозде, което расте по тукашните хълмове, мосю — каза сервитьорът.

Доволен, Нейт си помисли, че в тази картина липсва само Съни Алварес. Беше я срещнал преди по-малко от двацет и четири часа, но не можеше да престане да мисли за нея. Ако тя беше до него в този момент, животът щеше да бъде съвършен.

Отпи първата си глътка от местното ароматно розе, кимна одобрително и вдигна поглед към прозорците, които ограждаха вътрешния двор. И за секунда видя малката Лорийн, застанала там. А после изведнъж тя изчезна.

У нея — в неподвижността ѝ, в усамотението ѝ — имаше нещо обезпокоително. Питаше се с тревога какво ли е намислила.

ГЛАВА 10

Бертран се промъкна в „Хотела на мечтите“, като се опитваше да стане напълно незабележим. Пелерината му беше увита плътно около бинокъла, скрит под мишницата му. По синята му риза имаше зелени петна от тревата, русата му коса беше рошава и сплъстена, а маратонките му бяха почернели от кал. Той се огледа нервно, когато влезе във фоайето и тръгна към стълбите.

— Бертран?

Гласът на Каролин Кавалиер го спря напред крачка. Той се обърна неохотно с лице към нея.

— Бертран! Погледни се само! — Каролин му говореше на френски. — Изглеждаш така, сякаш си прекарал нощта на полето.

— Хм... Аз... Изгубих се... — започна да импровизира Бертран.

— И какво мислиш, че щеше да каже майка ти, ако можеше да те види сега?

Бертран гледаше унило в пода, без да отвори уста. Знаеше, че майка му едва ли би забелязала дали ризата му е чиста или не, дали обувките му са кални. Тя дори нямаше да си направи труда да го разпита за пелерината и бинокъла. Те живееха всеки своя живот. Това бе факт, с който се бе примирил много отдавна.

Каролин изпита съжаление към момчето. Прекалено големите за него къси панталони висяха на слабите му крака, прекалено големите слънчеви очила се бяха плъзнали надолу по носа му, а косата му се нуждаеше отчаяно от подстригване. Бертран идваше в „Хотела на мечтите“ още от дете и персоналът го познаваше добре. Те също така знаеха, че майка му е избягала с последния си любовник — мъж, когото бе срещнала в казиното в Монте Карло. И бе оставила Бертран съвсем сам в хотела. Мадам Оливие отсъстваше вече от четири седмици и камериерките наглеждаха Бертран, а сервитьорите, които, изглежда, изпитваха бащински чувства към него, се грижеха той да хапва добре всяка вечер. Не че това помагаше за увеличаване на теглото му, защото Бертран оставаше мършав и източен като жираф,

независимо колко добре се хранеше. Кокалестите му рамене стърчаха като костите на мастодонт. Оставаше обаче тъжният факт, че Бертран бе едва на единайсет години и бе съвсем сам в хотела.

— По-добре отиди да се измиеш — каза Каролин отново и му се усмихна с опрощение.

Бертран тръгна бързо нагоре по стълбите и се сблъска с малката Лорийн, която слизаше с издадени напред пръсти, пристъпвайки като балерина, а коприните и тюловете на рокличката ѝ се поклащаха при всяка стъпка. Тиарата ѝ, подобна на тази на принцесите, падна на земята, както и очилата на Бертран. След това той изпусна пелерината и бинокълът също падна на земята и се търкулна до подножието на стълбите, където се приземи до тиарата и очилата му.

Двамата ги гледаха втренчено. След това се спогледаха.

— Тромав си — каза Лорийн.

— О... Je-je-je m'excuse, mademoiselle... — Бертран заекваше силно, както никога досега.

— И защо трябва да те извиня?

Лорийн го изгледа неумолимо със сините си очи и Бертран побърза да извърне поглед. Всеки, който влезеше във фойето или слизаше по стълбите, щеше да забележи бинокъла. Окулярите, защитени от металните „капаци“, като че ли го гледаха обвинително и той знаеше, че момиченцето в балетните одежди със сигурност го е видяло.

Тя бе произнесла думите си на английски и макар че ги бе разбрал, Бертран отговори на френски.

— Аз-аз... не те видях. — Заекването, което се проявяваше винаги, когато той изпаднеше в стрес, сега просто биеше на очи. Момчето се изчерви.

Неумолимият поглед на Лорийн се спря на бинокъла, на огромните кръгли стъкла на очилата, на калните маратонки, раздърпаните къси панталони, кокалестите колене и ужасените светлосини очи, които сезираха късогледо в нея. Погледна отново бинокъла, който лежеше в подножието на стълбите.

— Бертран? — Каролин побърза да отиде при тях. — О, Бертран, Лорийн е дошла чак от Тексас. — Каролин или не бе видяла бинокъла, или бе решила да не му обръща внимание. — Реших, че вероятно ще ви е забавно да си правите компания.

— Je prefer... — поде Лорийн на френски, но изведнъж се запъна. — Предпочитам да съм сама. Благодаря — завърши тя на английски. После, изискано и предвзето, изрита бинокъла от пътя си, взе тиарата си, постави я обратно на главата си, пъкна косата зад ушите си и продължи да върви към вратата.

— О, между другото — обърна се отново към тях. — Може ли някой от вас да ми каже къде бих могла да взема такси, което да ме откара до Сен Тропе? И къде там мога да хапна палачинки?

ГЛАВА 11

Мак остави Съни да спи, подложила едната си ръка под главата, свила се на кълбо с Тесоро, сгушила се в извивката на коленете ѝ. Тя трябваше да си навакса дългите часове на безсъние докато той, благодарение на бързото и безпроблемно пътуване в частната „Чесна“ на Рон Перин, която елиминираше всички забавяния и всякаква суетня по летищата, се чувстваше свеж и отпочинал.

Беше време да се срещне с мадам Ларио, макар да не хранеше голяма надежда да я намери на официалния ѝ адрес. Все още не знаеше точно каква сума е откраднала от другите, но нямаше никакво съмнение, че бе осъществила крупна измама. Беше готов да се обзаложи, че е спечелила по нечестен начин поне половин милион долара и че се намира навсякъде по света, но не и в Кан.

Пират тичаше по коридора пред него, а обратната захапка му придаваше вид на най-щастливото, както и на най-грозното куче в Южна Франция. Той нямаше дори каишка, обсипана с бижута — която, без съмнение, би отказал да носи — която да подобри външния му вид. За щастие, Пират не съзнаваше своята оцетеност. Дори липсата на окоето и сакатият крак не го правеха нещастен. Мак познаваше кучето си и знаеше, че Пират се смята за напълно нормален. Според него, различни бяха останалите кучета.

Наострил сиво-кафявите си уши, Пират се спря в горния край на стълбите, за да огледа сценката, която се разиграваше в подножието им.

Мак бе изненадан да види малката Лорийн без баща ѝ, при това запътила се към вратата. Каролин Кавалиер беше в компанията на дълго, слабо и жилаво момче, което се обърна да ги погледне, като чу лая на Пират. Мак го гледаше втренчено, изненадан. То бе опръскано с кал, дългата му и сплъстена руса коса падаше над очите, а късите му панталони бяха завързани на кръста с нещо, което много приличаше на стара копринена вратовръзка. Неочаквано, момчето се втурна към подножието на стълбите и вдигна нещо от пода.

Мак видя, че това са очилата му, които то постави на носа си. Обаче на Мак се стори, че то покри нещо друго с пелерината, което после побърза да пхне под мишницата си.

Усетил нова и интересна игра, Пират излая радостно и се спусна към момчето. Като балансираше внимателно на единствения си заден крак, той заби зъби в пелерината и започна ожесточено да я дърпа.

— Non, non. — Гласът на Бертран се извиси тревожно. — Каролин покри лицето си с длан с разперени пръсти. — За миг си помислих, че може да го ухапе.

— Пират никога не хапе — обясни Мак. — Той просто иска да си играе. — Погледна кучето и каза: — Пират, отиди да се извиниш, че изплаши хората.

С наведена глава и размахал умърлушено опашка, Пират, по корем, започна да се влачи към Бертран. Когато стигна до него, легна по гръб и размаха лапички.

— Ooh, mais c'est chien est un charmeur. Кучето е наистина очарователно — каза Каролин с усмивка.

Малката Лорийн се приближи, за да го погледне.

— Какво му се е случило?

— Пътна злополука — обясни Мак. Не й разказа обаче как го бе открил, докато шофираше през каньона Малибу късно една нощ, как бе взел на ръце окървавеното телце, как го бе помислил за мъртво. И как Пират бе отворил едното си око и го бе погледнал с благодарност. И, разбира се, в онзи миг Мак бе изгубен. Беше свалил ризата си, бе завил кучето в нея и бе шофирал до спешното ветеринарно отделение в Санта Моника с осакатеното куче в скута си. Лекарят бе ампутирал крака му, бе спасил едното му око и живота му. И оттогава Пират беше най-добрият приятел на Мак.

— Pauvre petite. — Лорийн се наведе да погали Пират. Погледна Бертран, който се изкачваше крадешком по стълбите с надеждата отново да стане незабележим.

— И така, кой ще ми каже нещо по въпроса за палачинките? — извика Лорийн след него, обаче Бертран побягна.

— Отиде да вземе душ — обясни Каролин. — Аз ще помоля главния готвач да ти приготви няколко палачинки. Можеш да ги изядеш, настанила се удобно във вътрешния двор, а аз ще кажа на баща ти къде си.

Тя се върна отново на рецепцията и се обади в кухнята, а Мак дълго гледа момиченцето, коленичило на пода до кучето.

— Радвам се да чуя, че най-после ще получиш палачинките си — каза.

Лорийн се изправи тромаво, поставила едната си длан върху сребърната огърлица, сгушила се в ямката на врата ѝ, докато с другата си ръка приглаждаше оранжевия тюл.

— Довиждане — каза тя рязко, обърна се и отиде до рецепцията при Каролин.

— Ще ги помолите ли да изпратят палачинките в стаята ми, моля? — запита.

После се върна до стълбите, но през цялото време избягваше погледа на Мак.

Обаче той все пак успя да забележи, че очите на малката Лорийн са подпухнали и зачервени. Беше плакала.

ГЛАВА 12

Кан, диамантеният град на Средиземноморското крайбрежие, блестеше в ясения слънчев ден, а Мак шофираше внимателно „Пежо“-то по Кроазет, като спираше на всеки няколко метра, за да могат натоварените с покупки летовници да претичат през пътното платно. Морето, в момента вдясно от него, беше гладко и блестящо, плажовете бяха пълни, а вляво от него бяха терасите на грандхотелите, също претъпкани с хора, които се наслаждаваха на късен обяд или ранна чаша шампанско.

Паркира на огромния многоетажен паркинг „Грей д’Албион“, след това спря такси. Офисът на мадам Ларио беше далеч от елегантната и изискана крайморска ивица и лъскавите маркови бутици. Той се намираше на улица, лишена от дървета, в тясна четириетажна сграда с прашни прозорци и стълбище, по което бяха разпилени боклуци. На много от вратите имаше табелка, указваща, че помещенията се дават под наем.

Мак помоли шофьора да го изчака и започна да изучава имената, изписани по медните табелки до звънците. И видя надписа: „етаж 4, Ларио, №401“. Натисна звънеца и зачака. Както и беше очаквал, не чу жуженето от домофона, което щеше да му осигури достъп. Без съмнение, мадам Ларио или каквото бе истинското ѝ име, отдавна се беше изнесла. Натисна звънеца за портиера на сградата.

Нетърпелив и раздражителен женски глас изпълни въздуха:

— Qui est la?

— Je cherche Madame Lariot.

— Lariot? Pas ici.

Мак се сети за няколко френски думи и с мъка ги сглоби в изречение, с което да запита къде е отишла мадам Ларио. Но портиерката му отговори, че няма ни най-малка представа. Ларио беше заминала и това бе всичко.

Той си записа адреса и телефонния номер на компанията за отдаване на сградата под наем, чиято рекламна табела бе отвън, след

това каза на шофьора на таксито да го откара в хотел „Карлтън“.

Често се казва, че няма по-добро място, откъдето можеш да наблюдаваш живота, от терасата на „Карлтън“, добил световна слава заради филмовия фестивал в Кан. Сега хотелът беше Мека за туристи от цял свят, за богати и елегантни жени, търсещи приключение, както и за красиви млади мъже и начинаещи филмови звезди, впуснали се в търсене на успеха. Тук се събираха не само филмови величия, но и истински кралски величия, за да се насладят на гледката на по чаша „Круг“. Еспресото бе силно и ароматно, в капучиното плаваше най-гъстата сметана, а сервитьорите познаваха всекиго и вероятно знаеха всичко.

С Пират, следващ го по петите, Мак започна да си пробива път през тълпата и успя да се настани до малка маса под благодатната сянка на син чадър, откъдето можеше да наблюдава движението по Кроасе, както и летовниците на плажа. Поръча „Стела Артоа“ и *mon sieur*, френската версия на препечен хляб с шунка и сирене, както и купа вода за кучето. После извади мобилния си телефон и набра номера на агенцията за отдаване под наем.

В гласа, който му отговори, се долавяше тревожна нотка. Мак не би могъл да го обвини. Вероятно не се печелеше особено чрез отдаването под наем на евтини офиси, при това — на съмнителни особи. Каза на мъжа кого търси и беше осведомен, че Ларио е заминала, но те не са уведомени за къде. Била платила наем за шест месеца и заминала няколко дни преди изтичането на срока.

Мак отпи от бирата си, сервирана му във висока чаша и толкова студена, че едва я държеше. Запита дали мадам Ларио е оставила адрес, на който да се свържат с нея, макар да знаеше отговора още преди да е задал въпроса. Следващият му въпрос беше важен.

— С чек ли плати?

— Разбира се. Всички постъпват така. Никой не плаща в брой в нашия бизнес.

— Тогава, *mon sieur*, вие трябва да имате името на банката, както и номера на банковата й сметка.

Настъпи дълга тишина, после мъжът каза сковано:

— Не мога да давам подобна информация.

— Нека, в такъв случай, да ви обясня какви са обстоятелствата.

— И Мак му разказа за измамата, осъществена от мадам Ларио.

За втори път настъпи дълга тишина.

— Това не е моя работа — отговори предпазливо агентът. — Не искам да се замесвам.

„Обзалагам се, че не искаш“, помисли си Мак, а на глас каза:

— Monsieur, нека ви обясня. Става въпрос за следното. Ще дадете номера на банковата ѝ сметка или на мен, или на полицията. Изборът е ваш.

Поредното мълчание. Сервитьорът му донесе стоque monsieur и Мак отхапа със задоволство. Беше забравил кога се е хранил за последен път.

— Ще ви дам исканата от вас информация — каза най-после агентът. — Един момент, моля.

С телефона, притиснат до ухото си, Мак отпи от бирата, като продължаваше да се наслаждава и на сандвича си, и на шествието, което преминаваше пред очите му. Не беше правилно, но все пак хвърли парче и на Пират. Кучето го погълна на една-единствена хапка и вдигна поглед с надежда за още. След минута агентът се върна на телефона и даде на Мак информацията.

— Сега, надявам се, няма да има нужда полицията да се свързва с мен — каза той и в гласа му отново се долови тревога.

Мак го увери, че е разбрал правилно. Не добави, че нещата стоят така поне за момента. Кой знаеше какво можеше да стане след известно време?

Междувременно, имаше онова, което искаше. Небето бе синьо, бризът — нежен, слънцето грееше. Той беше в Южна Франция и красиви жени, облечени в летни рокли, се спираха да погледат Пират и да му кажат колко е сладък, докато в същото време му хвърляха подканващи погледи. Мак им се усмихваше в отговор и с чувство за вина си мислеше за Съни.

По пътя обратно към хотела реши, че по-късно ще се обади на помощника си Роди в Малибу и ще му нареди да провери банковата сметка на Ларио, както и да провери кои са собствениците на „Вилата на Виолет“, които живееха в Париж. И накрая щеше да реши дали да се обърне към полицията.

Утре щеше да отиде отново във вилата и да открие какво наистина е положението, и защо, по-точно, вила в Южна Франция е останала без посетители от години.

ГЛАВА 13

Тревожните къси излайвания на Тесоро събудиха Съни. Струваше ѝ се, че кучето лае съвсем до ухото ѝ. През полуспуснатите щори се виждаше небето — в електриковосиния нюанс на ранната привечер. Беше спала часове и бедната Тесоро вероятно вече бе изгубила търпение. Облече набързо къси панталони и тениска, прокара длани през косата си, грабна кучето на ръце и изтича на долния етаж. Не видя никого в коридора и побърза да излезе на алеята, където се блъсна в Пират, който бе вдигнал глава и душеше тревожно въздуха. И, разбира се, зад него вървеше Мак.

— Здравей — казаха те едновременно.

Мак каза:

— Когато се върнах, ти спеше толкова дълбоко, та реших, че ще спиш цяла нощ.

— Тесоро ме събуди. Мисля, че вече я е обхванало отчаяние.

— Не се тревожи, вече я разходих преди половин час.

Съни се сгуши в прегръдките му.

— Това наистина ли сме ние? В Южна Франция? Заедно?

Той се престори, че поглежда зад нея.

— Не виждам никого другиго.

— Тогава ме целуни — каза Съни. И той се подчини.

Все още прегърнати, те се върнаха в хотела, а по пътя Мак ѝ разказа за посещението си в офиса на Ларио.

— Оставих съобщения на всички наши клиенти, пострадали от „международната измама“, и ги поканих на среща утре на закуска в осем часа в Cafe le Senequier в Сен Тропе.

— В осем часа?

— В осем — потвърди категорично Мак. — Не можем да пропуснем нито минутка от престоя си в Сен Тропе.

— Да, предполагам, че е така — каза тя, но звучеше изпълнена със съмнения. — А какво ще стане с „Вилата на Виолет“?

— Трябва да разбере защо Ларио е избрала мястото и дали е имала съучастници. Искам да знам още защо в нея от години не живее никой. Та нали се намира в известен курорт...

Той спря, хвана Съни за раменете и погледна право в очите ѝ.

— Знаеш ли какво, а защо двамата не отидем там сега? Да проверим какво е истинското състояние, в което се намира, да видим дали ще намерим следи, които да ни отвеждат до Ларио... Само ти и аз, какво ще кажеш?

— А призрактът на Виолет?

Той я разтърси леко в опит да ѝ вдъхне малко здрав разум.

— Забрави за думите на стареца. Няма такова нещо на света като призраци, проблемите се създават само от живите. Хора като мадам Ларио.

Съни сведе поглед към тениската и късите си панталони; дори не бе вчесала косата си.

— Не мога да изляза така.

— Защо? Страхуваш се, че Виолет иде се оплаче? — запита Мак, с което я накара да се засмее.

Качиха се в „Пежо“-то и потеглиха по алеята. Двойната дървена порта на „Вилата на Виолет“ беше затворена. Мак слезе и се опита да я отвори, но откри, че се е подула от снощния дъжд и не иска да се подаде на усилията му. Върна се в колата и подкара бавно около нея. Голяма вила като тази трябваше да има и друг вход.

Откри го петдесет метра по-нататък, едва ли не напълно скрит от избуялите храсти и бурени. Зелената боя на тази порта се лющеше, ключалката ѝ бе изработена от желязо и имаше формата на стрела, а от нея висеше счупеният катинар. Веригата му бе прерязана.

Влязоха и се озоваха в градината зад кухнята. Тя беше разделена на квадрати, заградени от ниски живи плетове. Този стил бе типично френски и се наричаше *parterre*. В някои от лехите все още растяха марули, които вече бяха образували семена; тиквичките бяха завладели почти цялото място и жълтите им цветове скриваха почти напълно дивите ягоди. Покрай едната, огряна от слънцето, стена, бяха засадени праскови и круши, макар сега по тях да нямаше плодове. Около тях бяха лозите, чиито гроздови зърна бяха твърди и зелени и вече накълвани от птиците. Четири тесни чакълести алеи, чиято ширина бе достатъчна само за ръчна количка, водеха към каменен фонтан,

намиращ се в центъра им, чиито издълбани в камъка херувими бяха позеленели от мъха, а устата му във формата на лебед бе пресъхнала завинаги.

Внезапно подухна вятър и зашумоля в клоните на дърветата някак рязко и студено, което предизвика ледени тръпки по гърба на Съни. Беше попадала в такива ситуации и преди заедно с Мак, двамата бяха влизали в къщи, които извикваха у нея страх и безпокойство, но тя не обръщаше внимание на предупрежденията и се сещаше за тях едва след като нещастиято вече се случеше. А ето, че сега и „Вилата на Виолет“ я правеше нервна. Хвърли поглед на кучетата. За животните се предполагаше, че са барометри на всичко необичайно и злоещо като например неясни ситуации и земетресения, но те, изглежда, не усещаха нищо и подтичваха в тръс пред тях по пътеката, която водеше към вилата.

Слънцето се спускаше бързо зад хоризонта и небето започваше да потъмнява. Съни стисна здраво Мак за ръката.

— Защо винаги се съгласявам да те последвам на лов за диви гъски посред нощ?

— Сега нощта дори не е настъпила. Освен това, съм изгубил електрическото си фенерче.

Разбира се, че ще го изгуби! Съни знаеше, че Мак винаги носи със себе си онова малко нещо, голямо колкото молив, и осветяваше само десетина квадратни сантиметра пред него, а нея оставяше в пълен мрак.

За своя изненада откриха, че вратата на кухнята не е заключена.

Мак я отвори и Пират нетърпеливо се втурна вътре първи, изкачи стъпалата, а после внезапно спря. Съни го изгледа нервно. Дали той нямаше да докаже, че теорията ѝ е вярна? Взе Тесоро на ръце.

— Първо ти — каза на Мак.

Той пристъпи вътре и включи осветлението. И каза замислено:

— Сега се питам защо, след като нищо друго тук не функционира, електричеството все още работи?

— Мястото е също така газифицирано — предложи му още информация Съни, напълно доброволно. — Пригответяхме си кафе на котлона.

Всичко бе такова, каквото го бяха оставили: измитите чашки от кафето бяха подредени на дървения сушилник; столовете бяха

отдръпнати в безпорядък встрани от масата. Защо, тогава, Съни имаше обезпокоителното чувство, че нещо е различно и не както трябва? Огледа се отново, още по-тревожно и внимателно. Не можеше да каже какво точно, но нещо силно я тревожеше. Мак вече се изкачваше по стълбите, които водеха към стаята в кулата, заемана от Нейт Мастерсън. Тя забърза след него.

Кръглата стая беше замислена така, че да прилича на каюта. Имаше кръгли прозорчета, подобни на люкове, голям l'oeil du boeuf, по-голям кръгъл прозорец над леглото, от който се виждаше морето. Стаята бе семпла, с желязно легло, боядисано в бяло, и шкафчета, боядисани в същия цвят, изработени така, че да се вместиат в извивките на светлосините стени.

Слязоха отново долу и огледаха голямата всекидневна, която водеше към терасата в задната част на къщата. Мебелите бяха покрити с дебел слой прах и само трите полилея „Мурано“, обикновено избирани от жените заради розовия кристал, блестяха от живот.

Напълно неочаквано, къщата, чиито щори бяха спуснати, сякаш изтръгна всичкия въздух от гърдите на Съни. Клаустрофобията заплашваше да я връхлети. Изтича бързо навън и застана на двора, със скръстени на гърди ръце, вдишвайки жадно свежия морски въздух. „Вилата на Виолет“ ѝ се струваше пълна със загадки и тайни, за които не бе сигурна, че иска да узнае.

— Мак? — извика тя, изведнъж осъзнала, че е сама.

— Тук съм, скъпа — долетя гласът му от вътрешността на къщата.

Тя влезе обратно в преддверието и си спомни как я бе изплашил Нейт, заел бойна стойка и с меч в ръка в горния край на стълбището. Като се замисли сега, се запита къде ли бе мечът. За последен път, преди да тръгнат, го бе видяла на масата в кухнята.

— Мак? — извика отново.

— Тук съм. — Гласът му дойде откъм спалнята.

Съни взе кучето на ръце и запристъпва на пръсти по коридора. Питаше се раздражено и нервно защо, за Бога, върви на пръсти в абсолютно празна къща.

Вратата към спалнята на Виолет бе отворена. Вътре бе тъмно. Тя извика отново името на Мак, прокара ръка надолу по стената в сляпо търсене на ключа за осветлението. Една лампа светна и Съни

подскочи. Не беше дори докоснала ключа. Каза си, че не трябва да бъде толкова глупава и че вероятно това е сторил Мак, който най-вероятно е в банята, и зачака.

Вратата на банята се отвори бавно. Сърцето ѝ биеше така, че чуваше единствено кръвта, която шумеше в ушите ѝ. Каза с треперещ глас:

— Мак? Ти ли си?

Не последва отговор, но тъмната стая отново се изпълни с онзи сладък аромат на цветя. Съни затвори очи, неспособна да помръдне.

— Тук съм, скъпа — каза Мак иззад нея. Тя подскочи. — Отидох да надникна в мазето и те изгубих за минутка.

Тя се облегна на него.

— Не го прави отново.

— Кое?

— Не ме оставяй повече сама в тази къща.

Мак я погледна озадачен.

— Усети ли мириса на цветя?

— Какви цветя. Не виждам такива.

— Не! Не ги ли помирисваш?

Той подуши въздуха.

— Не, скъпа, нищо не усещам. Нито пък ти. Мястото не ти действа добре. Хайде, да вървим.

Спря, за да натисне ключа за осветлението, и усети ясно погледа на Съни върху себе си.

— Мак, кълна се, че не аз включих осветлението — каза. — То се включи само.

— Къщата е стара, да — съгласи се Мак. — И електричеството може да е малко несигурно.

Върнаха се в кухнята. Нещо в нея продължаваше да тревожи Съни, затова тя излезе навън и го изчака на стълбите, като вдишваше с пълни гърди влажния въздух, който миришеше на зеленина и диви ягоди. На живи неща.

Едва когато влязоха в колата и потеглиха обратно към хотела, тя се сети какво в кухнята е предизвикало безпокойството ѝ.

— Пианото — каза.

Мак я погледна.

— Какво за пианото?

— Капакът беше вдигнат. Видях клавишите.

— И?

— Снощи капакът ги покриваше. То стои там, на долния етаж, от доста дълго време. Капакът бе покрит с прах.

— Добре. — Мак ѝ се усмихна и усмивката му сякаш казваше: „И какво от това?“

Съни, гледайки втренчено, каза:

— Никой от нас дори не го докосна.

ГЛАВА 14

В осем часа на следващата сутрин Cafe le Senequier не беше претъпкано. Там се бяха настанили просто няколко от местните запалени почитатели на кафето с вестници в ръка, готови да погълнат сутрешните си кроасани, безразлични към редицата проблясващи скъпи яхти, закотвени от другата страна на шосето. Малко по-нататък бяха сергиите с вестници и бутиците, чиито собственици в момента миеха тротоарите пред магазинчетата си, за да изложат своите шалчета от шифон, огърлици от мъниста, тениски и джапанки.

Сервитьорите в Senequier, в бели ризи и черни панталони, с обичайната бяла престилка през кръста, лъскаха цинковия барплот и забърсваха масите в очакване на пиковия час, когато кафето щеше да е пълно. Някои се радваха на кратката почивка и излизаха в тясната странична уличка, където трудно можеше да мине дори само един автомобил, и изпушваха набързо по една цигара на също толкова тесния тротоар.

Съни и Мак избраха маса в задната част на терасата, където тя се съединяваше с напълно отворената част на кафе-бара. Те събраха заедно три от масите и подредиха около тях червените столове в очакване на „срещата“, предмет на която щяха да бъдат, както ги бе описал Мак, „банда международни мошеници, опитващи се да избягат от реалния живот“.

Тесоро седеше в скута на Съни и премигваше на ярката слънчева светлина, а Пират подуши набързо всички столове, след което се настани под масата, в краката на Мак. Поне за малко, може би защото бяха на чужда територия, между кучетата цареше примирие.

Съни беше облечена в бели къси панталони и червена тениска, дългата ѝ черна коса беше завързана с червено копринено шалче, а на ушите си носеше огромни кръгли златни обеци.

— Мястото ти е тук, в Сен Тропе — каза Мак, докато ѝ се възхищаваше и я галеше нежно по бузата. От нея лъхаше на някакъв старомоден парфюм — „Мицуко“, спомни си той името му — който

имаше екзотичен и в същото време сладък аромат. Кожата ѝ бе кадифено мека под устните му, когато я целуна.

— Ти самият изглеждаш много добре — каза Съни, а всъщност мислеше, че Мак изглежда напълно като себе си, облечен, както и в Малибу, в къси панталони и любимата си стара тениска, с рошава коса и присвити сини очи, които изразяват възхищението си от нея. Завъртя пръстена с розовия диамант около пръста си.

— Не забравяй, че ме помоли да се омъжа за теб.

— И защо бих забравил? Хей, можем да помолим някой от капитаните на тези луксозни яхти да ни бракосъчетае. Това е законно, нали?

— Само ако яхтата е в морето. — Съни знаеше всички факти относно сключването на брак.

Тя зарея поглед към яхтите, чиито палуби бяха усърдно лъскани от яките членове на екипажа.

Бяло „Бентли“ спря рязко, със скърцане на гумите, пред кафебара и през прозореца се подаде русата глава на Белинда.

— Здравейте! — извика тя.

Всички сведени над вестниците глави се вдигнаха, кроасаните спряха насред пътя до устата, а клиентите на заведението втренчиха погледи в нея.

— Надявам се, че не сме закъснели. Ще намеря местенце да паркирам и ще дойдем веднага при вас.

Махна с ръка, направи забранен завои наляво и едва не се блъсна в насрещната кола, набрала скорост по еднопосочната улица. Показа на шофьора среден пръст, а Съни зърна Сара, която седеше с вдървено изправен гръб и с ококорени от ужас очи. Белинда махна още веднъж небрежно с ръка, след което подкара с непозволена скорост към пристанището, само че този път, слава богу, в правилната посока.

Кафето им пристигна толкова горещо, че вдигаше пара, и с богат аромат, гъсто и черно, сервирано в бели чашки с плътни стени. Донесоха им още кошничка с кроасани и по купа вода за всяко от кучетата. В този момент червеният „Хамър“ мина бавно покрай заведението. Зад кормилото седеше Били, все още с каубойската шапка на глава, а до него беше малката Лорийн, подобна на малка купчинка оранжев тюл. Зад тях беше червеното „Дукати“ с Нейт Мастерсън,

който изглеждаше зашеметяващо във френския колоездачен екип, черния шлем на оранжеви ивици и огромните тъмни очила.

— Прилича на пчела — отбеляза Мак с усмивка.

Минаха още десет минути, докато всички, пострадали от измамата, се съберат в кафе-бара, правещи недоволни забележки относно невъзможността да се намери място за паркиране в Сен Тропе.

— И какво от това? — възкликна Съни. — Огледайте се само и вижте къде се намирате! Насладете се на гледката, на тези яхти, струващи милиони долари, на пристанището, на ясното синьо небе. Усетете как ви топят галещите слънчеви лъчи, ароматът на първокачественото френско кафе, вкуса на кроасаните...

Белинда издърпа назад един от червените столове и се отпусна тежко на него.

— Трябвало е да станеш поетеса, момиче — каза тя на Съни и ухапа доволно един от кроасаните. — Ммм, истинско блаженство! — въздъхна. — Защо никога досега не съм вкусила такъв кроасан, след като разполагам с главен готвач у дома и цял куп момчета, които ми сервират закуската? Мисля, че сега отново се уча да живея.

— Идеята не е лоша. — Нейт свали шлема и очилата си, след това сложи на носа си огромни слънчеви очила — от онези, чиито стъкла потъмняват в зависимост от светлината.

„Предпазлив човек, помисли си Мак, докато го гледаше. От онези, които премислят по няколко пъти всяко свое действие.“ За разлика от Белинда, която не само че действаше прибързано, но вероятно бе и твърдоглава и имаше сериозни проблеми със съпруга си.

Малката Лорийн беше седнала до Съни. Наведе се през нея, за да погали Тесоро. Баща ѝ седна до нея, а Сара зае последния червен стол до него.

Мак изчака последен да заеме мястото си. Наблюдаваше Сара, която никога не бе уверена в себе си и винаги се тревожеше, че може да бъде отхвърлена. Питаше се дали можеше да каже нещо за себе си сега, след като връзката ѝ бе приключила. Или пък бе толкова обикновена и глупава, колкото изглеждаше?

Все още не бяха виждали Били без шапката му. Мак мислеше, че тя може би е някакъв вид дегизировка, защото скриваше успешно очите му, не даваше възможност външният му вид да се възприеме изцяло и прикриваше и мислите му.

Били извика сервитьора.

— Кафе за всички? Без кофеин? — запита.

— О, за бога! — възкликна Съни. — Това тук е Франция. Вземете истинското нещо. Наслаждавайте се.

— Така ли мислиш? — Били изглеждаше изпълнен със съмнения. — Искам да кажа, дали ще бъде добре?

— Можете да пиете колкото си искате безкофеиново, когато се върнем у дома — каза Белинда. — Междувременно, какво ще вземе малката Лорийн?

— Палачинки, моля — проговори малката Лорийн. — Искам да кажа, *Srepes, s'il vous plait* — каза тя на сервитьора, който се усмихна на малкото момиченце в балетни одежди и с кралска тиара на главата и му обеща да се погрижи.

Днес Лорийн беше взела със себе си и вълшебната си пръчица. Остави я на масата и я погали с дебеличките си пръсти. Съни забеляза изгризаните ѝ нокти. И изпита съжаление към нея.

Кафето пристигна бързо — капучино за Сара; тройно еспreso за Белинда; кафе със сметана за Нейт; и обикновено черно за Били.

— Има много по-добър вкус от онова, което си сварихме сами във вилата — призна той, изпи го набързо и направи знак за втора чашка. — Имайте предвид, че количеството, което сервират тук, е по-малко от онова, което ще ви поднесат в чашка у дома. Да не би да нямат по-големи чаши?

— Като онези в „Старбъкс“ — съгласи се Сара, отпи от капучиното и над горната ѝ устна се образуваха млечни мустачки, за които тя, изглежда, бе в пълно неведение.

Вой на полицейски сирени проряза утринната тишина. Сара извика, изпаднала в паника, когато три полицейски коли с проблясващи лампи приближиха в посока откъм пристанището.

— Ченгета — каза Били, като че ли изненадан, че такива има и в Сен Тропе.

— *Les flics* — поправи го малката Лорийн и отново погали вълшебната си пръчица.

— *Mais la petite est cottect.* — Сервитьорът се усмихна благосклонно. — *Les flics...* Ченгетата. — Той остави чинията с палачинките на масата. — *Eh, bien, mademoiselle, vous parlez bien le français.*

— Merci, monsieur. — Малката Лорийн гледаше с известно съмнение палачинките. Бяха тънки като вафлени кори и поръсени с лимонов сок и захар. — Така ли изглеждат френските палачинки? — запита тя на английски.

— Mais, bien sur, ma petite. Vouz ne l'aimez pas? — По лицето на сервитьора беше изписано смущение.

— Ще ги опитам — увери го малката Лорийн, макар да бе сбърчила тревожно вежди. Липсваше ѝ кленовият сироп.

— Защо са тук ченгетата? — запита Белинда.

— А, мадам, заради кражбите. Снощи отново е имало обир, по време на страшната буря. Разбрали са за него едва сега. Има и убит човек.

Съни просто усети как Мак наостри уши.

— О, не! — нададе стон тя. — Ти обеща!

Мак обаче не успя да се въздържи и запита сервитьора кога е било извършено престъплението и дали му е известно какво е било откраднато.

— Обирът е бил извършен в Раматюел, мосю. Както винаги. Произведения на изкуството. Богатите колекционери харчат цели състояния за тях. Обирите по крайбрежието станаха вече пет и всичките са били извършени в отсъствието на собствениците.

— Но именията на богатите имат добри охранителни системи, без съмнение?

— Разбира се, мосю, но крадците са успели някак си да ги изключат, а персоналът е бил освободен за през нощта. Което е много подозрително, струва ми се.

— Мисля, че си прав — съгласи се Мак с широка усмивка.

— Това може дори да се нарече повтарящ се модел.

— Не е наша работа. — Съни бе категорична.

— Les crepes sont bon — каза малката Лорийн на сервитьора.

Били се усмихна гордо и я погледна.

— Виждате ли, след още месец малката Лорийн ще говори като францужойка.

— А може би след месец Мак ще успее да ни върне парите, задигнати от мадам Ларио — каза Белинда, взе втори кроасан и си помисли, че диетите могат да вървят по дяволите. И какво ще стане, ако не успее да влезе в новата рокля от „Шанел“? Не се очертаваше да

отиде на някое суперлюксово място в близко бъдеще. Направи знак на сервитьора да ѝ донесе още кафе.

Мак подпря лакти на масата, привлече погледите на всички към себе си и само с очи им даде да разберат, че е негова работа да се погрижи да им върне парите.

— Окей, да започнем с това, че вчера потърсих мадам Ларио. Разбира се, тя вече не беше на посочения адрес.

— Офейкала е — изрази се недотам изискано Съни.

— Както можеше да се очаква — съгласи се Мак и продължи разказа си с това, как бе видял рекламната табела на агенцията за отдаване под наем, как се бе свързал с тях и какво бе научил от агента.

— Моят помощник провери адреса на банката в Кан. Сметката е закрыта.

— Разбира се! — каза нетърпеливо, дори раздражено, Нейт — като че ли събитията не се развиваха достатъчно бързо за него.

— Има един въпрос — каза Мак. — Всички вие готови ли сте да се обърнете към полицията?

— Ти да не си изгубил ума си? — Белинда изтърва кроасана шокирана. — Съпругът ми ще ме намери за минути, ако се обърна към полицията.

— Едва ли може да пропусне да те забележи и в Cafe le Senequier в Сен Тропе, а също и докато шофираш това страхотно, биещо на очи „Бентли“ — отбеляза Съни.

— Вярно е. — Белинда се облегна назад и видимо се сви на тесния червен стол. Изглеждаше силно разтревожена. — Но, по дяволите, не мога да се крия цял живот, нали? Искам да кажа, трябва да продължа с нормалните неща от ежедневието...

— Никаква намеса от страна на полицията? — запита Мак.

Тя поклати главата си с късо подстригана руса коса.

— Да, определено без полиция.

— А твоето мнение, Нейт?

Нейт свали слънчевите очила. Погледът му срещна този на Мак.

— По-скоро бих изгубил парите, отколкото да се обърна към ченгетата и да лиша господин Частния детектив, седнал тук, от възможността да разреши престъплението.

Мак сви рамене. Нейт очевидно го предизвикваше, но той отвърна така:

— В такъв случай, ще направя всичко, на което съм способен. — И тогава забеляза, че Нейт се е обърнал, за да дари Съни с лъчезарна усмивка. И си помисли, че сега носи на плещите си не само разкриването на престъплението, но и проблема за съперничеството на другия мъж.

— А ти, Били?

— Аз съм с другите. И аз по-скоро бих се лишил от парите, отколкото да се забъркам с френската полиция. Les flics — добави той и стисна заговорнически дъщеря си за рамото.

— Виждаш ли, скъпа, и аз наваксам с неведението си по отношение на езика.

Лорийн се изчерви. Баща ѝ предизвикваше смущение у нея. Поставяше я в неудобно положение пред другите. Все още не бе изяла палачинките си.

— И така, всички сме съгласни да дадем на Мак разрешението си да продължи да разследва случая както намери за добре — каза Нейт.

— Аз съм просто благодарен, че намери за нас този „Хотел на мечтите“ — отбеляза Били.

— А може би името на хотела ще се окаже реалност — обади се за първи път Сара, с което ги изненада. Изведнъж, очите ѝ се разшириха. — О, не! — извика тя.

Съни проследи погледа ѝ и видя мъжа, който се промъкваше покрай масите. Беше привлекателен, ако харесвате такива мъже — прекалено дълга черна коса, пригладена назад с помощта на гел в онзи небрежно-елегантен европейски стил, прекалено големи слънчеви очила с голямо лого D&G отстрани, ленена риза, разкопчана едва ли не до пъпа, за да разкрива загорелите му гърди, огромен златен часовник, бели обувки от естествена кожа, избелели дънки.

Белинда каза:

— Мога да подуша тази порода от трийсет крачки. Този мъж е лайно.

Той се приближи до Сара и тежко постави длан на рамото ѝ.

— Кучка! — изсъска. — Видях те да се разхождаш с онова луксозно бяло „Бентли“. За каква се мислиш, по дяволите? Да ме унижаваш така пред всички. Знаеш ли, че се наложи да сляза от кораба, че проклетият капитан ме изхвърли... с думите, че няма да толерира подобно поведение на своя кораб? Е, той може да върви по

дяволите, както и ти, Сара. Няма да се измъкнеш толкова лесно, повярвай ми. Ще ти го върна тъпкано, проклета малка кучко. За последен път ми причиняваш това. Разбра ли? За последен път, Сара. Следващия път, когато ме видиш, ще съжалиш.

Мак се изправи и свали от рамото на Сара ръката на годеника ѝ.

— Чух всичко — каза. — Както и другите около тази маса. Ние сме онова, което в съда се нарича „свидетели“, приятелю. Ще ти кажа още, че френската полиция не се отнася мило с мъжете, които заплашват жените, открито или не.

— Les flics — поправи го малката Лорийн.

— Вървете на майната си, всичките. — Сега мургащото лице на бившия годеник бе грозно озъбено и Съни реши, че той определено не е привлекателен.

— Време е да си вървиш от тук — каза Мак. Били се изправи, двамата хванаха за лактите бившия годеник и така го придружиха вън от кафе-бара под благосклонните погледи на сервитьорите и другите посетители.

Белинда забеляза сълзите, които се стичаха по бузите на Сара.

— О, хайде сега — каза ядосана. — Не виждаш ли, че той не струва? Нито един мъж не заслужава сълзите ни — добави и направи знак на сервитьора за ново тройно еспreso, третото ѝ за тази сутрин. Долови удивения поглед на Съни и каза: — А как иначе ще преживея деня?

Съни отиде и седна до Сара. Предложи ѝ хартиена кърпичка и каза с надеждата да я утеши:

— Повярвай ми, той не заслужава да пролееш за него и една сълза.

— Но той ме унижи — проплака Сара.

— Как е възможно да се чувстваш по този начин? — каза малката Лорийн. — Той е отвратителен.

Белинда се усмихна.

— Малките деца винаги говорят истината — каза уверено и точно в този миг до масата се върнаха Мак и Били.

— Съмнявам се, че той отново ще те безпокои, Сара — каза Мак.

— Почти сигурно е, че няма да се осмели — добави Били със самодоволна усмивка.

Нейт извърна поглед, смутен от сълзите на Сара.

— И така? Приключи ли срещата?

— Още не — каза Мак. — Открих адреса на собственика на „Вилата на Виолет“ в Париж. Тъй като съществува вероятност той да е замесен заедно с мадам Ларио, мисля да отида там и да разбера какво става.

Съни нададе стон, виждайки ясно как ваканцията ѝ в Сен Тропе се изпарява във въздуха, но после Мак каза:

— Какво ще кажеш за една романтична вечер в Париж? — Този път тя се усмихна.

— Изглежда, си се захванал сериозно с работата — каза Били. — Аз със сигурност оценявам усилията ти. — И той хвърли многозначителен поглед на Нейт.

Нейт смръщи вежди и също, макар и недоволно, благодари.

— Можеш да вземеш самолета ми — добави Били. — Той е все там, на летището в Ница. Трябва само да се обадя на капитана си и да го инструктирам да се приготви за полет до Париж. И също така да му поръчам да се грижи за приятелите ми.

Мак каза:

— Благодаря, Били. Наистина го оценявам.

— И аз наистина оценявам онова, което правиш ти, Мак — добави Белинда. Огледа всички около масата. — Приключихме ли?

— Finis — каза отново на френски малката Лорийн.

— Тогава двете със Сара ще отидем малко да напазаруваме — реши Белинда. — Все пак, една жена не може да се разхожда из Сен Тропе в подобен външен вид, Сара, и да се надява, че ще привлече подходящ мъж, нали?

С изумено изражение на все още мокрото си от сълзи лице, Сара послушно последва Белинда във от кафето. Зад тях вървеше Нейт, който имаше намерение да обиколи с мотоциклета си крайбрежието.

— Какво ще кажеш да се върнем в хотела, а после да отидем на плаж? — предложи Били на малката Лорийн.

Тя смръщи вежди.

— Трябва ли?

— Можеш да се обзаложиш — отвърна баща ѝ.

Като гледаше как всички те се отдалечават, Мак каза, сякаш се чудеше:

— Как ми се случи това? Дойдох тук на ваканция с любимата жена в търсене на уединение с нея, а ето, че сега трябва да се грижа за непознати, които искат от мен да разбера кой е отмъкнал парите им и защо.

— И, също така, докато си зает с тази задача, да откриеш и изгубените им души — добави Съни, проникателна, както винаги.

Пират, който винаги знаеше кога е време да си тръгнеш, се показва изпод масата с изплезен език и светнали очи, готов за действие. Тесоро пък излая остро и погледна Съни, която на свой ред погледна Мак.

— Е, какво ще кажеш за онази нощ в Париж? — запита той.

— Ще вземем и кучетата, разбира се.

— Не и този път, скъпа. Ще помолим някой от хотела да се грижи за тях.

— Но Тесоро...

Мак ѝ хвърли онзи раздражен поглед, който сякаш казваше: „Или Тесоро, или аз“.

— Хайде, Сън, бейби, трябва да отидем сами. Само ти и аз, двамата в Париж.

— О, добре — съгласи се Съни, която вече изпитваше чувство за вина. Но после се усмихна. — Хей, само двамата! Колко лошо може да е това?

ГЛАВА 15

Като се върна в стаята си в хотела, Съни се загледа в купа дрехи, разхвърляни върху леглото. Какво би носило едно шик момиче в Париж в топла юнска нощ, запита се. Отговорът беше: черната рокля, разбира се. Щеше да вземе още, в случай, че захладнееше, бялото копринено сако, което прилягаше плътно по извивките на тялото ѝ и се завързваше елегантно на кръста. А с него, естествено, и новите обувки от червен велур, чиито токчета бяха високи малко повече от десет сантиметра. Е, щеше да ѝ се наложи през цялото време да се моли да не се спъне или да стъпи накриво, но... Разбира се, можеше да отиде и с високите шест сантиметра „Манолос“, но новите ѝ червени обувки бяха много по-елегантни, а верижките им обгръщаха глезените и така подчертаваха красотата им. Определено бяха секси.

А какво щеше да носи през деня? Черни панталони, дънково сако и, естествено, удобни черни обувки. И как би могло да бъде другояче? Огромната ѝ нова чанта в леденосив цвят, марка „Алегзандър Маккуин“, бе достатъчно голяма да побере целия ѝ парижки гардероб.

— Ти си най-добрата чанта на света и само с теб ще обикалям магазините — каза тя, като я гледаше с доволна усмивка, напълно забравила, че това няма да е пътуване за удоволствие и през по-голямата част от времето ще търсят собственика на „Вилата на Виолет“ и ще душат по следите на мадам Ларио.

С мисълта за луксозна хотелска стая (приглушено осветление, тиха музика и гледка над покривите на Париж през отворен прозорец), тя добави към багажа си и малък куп секси дантелено бельо, след което успя да напъха по-голямата част от него в пътническа чанта с нормални размери.

Доволна от себе си, хвърли поглед през стаята към Мак, който все още говореше по телефона в опит да намери свободна стая в хотел.

Мак погледна към леглото, върху което цареше обичайният хаос. Поклати глава.

— Сонора Скай Кого де Алварес! — възкликна той, ядосан.

Тя вдигна ръка, като да възрази.

— Не, не, почакай... Нека само ти кажа, че съм успяла да взема цели два тоалета само в тази една-единствена чанта...

— А другите дрехи, разхвърляни по леглото?

Съни взе няколко от тях и ги прибра обратно в гардероба.

— Ето, готово. — И му се усмихна.

Мак въздъхна. Съни никога нямаше да се промени. Междувременно, той все още беше на телефона, в търсене на хотелска стая.

— Изглежда така, сякаш всички туристи на света са се стекли в Париж през юни — изръмжа недоволно. — Всички хотели са пълни.

Съни се отпусна на леглото и видя как надеждите за романтична вечер в Париж се изпаряват.

— Винаги можем да отидем на плаж. — Тя дръпна ципа, за да отвори чантата си. — Ще извадя банския си.

Мак поклати глава.

— Трябва да открием собственика на вилата. Убеден съм, че той има нещо общо с измамата. Ще отидем до Париж и там ще се опитаме да намерим хотел.

Съни му хвърли поглед, който казваше: „Неми причинявай това“ и каза:

— Дай ми телефона. — Набра номера на „Информация“ и помоли да ѝ дадат този на хотел „Риц“ в Париж. Когато я свързаха, помоли да ѝ позволят да поговори с управителя.

— Кажете му, че се обажда приятелка на Али Рей — каза. — Името ми е Съни Алварес.

И намигна на Мак. Али Рей беше световноизвестна филмова звезда и името ѝ можеше да убеди всекиго, че те самите са знаменитости. Освен това, Али Рей наистина бе приятелка на Съни. Всъщност тя и Мак бяха спасили живота ѝ. Съни знаеше, че Али не би имала нищо против да използват името ѝ.

— С какво мога да ви помогна, мадам Алварес? — На телефона беше управителят.

С мил глас, в който се долавяше усмивка, Съни чаровно му обясни затруднението, в което се намираха.

— В момента съм във Франция, за да се видя с Али. И знам колко ще се разтревожи, ако не съм отседнала в „Риц“.

— Но, мадам, разбира се, че имаме стая за вас. „Риц“ ще ви посрещне като един от най-желаните си гости. И, моля ви, предайте моите поздрави на мис Рей. Кажете ѝ, че я очакваме с нетърпение тук, в „Риц“, при следващото ѝ посещение в Париж.

Съни грееше в самодоволна усмивка, когато подаде телефона обратно на Мак.

— Използвачка на чужди имена! — каза той.

Тя сви небрежно рамене.

— А каква е ползата да познаваш някого, ако не можеш да използваш името му?

Той се смееше, когато я прегърна през раменете и я побутна върху купа дрехи на леглото.

— Щях да те любя, ако не трябваше да побързаме да хванем самолета!

Съни обхвана лицето му в длани и му се усмихна. Потри върха на носа си в неговия, после нежно прокара устни по неговите.

— Това може да почака — прошепна и му се изплъзна.

ГЛАВА 16

Стаята на Бертран бе малко по-голяма от тази на малката Лорийн, но изглеждаше съвсем различно. Под прозореца имаше съгъваема масичка, а върху нея — лаптоп, както и малко радио с възможност да се прослушват и компактдискове, което проблясваше в лека зеленикава светлина всеки път, когато цифрите на часовника се сменяха. Преди няколко дни камериерката бе оставила върху стола чисти дрехи и те щяха да останат там, докато той не ги използваше след което щяха да бъдат заменени от други, защото Бертран не можеше да бъде обезпокояван от мисли за шкафове и чекмеджета. Имаше дрехи и в стария шкаф от борово дърво не защото той беше спретнат и подреден, а защото така можеше да крие дрехите, с които излизаше късно нощем — там бяха пелерината и старият бинокъл.

Той седеше пред компютъра и тракаше по клавиатурата, както винаги, с два пръста. Записваше информация, която смяташе за важна. Като например събитията, разиграли се във „Вилата на Виолет“ през онази вечер, и странните хора, пристигнали наред бурята.

— „Ездачи в бурята“... — Ниският и гърлен глас на Джим Морисън звучеше почти като шепот. Музиката изпълваше малката стая. — „Ездачи в бурята“...

Бертран беше облечен в обичайните за него прекалено големи къси панталони, завързани все така със старата копринена вратовръзка, която някога принадлежеше на баща му. Бертран не си спомняше да е виждал някога баща си, макар майка му да му бе казала, че бил точно на годинка, когато баща им ги напуснал.

„Но една година е прекалено незначителна възраст, за да помниш нещо, нали?“, беше я запитал Бертран. Майка му бе отговорила само, че било жалко, задето не ги е напуснал по-рано, защото тогава не само Бертран нямало да се тревожи за това, че не го е виждал, а и самата тя.

Бертран бе намерил вратовръзката на дъното на шкафа. И я беше прибрал в чекмеджето, където държеше още малката картонена кутия с дупките, пробити в капака, защото в нея бяха двете гъсеници, които

хранеше с листа от латинка, набрани в парка близо до дома му в Сен Клод, съвсем близо до Париж.

Накрая гъсениците все пак умряха, а Бертран дълго време дори не погледна вратовръзката. Докато един ден не успя да открие колана си и тъй като панталоните му непрекъснато се свличаха поради прекалената му мършавост, се наложи да ги завърже с вратовръзката. И, за голяма мъка на майка си, оттогава използваше само нея.

Навън слънцето печеше жарко и изгаряше дори през листата на дърветата, прекосяваше вътрешния двор и влизаше в стаята. Хотелът бе тих и смълчан и той знаеше, че всички са или при басейна, или на плажа. Бертран никога не ходеше нито на едното, нито на другото място. Тялото му бе бяло като алабастр и слънчевите лъчи попадаха върху него също толкова, колкото и ако живееше в Сибир.

Дългата му коса, руса и права, влизаше в очите. Ядосан, той стана, отиде в банята, взе чифт ножици и подряза неравно бретона си. Погледна резултата в огледалото. Сви рамене. Е, поне вече нямаше да влиза в очите му и да го дразни. Намести очилата с рамки от светла пластмаса и с дебели лещи и се върна към работата си. И тогава чу нещо.

Изправи рязко гръб, както седеше на стола. Погледна зад себе си. Ослуша се. Да, чу го отново.

И видя малко черно носле в цепката под вратата. Учуден, отвори вратата и видя мършаво сиво-кафяво куче с три крака и едно око да седи на хълбоците си. Бертран никога не бе виждал толкова грозно псе. И веднага изпита симпатия към него.

Кучето претича в тръс, скочи на леглото и се настани сред разбърканите и смачкани чаршафи. Седеше там и се задъхваше леко, а после постави муцунка между лапите си и доби вид на куче, което се кани да си подремне.

— Пират? Пират? Къде си? — долетя женски глас откъм коридора. Все още застанал до отворената врата, Бертран се замисли. Ето, това бе дилема. Не можеше просто да затвори вратата и да плени кучето. А не можеше и да помоли жената да влезе в стаята му, за да го вземе.

— О, здравей! — Тя стоеше до отворената врата. — Не си ли виждал случайно едно куче? Само с три крака?

Беше жената от „Вилата на Виолет“! Онази, която бе помислил за затворник, а после бе решил, че е дошла там заради важна тайна среща.

— Le chien est ici, madame — призна неохотно.

Съни надникна и видя Пират върху смачканите на топка чаршафи.

— О, толкова съжалявам! — Втурна се вътре и грабна кучето. — Извинявам се заради Пират.

Спря се и огледа внимателно Бертран и ѝ се стори, че видя само щръкнали кости и очила, върху които расте руса коса, която, на всичкото отгоре, изглеждаше така, сякаш е подстригана с косачка за морави.

— Здравей, аз съм Съни — подаде му ръка тя.

Бертран я погледна подозрително иззад очилата. Не говореше с никого, ако имаше избор, но сега нямаше как да продължи да мълчи.

— Бертран Оливие. — Пое дланта ѝ и се поклони леко, изключително официално.

Никога досега Съни не бе срещала дете, което да се покланя при запознанство.

— Хей — каза тя и тази весела сричка прозвуча изпълнена със съчувствие, защото момчето изглеждаше доста нервно.

— Със семейството си ли си отседнал в хотела?

— С майка си — отговори Бертран сковано. Не искаше да се впуска в обяснения за това, че майка му го е изоставила тук и че никой не знае къде е тя. Беше му се обадила само веднъж. Беше в Италия, така му бе казала. А сега той бе изпаднал в паника, защото знаеше, че сметката за хотела не е платена. И какво щеше да стане, ако тя не се върнеше? Дали щяха да го хвърлят в затвора? Обаче нищо от това не бе работа на тази жена.

— Пират те харесва — каза Съни. После, с внезапно вдъхновение и защото усети колко самотно се чувства детето, каза: — Знаеш ли какво, двамата с годеника ми трябва да заминем за Париж за два дни. Ще оставим Пират тук. Помолихме персонала да се грижи за него, има и кучешка колибка в задния двор, но защото Пират те харесва — искам да кажа, защото избра теб... Той сам дойде до вратата ти, нали?

— Точно така — каза Бертран, все още предпазливо.

— Реших, че може би ще искаш да го изведеш на разходка.

Съни го погледна, изпълнена с надежда. Всеки човек знае, че на момчетата и кучетата им е добре заедно.

— Отговорен за него ще бъде персоналът, разбира се — добави тя, защото все пак той бе само дете.

— Разбирам — каза Бертран. — Ще бъда щастлив да заведа Пират на разходка.

Тайно в себе си, той бе очарован и силно развълнуван и мислите му вече препускаха към нощите, в които той и новото му куче ще скитат заедно.

— Ако на Пират му харесва така, може да спи на леглото ми — добави щедро.

Съни се усмихна лъчезарно, макар и все още да се тревожеше малко, защото момчето ѝ се виждаше странно.

— Всичко е добре, тогава — каза тя на френски. — Просто помоли управителя дати даде Пират. По всяко време. Окей?

— Да. — Бертран загледа как тя и кучето се отдалечават по коридора, после затвори вратата и отново седна пред компютъра си.

Когато Съни се върна в тяхната стая, откри, че Мак опакова набързо оскъдния си багаж и гледа, доста нервно, Тесоро.

— Току-що срещнах едно доста странно момче — каза тя.

— Пират се беше сгушил на леглото му и изглеждаше съвсем на мястотото си там. Името на детето е Бертран Оливие. Казах му, че двамата трябва да заминем, и той с радост се съгласи да извежда Пират на разходка.

— Добре — каза Мак.

На вратата се почука. Мак отвори. На прага стоеше малката Лорийн, все още облечена в рокличката от оранжев тюл, с която бе и през деня.

— О, здравей, малка Лорийн — усмихна ѝ се Съни изненадана.

— Здравейте. — Малката Лорийн бе свела поглед към поизносените си балетни пантофки. — Знам, че заминавате за Париж — каза. — И се питах дали няма да бъдете така любезни да ми разрешите да се грижа за Тесоро. — Вдигна поглед и очите ѝ, обикновено лишени от изражение, сега гледаха умолително. — Тя може да спи при мен, в моето легло — побърза да добави.

— О, Лорийн, мисля, че идеята ти е чудесна — каза Съни. — А ти, Мак?

— О, разбира се — каза Мак, но гласът му изразяваше съмнение.

— Сега вече знам, че няма защо да се тревожа за Тесоро — каза Съни с надеждата, че постъпва правилно. — И знам, че тя те харесва, Лорийн, защото видях, че ти позволи да я погалиш.

— Тя знае, че ще се грижа за нея — каза сериозно малката Лорийн. После, като махна с ръка и погледна с обич кучето, тя тръгна по коридора към собствената си стая.

— Мислех, че Били и дъщеря му се канеха да отидат на плажа — каза Мак, докато гледаше след нея.

— А на мен ми се струва, че малката Лорийн все още не е готова нито за плажа, нито за Сен Тропе — каза Съни замислено. — Да се надяваме, че Тесоро ще успее да я развесели поне малко.

Мак въздъхна. Лично той не беше прекалено голям оптимист относно способността на Тесоро да доставя удоволствие на хората.

ГЛАВА 17

Сара Стрейндж седеше, с отпуснати рамене, в края на леглото и гледаше купа пазарски чанти и торби с имената на „Бланк Блу“, „Кавали“, „Ерес“ и „Серджо Роси“ — имена, които до този миг бе виждала само в списанията. Белинда вземаше душ, за да „отмие от себе си цялата тази миризма на пробни“. Беше казала на Сара, че сега ще отидат на плаж, а тя ще облече банския си от „Ерес“.

— Никога преди не съм обличала бански с прашки — беше запротестирала Сара, когато Белинда бе започнала да я бута към пробната, тикнала в ръцете ѝ куп оскъдни одежди.

Обаче Белинда само се бе засмяла.

— О, хайде, дори в Канзас сигурно носят прашки — бе казала.

А после, още докато Сара се опитваше да облече онзи на лилавите райета, Белинда бе надникнала в пробната и бе казала:

— Сара Стрейндж, къде си крила досега това тяло?! Онзи твой годеник със сигурност не го е заслужавал, давала си му го като подарък, момиче.

Сара се бе изчервила и бе отвърнала, че не се чувства удобно в този бански костюм, но Белинда бе извикала продавачката и бе казала, че ще вземат и двата, плюс тюркоазния кафтан и белия саронг.

— Белинда, не мога да си ги позволя — беше едва ли не проплакала Сара. — А не мога да ти позволя да платиш. Наистина, просто не мога...

— Не аз ще платя. А съпругът ми. А откакто ти си се разделила с годеника си, ние двете сме екип. Нали така, Сара Стрейндж?

И Белинда бе вдигнала високо длан с пет разперени пръста. Сара не бе много сигурна какво трябва да означава този жест и се бе почувствала неудобно, с което само бе предизвикала смеха на Белинда.

Бяха си купили обувки от „Серджо Роси“ и Белинда любезно бе позволила на Сара да избере такива с цели подметки, а не с остри и високи токчета. И тези бяха ужасно високи, но поне с тях можеше да се върви. И нищо разумно като например черен цвят. Избраните от нея

обувки бяха ябълковозелени, приличаха донякъде на змийска кожа и се завързваха на красиви панделки при глезените на Сара, за които Белинда бе казала, че са достатъчно стройни за такъв тип обувки.

Бяха „взели“ още (Белинда казваше „вземам“ вместо „купувам“) копринена рокля от „Кавали“, която имаше набрани ръкави — „за да скрият ръцете ти, които са слаби като вейки, скъпа“ — и някаква жилетка, която ѝ подходеше по цвят и можеше да се облича, ако захладнее. И всичко това бе в цвят на зряла праскова.

— Не трябваше ли да вземем рокля в зелен цвят, за да подхожда на обувките? — беше запитала Сара.

А Белинда твърдо бе отвърнала:

— Не, и така е добре.

До този момент на Сара вече ѝ бе дошло до гуша от забележките и начина на изразяване на Белинда и ѝ се искаше, както на малката Дороти от „Вълшебникът от Оз“, да се върне в Канзас. Но тогава на Джуди Гарланд отново щеше да се наложи да ходи всеки ден на работа в болницата, където работеше на рецепцията на хирургическото отделение (сигурна и скучна работа), като първо се отбива да изпие сутрешната си чашка кафе в „Старбъкс“ — или поне такава бе ежедневието ѝ допреди година, когато бе започнала да спестява за морското пътешествие. А сега, като се замислеше, защо нейният годеник не бе спестил парите за пътуването?

Той като че ли въобще не се притесняваше от цената на презокеанските билети. И дори не ѝ бе купил годежен пръстен, просто ѝ бе казал, че ще го купи, когато може да си го позволи. „О, да, и кога, например?“, запита се Сара сега.

Тя също така се питаше защо мистър Красавеца, Очарователния владетел на женските сърца, въобще си бе направил труда да се занимава с нея. Освен, разбира се, фактът, че бе живял цяла година в малкия ѝ апартамент, без да плаща наем, когато не пътуваше „по работа“. И „за да спести пари, за да могат да си купят къща“, както още твърдеше.

Сега Сара се питаше защо жените винаги прекалено късно откриват, че са били използвани. Тя започваше все по-рядко и по-рядко да вижда годеника си — заради пътуванията му по работа — с напредването на годината и ако не бе платила за морското пътешествие

(той бе обещал да ѝ върне парите), той нямаше да тръгне с нея — сега бе сигурна в това.

— Глупачка! — каза тя на глас, измъчвана от закъсняло разочарование. — Ти, проклета малка ш... глупачке!

Никога досега през живота си не бе използвала думата, която започваше с буквата „ш“, и млъкна шокирана.

— Нима наистина те чух да казваш това? — Белинда стоеше на прага на банята, облечена само в белия бански костюм с прашки, за който Сара мислеше, че е дори по-оскъден от нейния.

Белинда се засмя и каза:

— Е, предполагам, че това се нарича прогрес. — И хвърли поглед на Сара. — Трябваше да ти вземем и плажни сандали.

— Имам джапанки.

— Обзалагам се, че имаш. Купени от някой супермаркет за два долара, от които дори са ти върнали ресто. Имаш късмет, че са модерни в момента. Добре, няма значение, пригответи се. Отиваме на плаж.

Неохотно, Сара вдигна двата бански костюма, колебаейки се кой да облече.

— Онзи на лилавите райета — реши вместо нея Белинда.

Този беше по-оскъдният от двата и не скриваше почти нищо от женските прелести. Сара потри между пръстите си тънката материя, а видът ѝ бе доста нещастен.

— Не се тревожи, на плажа и без това ще свалиш горницето — каза Белинда.

Сара ахна шокирано и се скри в банята. Затвори плътно вратата зад себе си. Нямаше да свали горницето! Никога. Не и в този свят. Майка ѝ щеше да я убие! Не! Щеше дори да носи тюркоазния кафтан върху банския си и голяма сламена шапка на главата си и да се моли никой дори да не я погледне.

Когато Сара най-после излезе от банята, Белинда я чакаше и потропваше нетърпеливо с обувките си в сандал крак.

— Исусе, вече реших, че се приготвяш за бал. — Острият поглед на сините ѝ очи огледа Сара от главата до петите и изрази възхищение. — Доста добре — реши тя и кимна одобрително. — Да, това определено е подобрене на външния ти вид. Нали така?

— Да, точно така — призна Сара, макар все още да не вярваше в това.

— Добре, тогава, да вървим. Ще си поръчаме късен обяд на плажа. И ще вдигнем тост с розе за моя съпруг. Или може би шампанско? — Белинда се замисли за миг. — Не, шампанското понякога предизвиква главоболие, когато си изложен на слънце. Ще бъде розе. Все пак — добави тя, усмихна се лъчезарно на Сара и я хвана за ръката, — старото копеле плаща всичките ни сметки, нали?

ГЛАВА 18

Били, все още с нахлупена над очите шапка, се беше облегал на бара на „Клуб 55“, известен сред местните жители като „Петдесет и петият“.

— Още една бира, Тексас? — Барманът му подаде втора бутилка „Кроненбург“.

— Защо не? — съгласи се Били и се усмихна с широката си дружелюбна усмивка.

Не беше възможно да не изпиташ симпатия към Били Башфорд. Той бе така открит и искрен и толкова любопитен по отношение на тази нова за него страна, както и хората, които я населяваха. Възхищаваше се на претъпканите маси в слънчевите заведения, наредени в сянката на бели или пъстроцветни тенти, понякога опънати между дървета или вечнозелени храсти, чиито листа лекият бриз полюшваше леко. Удивляваше се на факта, че вече приближаваше три часът следобед, а всички тези хора все още обядваха и пиеха вино, като че ли бе дванайсет часът по пладне. По дяволите, хората у дома му, в неговата родна страна, бяха приключили с обяда си най-късно до дванайсет и половина.

Разбира се, непознатите, които срещаше тук, най-вероятно бяха на ваканция като него и спяха наистина до късно, обаче Били не бе хапвал нищо, освен кафето и кроасана на закуска някъде около осем сутринта, и стомахът му вече къркореше.

— Мислиш ли, че ще успея да намеря свободна маса? — запита той бармана, който му кимна окуражаващо и извика управителя, който се оказа също така и собственик, и му каза:

— Ще имате масата си след пет минути, мистър Тексас.

Това бе добре за Били. Или поне беше, докато не видя Белинда Лорд да влиза в заведението величествено като кралска особа и да привлича вниманието на всички, следвана по петите от онова момиче Стрейндж, което криеше лицето си под сламена шапка, почти толкова голяма, колкото и неговата собствена. Сара изглеждаше различно

отпреди. Беше облечена в красиви дрехи, макар мършавите ѝ ръце и крака все още да ѝ придаваха вид на неземеен елф, докато Белинда беше само по бял бански костюм под прозрачния кафтан от ефирна материя. Човек не трябваше да е познавач, за да разбере веднага, че има страхотно тяло. Били все още не бе виждал жена като Белинда — с бляскава външност, със загоряла, гладка и копринена кожа. Естествено, и в Далас имаше красиви жени, но той не ходеше често дотам, защото, въпреки голямото си богатство, двамата с Бетси така и не се бяха преместили на място, където обикновено живеят богатите, нито пък си бяха направили труда да влязат в това изискано общество.

— Ние сме обикновени хора — казваше често Бетси и това бе самата истина. За Били нямаше друго на света като дома му, макар че, което бе много тъжно, след смъртта на Бетси домът му вече не бе същият. На къщата сега ѝ липсваше дух и жизненост, тя бе лишена от сърце.

— Е, е, Били Башфорд. — Белинда се плъзна на високото столче пред бара до него. Наведе се и го целуна бързо първо по едната, а после и по другата буза, след което повтори процедурата. — За твоя информация, Били, това е истинска „френска целувка“ — каза му с онази усмивка, която осветяваше лицето ѝ като лампа в тъмна нощ.

Били се изчерви и се изправи бързо на крака, за да отстъпи мястото си на Сара. Беше нервен в присъствието на Белинда.

— Не, не, моля. — Сара заотстъпва неуверено назад и Белинда каза раздражено: — О, за бога, Сара, приличаш на някоя от предзетите компаньонки от старите филми като „Ребека“, преди тя да се омъжи за Лорънс Оливие и да стане мисис Де Уинтър. Трябва да престанеш. Когато някой мъж ти предложи мястото си, ти просто го приемаш. — Замисли се за миг и добави: — Освен ако той не е напълно непознат, разбира се, защото тогава ще трябва първо да му зашлевиш плесница. Никакви такива сцени повече, нали?

Сара седна послушно на високото столче, все още затоплено от Били.

— Благодаря — обърна се тя към него.

— Винаги съм готов да ти услужа, Сара. А сега, какво да ви донеса, дами? Мартини? Шампанско?

— Хайде да поръчаме розе „Шато Минюти“ — каза Белинда. — То винаги има добър вкус. Ние се каним да обядваме. Защо не се

присъединиш към нас, Били?

Той ѝ се усмихна лъчезарно, очарован.

— Е, благодаря ти, с радост ще хапна във вашата компания — отговори официално. — Но обяда ще платя аз.

— Не, възразявам. Моят съпруг ще плати. — Гласът на Белинда бе студен и остър. — Ще похарча толкова от парите му, колкото успея, докато все още имам възможност. След което, ако искам да получа още, ще се наложи да отида в съда и, повярвайте ми, няма да е лесно. Това копеле ще ме заплашва и вероятно ще се опита да ме убие. Но, по дяволите, аз ще му нанеса удар там, където ще го заболи най-много.

Кафявите очи на Сара се ококориха от ужас.

— Белинда, нима наистина ще се опита да те убие? Сигурно нямаш предвид...

— О, да, ще се опита. Разбира се, аз няма да му позволя, но ще се наложи да си пазя гърба, както казват тексасците. — И тя побутна Били леко в ребрата.

Той ѝ се усмихна широко, смутен.

— Не мисля, че ще позволим това да се случи, мадам — обеща тържествено. — Не и докато Мак Райли и аз сме наблизо.

— Плюс Нейт Мастерсън — каза Сара, защото го зърна в тълпата.

— О, боже, той все още е в този колоездачен костюм, в който прилича на пчела — засмя се Белинда, докато гледаше Нейт, който стоеше на широкия тротоар пред входа. Да, той наистина бе все в екипа, който прилягаше плътно по тялото му като втора кожа. И беше все още с шлема на главата, макар сега да бе вдигнал тъмните очила нагоре. Тя трябваше да признае, че облеклото му даваше възможност на всяко момиче, което прояви интерес, да види какво се крие отдолу — едно мускулесто и здраво, наистина привлекателно тяло.

— Нейт! — извика Били и другият мъж се обърна и погледна втренчено в тяхната посока. — Ела да хапнеш за обяд с нас. Каним се да опитаме и бутилка от розето на Южна Франция, за което всички говорят.

— Вече го опитах вчера. Мога да ви го препоръчам. — Нейт свали шлема и очилата си и ги замени с онези с роговите рамки.

Белинда си помисли, че сега, от врата нагоре, той изглежда като нюйоркски бизнесмен във ваканция, а оттам надолу — като състезател

от колоездачната обиколка на Франция.

— Хей — каза тя и дяволитата ѝ усмивка отново проблесна, — защо не се присъединиш към нас, Нейт? Така ще можем да говорим за всички други.

— Няма кого да обсъждаме, всички сме тук — каза Сара. След това се сети кой липсва. — О, Били, къде е малката Лорийн?

— Моето момиче реши, че не иска да отиде на плаж. А аз приготвих всякакви плажни принадлежности за нея.

Той махна с ръка към златистия пясък, който се виждаше през прозорците на ресторанта, където малките вълни се плискаха в брега, загорелите женски тела се излежаваха върху надуваемите дюшеци и привличаха погледите на млади мъже в бели бански костюми, които по-късно ги ухаждаха, носеха им питиета и обяд. А на красивите жени не се налагаше дори пръста си да помръднат.

— Обаче моето момиченце не иска да бъде тук. Исква да остане в стаята си. Да седи, удобно сгущено във фотьойла, и да гледа френски анимационни филмчета, да нарежда картинна мозайка и да се надява, че ще му позволят да изведе малката чихуахуа на разходка. Запитах я: „Лорийн, ще ти бъде ли добре сама?“ А тя отговори: „Тааатко“, както винаги прави, когато с нещо я ядосам. И така, аз я накарах да обещае, че няма да излиза от района на хотела и че няма да ходи до плувния басейн сама. И че няма да слезе сама до плажа. — Били сви рамене. — Какво повече би могъл да иска един баща, питам ви?

— Не много — съгласи се Белинда. — Освен това, като всеки възрастен човек, ти имаш нужда и от време, което да прекараш насаме. А и малката Лорийн също има нужда да се отдели за малко от теб, Голям Татко.

Били успя да се усмихне, но мислите му все още бяха насочени към малката Лорийн. Накрая той се успокои и каза:

— И така, какво ще кажеш, Нейт? Две бутилки от доброто розе за начало?

— Защо не? — съгласи се Нейт, а сервитьорът ги отведе до маса досами плажа, където вълните се плискаха тихо, а слънцето си проправяше път през клоните на дърветата.

Белинда, която вече бе идвала по тези места и беше запозната с прелестите им, поръча *crudites platter* за всички. Когато блюдото пристигна, видяха, че това е салата от зеле, цели морковчета, червени

пиперки и домати — всъщност, всякакви видове зеленчуци, набрани от градината тази сутрин.

Нейт, който беше изискан нюйоркчанин, очакваше да види нарязани зеленчуци, но в „Петдесетият и петият“ ги сервираха цели, за да можеш, ако искаш, да ги потопиш в соса от майонеза. Сервираха и масло, с което да намажеш все още топлия хляб, и така то се топеше сладостно върху небцето.

Добре изстуденото розе се плъзгаше в гърлата им прекалено лесно и дори Сара пиеше втората чаша още преди да се е осъзнала. Поръчаха още една бутилка, заедно с морски костур, изпечен съвършено и поръсен с ароматен копър.

— Знаете ли какво? — каза Сара и Нейт забеляза, че бузите ѝ са зачервени, а очите ѝ блестят. — Ние всички се забавляваме — отбелязатя, като че ли изненадана.

— Благодарение на измама е „Вилата на Виолет“ — каза Били.

Белинда вдигна чашата си за тост.

— За мадам Ларио, без която всички ние нямаше да се срещнем.

— За мадам Ларио! — повториха всички, доволни от себе си.

Около два часа по-късно Белинда взе дамската си чанта, както и тази на Сара. Тръгна към плажа с изявлението:

— Винаги се чувствам добре в края на такава среща. Хайде. Май ще трябва да поспим след всичкото това количество първокачествено вино.

Белинда съблече кафтана си, обаче Сара остана с цялото си облекло. Четиримата се настаняха, в редица върху надуваемите си дюшеци и се загледаха в морето. Възхищаваха се на чистите му и наситени нюанси, които варираха от кобалтово до тюркоазно, от небесносиньо до аквамаринено и дори до кристална яснота.

— Чудя се... — наруши мълчанието Нейт. — Какво ли правят Съни и Мак в Париж.

ГЛАВА 19

Париж в една спокойна вечер бе всичко, което Съни си бе представяла. Дърветата бяха цъфнали, Айфеловата кула проблясваше в далечината, а кафе-баровете бяха пълни. За нещастие, Мак бе казал, че нямат време за губене, и тя едва бе успяла да се регистрира в „Риц“ и да разгледа стаята си, цялата в жълта коприна и мебели в стил Луи-някой-си, както и да надникне в известния бар „Хемингвей“.

— И дори няма да изпием набързо по чаша шампанско? — запита го с умолителен тон.

— Няма такова нещо като „шампанско набързо“ — отговори Мак. — Защото на човек му трябва време, за да му се наслади.

— Аз бих изпила, ако и ти искаш — каза тя, обаче надеждите ѝ се стопиха, когато Мак помоли портиера да им извика такси, което дойде прекалено бързо.

А ето, че сега Мак дори не поглеждаше към нея, нито пък към Париж, който се простираше зад прозореца на таксито като в последователни сцени от филм. Той говореше по телефона с Роди, помощника му от Малибу.

Роди седеше на бюрото в дома на Мак. В момента му казваше:

— Няма да повярваш какъв страхотен ден е днес тук.

— Напротив. Ще повярвам.

— Само десет часът сутринта е — продължи да бърбри Роди, — а е вече двайсет и четири градуса. Сърфистите се носят по гребените на вълните. А, между другото, прозорците се нуждаят от измиване.

Мак въздъхна. Когато живееш близо до плажа, прозорците винаги се нуждаят от измиване. Роди беше едва прехвърлил трийсетте, бе строен и добре сложен, платиненорус и гей. И говореше прекалено много.

— Хайде, Роди, дай по същество — каза той.

Можеше дори да усети усмивката на Роди, когато той каза:

— Просто исках да те накарам да изпиташ завист...

— Нима си забравил? Аз съм в Париж.

— Точно заради това исках да те накарам да ми завидиш. Хей, следващия път, когато заминеш за Европа, ще имаш нужда и от помощника си, нали?

— За Бога, кажи ми какво има.

— Новините са, че мистър Крендлер е богат. Наистина богат. Адресът, който ти дадох, е на една от най-добрите къщи в Париж или поне така чух, когато проучвах тези от ВСВТ...

— Какво, по дяволите, е това ВСВТ и защо има някакво отношение към мен?

— Bon Chic Bon Top или, с други думи, достатъчно богати хора с древно потекло и доста наследени пари.

— И Крендлер?

— Загадка. Голяма къща, но много рядко го виждат на обществени места, освен когато посещава операта. Той не само е почитател на оперното изкуство, но също така дава щедри дарения за подпомагането му, макар никога да не присъства на срещите на разни организации. Нито пък иска някакво признание за добрата си работа. Славата не го интересува.

— Хм. — Това не се харесваше особено на Мак. Някак си, не му звучеше правилно. — В такъв случай, или е ангел, който обаче е роден от жена и по грешка живее на земята, или крие нещо.

— Какво, например? — запита Роди.

— Точно това и ще открия. Ще ти се обадя по-късно.

Мак затвори. Погледна Съни, която гледаше нетърпеливо през прозореца. Беше живяла, макар и за кратко, в Париж преди години и сега спомените я връхлитаха. Лицето ѝ бе грейнало от удоволствие и сърцето на Мак отново започваше да се топи, както се бе случвало хиляди пъти от първата им среща насам.

— Ще отидем на онова местенце, за което чух — каза той и я хвана за ръката. — „Le Comptoir du Relais“ в Сен Жермен. Там сервирали топла вечеря и не било лесно човек да намери свободна маса, но аз помолих управителя да ни запази една.

— Умно момче. — Съни сгуши глава на рамото му.

Таксито им спря пред висока и внушителна къща, която гледаше към разлистен площад.

— Господи! — каза Съни, като се възхищаваше на мансардата с издадените напред прозорци, за която нямаше съмнение, че някога е

приютявала слугите.

— И дори може би все още е така — добави тя замислено, а той натисна входния звънец.

Вратата им бе отворена незабавно от слуга в безупречно бяло сако и бели ръкавици. Мак си помисли, че дори в най-люксовите имена в Малибу ще е изключително трудно да откриеш слуги с бели ръкавици.

— Мистър Райли и мис Алварес за мистър Крендлер — каза. — Той ни очаква.

— Със сигурност, сър. Ще ме последвате ли, моля.

Те последваха икономата, който бе англичанин, през високото фойе, чието внушително стълбище от оникс се извиваше четири етажа нагоре, където завършваше под таван, по който бяха изрисувани херувими и бели облаци, носещи се по синьо небе.

— Това вече е малко прекалено — каза Мак. — Можеш ли да си представиш да има такива картини над леглото ни в Малибу?

Съни бе очарована да чуе, че говори за собственото си легло като за тяхно.

Икономът ги въведе в салон, чието великолепие бе неповторимо. Стените бяха облицовани с дървена ламперия, наричана от французите *boiserie*, което означава „боядисано дърво“. В този случай, то беше в леден нюанс на светлзеления цвят, преминаващ в краищата в златисто. Съни си спомни, че стените на будоара на Виолет имаха подобен цвят.

И реши, че това е нещо като френски обичай. Беше готова, също така, да се обзаложи, че огромните полилеи са „Бахара“. Мебелите изглеждаха леки и неудобни, от времето на Луи XVI, а плътните тъмнозелени копринени завеси почти скриваха прозорците и стаята тънеше в полумрак.

— Мосю, мадам, седнете, моля. — Икономът дори не се усмихна, за да им покаже, че са добре дошли. — Мосю Крендлер ще дойде при вас след малко. Междувременно, мога ли да ви предлага освежаващи напитки? Чай, кафе, нещо друго?

— Чай ще бъде добре — каза Съни, решила, импулсивно, да го подложи на тест — да провери колко време ще е необходимо на Мистър Високомерен Английски иконом да ѝ донесе чаша чай.

— А за господина?

Мак поклати глава.

— Нищо, благодаря.

Съни седна в самия край на дивана, тапициран в светлозелен бродат. В черната си рокля и секси червените обувки с високи токчета, с прибраната в изискан кок дълга черна коса, събрала елегантно колене, тя като че ли се опитваше с всички сили да се впише в обстановката.

Мак каза:

— Изглеждаш като директорка на училище от викторианската епоха.

— А тази стая тук е като декори от някоя опера.

Снимки, поставени в сребърни рамки, бяха подредени върху голямото концертно пиано. Съни разпозна Мария Калас с подпухналите очи и голямата уста. „На Джоел Крендлер, с благодарност“, беше се подписала великата Калас. Разбира се, имаше снимки на Павароти и на други оперни певци, които Съни не познаваше, но които без съмнение бяха известни, защото изглеждаше, че мистър Крендлер не би си направил труда да познава персони, за които светът тъне в неведение. Странно, пред камината от зелен мрамор имаше статуя на хрътка в естествен ръст, а над нея — мрачна картина, рисувана с маслени бои, изобразяваща смъртта на уловено животно в ловна сцена от Високите земи в Шотландия.

На вратата се почука и влезе камериерка в бяла униформа, която носеше поднос с изящен сервиз за чай от лиможки порцелан: тънки като от хартия светлозелени чашки, каничка за чай от същия материал и в същия цвят, сметана в купичка и захарница. Малката сребърна лъжичка, която имаше формата на листенце, издаде мелодичен звук, когато се удари в порцелана, докато тя оставяше подноса пред Съни.

— Мадам — каза с лице, безстрастно като на покерджия.

Съни благодари и я загледа как се отдалечава бързо.

— Тук никой не се усмихва — прошепна тя на Мак.

— Може би защото се страхуват от работодателя си.

— Все пак, получават отличен за обслужването — добави Съни.

— Бяха им необходими точно четири минути.

Мак погледна часовника си.

— А мистър Крендлер ни кара да го чакаме вече точно девет минути.

Всъщност мистър Крендлер ги накара да чакат двайсет и пет минути, преди високата двойна врата да бъде отворена от иконома.

Мак успешно прикри изненадата си. Крендлер беше в инвалидна количка. Нищо чудно, че рядко ходеше на срещи и събрания и почти никога не го виждаха на обществени места.

Крендлер бе около шейсетте, привлекателен и едър мъж, който дори в инвалидната количка излъчваше усещане за сила и власт, която извикваше чувството, че нищо не може да има надмощие над него. Мак знаеше, че това е човек, който може да има всичко, което пожелае — а и вероятно вече го притежаваше. Безупречен в синия си костюм на райета, бялата риза и тъмнозелената вратовръзка, той все още имаше вид на атлет, а с бяла коса, която бе все още гъста, с бледа кожа и с пронизващи тъмни очи, изпъкнал нос и студен поглед, лесно би могъл да получи ролята на дон Хосе, бруталния войник от операта „Кармен“.

Крендлер не обърна никакво внимание на Съни, която продължаваше да седи с чашката чай в ръка на светлозеления диван. Тя пък, с черната си коса и светналите тъмни очи, изглеждаше така, сякаш би могла да изпълни ролята на самата Кармен.

Той обаче погледна Мак.

— Мистър Райли?

Говореше тихо, съгласните му леко съскаха. Мак веднага реши, че не е французин.

— Мога ли да ви представя мис Алварес? — Мак нямаше да позволи на Крендлер да покаже такава огромна неучтивост.

Крендлер наклони леко глава към нея, обаче погледът му остана прикован в Мак.

— Гледал съм вашето телевизионно шоу — каза. — Излъчват го и във Франция. Знаехте ли го? Намирам го за много забавно и увлекателно. Също така, много проникателно. Мисля, че сте умен човек, мистър Райли.

— Благодаря, сър — каза Мак. — Шоуто и без друго беше замислено като развлекателно.

Крендлер кимна.

— Разбирам какво се има предвид под „развлечение“, макар че лично се интересувам повече от изкуство.

Съни отпи от чая си. Лъжичката изтрака оглушително в настъпилата тишина и тя побърза да я остави върху подноса. Беше

готова да се обзаложи, че в тази къща никой и никога не безпокои с каквото и да било господаря.

Цялото внимание на Крендлер бе погълнато от Мак и тя използва възможността да го разгледа внимателно. Имаше нещо странно в него, макар да ѝ бе трудно да каже какво точно, защото стаята тънеше в полумрак. Вгледа се по-внимателно. Възможно ли бе? Погледна Мак, питайки се дали той бе забелязал.

Крендлер доближи количката си до Мак, с което му посочи, че трябва да седне на стола, който бе най-близо до него.

— Тук сте само заради вашето шоу, мистър Райли — каза той. — Обикновено не приемам хора, които не познавам. Не окуражавам популярността си.

— Благодаря ви, че ми отделихте от времето си, сър. — Мак реши да стигне възможно най-бързо до същността на въпроса. — Тук съм, за да разговаряме за „Вилата на Виолет“.

— Този стар кошмар! — Стенанието се долавяше в дълбокия глас на Крендлер. — Знаех си, че един ден ще се върне да ме преследва.

Съни се обади, с което изненада и самата себе си:

— „Преследва“ е странна дума, когато става въпрос за „Вилата на Виолет“.

За първи път, Крендлер я погледна. Това, което видя, изглежда, му хареса, защото каза:

— Тя принадлежеше първоначално на жена, която бе красива като вас, мис Алварес.

Съни се изненада, че въобще помни името ѝ, защото досега не ѝ бе обърнал никакво внимание. Усети как се изчервява. По дяволите, тя никога не се изчервяваше. Този мъж предизвикваше у нея безпокойство, изнервяше я.

— Благодаря. — Тя постави красивата чашка от лиможки порцелан обратно върху сребърния поднос, като успя да разлее част от съдържанието ѝ. Гледаше, изпълнена с мъка и смущение, чая, който се разливаше във все по-голямо петно.

Крендлер каза на Мак:

— Бихте ли натиснали онзи звънец до камината? Едуардс ще се погрижи да отстрани тази бъркотия.

Мак натисна звънеца и се усмихна окуражително на Съни. Икономът влезе само след секунда, което накара Мак да се запита дали не бе подслушвал до вратата.

— Защо твърдите, че сте били сигурен, че кошмарът, свързан с „Вилата на Виолет“, ще се върне да ви преследва?

Крендлер забарабани с пръсти по дръжката на инвалидната си количка, замислил се над въпроса.

— Купих „Вилата на Виолет“ преди десет години — каза накрая. — Непосредствено преди злополуката, след която останах прикован в тази инвалидна количка. Знаех, че вилата е в лошо състояние, но мястото е очарователно. Освен това, стаите бяха достатъчно много, градините можеха да станат красиви, местенцето щеше да бъде идеалното място за почивка. Но почти веднага след като я купих, част от покрива се срути и той трябваше да бъде поправен. Открихме, че комините трябва да бъдат издигнати наново. Стените бяха пропукани. Бяха ми необходими четири години, за да премина през френската бюрокрация и закона на Наполеон, за да купя вилата, а ето, че тя се разпадаше пред очите ми.

Той погледна Мак.

— Знаете ли какъв е законът на Наполеон? Това е случаят, когато дадена собственост, по френския закон, е оставена не само на един човек, а на цяло семейство и дори може би на няколко поколения. Всеки един от тях има дял и всеки един трябва да бъде открит и убеден да продаде частта си, за да можете накрая да разполагате с цялата собственост.

Властният поглед на тъмните му очи отново срещна този на Мак.

— Задачата никак не е лесна, уверявам ви. А ето, че сега идвате вие и вероятно ми носите нови проблеми...

Мак му предаде точно какъв е проблемът.

Крендлер го изслуша, после каза:

— Изгубих всякакъв интерес към „Вилата на Виолет“. Дори не съм виждал собствеността си, откакто извърших покупката. Да ви кажа истината, исках да я изхвърля от ума си, защото ми се струва, че всичко в моя живот тръгна зле от деня, в който я купих. Можете дори да кажете, че „Вилата на Виолет“ се превърна в нещо, което неминуемо ми носи нещастие.

— Защо не я продадете, тогава? — запита Съни и въпросът ѝ бе съвсем логичен.

— Лесно е да се каже, мис Алварес. — Гласът на Крендлер бе мек и нежен като коприна и, за първи път, цялото му внимание бе насочено към нея. — Да, лесно е да се каже. Но, виждате ли, аз се страхувах дори да мисля за нея, в случай че и нещо друго се обърка. Нали има една такава английска поговорка... „По-добре да не будиш спящия звяр“. Точно така се чувствам по отношение на „Вилата на Виолет“.

— А какво ще ни кажете за призрака на Виолет?

Подигравателната полуусмивка на Крендлер бързо постави Съни на мястото ѝ, определяйки я като жена с предразсъдъци.

— Хората винаги вярват на онова, което искат. Поне това съм успял да разбера през живота си — отговори. И се обърна към Мак: — Що се отнася до измамата, от която сте пострадали, мога да ви кажа само, че не знам абсолютно нищо. Този проблем трябва да разрешите сам, мистър Райли. — Той отново го изгледа втренчено, пронизващо. — Та нали такава ви е работата, все пак — продължи спокойно, без намек за каквито и да е чувства.

Мак хвърли на Съни бърз кос поглед, който ѝ казваше, че е време да си тръгнат. Тя се изправи и приглади полата на семплата си черна рокля. Радваше се, че е обула елегантните и ултрамодерни червени велурени сандали с изключително високи токчета, защото знаеше, че краката ѝ изглеждат страхотно в тях. Така можеше да покаже на това старо копеле нещо, от което да не може да откъсне очи. А беше повече от сигурна, че той е втренчил поглед в тях изпод полуспуснатите си клепачи.

— Благодарим ви, че ни отделихте от времето си — каза Мак и огледа за последен път изискано обзаведената, но студена стая. Изглеждаше като помещение, в което никой никога не е живял.

Този път Крендлер сам натисна звънеца за иконома.

— Желая ви късмет в разследването, мистър Райли — каза той. И двамата доловиха съвсем ясно присмехулната нотка в тона му.

Не им подаде ръка, но Съни усещаше погледа му върху себе си.

— Не го харесвам — каза тя, изпитала облекчение, когато голямата входна врата се затвори след тях.

— Какво те кара да кажеш това? — запита Мак и двамата се засмяха.

Нощта бе свършена. Листата на дърветата шепнеха, раздвижвани от лекия ветреца, а мракът се спускаше като кадифено одеяло над красивия град.

Прегърнали се през кръста, те спряха такси и се целунаха няколко пъти, докато то ги отнасяше към мястото, закъдето бяха тръгнали.

— Знам нещо за мистър Джоел Крендлер — каза Съни. Двата бяха вече в „Le Comptoir“ с по чаша шампанско в ръце. — Той беше гримиран. Съвсем светъл фон дьо тен, но намазан на дебел слой, както при сценичните актьори. И дори... — Тя направи пауза с чаша, допряна до устните... — Дори имаше сенки на клепачите! Пурпурни!

— Сега се питам — каза Мак замислено — защо някой мъж би постъпил така в подобна ситуация.

ГЛАВА 20

„Le Comptoir“ бе небрежно-елегантен, изключително модерен ресторант. На малката тераса имаше няколко маси, но главният готвач бе много добър и ястията му придаваха пикантна нотка на обикновената френска кухня. На Съни й харесваше тук.

— Тук няма излишна врява и суетня — каза тя. — Никакви пресилени акценти, никакви снимки на Париж в черни рамки. А шампанското е просто превъзходно.

Умът на Мак обаче все още беше зает с Крендлер.

— Забеляза ли нещо странно в дома му?

Съни прерови набързо паметта си, пред очите й отново застана стаята, декорирана в ледено светлозелено.

— А трябваше ли?

— Картините, закачени по стените, не бяха шедьоври. Всъщност, те бяха образци на „лошо“ изкуство. Като онези копия на китайски мандарини, които можеш да купиш на пазара „Стенли“ в Хонконг само за няколко долара.

— Но аз ги харесвам.

— Няма цензура за човешките вкусове.

— И какво друго? — Тя отпи отново от шампанското „Рюинар“ и то й хареса дори още повече при втората глътка. След това огледа хората от съседните маси, всичките — безупречно облечени, които се наслаждаваха на храната и разговорите.

Мак каза:

— Човек би очаквал да види поне една или две картини на Моне, на Дамиен Хърст, а не тези мрачни шотландски пейзажи от викторианската ера над камината, да не говорим пък за мъртвото животно от ловната сцена...

Съни потръпна красиво.

— А какво ще кажеш за бронзовата статуя в цял ръст на хрътката?

— Вероятно е издигната в памет на някое куче — отвърна тя, изпълнена със съчувствие.

— Този или е почитател на евтините неща, или е измамник. Ти ми кажи кое от двете. — Мак я гледаше с очакване.

— Ами... Е... Хм... Честно казано, не знам.

— Нито пък аз.

Съни отново задиша спокойно.

— О, слава богу. За миг си помислих, че очакваш аз да разреша загадката, която представлява мистър Крендлер.

— И защо го мислиш за загадъчен?

— Господи! — Този път вече Съни го изгледа втренчено. — Ти си детективът, не аз!

Погледите им се срещнаха. Неговият бе замислен, нейният издаваше раздразнение. След това той се засмя.

— Съжалявам, бейб. Но онази къща бе изключително скъпа и се намираще в един от най-добрите квартали на Париж, той разполага с иконом и камериерка и кой знае още какво...

— Може би просто е лишен от всякакъв вкус — отбеляза Съни с надеждата да помогне. — Може би е почитател и познавач само на оперното изкуство. Видяхме всички онези подписани снимки на разни знаменитости...

Мак отново смръщи вежди и опита питието си. Беше си поръчал „Сансере“. Прие го, като благодари на сервитьора, без да направи, както обикновено, някоя критична забележка. Мак бе сериозен почитател и познавач на виното и ето, че бе тук, в Париж, и пиеше френско вино, без дори да може да му се наслади подобаващо. Съни определено усещаше, че се задава нещо.

— За Виолет, заради която двамата сме заедно във Франция. — Тя вдигна чашата си и успя да предизвика усмивката на Мак, след което отпи малка глътка от превъзходното бяло вино. — Много добър избор, мосю Райли, господин Изключително Добър Частен Детектив.

Мак я изгледа втренчено, пронизващо.

— Защо Крендлер наистина знаеше за шоуто ми?

Съни въздъхна. Той нямаше да се откаже от темата, която му бе интересна.

— Защо не приемеш, че той просто казваше истината? Та откъде би могъл да знае, все пак?

— Гугъл.

— Но защо?

— Искал е да знае с кого си има работа. Питал се е предварително дали частният детектив, тоест аз, ще му зададе въпроси за „Вилата на Виолет“ и измамата.

— Но всеки един на твое място щеше да му зададе същите въпроси. Сега обаче знаем, че той е прекалено богат, за да се занимава с такава незначителна измама. Онези пари са нищо за него.

Мак се замисли за миг, после каза:

— Нима наистина е мислел, че няма да забележим грима му? И дори сенките за очи?

— Вероятно. Стаята тънеше в полумрак, едва различавах чертите му. Но, чакай малко, нали актьорите използват сините сенки, за да изглеждат като болни? Нещо като туберкулозата на Елизабет Барет Браунинг. Или Камил?

— Искаш да кажеш, че Крендлер е искал да изглежда в по-лошо здравословно състояние, отколкото всъщност е? Питам се кой е той всъщност... И кога се е случила злополуката, за която спомена. И какво точно се е случило. Нещо тук не е наред.

— Но историята, която ни разказа, бе толкова правдоподобна — каза тя. — Злополуката, проблемите, които е имал с „Вилата на Виолет“, и фактът, че тя му носела само нещастия...

— Безмилостен бизнесмен като Крендлер да говори за суеверия? Нещо, което носело нещастия, хм... — Мак повдигна скептично вежди. — Съмнявам се чувствата някога да са играли роля в живота на този човек. И как е спечелил парите си, между другото? Има ли съпруга, деца?

— Кучета — добави Съни с надеждата да помогне.

Мак кимна одобрително, без да откъсва поглед от нея.

— Кучетата могат да разкажат доста за стопаните си. Да вземем Тесоро, например.

— А трябва ли? — На Съни определено не се харесваше посоката, в която разговорът бе поел. Мак се засмя.

Тя започваше да се уморява от темата и от Джоел Крендлер и да се отегчава, затова започна да разглежда менюто, доволна, че им бяха поднесли списък с ястията за вечерта и не им се налагаше да правят труден избор. Да, можеха просто да се отпуснат и да се наслаждават.

Но в този момент, за нейно огромно раздражение, Мак извади от джоба си своя iPhone и започна да пише съобщение.

— Не за това дойдохме в Париж — оплака се тя.

— Просто ще помоля Рон Перин да проучи Крендлер. Предполагам, че милионерите знаят доста неща един за друг.

— Бивши милионери — отбеляза Съни.

Мак приключи с писането на съобщението.

— Ти си права. Не заради това дойдохме в Париж.

Съни каза тихо:

— Знаеш ли какво? Имаме прекрасна стая в „Риц“, в която ще бъдем съвсем сами.

— И кучетата няма да се джавкат покрай нас.

— Какво ще кажеш за това? — Усмивката на Съни озари лицето ѝ, което достави огромно удоволствие на Мак.

— Разбира се, по-късно ще излезем на разходка — каза той.

— Ще се разходим покрай Сена, ще видим Нотр Дам...

— Монмартр, Латинския квартал, „Фоли Бержер“...

Сега и двамата се усмихваха и Джоел Крендлер беше, поне временно, забравен. Сервитьорът им донесе вкусна крем супа от целина и трюфели, след което напълни отново чашите им с вино.

Всичко бе наред в техния парижки свят.

Много по-късно, те бяха отново в стаята си в „Риц“. Бутилка шампанско, любимото „Хайдсекрозе“ на Съни, се изстудяваше в сребърната кофичка до леглото.

Мак прокара длани по бедрата на Съни. И очарован и развълнуван, откри, че тя носи колан с жартиери. Вдигна полата ѝ нагоре. О, мили боже!

Тя стана и започна да му позира с издадени напред бедра, а дългите ѝ крака изглеждаха още по-дълги в червените сандали, чиито токчета бяха високи поне дванайсет сантиметра. Той имаше очи единствено за онази примамлива бяла ивица между черните копринени чорапи и черните дантелени бикини. Нямаше търпение да я докосне с устни.

— Харесва ли ти? — запита тя с весела и наперена усмивка, като отметна глава назад и нацупи сексапилно устни.

Мак изстена и протегна ръце към нея.

Само с един пръст, тя го отблъсна леко назад.

— Толкова ли съм красива, колкото и някоя от „Пусикет долс“?

— По-красива си. — Беше паднал на колене пред нея. А тя бе свела поглед към него с усмивка, която сякаш криеше хиляди тайни. Очите ѝ блестяха и Мак разбираше добре какво му казват: „Обичай ме, люби ме, бейби, това е, което искам, единственото ми желание“.

Той ѝ каза колко силна е страстта му, плъзна надолу копринените ѝ бикини и нежно свали черния дантелен сутиен, за да разкрие великолепните ѝ гърди. Тялото ѝ бе така изкусително, че не знаеше откъде да започне ласките си.

Но тревогите му бяха излишни. Съни просто ги поднови оттам, където той ги бе прекъснал.

— Дрехи... — въздъхна тя и ги захвърли небрежно на пода. — Дрехите са само изкушение. А голотата е наградата.

И тя продължи да го възнаграждава.

ГЛАВА 21

Седнал до маса в полумрака на един от ъглите, полускрит от засаденото в саксия палмово дърво, Бертран оглеждаше внимателно гостите на хотела. Не че намираше нещо изключително добро или забавно у когото и да било от тях, ако се изключеше загадъчната група, дошла от „Вилата на Виолет“, „Ездачите в бурята“, както му харесваше да ги нарича. Обаче нито един от тях не бе тук тази вечер.

Повечето от гостите на хотела бяха семейства, които образуваха затворени кръгове, макар децата да хвърляха крадешком погледи към Бертран и да се смееха скришом, покрили устата си с длани, а хората от съседните маси да го поглеждаха от време на време, докато говореха тихо помежду си. Всички знаеха каква е историята на Бертран и той знаеше, че правят предположения по отношение на майка му.

А той гледаше втречено кошничката с хляб, поставена на масата. Не откъсваше поглед от нея. Не искаше съчувствието на тези непознати, нито пък любопитството им, маскирано като приятелство. Вече бе свикнал да бъде сам. И пет пари не даваше. Той си имаше своя собствен таен свят, в който можеше да се скрие, да се освободи от шпиониращите им погледи и съжалението в очите им, да се разхожда през деня по тесните улици на Сен Тропе, а през нощта да се измъква през прозореца на спалнята си, а пелерината да се развява край него като криле на прилеп.

В тези нощи, когато беше сам, ходеше по улиците, дебнеше и наблюдаваше другите хора през бинокъла си, той намираше нов вид свобода. Виждаше колко „реални“ са хората, как „истински“ живеят, какви са всъщност те, тези образцови семейства в къщите си, които наричат „дом“, с майки и бащи, които са си у дома всяка вечер, с братя и сестри, които си крещят невъздържано един на друг или пък си играят задружно и не им се налага да се тревожат дали майка им ще се върне, за да плати хотелската сметка и да ги прибере.

Той беше Бертран Наблюдателя. Понякога обаче си представяше, че е Терминатора, Арнолд Шварценегер, или Хари Потър, или дори

Джони Деп, пиратът Скрудж, страшилището на Карибите. Но в момента бе единствено гладен.

Бертран записваше всичките си наблюдения в дневника си. Наричаше това „научен експеримент“. Всичко това го караше да се чувства специален. И дори превъзхождащ останалите. За първи път в живота си, той се чувстваше по-добър от останалите момчета.

— Бертран?

Той вдигна рязко глава.

Главният готвач, облечен в белите си дрехи и с висока островърха шапка на главата, с усмивка, скрита зад рошовите черни мустаци, постави чиния пред него. И се усмихна с искрено съчувствие на самотното момче.

— Приготвих това специално за теб.

Блюдото бе огромен средиземноморски омар — от онези, които нямат щипки и за чието месо Бертран знаеше, че е най-сладкото на света. Той въздъхна от удоволствие. Това бе най-доброто угощение, което някой можеше да му даде. Никой не би могъл да го поглези повече.

— Благодаря ви от все сърце, господин главен готвач — каза той на френски. После: — Стомахът ми също ви благодари — добави с усмивка, която огря лицето му, и той заприлича на единайсетгодишно момче, каквото всъщност беше.

— Наслаждавай се, наслаждавай се — каза главният готвач. Онова, което се говореше сред персонала, не беше добро. Мадам Оливие не се беше свързала с никого от хотела, а сметката нарастваше всеки ден. Никой обаче не искаше да види как момчето гладува, и всички се грижеха за него. Все пак скоро щеше да се наложи да се направи нещо и най-вероятно щяха да се намесят местните власти, които да вземат детето под свое попечителство.

Той потупа Бертран по главата и смръщи вежди, като забеляза неравно подрязания бретон, поклати глава и измърмори нещо под нос, което не бе ласкателно за безотговорните родители, след което се отдалечи.

Бертран се зае с омара. Разтвори го и бодна с вилицата от нежното му бяло месо, като дори не си направи труда да го потопи в разтопеното масло или в чесновия сос. Обичаше месото на омара чисто. Затвори очи, за да се наслади напълно на вкуса му.

Изяде го за рекордно време и си мислеше за сладолед, но се тревожеше каква ли ще е цената. Като че ли прочел мислите му, сервитьорът взе празната чиния и я замени с купа от любимия му сладолед с вкус на мока и лешник.

— Май те разглезваме тук, а? — каза му с усмивка.

Бертран му благодари. Реши, че ще изяде десерта си много, наистина много бавно, за да му се наслаждава възможно най-дълго.

Съвършеният летен ден се стопяваше нежно и преминаваше в здрач. Това бе онзи възшебен момент, когато морето и небето се сливат в едно и животът изведнъж застива. Дори птиците спираха да пеят и цвъртят и се връщаха в гнездата си, а двата бели пауна вървяха царствено по моравата, спуснали опашки, които се влачеха по земята като сватбени шлейфове. Самотна лодка, дълга не повече от три метра, или поне така изчисли Бертран, влезе тихо и спокойно в близкото заливче и се приближи към брега, а ревът на двигателя проряза тишината.

Бертран пожела бинокълът му да бе у него сега, за да може да прочете какво е името на лодката. Гледаше как лодката се приближава до малкия дървен кей пред хотела и мъжът скача пъргаво на брега, завързва я и после тръгва по пътеката към „Хотела на мечтите“. Само след две минути, той влезе в трапезарията на хотела.

Изглеждаше между четирийсет и петдесетгодишен, висок и привлекателен, с черна коса, прорязана от сребърни нишки, загорял от слънцето, с вид на човек, който прекарва много време на открито. Кимна на всички за bonsoir, какъвто бе френският обичай, след това седна до една от масите във вътрешния двор, където Бертран пак можеше да го вижда. Сервитьорът побърза да му занесе менюто и списъка с различните видове вино. Мъжът си поръча нещо и сервитьорът се отдалечи, но се върна само след няколко минути с напитки, подредени върху малка табла.

В трапезарията влезе Каролин Кавалиер. Смяната ѝ бе свършила и тя вече не бе в тъмносиньото сако, макар и да не бе свалила табелката с името си. Бертран я загледа как отива при мъжа от лодката и как двамата си стискат ръцете. Тя се усмихваше и беше очевидно, че го познава добре.

Бертран се запита кой ли е той. Не беше французин. Вероятно бе италианец. Реши, че ще провери какво е името на лодката, и отново се

зае със сладоледа си.

След две минути обичайното жужене от разговорите в трапезарията изведнъж замлъкна. Бертран вдигна поглед озадачен.

На входа стоеше момиченцето в късата оранжева рокличка от тюл, заело позиция от балетното изкуство, на главата с тиарата, на която пишеше „принцеса“, притиснало към гърдите си малката чихуахуа.

Бертран си спомни съвсем ясно как се бе блъснал в него и бе изтървал бинокъла си. Споменът го накара да се изчерви. Виждаше го за втори път, макар първия път тя да бе с баща си, който, както го бе чул, се обръщаше към нея с „малката Лорийн“. Помисли си, че сега изглежда сприхава и недоволна, и веднага разбра, че е ужасно разглежена. И за бога, вървеше право към неговата маса!

Малката Лорийн спря на около два метра от него и го погледна право в очите. Бертран мълчаливо и спокойно отвърна на погледа ѝ. Определено нямаше да ѝ каже „здравей“. Не я познаваше. Не искаше да бъде неин приятел. Всъщност, не искаше никога повече да я види.

Малката Лорийн искаше да види очите му, но тъмните очила ги скриваха. Защо майка му не му бе дала някакви по-хубави очила, за да няма този глупав вид? Той също бе в кисело настроение. Виж само как избягваше погледа ѝ. И беше наистина мършав. Но, въпреки това, бе „най-интересното“ дете тук. Всички останали бяха обичайните малки чудовища, които срещаш навсякъде и във всяко училище, които пицят и викат, правят неприятни гримаси и искат да знаят прекалено много. Беше готова да се обзаложи, че това момче не би проявило излишно любопитство. И това ѝ харесваше.

— Bonsoir. Je m'appelle Лорийн — каза тя.

Бертран преглътна, защото бе нервен и в гърлото му бе заседнала буца, която заплашваше да го остави безмълвен. Със сведен поглед, кимна.

— Малката Лорийн — каза накрая, на френски.

Лорийн направи още една крачка към него, все така притиснала до гърдите си кученцето, което беше с червена яка, обсипана с бижута.

— Откъде знаеш това? — запита тя, вече на английски.

— Чух го да ти говори.

— Татко?

Бертран кимна.

Лорийн пристъпи по-близо. Вече бе плътно до масата му. Бертран се замисли дали да не стане и да избяга, но реши, че така само ще привлече вниманието към себе си. Неохотно, вдигна поглед към нея.

Не беше красива, но пък и той не беше. Това бе нещо общо между двамата. У нея имаше и друго, което извикваше у него мисълта за нещо познато. Усещане за самотност? Но как бе възможно? Тя бе тук с баща си, а още и с цялата група „Ездачи в бурята“.

Очите му се разшириха от шок, когато малката Лорийн издърпа стола и се настани срещу него, поставяйки кученцето в скута си.

— Може ли да опитам от сладоледа ти?

Гладкото ѝ кръгло лице имаше напълно безразлично изражение — като че ли ѝ бе все едно какъв ще бъде отговорът му.

Бертран побутна купичката към нея. Сладоледът се топеше бързо. Тя потопи едното си дебело пръстче в него и го облиза.

— Добър е — каза.

Все още нито един от двамата не се усмихваше.

После:

— Защо си тук сам? — запита тя.

Бертран затвори очи — като че ли през главата му бе преминала силна, непоносима болка. Най-лошото се бе случило. Тя бе стигнала, просто така, до дъното на неговото отчаяние.

— Никой никога не ми задава този въпрос — успя да отвърне той и след това настъпи дълго мълчание, по време на което малката Лорийн търпеливо галеше чихуахуата.

— На мен също никой никога не ми задава този въпрос.

Бертран отвори отново очи. И я погледна предпазливо.

— Но ти не си сама.

— Напротив. — Сините ѝ, сякаш направени от порцелан, очи гледаха право в неговите. — Защото майка ми е мъртва, нали разбираш.

Бертран видя болката в очите ѝ и си помисли, че те са единственото красиво нещо у нея. Каза:

— А моята майка просто изчезна. Не знам дали ще се върне. — Той се изкашля високо, защото му се прииска да не беше си признавал. Но тя бе признала истината, нали? А той можеше веднага да види, че не бе от хората, които биха разкрили душата си пред всекиго.

Лорийн потопи отново пръста си в разтопения сладолед. И го облиза замислено.

— Къде е баща ти?

Бертран обясни набързо, че няма такъв. Седяха в мълчание известно време. И двамата усещаха погледите на другите клиенти в ресторанта и най-вече на тези от съседните маси. Лорийн обърна глава и ги изгледа възможно най-страшно в отговор. После отблъсна рязко стола си назад и каза:

— Добре, Бертран Оливие. Говориш превъзходно английски.

Бертран отново се изчерви от смущение.

— Майка ми е англичанка — промърмори.

Лорийн го гледаше и виждаше в него другар по страдание. Той бе самотен като нея. Тя знаеше, че поради това си чувство на самотност двамата бяха избрали да бъдат различни. И двамата криеха колко дълбоко страдат от загубата: тя — на майката, която бе починала: той — на майката, която просто го бе изоставила. Имаха сходни съдби, чувстваха се по един и същи начин.

— Au revoir — каза тя. И в облак от оранжев тюл и притиснала кученцето до гърдите си, тя мина покрай любопитните зяпачи и излезе навън.

Малко след това, от прозореца на трапезарията, Бертран я видя да разхожда бавно чихуахуата по пътеката, която водеше към плажа. Малкото кученце вървеше след нея, подобно на призрак в сгъстяващия се здрач. Тя изглеждаше толкова самотна, колкото той се чувстваше.

Бертран стана и изтича до кучешката колибка, за да вземе Пират. Беше време да го разходи.

ГЛАВА 22

Обаче първо се върна в стаята си, за да вземе бинокъла. Не взе пелерината, просто пъкна бинокъла под мишница, за да го скрие, поне доколкото е възможно.

Барманът му махна с ръка, докато подтичваше през фоайето и надолу по входните стъпала, а Пират куцукаше до него. Пое по същата пътечка, по която бе тръгнала и малката Лорийн. Тя водеше до плажа, който, той знаеше, щеше да бъде безлюден по това време на нощта. Ускори крачка.

Като стигна до мястото, където пътечката се спускаше плавно към пясъка, той окачи бинокъла около врата си, отвори „очите“ му и го фокусира върху образа на малката лодка. Тя бе все още привързана за кея. Бе осветена, флагът ѝ се развяваше, а името ѝ бе „Синият Пикасо“. След това огледа плажа. Нямаше и следа от малката Лорийн.

Пират задърпа каишката и започна да души тревата, която растеше над заливчето, и пое нагоре, а Бертран го последва по малкия склон, позволявайки му да го отведе там, където желае. Хладният нощен въздух бе чист и да го вдишваш, бе, като да пиеш свежа пролетна вода. А наоколо светлинките на Сен Тропе блестяха като тиарата на малката Лорийн.

Той откри едно неголямо камъче и започна да го подритва, преструвайки се, че е футболна топка, а той — Дейвид Бекъм, футболната „звезда“ на Европа. Но беше трмав, а маратонката му бе скъсана точно на върха на пръстите, което го затрудняваше още повече. Изгуби камъчето в мрака. И тогава я видя.

Тя седеше на ръба на водата, втренчила поглед в тъмносинята нощ. Беше привела рамене напред, прегърнала коленете си с длани. „Сякаш я боли стомахът“, помисли си Бертран.

Той стоя така и я гледа, докато Пират не видя малката чихуахуа — неясно, едва доловимо петно, застанало встрани от малката Лорийн. Пират нададе ниско гърлено ръмжене.

Лорийн се завъртя, ококорила широко очи от страх.

— О! — извика тя, когато го позна. — Това си ти!

Бертран не спомена, че я е видял да върви по пътеката към плажа и че я бе последвал.

— Защо не си с баща си? — запита я вместо това.

Тя продължи да се взира в морето. Вълните се плискаха тихо в краката ѝ, а кученцето виеше жалостиво. Лорийн го взе на ръце и го притисна към гърдите си.

— Татко отиде до града с другите. Казах му, че искам да остана тук.

— Сама — добави Бертран.

Тя му хвърли дълъг поглед през рамо, но не отговори.

Лорийн си помисли, че в полумрака огромните очила със светли рамки придават на Бертран вид на космонавт, излязъл извън космическия кораб. Сляп и търсец своя път. А какво ли бе това, което висеше около врата му?

— Това бинокъл ли е?

Бертран се потупа по гърдите.

— Да.

— Странно нещо.

— Изработен е ръчно. Капаците предпазват лещите. Преди много години е бил използван за наблюдение на птиците. Вероятно такива са били използвани и във Втората световна война от парашутистите, които са се спускали в завладяна от врага Франция. Това е бил бинокълът на смелчаците.

Лорийн не каза нищо и Бертран предположи, че е впечатлена.

— Този вероятно е принадлежал на американски летец — каза той и продължи да си измисля. — Вероятно с негова помощ е успял да завладее цял град и да спаси живота на много от своите сънародници.

Лорийн погали кучето.

— Вероятно — съгласи се тя.

Бертран се плъзна по склона, повличайки и Пират. Отиде през пясъка до мястото, където седеше тя. Чу ниското предупредително ръмжене на Тесоро и Лорийн, която се опита да я успокои.

— Ти произнесе: „Taissez vouz“ — каза той и клекна на няколко метра от нея. Страхуваше се да се приближи, защото, като всички други деца, тя можеше да му каже да се махне. — Това означава „Стой спокойно“ на френски.

— Означава „Млъкни“ — каза Лорийн.

Той я погледна втренчено, изненадан, че тя знае френски.

— И това също, обаче не е учтиво човек да използва тази дума.

Пират се търкулна в пясъка, след това се изправи и започна да копае дупка, но се олюля заради липсващия си крак и падна в нея.

— Бедното животно! — възкликна Лорийн.

Бертран си помисли, че оранжевата ѝ тюлена рокличка вероятно е засипана от пясъка, изхвърлен от Пират.

— Защо винаги се обличаш като балерина? — Гласът му бе изтънял заради нервността, която изпитваше. Не бе свикнал да задава на хората лични въпроси, обаче трябваше да знае.

Лорийн гледаше втренчено вълните. Докосна сребърното сърце от „Тифани“ на шията си. Каза, с което смени темата:

— Мама ми даде тази огърлица. — Обърна глава и го погледна с длан все още върху сребърното сърце.

Бертран кимна. Разбираше, че е специално за нея. Спомен от майка ѝ.

— Къде отиде твоята майка? — запита Лорийн.

Той сви рамене. Правеше всичко възможно да изглежда нехаен, незаинтересуван. Настъпи дълго мълчание, по време на което двамата се гледаха. Лорийн му бе казала за огърлицата. Тя бе искрена и Бертран знаеше, че трябва да ѝ отвърне със същото.

— Просто замина — каза.

— Къде?

Заекването на Бертран издаде мъката му.

— Не знам. Може би в Италия. С мъж, когото срещна тук.

— Искаш да кажеш, че просто е заминала? И те е оставила сам?

Бертран извърна глава, неспособен да я погледне в очите.

Лорийн предположи, че се бори със сълзите.

— Съжалявам — каза.

Бертран не знаеше дали съжалява, че е запитала, или за това, че майка му е заминала, затова не отговори.

— Ние двамата си приличаме — каза Лорийн. — Ти и аз. — Замисли се за миг, после каза: — А дори не знам името ти.

— Бертран.

— Откъде взе този бинокъл? — запита тя след малко.

— Откраднах го. От „Вилата на Виолет“.

— Той ли е най-ценната ти вещ?

Момчето кимна.

— А защо си ходил до „Вилата на Виолет“?

Бертран сви рамене.

— Изследвах я. Непрекъснато изследвам или проучвам нещо. Нощем, когато мога да бъда сам. Наблюдавам хората, какво правят, какви са всъщност. И колко са странни.

Сините като китайски порцелан очи на Лорийн се разшириха от изумление.

— Ти шпионираш? — Гледаше го втренчено. После каза:

— Странен си.

Бертран усети как червенината изгаря бузите му. Бе казал прекалено много, бе й се доверил и отишъл твърде далеч. Изправи се с мъка на крака и тръгна тремаво обратно през пясъка, влачейки Пират след себе си.

— Съжалявам. Je m'excuse, Bertrand.

Гласът й го последва в мрака. Но бе прекалено късно.

ГЛАВА 23

Когато Мак и Съни се върнаха в хотела, всекидневниците бяха натрупани по дървената стойка до рецепцията — „Ница Матин“, вестникът на Сен Тропе, както и различни техни парижки събрата. Мак спря, за да хвърли поглед на набиващите се в очи заглавия.

„ПЕТСТОТИН ХИЛЯДИ ЕВРО СЕ ПРЕДЛАГАТ ЗА РАЗКРИВАНЕТО НА МЕСТНО
УБИЙСТВО И КРАЖБА НА ПРЕДМЕТИ НА ИЗКУСТВОТО.“

Каролин не бе на смяна тази сутрин. Друга млада жена бе заела мястото ѝ, дребна и тъмнокоса, с прекрасна маслинова кожа и черни очи, така характерни за Средиземноморието, люлка на Италия и Франция от стотици години.

Името, изписано на табелката, бе Рене. Мак отиде при нея и я запита дали не знае какво пише в статията.

— Разбира се, че знам, господине. Вие сте мистър Райли, нали? И мис Алварес. — Тя им се усмихна със същата широка усмивка, която озаряваше лицето и на Каролин.

— В нея пише, че господин Франсоа Рейно, собственикът на къщата, в която е станало убийството и чиито ценни картини са откраднати, предлага много голяма награда за залавянето на убиеца на приятеля му и връщането на имуществото му. Твърди, че откраднатите предмети на изкуството са изключително ценни, макар и не толкова, колкото младият живот, който е бил „откраднат“.

Мак каза:

— Чух, че по крайбрежието са станали и други кражби.

— Да, но нито една от тях не е била придружена със стрелба. — Рене видимо потрепери.

Мак се обърна да види кой е собственикът на мъжкия глас, който чу да казва:

— Добър ден, госпожо.

Съни гледаше в очите на привлекателен мъж — висок, загорял от слънцето, облечен в елегантни европейски дрехи и с вид на атлет, характерен за яхтсмените и играчите на поло. Всъщност бе само по къси панталони и риза на райета, но на ръката си носеше златен часовник, който бе на светлинни години от тежките „Ролекс“-и, които обикновено можеха да се видят тук. Макар и семпло облечен, веднага се виждаше, че е богат.

— Добър ден. — Съни го гледаше отдолу нагоре с онзи закачлив поглед, който извикваше ревност у Мак и караше сърцето му да се свива. Каза си, че не трябва да реагира, а да се престори, че чете вестника си, макар, разбира се, да слушаше разговора.

— Не съм ви виждал тук преди — казваше мъжът. — В хотела ли сте отседнали?

Съни отговори утвърдително. После, като хвърли поглед към Мак, добави:

— Тук съм с годеника си.

Мъжът вдигна ръка в учтив поздрав към Мак.

— Надявам се, че се наслаждавате на ваканцията си, господине. — Подаде му ръка. — Джани Валенти.

— Мак Райли. — Стиснаха си ръцете и Мак каза: — Значи вие също сте отседнали в хотела?

— Аз съм на яхтата си, „Синият Пикасо“. Можете да я видите и от тук. Течението е прекалено силно, за да я закотвя по-близо до брега. Идвам тук да обядвам и да изпия по някое питие, също и да вечерям. Понякога се радвам, ако имам компания. Чувствам се доста самотен на яхтата.

Като гледаше огромната яхта, която вълните нежно люлееха, Мак не мислеше, че е вероятно Валенти да се чувства самотен дълго време. Жените сигурно умираха от желание да се озоват на борда на яхтата с него.

— Трябва да дойдете някой път на борда да изпием по едно питие. И двамата. — Валенти разкри съвършени бели зъби, а усмивката му можеше да накара всяка холивудска старлетка да му завиди. Мак бе готов да се закълне, че зъбите му са съвсем естествени. Или това, или разполагаше с най-добрия зъболекар на света.

— С удоволствие.

— Дайте ми възможност да ви покажа яхтата си. — Валенти се обърна към Рене и ѝ се усмихна очарователно. — Каролин не е ли тук днес?

— Днес е свободният ѝ ден, господин Валенти.

Настъпи внезапно раздвижване и всички се обърнаха да видят какво става. Пират куцукаше бързо по коридора и издаваше звуци, които бяха нещо средно между кратко излайване и радостен вой. Само след секунда той се хвърли към Мак. Зад него вървеше малката Лорийн, притиснала силно Тесоро до гърдите си.

Днес рокличката на Лорийн беше в ягодов цвят, горната ѝ част бе от сатен и ѝ бе прекалено тясна, а полата, както винаги от тюл, бе с дължина до глезените. На краката си носеше джапанки вместо обичайните балетни пантофки.

Съни много искаше да я прегърне, но дистанцията, на която Лорийн държеше останалите, я накара да се въздържи. Тесоро я гледаше със същия празен поглед като Лорийн.

Съни каза:

— Благодаря ти, че се грижи толкова добре за Тесоро.

Лорийн погали малката чихуахуа по лъскавата кафява козина, след което неохотно я подаде на Съни. В този момент дотича Бертран, като непрекъснато викаше Пират по име. Като ги видя, се закова на място. Оброни глава на гърди и големите очила се плъзнаха надолу по носа му.

— Изгубих го. Съжалявам.

Мак каза:

— Всичко е наред, не си го изгубил. Пират е успял да ти избяга.

Бертран кимна, но изглеждаше засрамен, че е разочаровал Мак.

Валенти кимна, махна им с ръка и се отдалечи.

Малката Лорийн гледаше с нескрит копнеж чихуахуата, но скоро се обърна и също си тръгна. Бертран взе брой на местния вестник и я последва навън, в градината.

— Е, тези двамата, изглежда, са се намерили — отбеляза Съни.

— Съвършената двойка — съгласи се Мак.

Странната двойка пое бавно по пътеката към плажа, следвана от съвършената двойка бели пауни.

ГЛАВА 24

— Може би ще мога да му помогна — каза Мак на Съни.

Бяха в стаята си и разопаковаха багажа, което в случая със Съни означаваше да извади дрехите си от куфара и да ги захвърли върху стола. Мак, разбира се, подреждаше своите педантично в гардероба.

Слънчевата светлина се процеждаше през наполовина спуснатите зелени щори, а въздухът ухаеше на деликатна провансалска лавандула. Съни се отпусна на възглавниците, спасена от Мак от необходимостта да окачи дрехите си на закачалки.

— Да помогнеш на кого?

— На господин Франсоа Рейно, колекционера на предмети на изкуството — онзи, чийто приятел са убили.

Съни скри лицето си в длани и нададе стон.

— Обеща да не се занимаваш с убийства по време на тази ваканция.

— Това не е точно мое убийство. Просто се интересувам, това е всичко, макар че ще му се обадя...

— Нямах телефонния му номер, а не е вероятно да го намериш и в телефонния указател. Хората не ги публикуват там. — Съни кръстоса пръсти с надеждата да се окаже права.

— Вече се сетих за това.

— Кога? — Бяха в стаята едва от пет минути.

— Докато се изкачвахме по стълбите. Обзалагам се, че Али Рей го познава, а ако не, тогава двамата с Рон Перин вероятно имат общи познати. Казвал съм ти и преди, милиардерите се познават помежду си. — Мак държеше своя айфон в ръка. — Ще накарам Али да му се обади, да му даде моето име и телефонен номер и да го увери, че с радост ще му помогна с всичко, което мога.

Разгневена и сърдита, Съни се отпусна отново на възглавниците, разперила ръце и крака. Бяха сключили сделка. А ето, че сега не само измамата с вилата, но и убийство, бяха станали част от лятната им ваканция.

— Приличаш на снежен ангел върху това бяло легло — каза Мак.

— Предпочитам да бъда плажна красавица. Имам най-красивия бански на света, а още не съм имала възможност да го покажа.

— Скоро, обещавам. О, здравей, Али, Мак е. Да. Как си? Потънала до лактите в тор? Е, и това ако не е промяна за златното американско момиче... Отглеждаш лупина и делфиниум? И какво друго, освен лози? Повет и страстниче? И какво прави Рон, докато ти се занимаваш с градинарство? Аха, носи тора. Май има много конски сили около теб, а? Е, тази работа сигурно е подходяща за бивш милиардер, пък и наоколо сигурно ухае страхотно... О, да, и бивш затворник... Но ти си права, така е по-добре, отколкото просто да се убива времето. Кога ще ви дойдем на гости? — Хвърли въпросителен поглед на Съни, която му кимна доволна в отговор. — Много скоро, Али. Знаеш, че ни липсваш.

Съни отбеляза употребата на „ние“, макар Али да липсваше единствено на Мак. Двата бяха станали много близки, когато Али се бе обърнала към Мак за помощ преди две години в Малибу. Тя нямаше причини за ревност обаче и сега Али бе и нейна приятелка. А Мак бе винаги предан на приятелите си.

Чу още как Мак помоли Али за услуга, а тя се съгласи да предаде съобщението на Рон. Според нея, той със сигурност познавал Крендлер.

— Съни ти изпраца любовта си. — С тези думи, Мак сложи край на обаждането и затвори телефона си.

— Сключи ли сделка? — запита Съни.

— Да почакаме и да видим. — Той легна на леглото до нея, прегърнал я и притиснал бедра в нейните. — Казвал ли съм ти, че те обичам и че си единствената жена, способна да прояви разбиране, която съм срещал?

Тя го погледна изпод гъстите си мигли.

— Така ли?

— Съни, бейби, трябва да разбереш — такава ми е работата. Не мога да се сдържа.

— Искаш да кажеш, че си нещо като „пристрастен“ към разкриването на убийства?

Мак отново въздъхна.

— Хей, аз съм просто любопитен и трябва да знам кой го е извършил. — Подпря се на лакът и я загледа. — Освен това, не ми харесва, че млад човек е загубил живота си, просто защото се е оказал на неподходящо място в неподходящо време.

— А защо не оставиш les flics да се погрижат за това?

— Понякога външният човек може да види нещата по-добре от тях, от различен ъгъл.

Звънна телефонът и Мак го грабна.

— Господин Рейно, благодаря, че ми се обадохте. Във вила „Посланиците“ в три. Ще бъда там, господине.

Мак погледна Съни. И повдигна рамо — жест, с който сякаш искаше да ѝ се извини.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

Макар да не желаше да е така, Съни бе заинтригувана. Мак бе задействал нещо и тя добре знаеше, че връщане назад няма.

— Нима не съм винаги до теб? — запита.

ГЛАВА 25

Вилата на Франсоа Рейно беше по-скоро палат. Двуетажна сграда в стария провансалски стил с покрив от кораловочервени тухли и украса от мавритански елементи. Мраморните перголи бяха с плочки от испански азулейос в характерната синьо-бяла комбинация, индиговосините басейни мамеха да се потопиш в тях, поточета ромоляха и се виеха през градините, над които хвърляха сянка чадърите на боровете и кедрите и се вливаха в морето, плажа до което бе безупречно почистен. Нямахше иконом с каменно лице, който да им отвори вратата, а само испанка на средна възраст в бяла рокля, която ги поздрави с усмивка и ги заведе на терасата, където мосю Рейно седеше на маса и гледаше вълните.

Той стана, за да ги поздрави. Беше дребен и слаб — с онзи вид на стопен от дългогодишна злоупотреба с никотин — и по-стар, отколкото Мак очакваше, може би бе към края на седемдесетте.

— Добре дошли, мистър Райли. — Стисна ръката на Мак със сериозно изражение.

— Благодаря, сър. Може ли да ви представя мис Алварес, моята помощничка? И годеница — добави.

Съни седна до Мак. Мосю Рейно се настани срещу тях. Острият и пронизващ поглед на тъмните му очи ги стрелкаше иззад дланите му, поставени пред лицето. Бе допрял върховете на пръстите си така, че образуваха пирамида.

— Петстотин хиляди евро са много пари, мистър Райли — каза той.

Съни усети как бузите ѝ пламват. О, Господи, Рейно мислеше, че целта на Мак е да вземе наградата.

Мак кимна:

— Оценявам това, сър. И ако успея да ви помогна да заловите убийците, ще съм щастлив, ако дарите сумата на някоя местна организация.

Рейно натисна звънеца, за да извика бармана си, който стоеше зад бара със синя тента — точно като онези, които можете да видите по плажовете.

— Мога да ви предложа свежа лимонада — каза. — Мария Долорес, икономката ми, приготвя най-добрата напитка на света от лимони, които отглеждаме сами. Разбира се, през зимата, когато тук, в Сен Тропе, дойде студът, преместваме дръвчетата в оранжерията. За да ги предпазим, както се пазя и самият аз — добави с усмивка.

Младият мъж в тениска на сини и бели райета им поднесе лимонадата, както и малка кошничка, чието дъно бе покрито със салфетка, а в нея бяха подредени пресни пасти.

— Tartes tropeziennes — поясни Рейно. — Местният специалистет.

Мак отказа, но не и Съни, която никога не отказваше сладко или шоколад. Макар и да взе само една. Отхапа и примижа от удоволствие — сладкишът бе лек и ронлив, и имаше аромата и вкуса на бадемите.

— Прекрасен е. — Усмихна се от удоволствие на мосю Рейно.

— Можете да си купите такива пасти и в града — каза той. — В „Table du Marche“ на улица „Жорж Клемансо“. — Отпи от лимонадата си, а след това запита Мак какво, по-точно, знае за убийството.

— Само онова, което съм прочел във вестниците. Да ви кажа истината, искам да разреша случая само защото жертвата е била ваш приятел. Предполагам как се чувствате. Поканили сте го тук, а... ето какво се е случило.

Франсоа Рейно дълго изучава лицето на Мак, после каза:

— Чух, че сте добър човек, Райли. От Али, разбира се. Тя ми каза как сте помогнали на нея и Рон. — Вдигна ръце във въздуха и добави с усмивка: — Разбира се, Рон е различен, но също има добро сърце, в което се е уверила и Али. А сега ми позволете да ви разкажа как се случи всичко това. Името на жертвата е Тиери Саж. Аз бях в Цюрих, когато той ми се обади и каза, че ще дойде на юг. Бащата на Тиери ми бе много скъп приятел. Бяхме също така партньори в бизнеса понякога — бях в самолетната индустрия от много години и познавах сина му още от дете. Предложих на Тиери да отседне в къщата за гости, казах му, че може да вземе на свое разположение един от автомобилите ми и че Мария Долорес ще се грижи за него. Младият човек, който също е нает за домакинството ми, е по-скоро член на екипажа ми от яхтата. Един или двама от тях винаги идват тук с мен. Онази седмица му

позволих да се върне на яхтата и му казах, че когато се върна, ще се обадя, за да дойде някой от тях. Така че Мария Долорес и Тиери щяха да бъдат сами в къщата. Мария ми каза, че преди това се е обаждала млада жена, която кандидатствала за помощник-иконом. Жената казала, че не разполага със собствен транспорт, и Мария си уредила среща с нея на яхтата ми в Монте Карло. Кое е дълго пътуване за нея, но била съгласна да го извърши, само и само да разполага с подходящ човек, който да ѝ помага за домакинската работа във вилата. Няма нужда да казвам, че замисълът е имал за цел да отстрани Мария Долорес от къщата. Жената така и не се появила на уговорената среща. И Тиери бил сам в къщата, когато крадецът влязъл с взлом.

— А охранителната система?

— Била е обезвредена отвътре. Главният компютър е във вграден шкаф във входното антре.

— Идвали ли са напоследък работници в къщата? Мъже, които не сте познавали?

— Не. Но организирах парти седмица преди това.

— Колко души присъстваха?

— О, осемдесет, а може би дори стотина.

— И познавахте лично всички?

Рейно отново вдигна ръце във въздуха.

— Мистър Райли, това тук е Южна Франция и когато правите парти за своите приятели, те на свой ред водят свои такива. Това просто е обичай по тези места. Хората се познават, макар и неофициално.

— Можем ли да разгледаме къщата за гости?

Рейно затвори очи и по лицето му, макар и за кратко, се изписа болка. Той извика бармана и го помоли да разведе Мак.

— Извинете ме, че няма да дойда с вас — каза.

Къщата за гости беше малка сграда във формата на буквата L и в нея се влизаше през врата от ковано желязо, която имаше формата на паунска опашка. Беше боядисана в зелено, за да е в тон с фикусите, които бяха подрязани до съвършенство и бяха подредени така, че оформяха миниатюрен вътрешен двор. Вътрешният дизайн беше семпъл — просто една дълга стая с боядисан в бяло таван с гредоред и цяла една стена от стъкло с изглед към плажа. Мебелите бяха в синьо и бяло и във формата на черупки. Общо взето, стилът бе домашен и

непретенциозен. Имаше само една, но просторна, спалня, луксозна баня, облицована в светъл мрамор, а около цялата постройка се виеше тераса, от която се разкриваше великолепна гледка.

— Това тук е самото съвършенство — прошепна Съни, тъй като мислеше за сцената, разиграла се на същото място само преди няколко дни. Все още обаче не можеше да престане да мисли, че това местенце е точно каквото си бе представяла, когато Мак ѝ бе казал, че е наел „Вилата на Виолет“.

Къщата за гости бе почистена и вещите на жертвата — отстранени. Мак знаеше, че няма да открие нищо.

— Всъщност убийството е станало навън, сър.

Младият барман ги поведе по пътеката, която завиваше зад къщата. Главната сграда оставаше вдясно, а зад нея бе площадката за кацане на хеликоптери, на която се виждаше един „Сикорски“. Вляво във водата се вдаваше дървен пристан. На него бе завързана бърза моторна лодка. „Рива“, успя да забележи Мак. А до нея — първокласна и още по-бърза моторна лодка във формата на цигара.

— Тази е любимата на мосю Рейно, сър — обясни барманът. — Той, може да се каже, е фанатик на тема лодки. И особено харесва тази, казва, че изработката ѝ е чудна като творение на изкуството.

Заведе ги до средата на пътеката.

— Тук се е случило нещастieto, сър. — Посочи място зад олеандрите, скрито от хорските погледи.

Съни забеляза, че олеандърът е все още цъфнал — огромните бели цветове го караха да прилича на булчински букет. Или пък на погребален венец. Побърза да хване Мак за ръката и той стисна леко дланта ѝ.

Останаха така минута, като се оглеждаха мълчаливо, после се върнаха до масата под дърветата. Връщането им отне приблизително пет минути. И то защото вървяха бавно.

Рейно погледна въпросително Мак.

— Е, мистър Райли?

— Благодаря ви, че ми разрешихте да видя сцената на местопрестъплението, сър. Сигурен съм, че полицията вече е записала всичко в докладите си.

— Да, така е.

— И, без съмнение, са ви задали въпроси и относно вашите гости.

— Да, направиха го. Предполагах какви ще бъдат и вашите въпроси, затова предварително ви приготвих списъка с имената на хората, които бяха тук онази вечер. Включени са всички, дори приятелите на моите приятели, които не бяха поканени и следователно не фигурират в първоначалния списък. — Проницателните му тъмни очи срещнаха тези на Мак, който прибра плика в джоба си. — И сега какво, мистър Райли? Имате ли някакви идеи?

— Нямам, сър. Мога само да ви кажа, че ще мисля по разрешаването на случая. Обикновено до решението се стига по този начин.

— В такъв случай, желая ви късмет, приятелю. — Рейно се изправи и отново стисна ръката на Мак. — Благодаря ви още за положените усилия.

Остана прав, докато ги гледаше как вървят към вратата.

— Грижете се за тази красива млада жена! — извика след тях.

ГЛАВА 26

Бертран и Лорийн вървяха заедно по пътеката към плажа. Нямаше нужда от въпроси. Двамата си приличаха — не отговаряха на нормите на обществото. И се разбираха.

— Кучето ми липсва — каза Бертран на френски.

— И на мен — отговори Лорийн, също на френски. Това също бе някаква връзка между тях, както и фактът, че и двамата говореха на два езика.

Седнаха на плажа, опрели гърбове на една скала, която им предлагаше това удобство, макар Лорийн да се оплака, че е прекалено твърда и драска гърба ѝ. Тя им предлагаше още и закрила от погледите на другите летовници, които се печеха на слънце, излегнати върху раирани надуваеми дюшеци, напълно отдадени на задачата да добият възможно най-добър и равномерен тен. От далечината долитаха пронизителните викове на двата пауна, които като че ли се караха, а пеликаните минаваха на ята, като понякога някой от тях се отделяше от другите и се гмуркаше в морето. Яхтата на Джани Валенти беше отплавала, но пък се виждаше цяла флотилия от по-малки яхти и лодки, чиито бели платна се развяваха на лекия ветрец. По-близо до брега, с рев, прелитаха бързите моторни лодки, вдигнали нос във въздуха. Тяхната цел бяха елегантните и шикозни кафе-барове по плажа.

Лорийн седеше сковано, с изправен гръб, протегнала крака пред себе си, а полите на рокличката ѝ, днес в розовия цвят на малината, бяха разперени край нея като ветрило. Дебелите пръстчета на краката ѝ се движеха в топлия пясък подобно на червейчета. Бертран, както винаги, бе облечен в стара риза с поло яка и широки панталони, краката му бяха обути в маратонки, а на главите и на двамата имаше овехтели сламени шапки с широки периферии, „спасени“, както се бе изразила Лорийн, от малкия куп, който бе намерила на масичката в коридора. Шапките бяха прекалено големи за тях. Бертран бе бутнал своята на тила си, а тази на Лорийн бе ниско смъкната над очите.

Тя каза:

— Съжалявам за онова, което казах. Имам предвид, че си „странен“.

— Всичко е наред.

Лорийн надникна иззад скалата към полуоблечените къпеци се, пръснати из вълните, проблясващи в сребристо сред аквамаринено синьото море. Затвори отново очи и подуши въздуха, толкова различен от мириса на свежа зеленина в ранчото, както и от този на изсъхналите шубраци. Въздухът във Франция ухаеше на цветя. Белинда Лорд й бе казала, че такъв е ароматът на жасмина и на чистия морски въздух. Нагорещеният пясък също имаше своя миризма, смесена с мириса на кокосови орехи, излъчващ се от многобройните лосиони за тяло. Миришеше още на кафе и на някаква гозба, която тя не можеше да разпознае. Мирисът идваше от близкия кафе-бар и със сигурност не беше на хотдог или на хамбургери. Франция имаше различен вкус — дори палачинките и сладоледът. Франция също така изглеждаше различно. Лорийн не можеше да каже в какво се състои различието, но то определено съществуваше. Французите обаче не бяха различни в смисъла, в който тя се различаваше от другите. Тя беше уникална. Лорийн бе сигурна, че ако мама я гледаше от небето, щеше да я разпознае в тълпата където и да е по света. Дори във Франция. Точно затова се обличаше в такива роклички — за да може мама да я намери по-лесно.

Отвори очи и погледна Бертран, който седеше, притиснал колене до гърдите си, а очилата се бяха смъкнали едва ли не на върха на носа му. Четеше вестника, който бе взел от хотела.

Той вдигна поглед и срещна нейния, после почука с дългия си тънък пръст по заглавието.

— Предлагат награда на онзи, който залови крадците.

Лорийн повдигна изненадано вежда — какво общо имаше това с нея?

— Петстотин хиляди евро — каза Бертран с благоговение.

Отново посвети вниманието си на вестника, прочете повторно информацията, след това облегна гръб на стената, протегнал пред себе си кльощавите си крака в същата поза, която бе заела и Лорийн. Каза:

— Петстотин хиляди евро са много пари. Господин Рейно трябва да е много богат.

Лорийн бе платила трийсет евро в Сен Тропе за отрупана с бижута червена каишка на Тесоро. Баща ѝ бе казал, че това са много пари и че сумата може би има нещо общо с „курса за обмяна на валута“, а тя му бе отвърнала, че Тесоро заслужава подобен жест, и му бе напомнила, че може да удържи парите от издръжката ѝ. Не защото тя бе добра — татко винаги повтаряше, че трябва да я харчат пестеливо, но това може би беше, защото искаше тя да научи стойността на парите.

Бертран мълчеше, втренчил поглед в морето. Един мъж, който се разхождаше бавно по плажа, ги видя и се засмя. Подвикна им, че приличат на две парцалени кукли, захвърлени върху пясъка, с което рязко ги върна към реалността.

Бертран мислеше за майка си, която едва ли би могла да се нарече майка — тя бе просто жена, която, както непрекъснато се оплакваше, бе обременена от дълга да се грижи за него. Тази награда от петстотин хиляди евро би могла да плати ужасяващата го сметка за хотела. Той щеше да живее тук, в „Хотела на мечтите“, вечно. *Наградата можеше да му купи свобода!*

Бертран изгледа пронизващо Лорийн иззад стъклата на тъмните очила и тя изведнъж осъзна, че неговите очи също са сини, макар и по-светли от нейните. Заговориха на обичайната за тях смесица от английски и френски, макар английският на Бертран да бе превъзходен.

— Можем да го направим, малка Лорийн — каза той. — Можем да хванем крадците.

— Така ли? Но как?

— Познавам всички в околността. И виждам всичко.

— Искаш да кажеш, с помощта на онзи смешен бинокъл?

— Той е ценна антика. Разказах ти историята му.

— Каза ми, че шпионираш хората с него.

— Само заради моя научен експеримент. Някой ден ще има полза от него, проучване на... — затърси трескаво подходящата фраза — човешките взаимоотношения.

— Но всички мои взаимоотношения са човешки. — Лорийн винаги бе практична.

Той махна нетърпеливо с ръка — сякаш за да отпъди съмненията.

— Как ще вземем наградата? — запита тя.

— Предметите на изкуството още не са открити. Онази нощ валя пороен дъжд. Помниш ли нощта на силната буря? — Лорийн отново кимна. Бертран каза: — Как крадците биха могли да избягат с картините в такава нощ? Та нали платната ще бъдат съсипани. — Лорийн отново кимна. Беше ококорила очи, защото виждаше накъде водят думите му. Той добави:

— Ако бях на тяхно място, щях да ги скрия там, откъдето съм ги откраднал.

— Но ченгетата щяха вече да са ги открили.

Бертран видя как теорията му се стопява под атаката на неумолимата ѝ логика.

— Може би не са скрити в къщата — продължи да размишлява той. — Но някъде близо до нея.

— Сред скалите, искаш да кажеш. Като в пещера, например...?

Бертран не мислеше, че в близост до Сен Тропе има пещери, но отговори, че да, например в пещера, която обаче трябва да бъде суха.

— Ние трябва да наблюдаваме абсолютно всички — каза.

— Както правеше и досега.

Той кимна. Опитваше се да измисли какво друго биха могли да направят, за да заловят крадците.

— Трябва да бъдем като Джеймс Бонд — реши накрая.

— Тайни агенти, искаш да кажеш? — Лорийн вече си представяше самата себе си, облечена в най-красивата рокличка от тюл, оранжевата, да се промъква в тъмна пещера с бинокъл, насочен към откраднатите картини, които проблясват в мрака, а край тях да прелитат прилепи.

— Нямам нищо против прилепите — каза на Бертран, който ѝ хвърли странен поглед и ѝ отвърна, че в морските пещери няма прилепи, но може би понякога можеш да видиш октопод.

Тя се замисли и очите ѝ помръкнаха.

— Но те не могат да държат картини в пещера в близост до морето, защото ще ги съсипят. В пещерата не трябва да прониква вода, тя трябва да е дълбока, суха и недостъпна.

— Да прилича на склад? — Лорийн знаеше всичко за складовете. Имаха такъв в ранчото и семействата на работниците държаха там

различни неща, които бяха излишни или неподходящи за домовете им, или от които просто искаха да се отърват.

— Ще трябва да търсим през нощта — реши Бертран.

— Добре. — Лорийн бе смела. Щеше да се измъкне навън, след като пожелае лека нощ на татко.

Бертран хвърли поглед на рокличката ѝ.

— Ще трябва да намериш отнякъде черни дрехи. — Пълничките ѝ пръсти погалиха розовия тюл. Тя не каза нищо. — В противен случай, няма да дойдеш — добави той твърдо.

Тя му хвърли поглед, изпълнен с мъка, и той каза:

— О, добре, ще наметнеш моята пелерина върху рокличката си.

Лорийн отново задиша спокойно.

— Кога ще започнем?

— Тази вечер. В полунощ. Ще те чакам при портата.

Бертран все още нямаше план, но знаеше, че ще измисли нещо. Двамата щяха да се прокрадват по тъмните задни улички и да търсят подозрителни хора или тайни складове.

Бяха така потънали в планове и размишления, че никой не се сети, че крадците са също така и убийци. И че един човек вече е мъртъв.

ГЛАВА 27

Нейт паркира „Дукати“-то близо до въртележката в des Lices, където ставаше голям пазар всяка сутрин във вторник и събота. На пазара човек можеше да купи почти всичко — имаше всякакви неща за чревоугодниците, по-голямата част от които произведени от местните дребни собственици, както и кашмирени пуловери и ленени дрехи, сандали и фалшиви бижута, панамени шапки и „сувенири от Сен Тропе“. Днес обаче не беше пазарен ден и мястото бе почти безлюдно — само няколко майки, чиито деца се возеха на въртележката, и жена, облечена в клин и червена свободна риза, която водеше за юздата едър черен кон към кафе-бара, към който се бе запътил и той.

Главата го болеше от прекаленото количество червено вино, последвано от немалко чашки бренди, изпити предната нощ в скъпия и изискан бар „Дю Порт“ в компанията на Били Башфорд. Обаче беше готов да плати цената на главоболието, защото се бе забавлявал. Гледаше момичетата и дори бе флиртувал с едно, което май не бе голямо постижение, защото всички момичета в Сен Тропе обичаха да флиртуват. Той обаче смяташе, че нито едно от тях не може да се мери — нито по външност, нито по чар — със Съни Алварес. Все още пазеше като скъп спомен часовете, прекарани насаме с нея във „Вилата на Виолет“, и едва ли не съжеляваше, че ваканцията в нея се бе изпарила като несбъдната мечта, макар и да виждаше, че „Хотелът на мечтите“ е наистина специален и със сигурност предлага много повече удобства.

Свали очилата и шлема и прокара пръсти през черната си коса, докато вървеше към кафе-бара. Забеляза Белинда Лорд, седнала до една от малките маси на терасата. Тя го наблюдаваше. На устните ѝ играеше присмехулна усмивка, която го накара да се почувства неудобно, и той сведе поглед към тялото си, за да провери дали наистина нещо не е наред.

— Е, е, и ако това не е човекът оса. — В гърления глас на Белинда като че ли винаги звучеше весела нотка. — Ела при мен, Нейт,

защо пък не?

— Благодаря. — Той придърпа един стол до нейния. Двамата седяха плътно един до друг и гледаха към площада. Листата на чинарите потрепваха при всеки по-силен порив на вятъра, който събаряше салфетките от масата, а сервитьорите, като ругаеха тихичко под нос, се спускаха след тях.

— Препоръчвам ти еспресото — каза Белинда. — И като те гледам, май имаш нужда от него. Обаче първо трябва да опиташ „тайната съставка“.

Нейт повдигна въпросително вежда, обаче Белинда просто направи знак на сервитьора да се приближи до масата им.

— Тя е сигурен лек за онова, което те мъчи.

Когато сервитьорът дойде, Белинда поръча кафе и „Фернет-Бранка“. Когато питието пристигна, побутна малката чашка към Нейт, който я вдигна до носа си и я подуши подозрително. И отдръпна глава назад, изумен.

— Господи!

— О, хайде, бъди голямо момче. Вземи лекарството си.

Носът ѝ се сбръчка, когато се засмя, а леденостудените ѝ сини очи му се подиграваха. С късо подстриганата руса коса, гладката загоряла кожа и дългите крака, разкрити от късите бели панталонки, тя бе олицетворение на жената от Южна Франция.

Нейт отметна глава назад и изпи „лекарството“ си на един дъх.

— Господи! — възкликна отново и се закашля. — Ужасно е!

— Ние всички трябва да изстрадаме греховете си. — Белинда го потупа успокоително по коляното. — И, повярвай ми, след десет минути ще си съвсем нов човек.

Той изгълта на няколко глътки еспресото и поръча второ.

— Искане ми се да беше толкова лесно.

Този път Белинда повдигна вежди.

— Наистина ли?

Нейт сложи очилата си и я гледа сериозно и дълго.

— Дойдох тук да открия кой съм всъщност.

— Хм, грешка, която много хора правят тук, в Южна Франция. Включително и аз самата. Някога.

Нейт зачака Белинда да продължи, обаче тя не го направи. И след малко той каза:

— Къде е Сара?

Белинда нададе стон.

— Сякаш сме сиамски близнаци, Белинда и Сара, новото дуо. — Сви рамене. — Дадох ѝ „Бентли“-то и ѝ казах да се поразходи и да се упражнява за ролята на богата жена.

— Дала си на Сара „Бентли“-то?

Нейт изведнъж си представи Сара, ококорила очи от страх зад кормилото на скъпата кола, да шофира бавно по претъпкания кей Сюфрен, а зад нея — опашка от автомобили и нервни шофьори, които натискат гневно клаксоните.

— Хей, аз вече го блъснах, така че още драскотина или две — какво от това? Макар че, като се замисля, Сара може да се самоубие, ако по него има дори една пращинка.

— Каж ми как, по-точно, тя ще стане „богата жена“?

— По същия начин като мен — чрез брак.

Нейт не направи никаква забележка, обаче Белинда долови неодобрението му.

— Чуй — каза тя, — дадох достатъчно за парите, които получих. Бях любяща съпруга, възможно най-елегантна и добре поддържана, винаги със свършен външен вид и готова за забавления в който и да е град на света, макар че понякога, всъщност много пъти, предпочитам да се свия на дивана с хубава книга в ръка и чаша чай. — Гледаше Нейт с присвити очи. — Не очакваше да кажа това, нали?

Нейт сви рамене.

— Не ми харесва идеята жените да преследват мъжете заради парите им.

— Може да ти се стори странно, но всъщност Микел преследваше мен.

Поръча кроасани. Когато пристигнаха, отхапа замислено от единия и задъвка разсеяно.

— Харесвам само крайчетата — каза на Нейт. — Разхищение е, знам, обаче кова желязото, докато е горещо, както казват. Всъщност питам се кой е измислил тази поговорка. Както и да е, скоро ще ми се наложи отново да свикна да бъда бедна и да изяждам целия кроасан.

— Отново бедна? — Нейт също взе кроасан. Главоболието му бе по-слабо и той се чувстваше добре.

— Пред теб седи бивша стилистка от предградията — по онова време се наричахме фризьорки. Сцените от тогавашния ми живот бяха като от онзи стар филм, в който се бяха заели с обучението на Рита. Помниш ли го, с Джули Уолтърс в главната роля? Макар че сега, като се замисля, тя май не беше фризьорка.

— Винаги ли даваш примери от старите филми?

— Хей, няма нищо чудно. Целия си живот прекарах в киното. Аз живеях с тези филми. Там, в киното, получих образованието си. Бях всяка една героиня — от Хубавата жена до Мария Антоанета. — Отново срещна погледа му. — Повярвай ми, Нейт Мастерсън, мога да бъда всяка, която поискаш. Това е част от успеха ми с мъжете.

— Не мислиш кой знае колко добре за себе си, нали?

— Напротив, научила съм цената си. И тя не е равна на теглото ми в злато. Макар че обожавам златото — добави тя с копнеж. Като че ли го виждаше как се изпарява пред очите ѝ.

Направи знак на сервитьора да ѝ донесе бренди и започна да отпива замислено и с поглед, все още прикован в него.

— По-добре ли се чувстваш?

— Изненадващо, но да. Благодарение на теб.

— Трикове на занаята — каза тя. — А ти?

— Какво за мен?

Тя го огледа от главата до петите.

— Кой си ти, Мастерсън? Освен измамника от „Уол стрийт“?

— Аз не съм измамник.

— Те всички са такива. Или пък са играчи от друга класа. Освен това, избягна отговора на въпроса ми.

— Предполагам, че съм, какъвто съм. Достатъчно богат, постигнал успех...

— И самотен.

Погледите им се срещнаха.

— Това също — каза той тихо.

— Казах ти, че хората идват тук, за да открият себе си.

— Грешка, която, както каза, вече си допуснала.

Тя се наведе към него и докосна ръката му.

— Не искам и ти да допуснеш същата грешка, Мастерсън. Знаеш ли, не си много по-различен от Сара. Нито един от двамата ви не знае как да получи онова, което иска.

Нейт се засмя.

— Моят проблем е, че всъщност не знам какво искам.

— Тогава е време да открием. — Белинда отново го изгледа критично от главата до петите. — Първото, което трябва да направиш, е да се отървеш от този ужасен екип. Хайде, Мастерсън, отиваме да пазаруваме.

И точно както бе направила със Сара, тя грабна дамската си чанта и двамата с Нейт се запътиха към най-скъпите бутици в Сен Тропе.

ГЛАВА 28

Всъщност Сара не обикаляше пристанището и тесните задни улички на Сен Тропе. Тя реши да се впусне в истинско приключение и да отиде с колата до Кан. Нямаше никакви планове и не знаеше какво ще прави, когато пристигне там. За Кан знаеше само онова, което бе гледала по телевизията за кинофестивала в предаването „Да се забавляваме тази вечер“. Беше гледала известния хотел „Карлтън“, в който винаги отсядаха филмовите звезди, и сега се питаше какво ли ще е да спре пред него страхотното бяло „Бентли“, да хвърли ключовете в ръката на момчето от паркинга, да изкачи величествено входните стъпала и да си поръча чаша шампанско. И всички глави да се обърнат към нея — все едно, че е някоя важна личност.

Разбира се, не можеше да го направи... А защо не?

Сара започна бързо да пресмята колко пари в брой има в чантата си. Трябваше да ѝ стигнат, докато стане време за обратния полет до Канзас, който бе след десет дни. И въпреки че Белинда плащаше за хотела и ѝ казваше да престане да се тревожи за пари, Сара мислеше предимно за тях. Лежеше будна нощем и се тревожеше точно за този проблем, докато Белинда похъркваше тихичко в отсрещното легло. Разбира се, Сара никога нямаше дори да спомене на Белинда, че хърка, защото можеше да я ядоса. Белинда си бе изградила толкова съвършен имидж — русокоса и секси, бляскава и красива като филмова звезда. Тук, на терасата на „Карлтън“, Белинда щеше да е като у дома си.

Като шофираше бавно през придобилото лоша слава лятно улично движение в Сен Тропе, Сара усещаше как всички глави се обръщат след нея — за да видят красивата кола, а не шофьора. Сведе поглед към семплата си бяла памучна рокля, която Белинда, с обичайната си щедрост, ѝ бе дала. От етикета знаеше, че е дело на италиански дизайнер. Беше обула високите сандали от змийска кожа, чиито каишки обгръщаха глезените ѝ. Дългата ѝ до раменете кестенява коса бе придобила нов за нея блясък от слънчевата светлина на Южна Франция. Беше лишена от грим и бижута, ако не се броеше червилото

с цвят на мандарина. Всъщност почти изглеждаше като собственичката на това „Бентли“. Като жена, която може да спре току пред вратата на „Карлтън“, да даде ключовете на момчето от паркинга и да изпие чаша шампанско на терасата.

Като шофираше все така бавно по шосето, което имаше само две платна, тя най-после стигна до магистралата „Дю Солейл“. Мислеше за това, че в Южна Франция дори магистралите имат интересни и бляскави имена като например тази, чието име в превод означаваше „пътят на слънцето“. Навлезе в нея и все така спокойно продължи пътуването си на изток, чиято крайна цел бе Кан. GPS системата ѝ казваше съвсем точно къде да завие и по кой път да поеме и не след дълго тя шофираше, без да бърза, по известния булевард „Кроазет“, мина покрай сградата, където ежегодно се провеждаше кинофестивалът, и навлезе в старата част на града, като се дивеше на невероятните яхти, закотвени една до друга в продължение на стотици мили, както ѝ се струваше. Видя и хотел „Карлтън“, който мамеше тази нова Сара Стрейндж като маяк.

Почти без да помисли, като програмирана за това действие, Сара спря колата, подаде ключовете на пиколото, който наведе почитателно глава и я нарече мадам, после заизкачва, с треперещи колене, стъпалата към известната тераса.

Сервитьорът я заведе до маса в задната част и тя помоли, на френски, за чаша шампанско розе, изключително доволна от себе си, че направи поръчката на езика на страната, в която се намираше. Беше понаучила някоя и друга дума, защото слушаше внимателно Бертран и Белинда, а и всички други, които ѝ се струваха така изискани и сведущи по всички въпроси. А шампанско розе бе най-бляскавата и скъпа напитка, която тя можеше да си представи.

Сервитьорът остави чашата на масата и ѝ показа добре изстудената бутилка, за да може да прочете етикета — Piper-Heidsieck Rose Sauvage — след което напълни чашата ѝ. Остави и някакво блюдо, поклони се, нарече я madame и се отдалечи.

Сара отпи — със затворени очи, за да може да се наслади по-добре.

— Божествено! — въздъхна тихо. Осъзнала, че говори сама на себе си, изправи гръб и огледа седналите около другите маси. Чуваше единствено щастливи гласове и весели разговори, прекъсвани от време

на време от изблици на смях. Всички като че ли си прекарваха добре, обаче Сара бе прекалено нервна, за да може да се забавлява. Беше жена, която е сама, изоставена от гаджето си — „копелето“, както го наричаше Белинда. Не бе богата като останалите тук. Всъщност тя почти нямаше пари и дори роклята, с която бе облечена, не бе нейна.

Отпи отново от шампанското и хапна от блюдото, което бе превъзходно. Чувстваше се на светлинни години от „Старбъкс“ в малкия градец Канзас.

Еlegantна жена в бяла ленена блуза и прилепнали бели панталони спря до масата на Сара.

— Хей, страхотни обувки — каза с усмивка и Сара откри, че се усмихва в отговор.

— Merci! — извика тя след нея, а после осъзна, че жената бе американка.

Е, сега поне знаеше две френски думи — можеше да си поръча шампанско и да благодари. Както би казала Белинда — от какво повече има нужда едно момиче?

След половин час, когато сервитьорът се приближи до масата и, за да я запита дали би искала втора чаша, Сара отговори „non merci“ и затърси в чантата си точната сума пари и дори остави малък бакшиш в чинийката, за който знаеше, че не е необходим, тъй като бакшишът почти винаги бе включен в сметката. А после бавно прекоси терасата и заслиза величествено по стълбите.

„Бентли“-то бе паркирано пред едно ябълковозелено „Ламборджини“ и изработен ръчно тъмносин „Мазерати“ с подвижен покрив със седалки, тапицирани в черна кожа. Тези двата бяха най-красивите автомобили, които Сара бе виждала.

Момчето от паркинга ѝ се усмихна и ѝ отвори вратата. Сара се изчерви, намести набързо слънчевите очила на носа си и му даде щедър бакшиш. Беше я видяло да се приближава и двигателят на колата вече работеше. Тя се настани зад кормилото и му се усмихна, но то вече се бе обърнало и разговаряше с двама мъже с едро телосложение в бели ленени сака, които махаха ожесточено с ръце и очевидно обясняваха нещо.

Осъзнаваща факта, че все пак е пила алкохол, пък макар и само една чаша, Сара даде на скорост и започна внимателно да шофира. Стигна до самия край на булевард „Кроазет“ и неохотно излезе отново

на магистралата. Помисли си, замечтана, че ще помни това малко приключение цял живот и особено през дългите зимни месеци, докато пие сутрешното си кафе без кофеин и седи в дома си със закопчано догоре палто, за да не ѝ е студено. Нейната „Тойота Корола“ вече никога нямаше да ѝ изглежда същата.

Видя за първи път колата, която се движеше зад нея, с абсолютно същата скорост, когато стигна до изхода за Сен Тропе. Озадачена, хвърли обезпокоен поглед в страничното огледало. Голям сребрист „Мерцедес 600“. Каза си, че вероятно са туристи, запътили се като всички други към известния курорт, но натисна педала на газта малко по-силно и „Бентли“-то се стрелна напред. „Мерцедес“-ът остана плътно зад нея.

Беше следобед и движението не бе натоварено. Сара се страхуваше да шофира по-бързо по тесния криволичещ път и затова поддържаше една и съща скорост. От време на време хвърляше поглед в страничното огледало. Този „Мерцедес“ наистина ли я преследваше? Отхвърли идеята като смешна и невероятна, питайки се защо някой би правил това.

Шосето се разширяваше леко на мястото, където камионите можеха да отбият встрани, за да позволят на опашката от автомобили зад тях да се стрелне напред. Като го наближи, „Мерцедес“-ът изведнъж рязко я наближи. Сега шофьорът караше заедно с нея, автомобилите едва ли не се докосваха. Принуждаваше я да отбие встрани на тесния банкет.

— О, мили боже! — Сара натисна спирачките, шокирана. — О, мили боже...

Хвърли на другия автомобил поглед, пълен с ужас. Двамата мъже в белите ленени сака от хотела тичаха към нея... Какво бе това, което проблясваше в ръцете им — пистолети ли?

За части от секундата, през главата ѝ преминаха всички уроци за отвличането на автомобили, научени от различни предавания по телевизията... Знаеше, че след малко ще е мъртва, ако остане на мястото си... Запали двигателя на „Бентли“-то, потегли рязко, стрелна се покрай „Мерцедес“-а и излезе на шосето. Голямата кола се залюля и тя положи всички усилия да запази контрол над нея. Дори не погледна в страничното огледало, за да види дали не са я последвали. Чу зад себе си силен рев на двигател, скърцане на гуми и шофьорът на

приближаващия се камион натисна силно клаксона, едва ли не залепил се за задната ѝ броня. Тя въздъхна от облекчение. Нямахше начин „Мерцедес“-ът да мине покрай него.

Избърса потта от челото си с опакото на дланта и каза на глас:

— О, Господи, благодаря ти...

И ето, че сълзите дойдоха като последно успокоение.

ГЛАВА 29

Били Башфорд намираше Франция за навяваща чувство за самота и тъга — нещо, което не бе очаквал. Чувството му за самота само се засилваше от гледката на всичките тези забавляващи се млади хора — решени да се радват на живота, неизпитващи страх от каквото и да било и отдадени на радостта. Нещо, което не му се бе случвало от дълго време. Докато обикаляше старото пристанище със своя „Хамър“, той се питаше дали някога пак ще се почувства по този начин — така, както когато срещна Бетси за първи път.

Бетси също много обичаше да се забавлява, макар и не като хората тук, а по свой собствен начин. В деня на втората им среща му бе казала, че по-скоро наблюдава живота, отколкото взема участие в него.

— Аз съм тиха и скромна жена — бе казала, изключително сериозна. — Учителка съм.

Били едва ли не очакваше да каже, че преподава в някое училище, подобно на онези стари институции в прериите, но всъщност Бетси преподаваше в труден район — гетото във Форт Уърт — и се интересуваше живо и истински от своите „деца“, както ги наричаше.

— Те никога не са имали шанс в живота — казваше. — И аз се опитвам да им дам такъв.

След като се ожениха, което стана само след шест месеца, Бетси, в съгласие с тези свои думи, помоли Били да основат благотворителна фондация, която да осигурява пълна стипендия на децата от градовете във вътрешността на Тексас.

До този момент от предоставената възможност се бяха възползвали няколко хиляди деца, а в памет на Бетси Били бе основал нова фондация за онези, които искаха да продължат образованието си и да добият магистърска степен или, както в два случая досега, докторска. Името на Бетси Лоуъл Башфорд щеше да е винаги живо и Били щеше вечно да е благодарен за това.

Беше благодарен и за дъщеря си, която бе толкова различна от майка си по характер, макар и не по външност. Когато бе съвсем малка

— на три или четири години — Лорийн бе очарователно момиченце с трапчинки на бузите, с блеснали очи и абсолютно „дяволче“, както я наричаше Били, винаги готова на пакост и беля, винаги любопитна. И винаги в движение — непрекъснато тичаше, скачаше, яздеше. Смехът ѝ се носеше по предната веранда и по коридорите на къщата. Господи, животът бе добър тогава и той с радост си го спомняше, докато се приближаваше към паркинга в Сен Тропе.

Градът беше претъпкан, разбира се, както винаги кипящ от оживление. Пешеходците, както бе типично за всички туристи във ваканция, не спазваха правилата и може би заради тесните тротоари, често изскачаха на уличното платно — почти под колелата на автомобилите. Група красиви момичета се отдръпнаха набързо от пътя му и му хвърлиха поглед през отворения прозорец.

— Хей, Тексас! — извика най-красивото. Беше облечено в тесни жълти къси панталони и потниче, а русата му коса се разпиляваше сексапилно по загорелите рамене. — Харесвам шапката ти! Какво ще правиш довечера?

Говореше на френски и, естествено, Били не разбра и думичка, макар да схвана значението. Като я гледаше, той почти се изкушаваше, но си спомни, че е тук заради малката Лорийн, затова само се усмихна и махна с ръка.

Лорийн беше проблем. Не само отказваше да отиде на плажа с него, но отказваше да слезе и при басейна. Всъщност бе се съгласила да отиде до града Сен Тропе само веднъж, и то защото искаше да купи нашийник за кученцето чихуахуа. Днес например бе изчезнала някъде веднага след закуска.

Беше му казала, че излиза на разходка, но новата жена зад рецепцията му бе казала, че я е видяла в компанията на Бертран Оливие. И Били изпадна в паника. Нямаше представа кой е Бертран Оливие, нито какво правеше заедно с дъщеря му. После видя двете деца да седят на плажа, доближили сведени глави — на главата на Лорийн имаше сламена шапка, за която знаеше, че не е нейна — да четат вестник като двама заговорници. Те рязко и виновно вдигнаха глави и скочиха на крака, когато той извика имената им. След това момчето пхна вестника под мишница и неясно избърбори нещо за обяд. И побягна.

— Странно дете — каза Били на Лорийн, а тя му отговори, с очевидното желание да го защити, че всичко при Бертран е наред. Майка му го била изоставила тук и той бил сам... После думите ѝ бяха заглъхнали, неясни, обаче Били бе разбрал.

Той не каза нищо повече, а хвана Лорийн за ръката и двамата се разхождаха по плажа около час. Били ѝ говореше за яхтите, за пеликаните и за ароматите, които долитаха от бара на плажа и нашепваха за вкусни гозби. По-късно двамата обядваха заедно: той — печена риба, а Лорийн — пържени картофи и ягодов сладкиш. После тя каза, че е уморена и ще се прибере в стаята си. Останал отново сам, Били се бе върнал с колата до Сен Тропе и ето, че сега се опитваше да намери място за паркиране.

Тъкмо паркира, слезе от колата и прекосяваше улицата, когато видя „Бентли“-то да се подава стремително иззад ъгъла. Не беше изненадан, тъй като Белинда бе ужасен шофьор. Но после видя, че зад кормилото седи не Белинда, а Сара Стрейндж. И, нещо необичайно тук, тя плачеше. Това обаче не бяха обикновени сълзи. По лицето на Сара бе изписан неподправен ужас.

Той стъпи на платното и размаха ръце, за да я спре, а тя едва не го прегази. Натисна спирачките в последния момент и той успя да отскочи и да се отстрани от пътя ѝ.

Били я погледна и каза:

— Слез от колата!

Сара се подчини и застана послушно до „Бентли“-то.

Били отвори вратата от другата страна и я бутна вътре, затвори плътно вратата, заобиколи и седна зад кормилото. Без да обръща внимание на зяпачите, втренчили погледи в скъпото „Бентли“, той потегли по улицата, успоредна на пристанището.

След миг хвърли кос, изпълнен с любопитство, поглед на Сара.

— И така, какво има? — запита, но тя само започна отново да плаче.

Били шофираше без някаква определена цел в изчакване на бурята да отmine и риданията да заглъхнат. След малко тя се успокои, макар и не напълно. Той вече бе излязъл от града и шофираше по Ste. Maxime, после — и по Juan les Pins. Спря на паркинга до плажа, накара Сара да слезе от колата, хвана я за лакътя и я поведе надолу по стъпалата към близкия кафе-бар. А той всъщност не бе нещо повече от

колиба, където, освен добрата храна и напитките, се продаваха още и лосион за тяло и плажни топки.

Настани Сара на маса върху дървения подиум с изглед към морето, после отиде до бара и поръча бренди и пепси-кола. Постави брендито пред нея и каза:

— Хайде, пийни. А после ми разкажи какво се е случило.

Очите ѝ бяха подпухнали толкова силно, че бяха просто два прореза на лицето ѝ.

— Вече изпих чаша шампанско.

Били се запита в чия ли компания е станало това, но не зададе въпроси. Побутна чашата към нея и каза:

— Пий. После ще говорим.

Сара отпи послушно и направи гримаса, но успя да потисне кашлицата си. Отново го погледна.

— Едва не ме убиха — каза.

— Искаш да кажеш, че едва не си блъснала колата?

— Не. Едва не ме застреляха — отговори тя.

Били се огледа набързо, за да види кой може да дочуе разговора им. Да не би да си имаше работа с луда жена?

— Накараха ме да отбия встрани от шосето — каза тя. Вече поглъщаше брендито на големи глътки. — А после се втурнаха към мен с пистолети в ръце...

— Чуй — прекъсна я Били. — Защо не премислиш всичко, а после да започнеш разказа си от началото?

Сара така и направи. Като свърши, остана седнала и загледана в Били така, сякаш той разполагаше с всички отговори. И, в известен смисъл, беше така.

Той каза:

— Ти караше колата на Белинда. Помниш ли, тя ни каза, че съпругът ѝ най-вероятно я търси и ще се опита да я убие. А аз — спомни си той — я уверих, че нищо подобно няма да се случи, не и докато двамата с Мак Райли сме тук, за да я защитим. Господи! — Бутна шапката си „Стетсън“ назад, изненадан, че предсказанието на Белинда едва не се бе сбъднало. Знаеше, че главорезите са разпознали „Бентли“-то и са решили, че зад кормилото седи Белинда. И са се канели да я застрелят, щом са държали пистолети в ръце.

На Сара каза:

— Къде е Белинда сега?

— В града. Каза, че ще пазарува, а после ще вземе такси, за да се прибере.

Първият импулс на Били бе да се обади на Белинда и да я предупреди, но после осъзна, че така ще я изплаши до смърт. Вместо това се обади на Мак на мобилния му телефон, осведоми го за сериозните проблеми на Белинда и набързо му разказа за случилото се, след което го помоли да се срещнат при старото пристанище. Каза, че ще има нужда от още един човек, който да върне „Бентли“-то в хотела, така че е добре да вземе Съни със себе си.

Мак каза, че двамата ще бъдат при тях след малко, и Били се върна на паркинга на старото пристанище, но не спря, а закръжи наоколо, докато не видя сребристото „Пежо“ с Мак зад кормилото.

— Аз ще закарам „Бентли“-то — каза Мак. — Сара, ти ще пътуваш в колата на Съни. Ще се срещнем всички обратно в хотела.

Очите на Сара изразяваха благодарност, когато слезе от колата. Когато Мак и Били бяха наоколо се чувстваше в безопасност.

Белинда имаше намерение да вземе такси обратно до хотела, но Нейт ѝ предложи да я закара, а от магазините обещаха да ѝ доставят покупките в стаята, така че тя прие. Пък и с „Дукати“-то бе много по-забавно. Ръцете ѝ бяха сключени около здравето и мускулесто тяло на Нейт, а главата ѝ, с каска, почиваше на рамото му. Нима би могло да има по-голяма интимност? Освен това, онзи абсурден колоездачен костюм бе изхвърлен и сега Нейт изглеждаше съвсем нормално в скъпата риза и къси панталони. Всъщност Белинда мислеше, че Нейт Мастерсън изглежда страхотно.

ГЛАВА 30

Всички оцетени от измамата се съгласиха да се срещнат в девет часа във вътрешния двор за вечеря, по време на която щяха да обсъдят събитията от деня. Междувременно, Мак чакаше в коридора Белинда да се върне, което стана след половин час. Тя се заля в смях, когато Нейт спря жълтия мотор точно пред стъклените врати.

— Здравейте, всички! — извика, като видя Мак, и неохотно отдръпна ръцете си от тялото на Нейт, плъзна се елегантно на земята, като разкри голяма част от дългите си загорели крака. След това двамата с Нейт, хванати за ръце, заизкачваха стъпалата.

Белинда забеляза колко сериозно е изражението на Мак.

— Какво се е случило?

— Да се върнем в бара, ще те почерпя питие — каза той.

Белинда и Нейт се спогледаха, озадачени, и го последваха. Белинда си поръча „Космополитън“, а Нейт каза, че никога не е опитвал този коктейл. Мак си призна същото, така че питиетата станаха три.

Двамата погледнаха Мак с очакване, докато сервитьорът приготвяше напитките им. Той смеси набързо водка „Грей Гуус“ с малко „Контро“, добави сок от червени боровинки, размеси добре, добави лед и изля течността в изстудените чаши за мартини. Изстиска в тях лимонен сок и ето, че трите „Космополитън“-а бяха готови.

Белинда първа опита своя и вдигна палец към бармана, чието име бе Луи.

— Много е добър. Всъщност почти толкова, колкото приготвеният от мен. Аз, между другото, съм експерт по мартинито — осведоми тя останалите. — Нали знаете за коя напитка говоря — онази, дето не се разклаща, но се разбърква добре. Малко вермут, добре изстуден джин и маслини.

— Аз самият съм приготвял няколко пъти това питие — съгласи се Мак.

— А аз — не. — Нейт опита критично от „Козмо“-то си. — Лимонът пресича сладостта. Има превъзходен вкус, макар че аз самият предпочитам бърбън. Само когато съм подложен на стрес, разбира се.

— Което, при твоята работа, е почти непрекъснато — предположи Мак.

— И при твоята е така.

Всъщност твърдението на Нейт бе по-скоро въпрос. Мак просто сви рамене.

Белинда се облегна назад, настанила се удобно на червения кожен стол пред бара.

— И така, защо, по-точно, сме тук и се наслаждаваме на коктейлите си?

— Това има нещо общо с бившия ти съпруг — каза Мак.

Очите ѝ се ококориха от изненада.

— Появил ли се е?

— Не, но двама от хората му — да. Сара е шофирала твоето „Бентли“. И ги е забелязала в хотел „Карлтън“ в Кан. Преследвали са я с „Мерцедес 600“, накарали са я да отбие встрани и са се затичали към нея с извадени пистолети...

Ужасеният писък на Белинда накара бармана да обърне рязко глава към тях и да отиде да ги запита дали всичко с коктейлите им е наред.

— Да, те са страхотни, превъзходни... благодарим ви... — Изпълненият с мъка поглед на Белинда срещна този на Мак.

— Тя е добре — каза той, — макар и разтърсена от преживяното, разбира се. За щастие, Били я е видял на влизане в града. Каза, че шофирала бясно и едва не го прегазила. Не виждала почти нищо, заслепена от сълзите. Той я спасил и я разхождал из града, докато се успокоила, след това я почерпил с бренди и измъкнал историята от нея.

— Къде е тя сега? — Белинда беше вече на крака.

— В стаята си, почива си. Всичко е наред, Съни е при нея.

Белинда отпусна рамене.

— Очевидно са помислили, че зад кормилото на „Бентли“-то седя аз...

— Не, но очевидно са помислили, че Сара може да им каже къде си, тъй като е била в твоята кола.

— Господи! О, Господи... Сара, за бога...

— Белинда, как изглежда съпругът ти?

— Джаспър Лорд — или Микел Маркович, което име му подхожда повече, защото му е дадено от майка му при раждането му в Беларусия преди петдесет и пет години... — Отпи поредната глътка от „Космополитън“-а си. — Микел е като излязъл от филм за Джеймс Бонд и сякаш е създаден да играе ролята на разбойник... Огромен е като мечка, плешив, носи тъмни „Рей Бенс“, италиански костюм, пръстен с розов диамант и златен „Ролекс“, също обсипан с диаманти. И дори има черна перла от Южно море, забодена на вратовръзката си! — Изглежда ги изпод полуспуснатите си клепачи. — Повярвайте ми, не бихте могли да не го забележите, дори да се опитвате!

— А ти не си се опитвала, нали? — каза Нейт.

Белинда сведе поглед.

— Имах си своите причини.

Мак не знаеше какво прихваща Нейт, обаче това със сигурност не бе подходящият момент да укорява Белинда, че се е омъжила за руски мафиот, защото този Микел/Джаспър Лорд със сигурност бе такъв. Тук, на Ривиерата, те бяха с дузини, харчеха щедро и бяха в компанията на красиви жени, често рускини.

— Не знаех какъв е, когато го срещнах — каза неочаквано Белинда. — Тогава бях... различна. Наивна.

Трудно им беше да си представят, че Белинда някога е била наивна, обаче Мак знаеше, че всички хора си имат своите истории. Каза:

— Всички ние ще се срещнем за вечеря днес — девет часът във вътрешния двор. Ще ни приготвят отделна маса близо до фонтана, така че никой да не чуе за какво разговаряме.

Белинда му хвърли дълъг поглед — отново изпод полуспуснатите си клепачи.

— Мислиш за всичко, нали, Мак Райли, дори за това, никой да не ни подслушва, макар че тук не би могло да има човек, който се интересува от нас. Или от Микел?

— Или от „Вилата на Виолет“? — добави Нейт.

Мак беше забелязал, че Нейт изглежда различно, почти елегантно, макар и не в официални дрехи. Каза:

— „Вилата на Виолет“ също е включена в дневния ни ред.

Нейт нададе стон и довърши питието си.

— Господи, делова среща! Мислех, че съм оставил всичко това зад гърба си.

Мак сви рамене.

— Можеш да го оставиш, ако пожелаеш. Няма нужда да присъстваш, ако не искаш, но ако те интересува връщането на парите ти или случилото се с Белинда, съветвам те да бъдеш там.

Нейт погледна Белинда и каза:

— Ще бъда там. Искаш ли да те изпратя до стаята ти?

— Благодаря. — Белинда пресуши чашата и се приготви да си тръгне. — Благодаря и на теб, Мак. Само Господ знае какво можеше да се случи със Сара.

— Не ми благодари. Сара е успяла да се измъкне, а Били е този, който ѝ е помогнал след това.

— Тогава ще благодаря на Били по-късно — каза Белинда и им махна с ръка за довиждане.

Мак забеляза, че Нейт я хвана за ръката, и наведе глава към нея, за да чува по-ясно думите ѝ. Двамата се отдалечиха. Е, е, изглеждаше, че Мастерсън е привлечен от Белинда... Поне вниманието му бе отвлечено от Съни, нали?

Върна се в стаята им и откри, че Съни го чака. И двете кучета бяха в леглото с нея — Пират в краката ѝ, положил глава на лапичките си и втренил предпазливо едното си ухо в чихуахуата, която се бе свила на кълбо на възглавницата. Съни се бе вместила между тях, доколкото можеше.

— Как е Сара? — запита Мак.

— Не плаче, но е разтревожена. Или, ако тя не е, то аз съм. Сара не е трябвало да ходи до Кан с колата на Белинда.

Мак сви рамене със съжаление:

— Но вече нищо не може да се направи. Онези мъже я търсят, а Белинда се е превърнала в беглец.

— И какво ще стане, ако я хванат?

— Добър въпрос. — На Съни не убягнаха загрижено смръщените му вежди. — Роди ми се обади по-рано през деня — каза той. — И ми предаде, че вилата е собственост на Джоел Крендлер. Той също така притежавал и частен самолет. „Чесна“. Ще се обадя на Алън Хасаин от

Интерпол, ще му кажа за развоя на събитията и ще го помоля за помощ.

Съни седна в леглото. Името ѝ бе познато. Инспектор Хасаин бе гостувал два пъти в шоуто на Мак във връзка с международни престъпления. Мак наистина му се обади, за да го информира за измамата и за Крендлер, после каза, че има и друг проблем — този път свързан с Джаспър Лорд, по рождение Микел Маркович. Каза на Хасаин, че съпругата на Лорд го е напуснала, а той изглежда готов да я убие, ако не се върне при него.

— А може би ще я убие и да го направи — добави мрачно. После добави, че Лорд най-вероятно е мафиот, макар и отскоро според него, и поиска да му докладват в какво е замесен в момента.

Когато Мак приключи телефонния разговор, Съни седеше в края на леглото и го гледаше.

— Нямам доверие на Крендлер — каза той. — Рон Перин сподели с мен, че за личния му живот се знае много малко, макар и да се говори, че е бил актьор на младини.

— Хей, помниш ли сценичния грим? — възкликна Съни. — Сенките за очи го караха да изглежда като Камил в една от любимите му опери. Мисля, че нашият Крендлер малко преиграва. Фалшив е.

— Парите му обаче са съвсем истински. Този човек е богат, макар според Перин да укрива голяма част от богатството си вероятно в Швейцария, докдето лети доста често. До Цюрих, финансовата столица на света. Перин вярва, че има малка дървена вила в швейцарски стил в един от кантоните, в далечния край на планината, която най-вероятно също притежава.

— И какво общо има това с измамата, от която пострадахме?

Съни бе озадачена. Както и Мак.

— Искане ми се да знаех — каза той.

Взе списъка с гостите на Рейно от нощното шкафче. В него имаше доста известни имена — на френски филмови актьори, на американски изпълнители, на международни знаменитости. Сред тях бе и името Джани Валенти.

— Нашият нов приятел Валенти също е част от този кръг.

— Сгъна списъка и го остави обратно на мястото му. — Питам се откъде познава той Франсоа Рейно.

— И двамата са запалени по яхтите — каза Съни.

— Вярно е. — Уморен, той я погледна.

Тя стори същото.

— Какво ще кажеш двамата с теб да се разходим по плажа?

— Само двамата? — Тя вече бе скочила на крака и се усмихваше.

— И кучетата, разбира се.

ГЛАВА 31

Беше девет часът. Белинда и Сара чакаха другите във вътрешния двор — до обещаната маса до фонтана. Разглеждаха вечерното меню.

Белинда бе седнала с гръб към стената и с лице към входа, за да може да види всички, които влизат или излизат. Беше облякла червена рокля без ръкави от копринено жарсе, която обгръщаше плътното тялото ѝ, а по цялата предница на полата се спускаха къдри. Бе обула сребристи сандали. Не беше казала на Сара, че след като бе избрала червената дреха, през главата ѝ бе минала мисълта, че ако бъде простреляна, кръвта от раната няма да се забележи.

Сара не искаше дори да излезе от стаята, но Белинда бе настояла. Беше гримирала лицето на Сара, за да има приличен вид — бе скрила подпухналите ѝ клепачи с тъмносиви сенки и тънка очна кафява линия, макар че не можеше да направи нищо за зачервените ѝ очи. Бе положила на скулите ѝ розов руж, а на устните — любимото червило на Белинда, „Герлен“. И от скупен и безцветен портрет, Сара се бе превърнала в очарователна цветна картина. Белинда си помисли, че с гъстата си и дълга до раменете кестенява коса, облечена в роклята в прасковен цвят, купена в Сен Тропе, Сара изглежда като част от „истинския свят“.

— Съзнаваш ли, че можеш да отидеш навсякъде в този вид? — запита.

Сара вдигна поглед от менюто.

— Какво? Искаш да кажеш — наистина навсякъде?

— Да. Където и да е по света. Всъщност готова съм да се обзаложа, че ако шефът ти от медицинския център те види сега, няма да те познае. „Кое е това елегантно и бляскаво момиче?“, ще си помисли със силно озадачен вид и доста доволен в същото време. — Белинда полагаше усилия да развесели Сара и въздъхна от облекчение, като я видя да се усмихва. — Окей, какво ще хапнем тази вечер? — запита тя и отново посвети вниманието си на менюто.

— Аз може би ще поръчам доматиена супа с босилек за себе си. И нищо друго. — Стомахът на Сара се бе свил от нерви и тя не се чувстваше гладна.

— Добре, супа. — Белинда прокара пръст надолу по списъка. — А след това препоръчвам агнешките *poisettes*, които тук са най-добрите на света. И малко зелена салата, може би. И сирене. Френското сирене е просто превъзходно. Вече говорих с главния готвач, който ме увери, че го доставят съвсем прясно от Ница. Накрая ще разгледаме отново менюто с десертите. — Усмихна се с голямата си очарователна усмивка на Сара. — Как ти звучи?

Сара остави менюто.

— Като много храна.

— Имай ми доверие, ще ти хареса. — Белинда вече бе извикала сервитьора и поръчваше две бутилки розе „Шато дьо Беле“. — Искам да бъде добре изстудено, Густав — каза. Знаеше имената на всички сервитьори и вече бе в добри приятелски отношения с главния готвач, както и с управителя на хотела, камериерките и градинаря. Всъщност Белинда познаваше всички и всички със сигурност познаваха Белинда.

Тя просто бе такава — очарователна, открита, дружелюбна. И даваше изключително щедри бакшиши.

— Бакшишите винаги ти осигуряват всичко — казваше тя на Сара сега. — Чуй, някога бях стилистка. Имам личен опит и знам много неща от първа ръка. Трябва да помниш, че тези хора работят, за да си изкарват прехраната, и очакват от теб да увеличиш заплатите им. Очаква се, но е и необходимо.

— Добре — отговори Сара. Тя винаги оставяше дребни бакшиши в „Старбъкс“ и много внимаваше те да са точно петнайсет процента от сметката ѝ. — Бившето ми гадже никога не оставяше бакшиши — предложи тя информацията, без да са я искали. — Казваше, че не е необходимо, защото вече им е платено.

— Копеле — каза Белинда. — Поведението му е доста красноречиво. А, ето ги и другите. С най-привлекателния мъж за момента — добави тя като гледаше не Нейт, а Мак.

Никога през живота си Белинда не се бе радвала повече да види който и да е мъж. Е, може би това не бе съвсем вярно, но наистина се радваше да види Мак Райли, защото, макар да се владееше заради

Сара, вътрешно Белинда трепереше от страх. Знаеше, че съпругът ѝ не си прави шегички.

— Добър вечер, Белинда, Сара. — Като държеше чихуахуата на ръце, Съни ги дари с усмивка, а после заобиколи масата, за да ги целуне — поздрав във френски стил. Зае мястото до Белинда, а тримата мъже, след като казаха набързо „добър вечер“, се настаниха срещу тях — с лице към фонтана. Пират обикаляше около масата, като лаеше радостно, после се качи върху хладния каменен ръб на фонтана и заприлича на сакат Бакхус.

На малката Лорийн бе отредено почетното място, което ѝ харесваше, защото от него виждаше трапезарията. Бертран още не бе пристигнал, но мисълта за среднощните им срещи не ѝ даваше покой. Хвърли на Тесоро пълен с копнеж поглед, обаче Съни бърбеше оживено с другите и не забеляза. Следователно не ѝ предложи да подържи кученцето.

Розето се изстудяваше в сребърна кофичка до масата, покрита с покривка в приятен коралов цвят. В средата ѝ имаше розова ваза, пълна с бели рози. Сервитьорът побърза да запали ветроупорните фенери и да напълни чашите им. Наляха им минерална вода и донесоха панерчета с пресен и дъхав хляб и tapenade, типичния провансалски пастет от маслини и аншоа, който, както си помисли Съни, имаше вкус на слънчевата светлина, заляла хълмовете с маслиновите дръвчета — леко възкисел и солен едновременно.

Сервитьорът бе дребен и стегнат, с добро телосложение. Носеше тениска на райета в моряшки стил, а на врата му бе завързано червено шалче. Черните му очи блестяха, когато ги огледа.

— Дами и господа! — извика, за да привлече вниманието им. — Тази вечер нашият специалитет е daurade, приготвен от спарид, уловен тази сутрин. Имаме и светипетрова риба, също уловена тази сутрин от нашите рибари. Имаме още gigot, агнешко краче, изпечено до съвършена розова коричка. Имаме и аспарагус, изпечен и залят с домашна майонеза. Още и tian от млади и пресни зеленчуци от нашата собствена градина — патладжан, тиквички и домати, изпечени с подправки от нашата градина, включително тамян и розмарин. Рибата може да бъде изпечена на скара или в тиган, както предпочитате. И, разбира се, ще бъде подправена с чесън и други екзотични подправки.

— Eh bien la petite — каза той, започвайки от малката Лорийн, която седеше начело на масата, облечена в рокличката си от розов тюл.
— Какво би искала ти?

— Спагети със сос „Болонез“, моля.

— Малка Лорийн! — избумтя гласът на Били, в който се долавяше и нотка на раздразнение. — Защо не опиташ прясната риба?

— Не, благодаря. — Лорийн бе учтива, но твърдо решена.

Сервитьорът се усмихна.

— Bien sur, разбира се, le spaghetti. — Хотелът бе семеен и той бе свикнал с децата.

Останалите поръчаха предимно daurade, макар Белинда да избра агнешко краче, а Сара, която все още се чувстваше недобре, единствено tian от пресни зеленчуци. Тя никога през живота си не бе обичала алкохола, но сега отпи щедра глътка вино, като гледаше напрегнато Мак над ръба на чашата.

Мак вдигна своята за тост и каза.

— За всички вас за които започнах да мисля като за „банда международни бездомници“.

— За международните бездомници — съгласи се Белинда.

— Каза ми, че е агент на недвижима собственост. Както и че търгува с руска водка и хайвер. — Белинда въздъхна. — А какво знаех аз по онова време? Може и да не се забелязва, но не мога лесно да прозра хората, а никога не съм го разпитвала. — Изведнъж се умърлуши и доби унил вид. — Той беше мил с мен в началото. Харесвах го. Моето голямо руско мече, така го наричах. Той се отнасяше с мен като с дама, изпращаше ми огромни букети и диамантени обеци в истинска червена кутийка от „Картие“, опакована във вестници като рибата и пържените картофи, които поръчвах. Казваше ми, че съм красива, и ми направи най-големия комплимент, който един мъж може да направи на една жена. Помоли ме да се омъжа за него.

— И после те завладя.

Белинда прокара разсеяно ръка през късата си руса коса.

— Джаспър ме контролираше. Всичко — от храната ми до дрехите. И дори мислите! Щях да полудея. А когато се разбунтувах, Джаспър стана агресивен и аз разбрах, че е време да си тръгна от него.

Съни я потупа съчувствено по ръката.

— Той е луд, вероятно има мания да контролира всичко. Права си била да го напуснеш.

— Трябваше два пъти да насини очите ми, за да събера нужната смелост.

— Господи! — извиси се гласът на Били, издаващ шока му. — Копеле! — добави той ожесточено.

— Татко... — Лорийн го изгледа гневно.

— Съжалявам, малката ми. Разгорещих се. — Наведе се през масата и потупа Белинда по ръката. — Сега ние сме тук — каза мило. — И не трябва да се тревожиш за нищо.

— И не само това — каза Мак. — Ще уредя охрана за теб. Ще знам повече утре. Междувременно, кажи ми интересувахе ли се това копеле, съпругът ти, от изкуство.

Белинда се замисли, наклонила глава на една страна.

— Той притежаваше картини, предимно руски, сред които имаше красива градинска сцена с голи тела. О, и статуя на Ботеро, истинска. Типичната огромна бронзова фигура. Тази лежеше на една страна, подпряна на лакът и с глава, отпусната върху ръката.

— Това е известна творба — каза Нейт. — Виждал съм подобни в Музея на съвременното изкуство.

— Но не би казала, че е колекционер? Нямахте ли пръснати из дома ви каталози за търгове, информация за откриване на изложби в галериите, такива неща?

— Не, не се интересувахте. Предполагам, че просто купуваше, каквото се очакваше от него. И което бе скъпо, разбира се. Всичко, което Джаспър правеше или имаше, трябваше да демонстрира богатството му. Предполагам, мислел, е че аз също имам цена, само че тя се оказа прекалено скъпа. И ето ме сега, хваната в капан тук, в този хотел. Не мога никъде да отида.

— Щом трябва да си в капан някъде, защо пък да не е в „Хотелът на мечтите“! И, Белинда, отсега нататък един от нас ще е винаги с теб — увери я Били. — Нали така, Нейт?

Нейт мислеше за добре прекараното време в компанията на Белинда същия този ден и как нещата изведнъж можеха да се окажат съвсем различни.

— Да — потвърди той.

— Ще направим график — каза Били. — Така ще знаем винаги къде е Белинда и кой е с нея.

Обсъждаха как да постигнат това, когато Лорийн видя Бертран на път към масата в ъгъла до прозореца, която винаги заемаше.

Съни улови погледа ѝ и каза:

— Малка Лорийн, ще помолиш ли Бертран да се присъедини към нас?

Шокирана, Лорийн погледна встрани.

— Не. О, не. — После, защото мама я беше научила, че трябва винаги да бъде учтива, макар и когато прави нещо, което не желае, а в момента тя най-малко искаше да сподели Бертран с другите, добави: — Благодаря.

— В такъв случай, остава кражбата на картините — каза Мак.

Нейт повдигна вежди, защото си спомни въпросите на детектива дали съпругът на Белинда се е интересувал от изкуство.

— Мислиш ли, че има връзка с Джаспър? — Белинда бе изненадана.

— Хей, в момента се ръководя единствено от интуицията си. Нямам идея кой е замесен и по какъв начин. Знам само, че един млад човек е мъртъв и че мосю Франсоа Рейно, мъжът, чиито картини са откраднати, се чувства отговорен за смъртта му. И искам да му помогна.

Лорийн не слушаше. Хвърляше бързи и коси погледи към новата жена зад рецепцията, Рене, която вървеше към масата на Бертран. Тя каза нещо, Бертран се изправи бързо и я последва през трапезарията. Лорийн се питаше какво става.

Двамата сервитьори се спряха до масата им и във въздуха се разнесоха прекрасни аромати. Белинда погледна спагетите, поръчани от Лорийн.

— Ядохме такива там, откъдето идвам — каза тя. — Те са задължителна част от храната на всяко английско момиче вероятно защото са евтини и единственото ястие, което можем да приготвяме. Но тези тук изглеждат превъзходно.

— Искаш ли малко?

Белинда се засмя и отговори отрицателно, обаче погледът на Лорийн отново бе прикован в Бертран. Той влизаше в трапезарията с

наведена глава, ръцете му висяха отпуснати край тялото — беше като кукла, чиито конци са прерязани. Нещо се бе случило.

Отчаяно искаше да отиде при Бертран и да го запита какво не е наред, обаче в момента не можеше да се измъкне. Трябваше да остане на мястото си. Започна да върти спагетите из чинията си с помощта на вилицата, очакваща своята възможност.

И накрая тя дойде. Всички бяха приключили с храната и се бяха облегнали назад. Отпуснати и щастливи, си наливаха още вино и разговаряха ли, разговаряха. Възрастните винаги и много говореха. Тя каза настоятелно:

— Татко, ще ме извиниш ли?

Били я погледна изненадан.

— Защо? Къде отиваш?

— Да се видя с един приятел.

— О, Бертран Оливие. — Били дори си спомни името му. — Добре, сладката ми. Само да не се изгубиш...

— О, татко. — Стонът на малката Лорийн я последва, докато тя подтичваше през вътрешния двор към трапезарията.

Бертран седеше сам на масата и гледаше втренчено чинията си. Обикновено бе блед, но сега лицето му бе едва ли не прозрачно, бяло като алабастр — сякаш в него не бе останала и капчица кръв. Дори не вдигна поглед, когато Лорийн шумно задърпа един от столовете по плочките. Двамата седяха един до друг, без да се погледнат, без да си говорят. И все пак общуваха — общуването преминаваше като електричество между тях.

— Нещо се е случило. — Лорийн не го подтичваше. Ако Бертран не искаше да говори, нека бъдеше така. Тя просто искаше да му покаже, че го разбира.

Бертран не отговори и двамата продължиха да седят в мълчание. Той не бе докоснал печеното агнешко в чинията си и специалната гарнитура от печени и намазани с масло картофи, която му бе любимата.

Лорийн си взе парченце картоф от чинията му.

— Мама току-що се обади. — Гласът на Бертран бе безжизнен.

Лорийн кимна и си взе второ парченце картоф, като че ли казаното от него бе нещо незначително за нея, макар да предполагаше какво означава това — майката на Бертран се връщаше. Но тя зададе

въпроси, защото не искаше да наруши неписаните правила между тях, които бяха като тъмни улички, които те никога не пресичаха. Бертран пазеше чувствата си за себе си, както тя своите.

Бертран бутна стола си назад. Вдигна нагоре късите си панталони и каза на френски:

— Ще замина.

Лорийн подскочи. Последва го, докато той крачеше широко, с наведена глава и с изпънат като на войник гръб — като че ли успяваше да остане цял с върховно физическо усилие.

— Но Бертран, а нашите срещи? — Тя шепнеше, защото се страхуваше, че някой може да ги чуе. Бертран обаче продължи да върви.

Най-после той спря до стъклената врата и се обърна да я погледне. Едната панделка на балетната ѝ пантофка се бе развързала и тя коленичи в опит да я завърже бързо, като вдигаше тревожни погледи към него.

— Мама се е омъжила — каза той с леденостуден глас, за който Лорийн знаеше, че предвещава проблеми. — Отивам на плажа.

Той се обърна рязко и излезе. Лорийн остана на стълбите, загледала го как изчезва в синия мрак. Искаше да изтича след него, но знаеше, че не бива. Уплашена, се върна обратно във вътрешния двор, където възрастните продължаваха да седят, да разговарят и да пият вино, нехаещи, че за Бертран светът току-що се бе сгромолясал.

— Хей, сладката ми. — Баща ѝ я прегърна през раменете и я стисна с любов. После Съни остави Тесоро в скута ѝ и я помоли да се погрижи за кученцето, докато тя отиде да си напудри носа. Сара и Белинда отидоха с нея, а Лорийн остана да седи и да притиска малката чихуахуа така силно, че кученцето сигурно чуваше биенето на сърцето ѝ. Бертран бе в беда, а тя не знаеше как да му помогне.

Жените се върнаха скоро. Бяха вчесали косите си, положили ново червило на устните си. Говореха за обувки, такива неща. Защо, питаше се малката Лорийн, жените винаги говореха за обувки? Тя имаше нужда единствено от балетните си пантофки и от джапанките. О, и от каубойските ботуши.

Тези ботуши бяха изработени специално за нея от известен майстор в Ларедо, Тексас, и бяха от най-меката кожа в бледозлатист цвят, със заострени върхове и с място за шпори, макар че тя, разбира

се, никога нямаше да използва шпори. Не искаше да нарани нито един кон. Нито пък обуваше ботушите, когато яздеше. Те бяха копие на онези, които бяха на майка ѝ. Бяха специални. Всъщност ботушите бяха горе в стаята ѝ, един до друг на дъното на гардероба, където ги бе оставила при разопаковането на багажа си. Сега изведнъж ѝ се прииска да ги усети на краката си и да се почувства у дома, а не в някаква странна непозната страна.

Хвърли поглед на часовника си „Мики Маус“, купен при посещението на Дисниленд преди няколко години, защото много бе харесала червената верижка, както и това, че часовникът нямаше обикновени стрелки, а жълтите длани на Мики Маус се движеха, за да показват часовете и минутите. Шокирана, видя, че вече е единайсет и половина. Хората започваха да вечерят толкова късно тук, във Франция, а вечерите продължаваха като че ли безкрайно. Белинда и Съни ядяха десерта си, ягоди с някакъв сос, с наименованието fraises des bois. Съни запита дали Лорийн иска да ги опита, но тя поклати глава отрицателно и благодари. Беше уморена и искаше да си легне.

Остави внимателно Тесоро в скута на Съни. За секунда, погледите им се срещнаха. После, за изненада на всички, Съни целуна нежно Лорийн по челото. Момичето трепна и стисна очи така, сякаш бе простреляно. *Никой не я целуваше, освен татко. Никой друг. Абсолютно никой.*

— Лека нощ, малка Лорийн — каза Съни, озадачена от реакцията ѝ. — Спи добре.

Лорийн се върна сковано при баща си и каза:

— Вече ще съм заспала, когато ти решиш да си легнеш, татко. — Също като Бертран, и тя пазеше чувствата си за себе си.

— Както кажеш, бейби. Но ще те изпратя до стаята ти, за да се уверя, че всичко е наред.

Били каза на останалите, че ще се върне, хвана Лорийн за ръката и двамата започнаха да се провират покрай масите на закъснелите като тях гости, които им се усмихваха, развеселени от гледката на бащата каубой и пълното момиченце в тюлената рокличка до него, а после се впускаха в различни разсъждения, които споделяха помежду си. Казваха, че е късно и момиченцето вероятно е уморено след изтощителния ден, в който е плувало и тичало по пясъка...

Обаче Били знаеше по-добре.

— Добре ли си, милата ми? — запита той, като отключи вратата на стаята ѝ и запали осветлението. — Да не би да ти прилошава или нещо подобно?

— Просто съм уморена, това е всичко.

Лорийн седна в края на леглото и Били я целуна за лека нощ.

— Наспи се добре, малката ми — каза нежно. — Утре е нов ден и, да ти кажа ли нещо, можеш да избираш какво да правиш. Каквото кажеш. Водно колело, водни ски, разходка до Монте Карло, за да разгледаме скъпите яhti. Каквото кажеш, детето ми.

— Благодаря ти, татко.

Той се спря на прага и я погледна. И неочаквано благодарна за окуражаващото му и успокояващо присъствие, Лорийн каза тихо:

— Обичам те, татко.

— И аз те обичам, малката ми. — И след като ѝ махна за лека нощ, Били я остави.

ГЛАВА 32

Лорийн събу балетните пантофки и ги замени с каубойските ботуши. Застана пред голямото огледало и започна да се върти наляво и надясно и да им се възхищава. Отново погледна часовника. Беше 11:45. Прескочи куфарите и леглото, за да стигне до прозореца и да надникне във вътрешния двор. Те продължаваха да седят там и разговаряха ли, разговаряха. Имаше известен риск, но ако беше бърза, можеше да изтича надолу по стълбите и да се измъкне навън, без да я забележат.

Прескочи отново куфарите, отвори вратата и погледна в коридора. Беше празен. След това се обърна и впери очи в жезъла си, който лежеше на леглото. Сребърната звезда на върха му проблесна на светлината на лампата и тя се поколеба. Ако Бертран имаше нужда от помощта ѝ, щеше да е полезен, но ако трябваше да огледат околността, щеше да им пречи. А и се страхуваше, че може да го изгуби. Не, нямаше да го вземе.

Всички врати по протежението на коридора бяха затворени, а жълтите памучни завеси на прозореца се люлееха на вятъра. Като стигна в подножието на стълбите, тя се долепи до стената и провери дали някой не я наблюдава. Имаше късмет. Наоколо не се виждаше никой.

Нощта беше безлунна, но от двете страни на пътеката, която водеше до плажа, имаше ниски лампи. Оттам нататък всичко тънеше в мрак.

Изтича по пътеката и пак спря за секунда, за да се огледа. Повърхността на морето блестеше, а малките вълни се плискаха в брега и се отдръпваха, като шумяха нежно. *Sigales*, щурчетата на Средиземноморието, пееха, скрити сред боровите дръвчета, а вятърът шумолеше във високите треви, които растяха там, където свършваха дюните, и довяваше мириса на разцъфнал жасмин. Барът на плажа беше затворен, капациите на прозорците бяха спуснати, наоколо нямаше никого.

Беше ѝ трудно да върви по пясъка с каубойските ботуши и съжали, че не е обула сандали. Страхуваше се, че Бертран няма да е там, че ще е отишъл на място, където може да бъде сам. Но не, чакаше я.

Вдигна глава, когато я чу да приближава.

— Здравей — каза тя и се отпусна на пясъка до него.

Бертран се подпря на лакът и я погледна. Русата коса и бялото лице му придаваха вид на призрак, а дебелиите стъкла на очилата скриваха очите му. Заговори бавно, като че ли бе обмислял думите си от доста време насам.

— Майка ми се омъжи за италианеца днес. Каза ми, че сега има още три доведени деца — две момичета и момче на моята възраст. И че нямат място за мен.

Очите на Лорийн се разшириха. Тя виждаше трагедия, която разбираше.

— Мама каза, че съм „труден“. Това бяха точните ѝ думи. Каза, че не мога да живея с тях и трябва да отида в училище с пансион, за да довърша образованието си. И че ще мислят какво да правят с мен, когато навърша осемнайсет.

Разгневена, Лорийн седна с изправен гръб.

— Кучка. — Произнесе нецензурната дума кратко и отсечено. Откъде изникна в съзнанието ѝ, не бе ясно и за самата нея. Вероятно я бе чувала от каубоите.

— Крава — съгласи се Бертран, макар Лорийн да смяташе, че съответната дума на френски звучи по-благозвучно.

Не смееше да го запита какво смята да прави, затова просто седеше и го гледаше. А той легна отново по гръб и втренчи поглед в небето с надеждата, че отнякъде може да се появи космически кораб и да го вземе на борда си, с което да разреши всичките му проблеми.

— Какво ще правим, Бертран? — запита тя, с което автоматично направи себе си част от живота му.

— Мама каза да остана тук през следващите няколко седмици. И да кажа на управителя, че ще плати сметката при първа възможност. Увери ме, че той ще прояви разбиране, защото се е омъжила така внезапно и при цялото това вълнение...

— За теб въобще не бе вълнуващо. — Лорийн също легна по гръб и загледа обсипаното със звезди небе, заслушана в прибой. — Ще

трябва просто да открием крадците и когато вземеш петстотинте хиляди евро, ще можеш да правиш каквото пожелаеш. Няма да ти се налага дори да искаш разрешение от нея.

— Правилно — каза сериозно Бертран. Дватамата замълчаха. После: — Не мога да изляза на наблюдение тази вечер — каза той.

— Няма нищо.

— Искаш ли да дойдеш да видиш леговището ми?

— А къде е то?

— На един хълм не много далеч оттук.

— Добре.

На Лорийн се стори, че вървяха цяла вечност, докато стигнат до „дупката“ на Бертран, но накрая реши, че си е струвало, въпреки че краката я боляха заради заострените на върха каубойски ботуши.

Бертран не бе взел пелерината си, затова двамата седнаха, опрели гръб на скалата, която се извиваше над тях, сякаш да ги защити.

— Почти като пещера — каза Лорийн, едва ли не очаквайки да види откраднатите произведения на изкуството, обаче там бяха само любопитните гущери, събудени от дрямката си, които излязоха да ги разгледат и после отново се скриха.

Морето блестеше под тях, а звездите блещукаха над главите им, но за разлика от онова, което се твърди в старата поговорка, това тук не бе техният рай. Те бяха просто две деца, завладени от чувството за самота.

Бертран заплака мълчаливо и сълзите потекоха по бузите му изпод очилата. Тези на Лорийн също окъпаха лицето ѝ като топъл дъжд, причинявайки болка, но в същото време предлагаха вид изцеление.

Първите сиви лъчи на зората огряха хоризонта, когато двамата най-после тръгнаха към дома. Лорийн се препъваше в по-големите буци пръст заради каубойските ботуши и Бертран я хвана за ръката.

Като стигнаха вратата на хотела, той каза:

— Ти влез първа. Няма да има никой наоколо по това време. Винаги е така. Просто се прилепи за стената и по-добре събуй ботушите, защото вдигат прекалено много шум.

Лорийн го послуша и се плъзна тихо във все още неразцъфналата зора. Бертран беше прав — не се виждаше никой. И тя се върна, без да я забележат, в стаята си и затвори тихо вратата след себе си.

Хвърли се на леглото, все още облечена в рокличката, по която сега имаше зелени петна от тревата. И сънят веднага дойде при нея, затвори очите ѝ и я потопи в блажено забвение.

За Бертран не бе така лесно. Като се върна в стаята си, той пусна тихо звуците на „Ездачи в бурята“, седна до масата и започна да описва в дневника си своите „тайни научни експерименти“. Но вече никога нямаше да бъде същото за него. Реалността го бе връхлетяла. Дори не знаеше какво го очаква. Сега наистина бе сам.

ГЛАВА 33

На следващата сутрин Мак и Съни се наслаждаваха, без да бързат, на закуската си. Кафето в сребърния термос бе горещо и силно, а кошничката, в която имаше сладки дъхави кифлички и пресни франзели, бе неустойимо изкушение. Тесоро, разбира се, се бе сгушила в скута на Съни. А Пират се бе настанил върху един от столовете и наблюдаваше живота във Франция, който минаваше долу пред очите му, като от време на време лаеше кратко и възбудено при вида на друго куче.

— Ще напълнея поне с три килограма — оплака се Съни и взе още една поръсена със захар кифличка.

— Заслужава си. — Когато си бе у дома, Мак обикновено закусваше с палачинки с боровинков пълнеж, но тук, където удоволствие му доставяха гледката на морето и червеният здравец, който се бореше за превъзходство над жълто-розовите рози, чийто аромат изпълваше въздуха, дори само кафето и кроасаните бяха достатъчни да задоволят нуждите му. Въздъхна от задоволство и напълни отново чашата си.

— Аз съм щастлив и доволен мъж.

Съни му хвърли дяволит поглед изпод полуспуснатите си клепачи.

— Радвам се да го чуя.

— Но...

Тя нададе стон.

— Защо винаги знам, че ще последва някое „но“?

Мак четеше последното съобщение, което бе получил.

— Но... Изглежда, че имам работа, за която трябва да се погрижа.

На Съни никак не ѝ се искаше да пита каква е тази неотложна работа, но знаеше, че се налага да го направи.

— Добре — въздъхна. — Кажете ми...

— Трябва да си уговоря среща с prefecture на полицията в Ница.
— В момента Мак препрочиташе списъка с гостите на Рейно. — Имам два въпроса за него.

— И защо шефът на полицията би пожелал да отговори на твоите въпроси?

— Защото представям Франсоа Рейно, а мосю Рейно е важен човек тук. Голяма клечка, както се казва. И също, защото, което е нещо съвсем различно, моята връзка в Интерпол току-що ме информира, че самолетът на Джоел Крендлер често каца на няколко малки летища в Южна Франция. Макар пред нас да твърдеше, че не се е връщал тук след катастрофата.

— Но какво общо има Крендлер с Рейно?

— Вероятно нищо, но той е връзката към агенцията, взела нашите пари и после изчезнала яко дим.

Съни му хвърли поглед, пълен със скептицизъм.

— Хайде, Мак, това вече е пресилено и необосновано дори за теб.

— Значи, греша — сви рамене Мак. — Познаваш ме, винаги разчитам на интуицията, а една връзка, колкото и сложна и заплетена да изглежда, все пак е връзка, която може да те отведе донякъде. Освен това, къде другаде мога да потърся следа, която да ме отведе до мадам Ларио?

— Ако това въобще е името ѝ.

— Искам, също така, да получа от полицията цялата информация, с която разполага, за убийството в дома на Рейно, както и точен списък на откраднатите вещи. Плюс новите данни, ако има такива, за заподозрените.

Съни се бе облегнала назад, хванала чашката кафе и с двете си ръце, и го гледаше. Мак каза:

— Искаш ли да дойдеш с мен?

— Всъщност... — Съни остави чашката и облегна лакти на масата, гледайки го право в очите — всъщност трябва да проведе свое малко разследване. Така че, да, ще дойда с теб, Мак Райли.

Той я хвана за ръцете и я дръпна към себе си — толкова близо, че лицата им едва ли не се допираха.

— Какво разследване?

— О, просто съм любопитна, това е всичко...

Мак нададе стон.

— За бога, кажи ми, жено.

— Любопитна съм по отношение на Виолет. Коя е била тя? Каква е била? Кога е построила вилата? И защо я е напуснала?

— И защо се предполага, че в нея има духове. — Знаеше, че това я интересуваше.

— Точно така.

— И къде предлагаш да потърсим отговорите на тези въпроси?

— В офиса на вестник Nice Matin. Тъй като е била местен жител, вероятно имат нещо за нея в архивите си.

Телефонът на Мак отново започна да вибрира и той провери съобщенията си.

— Добре — каза. — Лев Оренщайн лети насам от Ню Йорк. Ще бъде тук тази вечер. Ще се грижи за безопасността на Белинда.

Съни ококори очи. Лев бе бивш член на израелските специални части и имаше троен черен пояс по карате. Притежаваше и ръководеше международна охранителна компания, която поемаше делата само на известни и богати личности и бе тясно свързана с антитероризма. Лев бе, напълно естествено, най-опитният и най-добрият. Лев се бе грижил за Али Рей, когато тя бе в беда, и Белинда щеше да има невероятен късмет да го има до себе си.

Мак вече набираше номера на мобилния й телефон.

— Кой, по дяволите, ми звъни по това време сутринта? — отговори му съненият глас на Белинда.

— Частният ти детектив, за да ти каже, че довечера вече ще имаш личен бодигард, който, между другото, е най-добрият в бизнеса.

Белинда седна в леглото.

— Наистина?

— Да. Името му е Лев Оренщайн.

— Как ще го позная?

Мак се засмя.

— Не можеш да го сбъркаш. Висок е метър и деветдесет, обикновено носи слънчеви очила и е облечен в риза на цветя „Томи Бахама“, дънки и маратонки. И е в достатъчно добра форма да се справи с всеки нахалник. Окей?

Облекчението изпълни Белинда и отстрани напрежението, което сковаваше гърба й. Тя се отпусна върху възглавниците.

— Благодаря ти, Мак Райли. Благодаря ти.

Мак знаеше колко е уплашена Белинда, въпреки че си налагаше да не показва страха си.

— Надявай се съпругът ти да не намали банковата сметка, с която разполагаш. Лев струва пари.

— Съпругът ми не може да ме лиши от средства. Бях достатъчно предвидлива още преди месеци да прехвърля много пари и скъпи бижута в Националната английска банка. Никой не може да ги докосне.

— Е, и това ако не улеснява живота... Добре, ще говорим по-късно.

След половин час Мак и Съни бяха долу и чакаха момчето от паркинга да докара колата им. Мак отиде да прибере кучетата в колибата, а Съни махна с ръка на Каролин, която отново беше зад рецепцията. Каролин я поздрави с обичайната си усмивка.

Съни забеляза, че днес носи пръстена със смарагда и освен това има нова и много хубава дамска чанта. Марка „Шанел“, бяла, подплатена и много скъпа. Помисли си, че приятелят на Каролин очевидно има пари и се отнася с нея добре.

— Липсваше ни — каза Съни. — Надявам се, че си се забавлявала през свободния си ден?

— Беше прекрасен, благодаря. А вие, мадам Алварес, къде ще отидете днес? Надявам се, на някое приятно местенце за обяд?

Съни се засмя.

— И аз, макар че ям толкова много и най-вероятно ще се върна у дома в двоен размер. — Хрумна ѝ, че тъй като вилата бе наблизо, Каролин може би знаеше каква е историята ѝ. И каза: — Питам се дали не знаеш нещо за „Вилата на Виолет“, Каролин?

— Аз? — Изглеждаше силно изненадана от въпроса на Съни. — Не знам нищо, мадам. Освен, че няма добра репутация. Мястото не е добро и всички знаят, че там се разхождат духове. Затова и никой не иска да я купи.

Съни знаеше от Крендлер, че това не е вярно, но не каза нищо.

— Трябва да се радвате, че не се е наложило да останете там — добави Каролин. — Нямахте да ви хареса, особено нощем.

— Просто съм любопитна — каза Съни и Каролин отново втренчи поглед в компютърния екран. — Довиждане, мадам — каза

разсеяно, върнала се към работата си.

След няколко секунди Съни и Мак вече се промъкваха през обичайното натоварено движение в Сен Тропе на път за Ница.

— Мисля, че можем да вечеряме там — подхвърли Мак. — А после, може би, да се позабавляваме в казиното в Монте Карло.

Изненадана и огорчена, Съни сведе поглед към бонбоненорозовата си памучна къса рокля с щампованите зелени палми „Лили Пулицър“.

— Защо не ми каза, Мак? Не съм облечена подходящо.

— Искях да те изненадам. — Хвърли ѝ бърз кос поглед. — Изглеждаш страхотно според мен.

Съни въздъхна.

— Не и достатъчно добре за изискан ресторант и казиното.

— В такъв случай, ще обиколим магазините.

Тя се засмя. Мак имаше отговор за всичко.

Той я остави пред вратата на сградата, където бяха офисите на местния вестник, определиха си час, в който ще я вземе, и потегли към полицейското управление.

Съни отвори тежката стъклена врата и адресира молбата си до жената зад рецепцията. Заведоха я в мазе, което, поне според нея, се простираше по цялата дължина на сградата, и ѝ посочиха отдела, маркиран с буквата „В“.

Не ѝ бе необходимо много време да намери онова, което търсеше. Всъщност имаше безброй страници, посветени на „изключителната вила на Виолет“.

След два часа Съни бе събрала доста информация. Направи набързо ксерокопие, което прибра в сламената си чанта. Умът ѝ бе претоварен и изпита облекчение да види, че Мак я чака отвън, подпрял се на стената, кръстосал единия си крак върху другия с вид на истински частен детектив.

— Имам информация за теб — каза, след като го целуна бързо по бузата.

— В такъв случай, имаш доста повече от мен. — Мак не бе стигнал доникъде с ченгетата. Нямаха какво ново да му кажат. Бяха му дали само списъка с откраднатите вещи и бяха нахвърлили основните подробности на местопрестъплението. Както и при предишните кражби на предмети на изкуството, нито една от картините не

притежаваше световната слава на слънчогледите на Ван Гог или водните лилии на Моне. Всички били в частни колекции от години и само експерт или приятел биха могли да ги разпознаят.

— А аз имам изненада за теб — каза Съни. Наблюдаваше го внимателно и се надяваше да не става въпрос за друго убийство, което той просто да трябва да разреши.

Той каза:

— Мисля да си спестим дългия обратен път и да прекараме нощта тук.

Настроението на Съни веднага се повиши.

— Къде?

— Къде, освен в най-добрия хотел? Той носи името „Париж“ и се намира в Монте Карло. Вече съм запазил стая и съм направил резервация в ресторанта на Ален Дюкас.

Беше чувала за него.

— Който е в стил Луи XV.

— Можем първо да купим онова, от което имаш нужда, после да си починем, следва късна вечеря и после малко хазарт.

— Обзалагам се, че ще спечеля.

— И по-добре да го направиш, бейби — каза Мак.

ГЛАВА 34

Жертвите на измамата бяха на плажа, всичките лежаха строени в редица под сините чадъри, намазани с лосиони, положили балсам на устните си и особено Белинда, която никога не излизаше от къщи без тези продукти, макар и тенът ѝ да бе повече изкуствен, отколкото резултат на слънчевите лъчи. Бяха близо до бара, което бе много удобно за онези, които имаха нужда да се подкрепят, като например Сара, която, както отбеляза Белинда, пиеше вече втората си чаша розе, макар да бе още единайсет часът сутринта.

Тя седна и започна да втрива още лосион във вече лъскавото си загоряло тяло и хвърли остър поглед на Сара, която също седеше с очи, скрити зад слънчевите очила, с напрегнато свита уста и здраво стиснала юмруци.

— По-добре внимавай с алкохола — предупреди я Белинда. — Той няма да закали нервите ти. За това се изисква решителност. Имай ми доверие — добави. — Както обикновено, знам го отличен опит.

— Изглежда, си научила прекалено много за краткия си живот, Белинда. — Сара отново отпи от виното си. И какво, като беше само единайсет сутринта? То имаше много по-добър вкус от двойното безкофеиново кафе.

Белинда се наведе и взе чашата от ръката ѝ.

— Чуй ме, Сара Стрейндж — каза строго, — грешиш, ако мислиш, че ще седя тук и ще те гледам как се напиваш, защото съпругът ми те е уплашил здравата вчера. Преодолей го, момиче. Обещавам, че няма да се случи отново. А довечера вече ще имаме лична охрана. И никога повече няма да ти се наложи да се тревожиш. Мак ми обеща.

Нейт, дочул разговора, се повдигна на лакът.

— Кой ще бъде бодигардът ви?

— Казва се Лев и е най-добрият. В момента лети насам от Щатите. И ще бъде при нас още тази нощ. — Белинда се изправи. — Отивам да поплувам. Някой ще дойде ли?

Нейт скочи, изчисти пясъка, полепнал по кожата му, и Сара ги последва неохотно. Малката Лорийн остана да лежи върху надуваемия си дюшек, все още облечена в рокличката от оранжев тюл, прегърнала Тесоро, която бе открила изоставена в колибата и която бе „спасила“. Надяваше се Бертран да е намерил Пират и да го е спасил. Бедният Пират я беше гледал с такава мъка в очите, докато се отдалечаваше.

Лежеше на една страна, подвила крака и гушна Тесоро, и мислеше как да помогне на Бертран. Знаеше, че въпросът е спешен, защото Бертран щеше да бъде заточен в училището с пансион още в края на летния сезон, когато всички се връщат на работа. И вероятно никога повече нямаше да види леконравната си майка. През главата ѝ мина образът на Круела де Вил^[1] от „Сто и един далматинци“. Според нея майката на Бертран изглеждаше точно така — заострено при брадичката лице, огромна червена уста, тънки черни вежди. Самото олицетворение на злобата.

Другите вече вървяха към водата по малките сламени рогозки, нахвърляни върху пясъка, който пареше непоносимо ходилата.

— Искаш ли да се поразходим, скъпа? — запита Били. — А можем и да поплуваме. Обзалагам се, че във водата е доста по-хладно — каза, забелязал зачервените ѝ бузи.

Обаче Лорийн поклати глава.

— Не мога да оставя Тесоро.

— Вземи и нея. Хайде да я разходим по плажната ивица. Обзалагам се, че ще ѝ хареса.

Лорийн си помисли, че на кученцето вероятно наистина му е горещо, и позволи на баща си да я хване за ръката и да я издърпа на крака. Занесе на ръце Тесоро до мястото, където се разбиваха вълните и образуваха бели мехурчета под пръстите на краката. И я остави на земята. Малка вълничка се разби до нея и тя подскочи високо.

— Като балерина — засмя се Лорийн, а Тесоро оголи зъби и се втурна да преследва вълната, която се оттегли навътре в морето, но само за да бъде връхлетяна от втора.

Били гледаше как малката му дъщеря „спасява“ кученцето, размахало трескаво лапички във водата. Не можеше да си спомни кога за последен път я бе чул да се смее, но със сигурност бе преди смъртта на майка ѝ. Бе необходимо присъствието на малкото кученце, за да върне радостта в замръзналото ѝ сърце, и дори само това бе

достатъчно, за да направи полезно пътуването до Франция. В ранчото имаха кучета, разбира се, предимно работни, или пък онези, които бяха собственост на работниците им, но веднага щом се върнеха у дома, щеше да заведе Лорийн да си избере свое собствено. То можеше да бъде и чихуахуа, ако тя пожелаеше така.

— Толкова е сладка, татко — каза Лорийн, докато се разхождаха по плажната ивица.

Били се съгласи, но реши да запази желанието си да ѝ купи кученце като изненада при връщането им у дома. Хвана я за ръката и продължиха мълчаливо да се разхождат, а Тесоро тичаше радостно пред тях. Лорийн изглеждаше отново потънала в мислите си и Били не се опита да я заговори. Искаше му се обаче поне да му позволи да ѝ купи бански костюм, за да бъде като всички други деца на плажа. Но не, тя продължаваше да държи на тюлените роклички.

Още откакто се събуди тази сутрин, Лорийн мислеше непрекъснато за Бертран и сега, когато минаха покрай „тяхната“ скала, където бяха седели и той ѝ бе разказал за майка си, тя наведе глава. Не можеше да гледа натам, защото болката бе прекалено силна. „Бедният Бертран. Какво ще прави? Къде ще отиде? Кой ще се грижи за него?“

Хвърли кос поглед на баща си. Той бе само по червени плажни гащета, подходящи за каране на сърф, и си подсвиркваше тихичко, нахлупил шапката си над очите както обикновено. Никога не я сваляше и не променяше положението ѝ, независимо колко бе горещо. Неочаквано, Лорийн подскочи и я дръпна от главата му.

Били сведе поглед към нея изумен.

— Защо направи това, сладката ми?

— Защото сигурно ти е горещо. И мама щеше да каже, че ще получиш удар, ако продължаваш да я носиш.

Били кимна с горчивина. Беше чувал Бетси да казва това милион пъти. Прокара длани през гъстата си чуплива коса, която имаше изненадващия цвят на зрели кайсии.

— Трябва да си купиш сламена шапка, татко — каза Лорийн, защото сега, когато майка ѝ я нямаше, тя трябваше да се грижи за татко.

— Което ми напомня — каза Били — да те питам откъде взе сламената шапка, която носиш?

Лорийн се изчерви.

— О, намерих я...

Били каза строго:

— Надявам се, че не си я намерила, преди някой да я е изгубил. — И Лорийн се изчерви още по-силно. И тогава Били спря.

Гледаше нагоре по склона, който започваше там, където свършваха дюните, и водеше до борова горичка, сред която се забелязваше покрив на къща. Бяла и с тъмни прозорци, които не отразяваха светлината, и която, дори в този ярък слънчев ден, изглеждаше потънала в сянка.

— Е, проклет да съм — каза, — ако това не е „Вилата на Виолет“. До този момент не съм знаел, че е толкова наблизко. Изглежда, че има пътека, която започва от плажа и води право до нея. Хей, може би там нямаше да ни е толкова зле все пак.

След малко се обърнаха и закрачиха обратно към мястото, където Белинда излизаше от морето подобно на грациозна загоряла русалка, облечена в оскъден бял бански. Сара я следваше, като се препъваше през вълните, почервеняла неприятно от слънцето и скръстила ръце на гърди, като да се защити от нещо. Лорийн продължаваше да мисли за Бертран и за това, че трябва спешно да намерят откраднатите предмети на изкуството, да получат наградата и да го спасят.

Белинда ги видя да се приближават и застана с ръце на хълбоци, загледана в тях с широка усмивка на лицето. Червената коса на Били стърчеше, същия цвят имаха и луничките, които украсяваха квадратното му, изгоряло от слънцето, лице. На челото му имаше широка бяла ивица там, където допреди малко бе шапката. Белинда се засмя и каза:

— Ако не бяха Лорийн и кучето, кълна се, никога нямаше да те позная, Били Башфорд.

Отиде при него и прокара показалеца си по бялата линия.

— Кожата ти е нежна като тази на бебе, недокосната от слънцето или човешка ръка.

Очите на Били, с цвета на стафиди, я гледаха мълчаливо в отговор. Тя каза:

— Криеш красотата и излъчването си под тази шапка, приятелю. Но не се тревожи, това може да се промени. Крем за изкуствен тен ще помогне.

Били гледаше втренчено Белинда, развеселен. Никога през живота си не бе използвал какъвто и да било крем за лице. Тя преплете пръсти в неговите и двамата се върнаха до надуваемите си дюшеци под сянката на чадърите. Той усещаше мириса на морето, полепнал по кожата ѝ — солен, но подсладен от аромата на лосиона против изгаряне. Сърцето му прескочи удар.

А Нейт изпита известна ревност, макар истината да беше, че все още харесваше Съни. Питаше се къде ли е тя днес.

[1] Игра на думи. Круела от *sguel* (англ.) — жесток. — Бел.прев.

↑

ГЛАВА 35

Хотел „Париж“, който се намираше на площад „Казино“ в Монте Карло, бе впечатляващо луксозен. Входът, от двете страни на който имаше мраморни колони, водеше във фойе с висок сводест таван, завършващ с прозорец розетка. На всяка стена висеше по един великолепен гоблен или картина, а ако ли не, я украсяваше стенопис. Върху масите, които бяха истински антики, имаше лампи с абажури от коприна, а дебелите килими заглушаваха шума от високите токчета на Съни, докато двамата с Мак вървяха от рецепцията към асансьора.

Рецепционистът не бе повдигнал учудено вежди, когато бяха казали, че нямат багаж, а просто се бе поклонил учтиво и бе дал ключа за стаята им на пиколото, който сложи торбите с покупките им върху позлатена количка и ги придружи до стаята им — достатъчно високо, че от нея да се разкрива изглед към голямата скала със замъка Грималди, върху чиито стени се развяваха знамена, и към пристанището с частните яхти. По-навътре в морето се виждаше презокеански кораб, който приличаше на плаващ дворец. Сирените му ревяха оглушително, докато плаваше величествено към следващата си спирка.

Останаха, загледани в него, докато не се превърна просто в точица на хоризонта. Мак мислеше за това, колко различно е Монако от дома. Малибу бе място по-диво, в него имаше повече жизненост. Може би заради сърфистите и хората от шоу бизнеса, заради хората, които се разхождаха по плажа с кучетата си, заради хамбургерите и сушието и огромните къщи от стъкло. Малибу бе олицетворение на настоящето, докато Монако представляваше миналото и стотиците години на прогрес по време на управлението на фамилията Грималди.

Банята обаче определено бе съвременна, дори издържана в стила на бъдещето. Бял мрамор и огромна вана, двоен душ и елегантни позлатени аксесоари. Всъщност душът имаше идеалните размери за двама, както скоро откриха.

По-късно, като гледаше Съни, която лежеше на огромното легло, увила мократа си коса в хавлия, с кацнали на носа очила за четене и куп листове в ръка, Мак си помисли, че може би не е успял да направи така, че цялото ѝ внимание да бъде насочено към него.

Отпусна се до нея и прокара пръст по нежните, изсветлели от слънцето, косъмчета на загорялата ѝ ръка.

— Виолет застава между нас — каза.

На Съни обаче наистина ѝ бе интересно онова, което четеше.

— Чуй, това, Мак — каза накрая. — Водещо заглавие гласи: „Виолет триумфира в парижката опера“.

Мак си спомни за Крендлер и наостри уши.

— Обаче Виолет не е била оперна певица — добави Съни. — Тя е била актриса от френския мюзикхол. От дните, когато е имало такъв. Нали знаеш, „Фоли Бержер“, големите сцени. Тук пише, че била кабаретна певица и пеела секси песни, била пищна и бляскава и придавала на сцената атмосфера на интимност, карала всеки един мъж от публиката да вярва, че пее само за него. — Съни погледна Мак и добави: — Просто цитирам.

— Искаш да кажеш, че била нещо като Едит Пиаф.

— О, не. Пиаф била „малкото врабче“ на Париж. Тя била дребна и обикновена на вид, но имала много силен глас. Виолет била висока и с широки рамене, жена от амазонски тип, а сребрилата ѝ рокля се спускала по гърдите като в ръцете на любовник.

— Изразявали са се така в онези дни?

Съни хвърли поглед на датата.

— Вестникът е от 1930 година, когато е била на двацет и седем, пищна и великолепна.

Подаде му снимката, на която се виждаше жена с овално лице, чип нос, пълни устни, невинни, сини като теменуги, очи и красива коса, която падаше върху тези примамливи очи и белите рамене и наполовина скриваше известните ѝ гърди.

— Би могла да играе ролята на Цезаровия дворец, както виждам — вметна Мак.

Съни му подаде друга снимка, направена по време на конните надбягвания в Париж. На нея Виолет бе облечена в елегантен пролетен костюм, който най-вероятно бе от ранните работи на „Шанел“, беше обула боти с високи токчета, които разкриваха дългите ѝ стройни

крака. Имаше и трета снимка, на която тя седеше до английски лорд в спортен автомобил. И по-късни снимки, на които тя се виждаше на терасата по пижама, падаща на меки набрани вълни, в компанията на принца на Уелс и мисис Симпсън.

Съни отново се съсредоточи в снимките.

— Това е терасата на вилата й! — възкликна. — Кълна се!

Виждаха се маслинови дръвчета на заден фон и басейнът с мозаечния под отпред, светлите колони, бугенвилии и хибискус и розовите храсти, които едва ли не скриваха цялата вила от погледите. В единия ъгъл на снимката се виждаше слуга в бяла ливрея, застанал почитателно, а до него — количка с чаши за мартини и кристална кофичка за изстудяване. Принцът пушеше, а мисис Симпсън гледеше втренчено, без да се усмихва, във фотоапарата със сериозен вид, облечена в тясна бяла рокля с неголямо деколте, тесен черен колан и едри перли. Обаче Виолет се усмихваше широко.

— Май 1937 година. „Домакия от Ривиерата приема кралски величия.“ Така гласи заглавието, изписано с огромни черни букви.

Съни направи някои бързи изчисления.

— Тогава принц е бил все още Едуард — каза. — Той е абдикирал и се е оженил за мисис Симпсън едва през 1938 г. О, боже, това е било истински успешен удар за Виолет. Британските кралски величия. Не е имало по-важни персони по онова време.

Търкулна се до другия край на леглото и погледна Мак.

— И така, както виждаш, „Вилата на Виолет“ някога е тънела в разкош.

— Жалко, че не е в същото състояние и днес. — Мак не изпитваше абсолютно никакво съжаление към измамника. Нито към Джоел Крендлер, който със сигурност имаше пари да приведе собствеността си в добър вид, дори да я превърне в луксозно местенце. Като „патрон на изкуствата“, както сам се наричаше, можеше поне да направи вилата паметник на някогашната френска звезда, както Съни цитира от вестниците. Но ето, че Съни отново бе облегла гръб на възглавниците и бе погълната от някаква друга история.

Прегледа набързо поредната статия. Познаваше кога журналистите лъжат, но този материал тук не бе от онези, които предизвикваха недоверието й. Написаното бе истина. Хвърли на Мак поглед, който казваше „няма да повярваш“, и започна да чете на глас от

броя на „Сънди Телеграф“, вестника, издаван в Ница, от септември 1995 година.

„Сънди Телеграф“

Ница, септември 1995

„Има малък хълм в околностите на Сен Тропе, покрит с борове, чиито аромат изпълва въздуха така, както този на виното — съдовете, в които се съхранява. Преди доста време, в спокойствието и тишината на падащия здрач, от този хълм долитали смях и музика и радвали ушите на онези, които пиели шампанско на борда на частните яхти като прелюдия към обилната вечеря, поднасяна там. Или може би към храната, която понякога хапвали на брега в някое от обикновените ресторантчета, които са в изобилие в градчето, което не толкова отдавна било рибарско селце. Това място привличало всякакви хора на изкуството — художници, писатели, парижки дизайнери. И всички те търсели тук удоволствията на простичкия живот. Някои дори живеели в рибарските къщички и порутените вили, хранили се с прясна риба и пиели от местното вино, което никак не било лошо.

«Има нещо в Сен Тропе, споделяли щастливо един с друг. Да, има нещо в Сен Тропе.»

И тогава тук дошла Виолет, току-що върнала се от последното си европейско турне. И се влюбила в Сен Тропе и в зеления хълм. И най-вероятно още и в пианиста, който по-късно я придружавал по време на турнетата ѝ и за когото казвали, че е истинската ѝ любов, млад и русокос германец, чието име обаче се е изгубило през годините. Но то нямало значение. Красивата Виолет била известна с навика да скача от мъж на мъж. «Като пеперуда по цветя», казвала тя и се засмивала с гърления си смях, който обещавал много. А онези, които били с нея, потвърждавали, че той давал дори още повече.

Красотата ѝ на горда амазонка и кариерата ѝ на певица ѝ осигурили малкото състояние, необходимо, за да

свие гнездо във «Вилата на Виолет», но впоследствие то се увеличавало все повече и повече и включвало не само пари, но и бижутата и къщите, които ѝ подарявали нейните любовници, няколко от които били членове на благородното съсловие и поне един от тях бил член на кралско семейство. (Диамантената тиара, която той подарил на Виолет, била продадена преди двацет години на голям търг в Женева за огромна сума дори за съвременните стандарти.) Наричали я «трофея на Виолет», но нейната стойност била всъщност доста по-голяма. Виолет обичала искрено и дълбоко своя «крал», макар да твърдяла, според клюките, че не бил добър любовник.

Вилата, която тя построила на върха на хълма и която имала изглед към морето, била обикновена, квадратна и много приличала на рибарските къщички, които се трупали около пристанището. Обаче «Вилата на Виолет» имала още арки и вътрешни дворове и покрив от розови плочки с малка кула в центъра. И, разбира се, огромни прозорци, защото Виолет (за която се говорело, че е от беден произход и дори, че е сираче, израснало в неизвестен приют, макар че историята така и не била доказана) обожавала светлината и топлината. Нейното жилище трябвало да предлага и двете. И гостоприемство, разбира се. В нейната къща не трябвало да има сенки.

И съвсем доскоро, както разказват още хората от Ница и околностите, макар вече много стари, но спомнящи си с любов за вилата на Виолет, в дългите и слънчеви летни дни там сервирали обяда и вечерята до лазурносиния басейн, а сервитьорите били облечени в колосани бели сака. А вечерните питиета се пиели на прохладната тераса, откъдето се виждали склонът и морето, което блестяло в цветовете на залеза. Те си спомняли с удоволствие и нощите, когато храната била сервирана под клоните на маслиновите дървета, където били накацали птички и ги удостоявали с трелите си.

Помнели и Коко Шанел, която се отбивала тук, и писателката Колет, която пишела историите си, настанила

се в сянката на някой ъгъл. Говорели още и за художника Пол Синяк, който пресъздавал така красноречиво върху платното познатия им пейзаж, както и за гостуванията на английския принц и любимата му, когато всичко тук трябвало да бъде с такова качество, че да отговаря на вкуса и положението на развълнуваните гости, които не били свикнали на каквато и да е небрежност.

Твърдели, че и Едит Пиаф е идвала тук, както и Кавалиер и Жозефин Бейкър с всичките ѝ деца от различни раси. Тук идвали още президенти и генерали, които били предани приятели на красивата Виолет, а тя, въпреки че можела да се хвали с познанствата си, никога не говорела за тях.

А после в Европа избухнала войната. И стигнала дори до Ривиерата. Виолет избягала и се скрила в Париж. Живеела там, но често се връщала и в любимата си вила. Продължавала да се качва на сцената, да пее, макар вече и за нацистите, окупирали Париж, каквато била съдбата и на някои други нейни съвременнички. Говорело се, че като Коко Шанел, тя имала нов любовник, немец, но дори и да е било така, тя никога не го довела във вилата си. Всъщност никой вече не ѝ гостувал тук.

После, в края на войната, когато съюзниците освободили Париж, Виолет била арестувана и обвинена в предателство. Тя криела лицето си от репортерите, срамувала се. Обаче неочаквано и без за това да се говори нашироко, била освободена. Новите ѝ «врагове», които някога били нейни приятели, твърдели, че това е било възможно, защото познавала хора с влияние. Тя знаела неща, които те не искали да се разчуют, и купили мълчанието ѝ, като ѝ дали свободата. Била ли е красивата Виолет предателка? Изнудвала ли е някого? Била ли е жената, която е използвала властта си над другите за своя изгода?

Обвинения така и не били повдигнати, нямало никакви доказателства и Виолет се върнала във вилата си. Жената, която някога имала всичко и светът бил в краката

й, живеела съвсем сама, ако не се броят многото бездомни, приютени от нея, котки, които хранела и обичала като децата, от които била лишена.

И тогава, един ден в началото на лятото, тя изведнъж вече не била там. Просто изчезнала и не оставила нищо след себе си, с изключение на вилата, построена на любимото ѝ място в света, и обожаваните от нея котки. В завещанието ѝ пишело да продадат бижутата ѝ и да плащат на жена от селото, за да идва да ги храни всеки ден и да се грижи за тях.

Виждате ли, единственото, което Виолет предлагала в изобилие през целия си живот, било любов. Обичала приятелите си, животните, живота. Може би раздавала така свободно любов, защото била лишена от нея в детството си. И имало много хора, които ѝ били благодарни за любовта тогава и си спомняли с тъга за нея. Защото сега тази любов е само спомен.

Ако Виолет види вилата днес, няма да я познае. Изоставена от десетилетия, необичана вече и необитаема, тя се издига като паметник на загадката, която представлява изчезването ѝ преди толкова много години. И на постоянната мъква, че е обитавана от дух.

«Чий?», може би ще запитате. На Виолет, разбира се.“

ГЛАВА 36

Сълзите на Съни капеха върху статията. Тя каза с треперещ глас:

— Мислиш ли, че красивата Виолет е била предателка?

— Имала е любовник нацист и е пеела за окупаторите.

— Но това са правели още много артисти, филмови актьори, балерини и оперни певци...

— Оперни певци — повтори Мак. — Да се върнем на това. Ирония на съдбата, би казала може би, е фактът, че Джоел Крендлер, патронът на изкуството и почитателят на музиката, не е превърнал „Вилата на Виолет“ в мемориал на нейната известна собственичка.

— Някога известна собственичка. — Съни избърса сълзите си с юмрук и каза: — Никой вече не си спомня за Виолет. Тя така и не се превърнала в легенда — като Едит Пиаф.

— Виолет е починала отдавна — каза Мак. — А кариерата ѝ е приключила доста преди това. Войната е сложила край на живота, който тя е познавала.

Той лежеше по гръб, подложил ръце под главата си, втренчил поглед в тавана. И мислеше за историята, която току-що бе чул.

Съни се бе впуснала в разрешаването на потенциално минало престъпление, докато той разследваше настоящето. Каква ваканция! Каза:

— Значи сега имаме и четвърта мистерия. Дали Виолет наистина е сътрудничела на врага? И ако е така, защо е била арестувана, а покъсно — освободена. И ако е била невинна, защо никога не е била публично оправдана?

По дългите мигли на Съни все още блестяха сълзи и Мак си помисли, че тя прилича на екзотична Тинкър Бел, героинята от анимационното детско филмче, обсипана с вълшебен прашец. Наведе се към нея и я целуна нежно. Знаеше, че трябва да ѝ помогне, защото бе така завладяна от историята на Виолет.

— Къде е изчезнала? — запита Съни. — Дали се е самоубила? Или е избягала, за да започне нов живот някъде другаде, в страна,

където никой не я познава?

— Като например Аржентина.

Много от нацистите и техните съмишленици бяха избягали в Южна Америка, преди някои от тях да бъдат заловени и изправени пред съда.

— Може би — каза Съни, но със съмнение.

Мак знаеше, че съмненията ѝ са предизвикани от последния параграф на статията, в която писателят пита дали къщата е обитавана от духове, и ако е така, дали духът е на самата Виолет. Което означаваше, че според него Виолет бе умряла в любимата си вила. Взе ксерокопието на статията от ръцете на Съни и хвърли поглед на последния ред. Авторът се бе подписал с името Крейг Хенли-Форсайт.

— Възможно най-английското име или поне така ми звучи — беше забележката му. После, подтикнат от странен импулс, отиде до лаптопа си и набра името в Гугъл. За негова изненада, информацията се появи веднага на екрана. Очевидно самият мистър Форсайт бе доста известен.

„Крейг Хенли-Форсайт, журналист. По-малкият син на Робърт Форсайт от Хенли-он-Теймз, Бъркшир, Англия. Роден през 1929 година. Награден с Ордена на Британската империя от кралица Елизабет II през 1980 заради пионерството си в областта на журналистиката и изкуствата. Известен със своите критически и информационни статии за балета и операта, но също така и с историите, които е написал вследствие на разследвания, за някои от миналите и настоящите световноизвестни легенди като Марго Фонтейн, Рудолф Нуреев, Мария Калас и Лучано Павароти, както и много други звезди на сцената и екрана. Сред приятелите на мистър Форсайт са такива величия като Фред Астер и Мерилин Монро. Сега пенсионер, мистър Форсайт живее в къщата си в Бъркшир, недалеч от мястото, където е израснал.“

Изумен, Мак каза:

— Това звучи като хвалебствие. Сигурен съм, че сам е написал статията.

— Може би, а може би не. Възможно е по това време да е бил вече мъртъв.

— Ако беше починал, щеше да е отбелязано тук. Мисля, че мистър Хенли-Форсайт, по-малкият син на сър Робърт и критик на оперните величия, е още жив. А като съдя по историята, която е написал за Виолет, е много добър в работата си.

Не се надяваше особено да намери телефонния му номер, но все пак го потърси. Обади се в „Телефонни справки“. След две минути слушаше сигнала „свободно“ в далечната английска къща, а после чу глас, който каза с въпросителна интонация:

— Да?

— Мистър Форсайт — отговори той, — не ме познавате. Казвам се Мак Райли.

Настъпи дълга тишина. Очевидно Форсайт се колебаеше дали да говори с непознат или не. И изненада Мак, като каза:

— Знам кой сте. — Гласът му бе тих, но твърд. Беше възрастен, но не и немощен. — Шоуто ви се излъчва и в Англия. Поздравявам ви, сър. Намирам го за очарователно.

— Благодаря. — За първи път Мак не можеше да намери думи. Обаче не трябваше да се тревожи, защото Форсайт просто продължи:

— Не мога да се сетя за нито една причина да се обадите на мен, но макар че годините ми са напреднали, признавам, че тайно се надявам да ме помолите да ви помогна в разследването на някое невероятно престъпление. И то да е извършено в Малибу, където животът като че ли е рай за младите и богатите и не чак толкова удоволствие за по-старите и не толкова състоятелните. Та какво казвате, Мак Райли?

Мак чу тихия му смях и веднага го хареса.

— Всъщност, сър, наистина се канех да ви помоля за помощ. Но не съм в Малибу, а в Южна Франция. В Сен Тропе, ако искаме да бъдем точни.

— Когато бях млад, го наричаха Сен Троп. Кое то, както може би знаете, в превод означава „прекалено много“. Макар че аз самият никога не съм намирал мястото за такова. Цял живот съм обичал да виждам красиви жени, а там те винаги са много.

— Да, все още е така, сър. И съм сигурен, че те пак биха се радвали да се срещат с вас.

Смехът на Форсайт бе неочаквано силен.

— Няма нужда да ласкаете един старец, Райли. А сега ми кажете каква е истинската причина за обаждането ви в събота вечер, когато току-що съм се настанил пред телевизора с чаша добро вино и сирени пръчици, които сам съм приготвил, естествено. Винаги предпочитам домашно приготвените храни.

— Съжалявам, че ви прекъснах, сър. Ще ви кажа набързо защо се обаждам.

Мак му разказа за измамата, свързана с „Вилата на Виолет“, и за връзката ѝ с Джоел Крендлер.

Форсайт звучеше замислено, когато отговори, че е чувал за Крендлер, но не го познава лично.

— Но сега, като се замисля, него като че ли никой не го познава лично — добави. — Известен е с това, че е саможив. И че му харесва да е сам, особено след злополуката. Мисля, че сега е в инвалидна количка. Прав ли съм?

— Да — отговори Мак. — Питам се, сър, дали не помните катастрофата? Къде и кога се е случила?

— Странно, но си спомням. Случи се така, че по онова време бях в Южна Франция и пишех за фестивала на киното в Кан. Беше май 1988. Господин Крендлер падна от яхтата си и беше заклещен между нея и дока. Злополуката не бе отразена от вестниците, защото по онова време той не бе така известен, а и градът бе пълен със знаменитости.

Мак каза:

— Сър, знам, че никога не сте срещали Виолет, но като прочетох статията ви, се почувствах така, сякаш я познавам.

— Наистина. И аз се чувствах по същия начин. Виолет бе жена, която знаеше как да влезе под кожата на мъжа. Жена, която обичаше и влагаше в чувствата си цялата си страст. Мисля, че тя бе забележителна жена, мистър Райли.

— А вярвахте ли, че е сътрудничела на нацистите?

Форсайт се поколеба.

— Вярвам, че е постъпвала така, както е смятала за правилно.

— Искате да кажете, че е участвала в Съпротивата?

— Не, не мисля. Не и официално. Ако беше, другите членове на съпротивителното движение щяха да се явят в нейна защита, когато бе арестувана и хвърлена в затвора. Исках да кажа, че Виолет вероятно е помагала по всеки възможен начин на приятелите си. — Млъкна, замисли се за малко и добави: — И на любовниците си, разбира се. Сред тях имаше и немски пианист — русокос и красив. Той я придружаваше на турнетата ѝ. Винаги съм се питал какви ли са били отношенията ѝ с него.

Сега вече и Мак се питаше. На глас каза:

— Кажете ми, сър, Виолет наистина ли бе така пищна и великолепа?

— Така говореха. И ако се съди по старите снимки, как е възможно да не е била? С тази гъста и дълга червена коса, с високия си ръст, дълги и стройни крака и невероятни гърди. — Форсайт изпусна дълга въздишка. — Кара ме да изпитвам носталгия само като се сетя за нея — каза с весела нотка в гласа. — А сега, ако нямате нищо против, мистър Райли, тъй като няма да ми предложите работа като ваш помощник, ще се върна при виното и телевизионната програма. Знаете ли, все още обичам да гледам балет и опера.

— Кой са любимите ви, сър?

— Любимите ми? Калас в ранните ѝ дни, в „Норма“. Но днес Рене Флеминг е всичко, което имаме. А аз винаги съм казвал, че ако човек има такова лице, то трябва да има и такъв глас.

Мак му благодари и Форсайт се сбогува с него със същата весела нотка в гласа.

Мак погледна Съни.

— Виолет вероятно е била влюбена в немския пианист. А Джоел Крендлер излъга за деня на злополуката. Случила се е през 1988 година тук, в Южна Франция. Паднал от яхтата си и заклешил крака си. По онова време не бил така известен, затова и случилото се не се превърнало в международна новина, макар че можем отново да проверим в архивите на вестника в Ница. Както и да е, случило се е преди повече от двайсет години, а не преди десет, както твърдеше той. И както, според думите му, купил къщата в същия ден.

— Но защо би ни излъгал?

Мак погали с пръст бръчката, образувала се между смръщените ѝ от тревога вежди.

— Това, моя красива Съни, е нещо, което трябва да открием.
Очите ѝ му благодариха мълчаливо и той отново я целуна и я притисна към себе си.

След малко каза:

— Съни?

Тя се откъсна от него разтревожена.

— Какво?

— Нали знаеш, че съм типичният американец?

— Какво? — Сега тя бе изпълнена с подозрение.

— Истината е, че ми се хапва пържола тази вечер.

Съни го удари с юмрук в рамото.

— Какво? Искаш да кажеш, че няма да отидем в онзи ресторант в стил Луи XV? И няма да опитаме известната кухня на Южна Франция? След като сме тук?

— Е... щом настояваш. — В гласа му все още се долавяше нотка на неохота и Съни се засмя. — Има и друг ресторант в хотела — „Ле Грил“. Според мен името подсказва, че там сервират пържоли. После, като си спомни парижките си дни и тънките парчета посиняло говеждо, което французите наричаха пържола, добави: — Макар че може би ще се наложи да ги помолиш да ти я приготвят и да им обясниш как точно. И въпреки това вероятно ще ти я сервират с печен артишок и поръсена с копър или бог знае какво. Обзалагам се обаче, че ако ги помоля много мило... — Тя наклони глава на една страна, усмихна се и затрепка демонстративно с дългите си мигли. — Бих могла да ги накарам да ни приготвят френски, пържени в гъша мас, картофи.

Мак изви очи към тавана, вече предчувствайки радостно пържолата.

— Тук ги наричат френски пържени картофи?

— Pommes frites.

Той я притисна към себе си.

— Сега знам за какво да ги помоля.

Звънна мобилният му телефон. Съни въздъхна. Нима не се случваше винаги така?

Мак каза:

— Здравей, Лев.

— Току-що кацнах. В момента пътувам към Сен Тропе. Реших да те уведомя. Момчетата ми вече са разпределени на смени.

— Не си губиш времето, а?! — засмя се Мак. — Ще се видим утре там, приятелю.

ГЛАВА 37

Лев Оренщайн слезе от самолета на летището в Ница и премина бързо през имиграционните служби и митницата. Имаше само една чанта ръчен багаж и нямаше какво да декларира. Познаваше Ривиерата, защото бе прекарал част от детството си тук. Говореше перфектно френски, а много от хората му работеха непрекъснато тук — охраняваха много богатите французи.

Крачеше бързо и уверено, висока и приковаваща вниманието фигура, може би два пъти размерите на някои от филмовите звезди, чийто бодигард беше. Метър и деветдесет, с обръсната глава и дълбоки тъмни очи, които не пропускаха нищо, той притежаваше очарователна усмивка, която имаше добро въздействие върху хората, и нежно сърце.

Мъжът, който го чакаше в залата за пристигащи пътници, бе нисък и набит, с рамене и лице на бикоборец. Носеше слънчеви очила, както и всички други тук. Беше облечен в дискретна сива риза и бели панталони. Би могъл да бъде всеки, но беше един от най-добрите бодигардове по Ривиерата и под ризата си криеше „Валтер Р99“, за който, като лицензирана охрана, имаше разрешение. Имаше и зашеметяващ пистолет в джоба си, където бе и пакетчето ментови бонбони, които дъвчеше непрекъснато. Казваше се Федерико Манини и имаше най-свежия дъх по Лазурния бряг.

— Как си? — Поздравиха се един друг с прегръдка и потупване по рамото. Бяха заедно в бизнеса повече от двайсет години, а приятели — дори още по-дълго. Някога Лев бе измъкнал Федерико от сериозна опасност и той никога нямаше да го забрави.

Отидоха заедно до паркинга, където бе „Ланчия“-та на Федерико. Тя изглеждаше компактна и делова, но бе снабдена с мощен двигател, който лесно можеше да превиши ограниченията на всяка магистрала, както и често ставаше. Федерико предпочиташе малките автомобили, а Лев — големите. Колата, която Федерико бе избрал за него, бе специално пригодена за високи скорости, осигуряваше безопасност при евентуални опити да бъде изблъскана от шосето и бе „Алфа Ромео

159“, елегантна и бърза, макар и не по-бърза от неговата собствена. И двамата седнаха в „Алфа“-та и Лев започна да натиска бутоните и да намества огледалата, както и да проверява други неща по нея, докато разговаряха.

Федерико каза:

— Накарах момчетата да я огледат много внимателно и те ме увериха, че с този автомобил никога няма да попаднеш в задръстване. Би могъл да се промъкнеш и през лабиринт.

— Обзалагам се, че е така. — Лев се усмихваше. Родният град на Федерико бе Ница, където, след Неапол, бе може би най-доброто място да получиш, без да вдигаш излишен шум, онова, което искаш. Освен това, Федерико познаваше всички, които бяха от някакво значение в подземния свят на Ривиерата.

Федерико каза:

— Двама от моите хора ще се редуват на смени пред „Хотела на мечтите“, а трети ще следи Джаспър Лорд. Той все още е в онзи свой дворец в Сан Ремо, Италия, обаче двама от главорезите му са в „Карлтън“ в Кан. Опитали са се да сменят външния си вид поне доколкото е възможно, но един главорез изглежда като такъв дори в скъпо дизайнерско сако.

Лев погледна Федерико и се засмя.

— Това важи за всички ни, предполагам.

— Какво искаш да кажеш? — усмихна му се в отговор Федерико. — Както и да е, главорезите още не са се отбили в „Хотела на мечтите“, което не е обичайно за тях. Но е добре за мистър Джаспър Лорд.

— Белинда — каза Лев.

— Правилно. Белинда Лорд. Висока, русокоса, красива. Ето снимката, която моят човек й направи вчера на плажа.

Лев дълго я гледа и каза:

— Да. Хубава жена. — Мак Райли ми обясни в каква компания се движи в момента. Според него, тя е приятен и мил човек. А компанията наричат себе си „пострадалите от международна измама“. Добре е, че до този момент Белинда не е останала и секунда сама и непрекъснато се разхожда из Сен Тропе, което затруднява достъпа на Лорд до нея.

— Искаш да кажеш, когато я намери.

Лев му хвърли остър поглед.

— Ако я намери. Нашата задача е да предотвратим това.

— Точно така.

Федерико отвори жабката и извади малък пакет, увит в черен фланелен плат. Подаде го на Лев.

— „Глок 29“. Малко дамски за теб, но е малък и бърз. И се крие много по-удобно, когато си само по къси гащета и плажна риза. Ето и разрешителното, на което стои твоето име, разбира се.

Лев прехвърли автоматичния пистолет от ръка в ръка. Харесаха му лекотата и усещането. Федерико му даде и кутията деветмилиметрови патрони и кобур, който се носеше на рамо, изработен на ръка, за да приляга плътно под ризата му — точно така, както предпочиташе Лев.

— И така — Лев се усмихна на стария си приятел, — спомням си, че движението в Сен Тропе е истински кошмар през лятото.

Докато си пробиваше път сред автомобилите, пътуващи на изток по магистралата, собствените му думи зазвучаха отново в ушите му като песен. „През лятото... през лятото...“ Не, мелодията не бе каквато трябва. Затананика отново, но за нищо на света не можеше да си спомни кой изпълнява песента или пък от кого е написана. Тя просто изникна отнякъде в главата му, придружена от образа на Белинда Лорд в белия оскъден бански костюм. Жена, която трябваше да защити дори с цената на живота си, ако се наложеше.

ГЛАВА 38

Ноцта се бе спуснала, когато „Алфа Ромео“-то на Лев мина през портата на „Хотела на мечтите“. На обсипаното със звезди небе висеше половин луна, а песента на щурчетата, скрити в боровите клонки, замря веднага щом фаровете му осветиха алеята.

Млад мъж на име Марко, според табелката на гърдите на бялата му риза, побърза да му помогне, обаче Лев го увери, че предпочита сам да паркира колата си, след което получи инструкции да я остави на задния паркинг, където имаше повече място.

Мак бе известил управителя за пристигането на Лев и за естеството на работата му. Регистрацията му в хотела извърши мадмоазел Рене Касини, очарователна червенокоска, която го дари с такава усмивка за добре дошли, че Лев се запита дали я подарява на всички гости, или е предназначена специално за него. Усмихна ѝ се одобрително в отговор, реши, че ще носи багажа си сам, и последва Марко нагоре по стълбите към малка стая, разположена точно над входния портал.

— Имате късмет, че е свободна, мосю — каза Марко, показва му къде са банята и тоалетната и как работи климатичната инсталация, и му благодари за бакшиша. Който беше щедър, разбира се. Лев никога не разочароваше помощния персонал. — Обикновено по това време на годината хотелът е пълен, но наскоро се отказаха от две стаи, едната от които е тази.

— Е, тогава наистина мога да се смятам за щастливец.

Момчето излезе, а Лев изгаси осветлението, вдигна щорите и излезе на терасата, за да постои в мрака. Откъм бара долиташе тракането на чаши, а откъм коридора — пронизителният и дразнещ плач на уморено дете. Немного далеч, морето блещукаше неспокойно, обсипано с малки точки светлина — рибарските лодки вече бяха излезли. В далечината се виждаше жълтият конус светлина на фара, а в градината долу нежният бриз играеше сред клоните на дърветата.

„Раят“, помисли си Лев. Но, както знаят всички, които са чели Библията, змията също е част от рая.

След десет минути, взел душ и облечен подходящо за Лазурния бряг в бели панталони и любимата си риза на цветя с марката на Тони Бахама и скрил „Глок“-а си под мишница, той слезе в бара. Представи се на бармана, чието име бе Луи, и поръча пепси-кола с лимон. Лев не пиеше, когато бе на работа. Все още имаше малко посетители, макар по-голямата част вече да се бяха събрали в трапезарията или отишли до града, за да вечерят там. На Лев бе дадено подробно описание на всички „пострадали от измамата“, а освен това знаеше, че те всички ще вечерят в хотела. Изпи питието си, поговори малко с бармана на перфектен френски, сбогува се с него и отиде да потърси клиентката си.

Трудно беше да не забележиш Белинда Лорд — висока и секси, облечена в ефирна бяла рокля, която падаше свободно надолу от загорелите ѝ рамене, където се държеше на две от най-тънките презрамки, сътворявани някога от дизайнер. Около врата ѝ имаше няколко наниза прозрачни камъчета, които много приличаха на изработените от стъкло бижута на Лалик, а дясната ѝ китка бе стегната в гривна, която отдалеч изглеждаше на Лев като пластмаса, но вероятно бе нещо много по-скъпо.

Привлекателен мъж, без съмнение Нейт Мастерсън, седеше до нея и попиваше всяка нейна дума. До Нейт седеше друга млада жена, чиято кожа бе порозовяла от излагането на слънце, а тежката ѝ кестенява коса падаше над очите в дебел бретон, който скриваше лицето ѝ. Тя бе облечена в обикновена бяла тениска, а на врата ѝ имаше тънка златна огърлица. Тази трябваше да е Сара Стрейндж. А мъжът с вид на каубой, загорял от слънцето, с пясъчноруса коса и лунички, вероятно бе Били Башфорд. С него беше и дъщеричката му, известна на всички като малката Лорийн. Тя държеше в скута си чихуахуа, която, както отбеляза Лев, беше одрала кожата на малкия звяр на Съни, Тесоро. Обаче сега кученцето имаше мил и дружелюбен вид. Рокличката от тюл обаче го озадачи, тъй като Мак не бе споменал нищо подобно.

Сара Стрейндж вероятно бе усетила погледа му върху себе си, защото изведнъж вдигна глава. Изчерви се и каза нещо на Белинда, която също вдигна очи и срещна тези на Лев.

Огледа го от главата до петите.

— Е, и това ако не е Богът сред нас! — каза с възхищение.

— Добре дошъл в Южна Франция, Лев. Защото това си ти, нали?

Лев обиколи масата и стисна ръцете на всички, включително на малката Лорийн. Кученцето в скута ѝ вдигна поглед към него и оголи зъби.

— О, Тесоро! — възкликна Лорийн и го прегърна здраво.

Лев се усмихна. Доста отдавна познаваше навиците на Тесоро.

Белинда потупа стола до себе си.

— Хайде, седни до мен, Лев, за да можем да поговорим.

— Мадам, единственото, за което трябва да поговорим, е твоята безопасност. Затова съм тук. Работата винаги е мой приоритет.

Белинда комично отпусна надолу угълчетата на устата си.

— Да, това съвсем точно ме постави на мястото ми.

— Не исках да бъда груб. И, разбира се, включвам в нашия разговор всички, които са около тази маса. Мак ми каза, че са се редували да бъдат твои бодигардове. Но аз имам двама души, които ще те пазят на смени, а аз лично ще се грижа за твоята безопасност.

— Искаш да кажеш, че ще се погрижиш съпругът ми да не ме намери?

— Да, такава е целта ни, мадам.

— О, за бога, престани да ме наричаш „мадам“. Това обръщение ме кара да се чувствам поне на сто години. — Белинда го изгледа критично. — А се обзалагам, че не съм много по-голяма от теб.

Лев знаеше съвсем точно на колко години е Белинда.

Беше се погрижил да узнае всичко за нея. И да, тя бе права — бе с две години по-голяма от него.

— Вероятно — бе всичко, което каза.

Белинда изведнъж се оживи и изгледа всички около масата с широка усмивка на лицето.

— Знаете ли какво? Сега, когато Лев е тук да ни пази, предлагам всички да отидем в „Пещерата на Рой“.

— Какво е това? — запита Сара, изведнъж излязла от състоянието на летаргия, в което бе изпаднала при идването на Лев.

— Най-добрият нощен клуб в Сен Тропе. Пълен е с хипита, най-горещите и най-сладките на света. И ще танцуват върху масите.

Сара отново се сви на стола. Тя не бе от хората, склонни на такива щури постъпки.

Белинда обаче вече бе в приповдигнато настроение.

— Или може би трябва да седнем в помещението им за ВИП посетители. Там стилът е техно. Обичаш ли този вид музика? — Въпросът ѝ бе отправен с усмивка към Лев.

Той поклати глава.

— Съжалявам, Белинда, но не можеш да ходиш в нощни клубове. Всъщност в момента въобще не можеш да се разхождаш из Сен Тропе. Трябва да стоиш тук, в хотела, далеч от хорските очи.

— Господи! Искаш да кажеш, че продължавам да съм в капан тук? И че не мога да излизам? Дори с денонощна охрана?

— Съжалявам, мадам, но правилата са такива. Засега.

Тя го изгледа втренчено.

— О, за бога, помолих те да не ме наричаш „мадам“.

Лев си спомни, каква бе причината за молбата ѝ и се усмихна неохотно в отговор.

— Чуйте, всички — каза. — Главорезите на Джаспър Лорд са все още в Кан и продължават да търсят Белинда. А аз съм твърдо решен да не я намерят. Както знаете, Мак разследва мистър Лорд. Веднага щом узнае какво е намислил, ще се погрижим за него. А сме сигурни, че се е забъркал в нещо, особено след като е решил да не дойде лично в Южна Франция, а да остане в Италия.

— В онова мрачно негово розово палацо, където е студено дори през летните нощи. — Белинда потрепери. Но не защото мислеше за студа, а защото си спомни нощите, в които съпругът ѝ прибегваше до насилие, за да е сигурна тя кой е шефът в дома му и за да ѝ попречи да избяга.

Лев предполагаше през какво е преминала, и я уважаваше заради смелостта. Той хранеше особена омраза към мъжете, които малтретират жените. За него те бяха най-долната паплач на света, за който бе по-добре да се отърве от тях. Но това не бе негова работа. Неговата задача бе безопасността на Белинда Лорд и безопасността на всички, които седяха около тази маса.

Каза:

— Думите ми се отнасят до всички ви. Няма да ви правя компания, но винаги ще съм наоколо. Моята работа е да остана на

задан фон, но доверете ми се: ще съм там, когато имате нужда от мен.

Белинда беше втренчила поглед пред себе си в чашката с бързо изстиващо еспресо.

— Струва ми се, че е по-добре да взема хапче за сън, отколкото да ободрявам организма си с кафе — каза с въздишка и хвърли тежък поглед на Лев.

Сара взе ръката ѝ и я стисна съчувствено.

— Сигурна съм, че мистър Оренщайн знае кое е най-добре, Белинда. А тук е така красиво, че не можем да се оплачем, нали?

Лев си помисли, че думите ѝ звучат като тези на учителка от детска градина, която се опитва да успокои нещастно тригодишно дете. Погледна я за втори път, вече по-внимателно. Държеше раменете си хлътнали като жена, която още от тийнейджърски години крие факта, че има гърди; нежния профил с изчистените като на Мадона черти; бръчицата между тревожно сключените ѝ вежди, която вероятно бе нещо постоянно; и кестенявата коса, която блестеше на слабата светлина, процеждаща се през клоните на дърветата. Погледът на огромните ѝ очи се фокусира върху него. Тя каза:

— Благодаря ви, мистър Оренщайн...

— О, името му е Лев, за бога! — извика Белинда нетърпеливо, както винаги.

Сара отново заговори:

— Благодаря ти, Лев. Знам, че се тревожиш за Белинда. И че си взел интересите ѝ присърце. Както, впрочем, и всички ние, нали? — Изгледа Били и Нейт, които отговориха утвърдително и ги увериха, че разбират ролята си за безопасността на Белинда.

— Ние ще се погрижим единият от нас да е винаги с нея. И също така ще сме постоянно нащрек — каза Нейт.

Лев подаде на Белинда малко електронно устройство, за което каза, че е свързано директно с него. И че ако е уплашена, разтревожена или несигурна, трябва просто да натисне бутона и той ще отиде при нея. А на плажа ще я придружават или той, или някой от хората му.

Ставаше късно и почти всички бяха напуснали вътрешния двор. Сервитьорите забърсваха трохите от масите, застилаха ги с чисти покривки и загасяха свещите.

— И така, ако си готова, ще те придружа до стаята ти — каза той на Белинда.

Тя вдигна очи към него изненадана.

— Няма защо, Сара спи с мен. — Замисли се над думите си и добави с усмивка: — Искам да кажа, двете със Сара спим в една стая, така че не съм сама.

— Няма значение. — Лев изчака Белинда и Сара да вземат чантите си, а Били да прибере дъщеря си и кучето, което вече бе притихнало. Докато прекосяваха трапезарията, видя момче да седи до една маса в ъгъла. Лорийн също го видя. Каза нещо на баща си и отиде да поговори с него.

— Иска просто да му пожелае лека нощ. Бертран Оливие е новият ѝ приятел — обясни Били, обаче Лев направи знак, че трябва да я изчакат.

Докато разговаряше с Бертран, Лорийн им хвърляше нетърпеливи погледи през рамо. Каза нещо на момчето, после се наведе да погали Пират, който се появи неочаквано изпод масата. Тесоро веднага се нахвърли върху него и настана обща суматоха. Малката Лорийн викаше, а Бертран Оливие се спусна да разтърве кучетата.

Лев и Били се втурнаха да му помогнат.

— Трябваше да се досетя — каза Лев и издърпа ухото на Пират от челюстите на Тесоро. — Тази малка чихуахуа вечно създава проблеми.

Лорийн, която бе коленичила на пода и стискаше каишката на Тесоро в ръка, го изгледа студено. Пожела набързо „лека нощ“ на Бертран, след това се отдалечи, подтичвайки, като стъпваше тежко в балетните пантофки, а тюлената ѝ рокличка се развяваше като опашката на Пират.

Пострадалите от измамата се разпръснаха и се прибраха по стаите си, а Лев си записа номерата им. По-късно щеше да излезе навън и да провери какво е разположението им в общата схема на сградата и какъв е достъпът до тях.

Влязоха в стаята на Белинда и той започна обстоен преглед. Нямаше кой знае какво да се види — тя бе семпла и като в повечето женски стаи, дрехите и обувките бяха навсякъде. Банята бе голяма, а терасата — просторна и с изглед към градината. Виждаше се пътечка, за която той предположи, че води до басейна и по-нататък до плажа. Щеше да провери по-късно.

Пожела лека нощ на Белинда, която му подаде ръка, макар той да подозираше, че би се зарадвала повече на целувка. Ръката на Белинда бе хладна, но тази на Сара бе топла като излъчването ѝ на Мадона. Тя побърза да я отдръпне, като че ли се страхуваше от контакта. Но му се усмихна, преди да затвори вратата.

Зад рецепцията вече не дежуреше красивата Рене. Мястото ѝ бе заел мъж за през нощта. Управителят вече го бе информирал за задачата на Лев, а Лев вече бе проверил, след като първо се бе снабдил със снимката му, че нощният дежурен е този, за когото се представя.

Слезе по стъпалата, зави зад ъгъла и огледа задната стена на сградата, паркинга и служебния вход. До ниската двойна порта, за която той знаеше, че не се заключва, бе спряна кола. Отиде да провери. Беше неговият човек.

Заобиколи отново и измина цялата дължина на предната фасада, за да провери какво е местоположението на стаята на Белинда. Тя беше до тази на Мак, която заемаше левия ъгъл. Терасите се издаваха напред и под тях бе тъмно. Някой лесно можеше да премине незабелязан през френските прозорци, които водеха към бара и главния коридор. Те бяха затворени през нощта. Всички тераси се свързваха една с друга, но бяха разделени от прегради, по които се увиваха бугенвиллии. Това създаваше илюзия за усамотеност, макар че разговорите се чуваха от съседите.

Лев знаеше, че ще е сравнително лесно да се влезе в която и да е стая през терасата, ако човек е достатъчно умен, гъвкав и подвижен. Реши да помоли нощния дежурен за сведения относно гостите от съседните стаи и също така да го запита дали са добре познати в хотела.

Вървеше по пътеката към плажа, когато чу нещо. Скри се в дълбоката сянка, която се образуваше под терасите, наострил сетива, а погледът му обхождаше района.

Появи се малката Лорийн, все още притиснала Тесоро към гърдите си. Лев знаеше, че не разхожда кучето преди лягане — определено не по това време на нощта и в отсъствието на баща си.

Постави ръка на рамото ѝ и тя подскочи стреснато. Изпусна кучето, което зави жално, а после ухапа Лев по крака.

Лев го отстрани от обувката си и каза:

— Къде отиваш, дете?

Лорийн отчаяно затърси някакво обяснение.

— Просто се разхождам. С Тесоро.

На Лев не се налагаше да пита дали баща ѝ знае за разходката, защото се досещаше за отговора.

— Полунощ е, дете. Какво ще каже баща ти, ако разбере, че се „разхождаш“ по това време на нощта?

Лорийн сви рамене и отговори, че не знае. Обаче Лев знаеше, че отново го лъже.

— С кого ще се срещнеш?

Лорийн вдигна рязко глава. Разбра, че няма начин да се измъкне, но все пак се опита да запази тайната си.

— С никого. Наистина. — Отчаяно не искаше да говори за срещите си с Бертран.

— Предполагам, с Бертран Оливие. — Не беше трудно да се досети. Беше ги видял да си шепнат поверително, преди Тесоро да забие зъби в Пират.

— Знаеш ли какво, ще те заведа обратно в стаята ти и обещавам, че няма да кажа на татко ти. После ще се върна и ще кажа на Бертран, че не можеш да се срещнеш с него в полунощ. — Повдигна брадичката ѝ с показалец, така че да бъде принудена да го погледне в очите. — Няма начин. Разбери, Лорийн.

Говореше строго. Не одобряваше децата да се прокрадват навън в нощните часове. Всичко можеше да им се случи. Особено сега.

Лорийн мълчаливо се запита какво ли ще стане с Бертран.

— Да, господине — каза.

Лев я хвана за ръката, която държеше и каишката за Тесоро, и я поведе обратно в хотела и нагоре по стълбите към стаята ѝ.

Тя спря несигурно пред вратата за секунда, преди да отключи. После му пожела бързо лека нощ и се прибра.

Лев я изчака да затвори вратата. Чу ключалката да се превърта, слезе обратно по стълбите и отново тръгна към плажа.

Както очакваше, намери Бертран по-надолу по пътеката, скрит в сянката на малка скала. Когато тънкият лъч на фенерчето го улови, момчето подскочи и вдигна ръка пред очилата, за да се защити.

— Върни се в стаята си, синко — каза тихо Лев. — Лорийн не може да се срещне с теб и освен това за вас двамата е опасно да сте навън по това време на нощта.

Отдръпна лъча на фенерчето от лицето му и той попадна върху масленозелената пелерина и бинокъла, оставени на пясъка. Лев поклати глава. „Деца“, помисли си, докато гледаше как Бертран прибира бързо вещите си.

— Хайде, синко, ще те заведа обратно в хотела — каза Лев. — И следващия път си уговорете среща през деня. Окей?

— Да, господине.

Бертран не каза нищо повече, докато не стигнаха до стаята му, и като малката Лорийн му пожела бързо лека нощ, отвори вратата и се скри вътре.

Лев чу ключалката да се превърта. Въздъхна. Да контролира поведението на две деца не бе точно онова, което бе очаквал да прави тази вечер. И все пак се радваше, че не се бе случило нещо повече. Засега.

ГЛАВА 39

Мак и Съни се наслаждаваха на вечерята си, без да бързат. Бяха се настанили в „Ле Грил“ — ресторанта точно под покрива, който се плъзгаше встрани и откриваше обсипаното със звезди небе. На високите прозорци имаше копринени завеси, завързани с панделки отстрани, за да се вижда пристанището от едната страна, а от другата — казиното с куличките. Помещението бе голямо, но тихо и изискано, обслужването — безупречно, а храната — превъзходна.

Един от специалитетите на заведението бе известното говеждо „Кароле“, но, естествено, Мак си поръча своята „специална“ пържола и френски, пържени в гъша мас, картофи, за които по-късно се кълнеше, че били най-вкусното нещо на света, а Съни взе калкан със салата. Блюдото ѝ изглеждаше така просто и обикновено, че се питаше как е възможно да е толкова вкусно.

Загледа се през прозореца към блещукащата панорама, после вдигна поглед към звездите.

— Кажи ми защо това тук ми се струва на милиони мили далеч от рибарската колиба на „Пасифик Коуст Хайуей“, където сядаме край надрасканите дървени маси на верандата, до която водят две-три дървени стъпала или пък гледаме океана, скрити зад найлонова завеса, за която се предполага, че трябва да ни пази от вятъра?

— Всяко място има своя чар — отвърна Мак. Много обичаше онази рибарска колиба. После каза: — Изглеждаш прекрасно тази вечер.

Съни се усмихна.

— Ерик Клептън. Написал е тази песен за съпругата си.

Мак каза:

— Може би не мога да пиша песни като Клептън, но поне мога да го цитирам. — Усмихна ѝ се. Бе така силно влюбен в нея, както и във външния ѝ вид тази вечер, и искаше очите му да ѝ го кажат.

Бяха отишли да купят някои неща следобеда — не кой знае какво, само нещо, с което Съни да замени розовата рокля с щампи на

палмови дървета. Сега бе облечена в елегантна рокля с кръгло деколте и голи рамене. Нежният шифон падаше, деликатно набран, талията ѝ бе подчертана от тесен колан от черен сатен. Отзад роклята бе отворена от врата до кръста, закопчана само с три малки кристални копченца, които приличаха на капчици роса. В добавка беше обула високи сандали от черен велур „Манолос“, а на ушите си носеше диамантени обеци. Семпло. Перфектно.

Мак каза:

— Струва си да оглеждаме магазините, знаеш ли?

Тя му хвърли изпод мигли поглед, който засили страстта му.

— Благодаря.

Погледите им се срещнаха. Мак каза:

— Сега не знам дали искам десерт.

Съни се усмихна.

— Много лошо, защото аз имам намерение да изям всичко, което поставят пред мен.

Така и направи. Двамата изпиха още по чаша от първокачественото бяло вино от местността Грав, южно от Бордо, което им бе избрано измежду шестстотинте хиляди бутилки в избата, издълбана в скалата под хотела.

След това пиха еспreso, с което хапнаха превъзходните *petites gourmandises* — миниатюрни сладки хапки, които само ги караха да искат още. Обаче очите на Съни бяха замислени, тя като че ли бе далеч от него.

— Виолет се е върнала — предположи Мак.

— Чувствам се така, сякаш я познавам — призна тя. — Утре ще проведа още няколко разследвания. Ще се опитам да науча какво се е разиграло в Париж.

— Не и тази вечер обаче. Моля те, нека не се занимаваме повече с Виолет.

— Обещавам. — Усмивката ѝ потвърди думите ѝ.

Сбогуваха се със сервитьорите, които се бяха грижили така добре за тях, благодариха на управителя и уловени за ръка, пресякоха площада, за да влязат в казиното — този позлатен палат на удоволствията. Тръгнаха към тънещите в плюш частни салони, където залозите на рулетка и блекджек бяха по-високи и нямаше шум, който да разсейва сериозните играчи.

Мак стоеше зад Съни, докато тя губеше пари на рулетка, и оглеждаше помещението, както правеше обикновено. Вниманието му бе привлечено от жена в съседния салон. Тя беше с гръб към тях, но имаше нещо познато в нея. Беше облечена в къса синя копринена рокля, а русата коса ѝ падаше, гладка и права, чак до кръста. Видът ѝ беше скъп, а тя със сигурност не бе дискретна — Мак чуваше високия ѝ смях от мястото си. Тя играеше на зарове и очевидно залагаше големи суми, защото около нея се бе събрала тълпа, която ѝ се възхищаваше.

Мак наблюдаваше как Съни продължава да губи, но не изпускаше от поглед и жената. Знаеше, че я познава отнякъде. После видя Джани Валенти да прекосява залата и да я потупва по рамото. Тя обърна глава и му се усмихна широко.

— Господи! — възкликна Мак изненадан.

Съни му хвърли възмутен поглед през рамо.

— Не съм изгубила толкова много.

— Онзи там е Джани Валенти — каза Мак и ѝ посочи с глава накъде да гледа.

И Съни насочи очи нататък.

— О! Богатият собственик на яхта от хотела.

— И познай кой е с него.

Съни отново погледна и изправи гръб.

— Нашето момиче. Каролин Кавалиер.

— Да, нашата сладка рецепционистка.

— Изглежда зашеметяващо. И скъпо. — Погледна по-внимателно. — Кой да знае, че има такава великолепна коса, след като, винаги е прибрана в кок, когато е на работа. И носи диаманти.

— Или е наследила пари или някой се грижи много добре за нея.

Съни си спомни пръстена със смарагда и чантата „Шанел“. И видя, че роклята, с която е сега Каролин, е висша мода, а златистите ѝ сандали имат червени подметки, които веднага издаваха Кристиян Лубутен.

Съни каза:

— Обзалагам се, че е нашият мистър Валенти. — Спомни си как Каролин го бе последвала в трапезарията с лъчезарна усмивка. Сви рамене. — И защо не? Тя е млада, привлекателна. Ако бях мъж, вероятно щях да искам да излизам с нея. Виж само как изглежда.

— Проблемът е, че никога преди не сме я виждали да изглежда така. И ако Валенти изпитва такива чувства към нея, че да ѝ осигурява стил, към който тя с радост ще привикне, защо продължава да работи на рецепцията в малкия семеен хотел?

Съни нададе стон.

— Мак, о, Мак! Не ми причинявай това, моля те. Моля те... Нека не измисляме още една загадка, която трябва да разрешим.

— Не аз създавам загадките. Те просто се случват обикновено защото нещо става скрито от очите на хората.

Съни заложи последните си чипове на черно. Загледа как топчето се върти и спира на червено.

— Виждаш ли, разсейваш ме — оплака се, хвана го под ръката и го отведе далеч от масата.

— Губеше и преди да подхвана разговор с теб.

Обаче Съни наблюдаваше Валенти и Каролин. Бяха се отдалечили от масата, където се играеха зарове, и пиеха мартини. Бяха свели глави и Валенти говореше тихо нещо на Каролин, приближил устни плътно до ухото ѝ, като че ли не искаше никой друг да чуе думите му. Каролин отметна дългата си руса коса и го погледна право в очите. Гневният ѝ поглед бе всичко, което тя имаше да му каже.

— Какво мислиш? — запита Мак. — Да отидем ли да ги поздравим?

— Не, дори животът ни да зависи от това. Това, което виждам, ми прилича на кавга между любовници. Може би е добре, че е запазила работата си, все пак.

Мак се засмя, а Съни го дръпна встрани.

— Къде отиваме? — запита той и изхвърли Каролин Кавалиер от мислите си.

— В леглото, любими — отговори тя с дяволитата усмивка, която винаги предизвикваше страстта му.

— Защо в леглото? — запита той. — Има толкова много други места.

— Като например?

— Правила ли си любов на задната седалка на автомобил?

— Да.

Той спря и я погледна. Не беше очаквал такъв отговор.

— С кой?

— С кого — поправи го тя. — И не е твоя работа.

Мак се замисли. Предполагаше, че е права.

— Искан ми се да не бях питал — каза мрачно.

— И на мен.

Бяха в асансьора. Съни сложи ръце зад гърба си и разкопча трите прозрачни кристални копченца, които придържаха роклята ѝ от шифон. Плъзна я надолу от раменете си. Гърдите ѝ бяха високи и кръгли, зърната им — розови. И възбудени.

— Правил ли си любов в асансьор? — запита го с усмивка.

— О, мили боже! — Изпаднал в паника, Мак дръпна роклята ѝ нагоре. Точно навреме. Асансьорът спря и вратите се отвориха. Чакащата двойка ги изгледа подозрително, преди да влезе, и Мак виновенно се запита дали е възможно да са видели нещо.

Асансьорът спря на техния етаж и със спокойна усмивка Съни пожела лека нощ на двойката и мина покрай тях.

На гърба роклята ѝ бе отворена до кръста. Чу я да се смее, докато тича по коридора. Хвърли бърз поглед на двойката и вратите на асансьора се затвориха. Никога нямаше да забрави учудването, изписано на лицата им.

— Палавница — каза, когато се изравни със Съни.

— Да. Не е ли забавно? — запита тя. Хвана го за ръката и двамата затичаха към стаята си.

Мак въздъхна щастливо. Какво повече би могъл да иска мъжът? Това бе съвършеният завършек на една съвършена нощ. Утре ваканцията им щеше отново да се превърне в бизнес. Но нощта бе само негова и на Съни.

ГЛАВА 40

На следващия ден, около единайсет часа сутринта, се върнаха в „Хотела на мечтите“ и Мак се изненада да види Джани Валенти в бара на плажа с бира пред себе си. Беше сам.

Мак вече знаеше, че Каролин не е на рецепцията, защото току-що бе минал оттам и бе видял Рене. Запита се какво ли се бе случило предишната нощ. Дали мечтата за любов на Каролин бе разбита? Тя нямаше да е първата жена, която скърби за даден мъж, както доказваха и две от неговите нови познати, включени в групата на пострадалите от измамата.

— Какво ще кажеш да изпием по едно питие на палубата на „Синият Пикасо“ тази вечер? — извика му Валенти. — Приготвям страхотно мартини и ще можем да наблюдаваме залеза. — Усмихна се и добави: — Това е само извинение, разбира се. А всъщност искам да се похваля с яхтата си. И, моля те, вземи Съни със себе си. — Тъмните му очи обходиха плажа и се спряха на Белинда, която лежеше под чадъра като всички други от групата. Различаваше се единствено заради наистина оскъдния си бански. — Доведи и другите си приятели. Ще се получи истинско парти.

Мак се съгласи от любопитство.

— Какво ще кажеш за шест часа?

— Ще бъда на борда още в шест и помни — колкото сме повече, толкова по-весело ще ни бъде.

Ако съдеше по погледите, които хвърляше на Белинда, Каролин определено вече не бе сред фаворитките му. Мак бе повече от сигурен, че не е включена в списъка с поканените за вечерта.

Погледна часовника си. Имаше информация за Лев. Двамата щяха да се срещнат след петнайсет минути в кафе-бара на des Lices. Лев го бе уверил, че там ще е по-спокойно, отколкото в Senequier.

— Доста по-дискретно е — бяха точните му думи. Очевидно бе забравил, че е пазарен ден.

Докато Мак намери място за паркиране, стана единайсет и петнайсет и улицата бе претърпана с жени туристи в къси панталони и слънчеви очила на носа, които разглеждаха ленените поли с надеждата да намерят нещо елегантно и евтино, докато местните жени, покрили главите си с шалчета, избираха грижливо плодовете и зеленчуците за трапезата си.

От откритото заведение на ъгъла долиташе изкусителната миризма на печено пиле. Мак подуши въздуха с копнеж и загледа как собственикът изсипва нарязани картофи, лук и червени пиперки в соса, който се събираше в тавичката. Пилето се въртеше на грила и кожата му постепенно добиваше златист цвят, а зеленчуците цвъртяха тихо. Вечерята нямаше да е проблем за много от хората тук.

Видя Лев на отсрещния тротоар, под тентата на терасата на кафе-бара, свил огромното си тяло на плетения стол до още по-малката масичка и прилепил лакти до тялото си, за да не нарушава територията на другите посетители. Слънчевите очила бяха избутани на върха на загорялата му обръсната глава. Пред него имаше чашка кафе.

Развеселен, Мак си помисли, че никога преди не е виждал мъж, на когото да му е толкова неудобно колкото на Лев в момента.

Лев го видя да се приближава, кимна му, махна на сервитьора и поръча кафе със сметана за Мак. Двамата не останаха незабелязани за жените, гости на Сен Тропе, които им се усмихваха подканващо.

Мак поздрави Лев и се отпусна на съседния стол. Двамата бяха с лице към улицата, както и всички други. На терасата на който и да е френски кафе-бар хората никога не се поглеждаха, защото бяха прекалено заети да наблюдават минаващия пред тях живот. Кое то беше основното забавление и в Сен Тропе.

— Благодаря — каза Мак и опита кафето. Както обикновено във Франция, беше добро. — И така? — погледна Лев.

— Белинда е добре охранявана. Няма проблеми. Съпругът ѝ продължава да си седи в палацото си в Италия. Не е мръднал оттам от дни.

— Знае, че няма да бъде добре дошъл тук — каза Мак. — Нямам предвид съпругата му, а официалните власти.

Лев повдигна въпросително вежди.

— Говорих с човека си от Интерпол — каза Мак. — За Джаспър Лорд се смята, че продава руско оръжие. На Иран.

— Хм. — Лев се замисли. — Възможно ли е да има връзка с терористи?

— Не е доказано, но ако се появи тук, ще попадне под доста строго наблюдение. Той обаче не е такъв глупак, че да действа от свое име. Един мафиот поверява „дребните“ задачи на подчинените си. Между другото, знаеш ли дали колекционира предмети на изкуството?

— Единственото, което той колекционира, са жени.

— Какво превозно средство използва?

— Бронирани „Мерцедес Майбах 628“. А на територията на палацото си, както и на игрището за голф, използва малък открит автомобил, който изглежда като версия на „Мерцедес“, но очевидно не е брониран. Предполагам, че просто поема съпътстващите играта му на голф рискове, макар че и там е винаги заобиколен от охраната си. Освен това, клубът е частен, а той е по-богат от всички. Със сигурност се грижат да се чувства в безопасност. Разбира се, като всички милиардери, разполага със собствен реактивен самолет „Чесна“. С десет места. И любимия му хеликоптер „Бел 429“, който пилотира сам. И без друго в него има място само за един пилот. Поръчал е да го изработят специално за него, което ясно показва какъв е характерът му. Яркочервен на цвят. Можеш да го видиш на цяла миля разстояние. Всеки би могъл да го идентифицира и също толкова лесно да го застреля.

— Да, проява на егото му — каза Мак. — А защо не си е купил яхта?

— Заради стриктните проверки в пристанищата. Освен това, произхожда от страна, която няма излаз на море, и мрази водната шир. Палацото му е доста високо сред хълмовете. Той е градски човек по сърце и душа и по-често можеш да го видиш в град. Има апартаменти в „Апър Ийст Сайд“ в Манхатън и в „Белгрейвия“ в Лондон. Палацото е под наем, между другото.

— Сигурно има причина да остане в Сан Ремо.

— Не е жена. Според мълвата, наистина е обичал най-много Белинда. Обожавал външния ѝ вид, пицните ѝ форми и желанието ѝ да му се противопоставя.

— Докато насилието и контролът, които упражнявал над нея, не станали непоносими — каза Мак. — Няма количество рокли „Диор“ и огърлици „Картие“, които да си струват това. И сега си я иска обратно.

Човек като него, ръководен от егото си и безмилостен, ще намери начин да си я върне.

— Дори — каза тихо Лев — да се наложи да я убие.

ГЛАВА 41

В „Хотела на мечтите“ Пират слезе по стълбите след Съни и я последва по коридора. Тъжните му кафяви очи говореха, че не е щастливо куче. Съни носеше Тесоро, на която като че ли никъде не позволяваха да отиде на късите си крачета... Но ето, че се наведе да вземе и него на ръце.

— Бедното куче — прошепна и видя как той вдигна едното си ухо в отговор. — Миличкият. Татко не ти обръща внимание, нали? Изостави те вчера и отново тази сутрин? Е, знаеш ли какво, сладкото ми момче, ние двамата ще отидем на едно малко приключение. Заедно.

Пират вдигна и другото си ухо — очевидно се питаше дали думите ѝ означаваха, че ще отидат на разходка.

— Ще оставим Тесоро при малката Лорийн. Ще бъдем само ти и аз. Какво ще кажеш за това, Пират?

Кучето замаха обнадеждено с опашка.

— Първо обаче трябва да задам един въпрос на Каролин. — Съни провери на рецепцията и видя, че на смяна е Рене. Запита се какво ли е станало снощи между Каролин и Джани Валенти.

Кучето я изчака търпеливо, а тя отиде да запита Рене дали хотелът предлага велосипеди под наем.

— Разбира се, че имаме велосипеди, мадам. Но са безплатни. В момента има няколко на паркинга — за онези, които биха искали да ги използват. — Рене се усмихна с широката си лъчезарна усмивка и каза: — Ние сме семеен хотел, мадам, мислим за всичко.

След това Съни отиде на плажа и откри пострадалите от измамата да обядват, без да бързат, настанени до заслонена от чадър маса в бара. Поканиха я да се присъедини към тях.

— Не, благодаря — отговори тя. — Двамата с Пират трябва да проведем наше собствено малко разследване. Питам се, малка Лорийн, дали не би искала да се грижиш за Тесоро вместо мен.

— Разбира се. — Лицето на Лорийн грейна. Не беше виждала, нито чувала, Бертран от онази нощ, в която Лев им бе попречил да се

срещнат. Беше му оставила бележка под вратата, но Бертран не бе отговорил. И сега тя се тревожеше. Питаше се дали не е в леговището си и дали не би могла да се измъкне от баща си и да го намери. Нямахше да е лесно, дори ако се престореше, че ще изведе Тесоро на разходка.

Съни ѝ махна за довиждане. Качи се на велосипеда и излезе на шосето пред хотела. Зави надясно, а Пират подтичваше зад нея, куцукайки, изплезил език.

Вилата бе по-близо, отколкото Съни си спомняше, може би защото онази нощ бяха шофирали в бурята. Като стигна до мястото, където ѝ се бе сторило, че вижда мъж, хвърли страхлив поглед към храстите. Разбира се, той вероятно бе проява на въображението ѝ, както и впечатлението ѝ, че „Вилата на Виолет“ пази ревниво тайните си и е обитавана от духа на собственичката си. Но когато бе отишла там с Мак, пак бе усетила нещо странно. И, естествено, оставаше въпросът с лампата в будоара на Виолет, която се бе включила сама. И ароматът, за който бе готова да се обзаложи, че е на виолетки. И мистериозно отворилият се капак на пианото.

Слезе от велосипеда и го подпря на стената до синьо-жълтата табела с надпис „Вилата на Виолет“. Този път портата се отвори лесно. Освободи Пират от каишката и той заподтичва след нея към входната врата, като описваше широки кръгове и душеше избуялата трева.

Отново нервна, Съни се спря нерешително на стъпалата. Правеше точно онова, което Мак ѝ бе забранил — канеше се да се озове в непозната ситуация съвсем сама. Това обаче не бе къщата на Франсоа Рейно, в която бе извършено убийство. А само изоставената вила на Виолет.

Отвори входната врата и отбеляза, че както и когато бяха дошли двамата с Мак, Пират не се втурна пред нея, а се сви в краката ѝ.

Прекрачи прага. Тишината я обгръщаше като невидима стена и оставяше отвън чуруликането на птиците и песента на щурците. Като че ли бе влязла в друг свят.

Хвърли страхлив поглед зад себе си и реши да остави вратата отворена, за да може бързо да излезе, ако се наложи. В същото време уверяваше сама себе си, че подобна необходимост няма да възникне. Днес Нейт Мастерсън не размахваше меч, застанал на върха на стълбището, нямаше и призраци. Но все пак Съни се радваше, че

усеща в джоба си тежестта на мобилния телефон, защото той ѝ даваше увереност. Щеше да се обади за помощ, ако се наложеше, макар че, разбира се, такова нещо нямаше да се случи.

Всички щори бяха спуснати. Единствената светлина идваше през отворената входна врата. Нещо се движеше зад нея. Подскочи и видя, че Пират се е спуснал да преследва заек. Усмихна се и отново си каза, че проявява излишна глупост.

Когато кучето се върна при нея, тя отново завърза каишката на врата му, прекоси коридора и влезе в стаята на Виолет. Този път лампата не светна сама, докато тя търсеше ключа за осветлението. Двата еднакви полилея светнаха, но толкова много от крушките бяха изгорели, че стаята пак тънеше в полумрак. Като дърпаше след себе си Пират, който явно не гореше от желание да я последва, Съни вдигна щорите и отвори френските врати.

Чувстваше се така, сякаш бе преминала през изпитание. Остана на мястото си, вдишвайки с пълни гърди свежия въздух. Гледката беше красива — тюркоазното поточе се сливаше с аквамаринено кристалното море. Бризът развяваше тънките муселинени завеси и довяваше онзи натрапчив мирис на цветя. Съни се огледа и видя, че няма такива наоколо — само избуялите храсти бугенвилия, толкова отдавна занемарени, че вече превземаха дори покритата с камъни пътека. Склонът бе покрит е висока до кръста, изпъстрена с лайка, трева, която се навеждаше под поривите на вятъра като сребристорозелено море, а листата на високите тополи шумоляха тихо.

Бяла маса от ковано желязо и два стола, с вече олющена на места боя, бяха оставени на терасата. Съни си представи красивата Виолет в пеньоар от шифон, дългата ѝ червена коса завързана със сатенена панделка, да пие сутрешното си кафе от една от онези големи чаши без дръжки, които използваша французите, и може би да планира вечерно парти за гостите си. Възможно е младият ѝ и красив любовник германец да е седял до нея и да са обсъждали музиката за следващия му концерт...

Без да знае какво точно очаква да открие, но с надеждата да усети нещо за Виолет, се върна вътре. Под наслоения десетки години прах и мръсотия се криеше несъмненият уют на стаята, боядисана в гълъбовосиньо. Тя притежаваше ексцентричен чар, какъвто несъмнено имаше и собственичката. Съни провери дали не е останало нещо в

празните чекмеджета на бюрото, прокара ръка по прашните лавици и отвори една врата, но само за да види празен гардероб и голямо огледало. Въздъхна и се предаде.

Привлече я огромното легло със сребристи копринени драперии. Изкачи четирите стъпала и се настани върху него. Скръсти ръце на гърди и се загледа в набраната материя над главата си. Прашинките танцуваха в слънчевите лъчи, цареше тишина.

— Къде, о, къде — запита се на глас — жените пазят най-съкровениите си писма и документи? Дневника си? Любимите си снимки и спомени?

Отговорът ѝ хрумна неочаквано, като че ли изпратен свише. Под дюшека, разбира се! Класическото тайно място, където през вековете жените крият тайните си, спестяванията си и писмата от любовниците си.

Забрави за стъпалата, спъна се и едва не си счупи крака, но отметна бързо завивките. Втренчи поглед в дюшека. Той не бе съвременен удобен и пружиниращ матрак, а реликва, ушита от плат на райета и с етикет от Париж, на който пишеше, че е напълнен с „истински конски косми“. Съни беше озадачена. Вероятно тежеше цял тон.

Успя да пъхне ръце под него и се опита да го повдигне, но дюшекът не помръдна. Промени положението на тялото си, смъкна рамене надолу и опита отново. Успя да го отмести само на сантиметър. Смръщи вежди и го изгледа гневно. Сигурно щяха да са необходими четирима души да го отместят. Опипа под него и пръстите ѝ се склупиха около малък квадратен предмет. Тъмносиня кадифена кутийка.

— О... мили... боже! — възкликна високо тя.

Отвори се така лесно, като че ли бе използвана едва вчера. Вътре имаше пръстен. Не някое от скъпите бижута на Виолет, а просто малък златен пръстен. На него бе гравирен герб — орел и лисица, предизвикващи се на фона на пълнолуние. В центъра стоеше буквата „М“, изписана калиграфски, вляво бе буквата „В“, а вдясно — „К“. „В“ бе първата буква на Виолет, разбира се, обаче Съни нямаше никаква представа относно значението на „М“ и „К“.

Беше нервна и когато сложи пръстена на пръста си едва ли не очакваше да удари гръм. Обаче нищо не се случи, освен че пръстенът

бе прекалено голям дори за средния ѝ пръст.

Питайки се какво друго би могло да е скрито под дюшека, се опита отново да го вдигне. Обаче това бе невъзможно. Виолет със сигурност е имала доста проблеми, ако е искала да скрие нещо тук.

Съни приглади сребристата кувертюра, за да прилегне на мястото си, после, импулсивно, отново се покатери и се излегна върху леглото. Загледа втрещено деликатната материя над главата си. Казваше си, че Виолет вероятно също е лежала така, задавайки си въпросите, които си задават всички жени, когато нещата са наред и когато не са.

Съни затвори очи и се опита да си представи какъв е бил животът на красивата певица, когато е била млада и влюбена и целият свят е бил в краката ѝ. Слънчевата светлина настояваше да влезе и зад затворените ѝ клепачи и образуваше причудливи златисточервени форми... Връщаше се обратно във времето, потъваше в прегръдките на съня... Ароматът на виолетки изпълваше въздуха, упойващ като наркотик. Завесите на леглото прошумоляха нежно.

Съни се стресна и бързо се изправи. Все едно че се бе завърнала от друг свят. Скочи на земята, сграбчи каишката на Пират и затича към вратата. После си спомни, че беше оставила всички щори вдигнати. Трябваше да се върне. Каза си, че не трябва да е толкова глупава и че ароматът на цветя вероятно долита от градината. Втурна се обратно, затвори френската врата, превъртя ключа в ключалката и спусна щората, която покриваше стъклото ѝ.

Сега единствената светлина идваше от покритите с прах полилеи. Една от крушките просветна, после угасна. Ароматът на цветя изпълваше въздуха — тежък, изкусителен...

Съни не знаеше дали тя е влачила Пират, или той — нея, но двамата бяха навън само след секунда. Спряха се, колкото да заключат входната врата.

След това затичаха по покритата с чакъл алея. Тя скочи върху стария велосипед и започна да върти педалите като полудяла. Нямаше търпение да се върне към нормалния всекидневен живот в „Хотела на мечтите“.

ГЛАВА 42

— Защо отиваме на яхтата на Валенти?

Съни и Мак бяха в стаята си. Тя обуваше бързо чифт бели къси панталони. Изправи се, за да ги закопчее, след това обу сини маратонки. Надяваше се да прекарат още една нощ само двамата, обаче ваканцията им се бе превърнала в обществено събитие.

— Защото ни покани. И защото съм любопитен по отношение на него.

Разтревожена, Съни, която току-що бе облякла потниче на синьо-бели райета, замръзна, преди да го е дръпнала до долу.

— О, не ми казвай... Не още една мистерия.

— Единственото загадъчно във Валенти до този момент е връзката му с русокосата Каролин. И присъствието на много скъпата му яхта тук. Да, твърде скъпа и необикновено красива.

— Каролин или яхтата?

Този път Мак се засмя.

— Кое ще те накара да ревнуваш повече?

— Определено яхтата. Знам колко силно могат да полудеят мъжете по такива неща. Нищо не е достатъчно добро за тях, не жалят средства. И е по-добре да имаш яхта, отколкото любовница, защото тя не може да говори и не те води по магазините.

Издърпа потничето до долу, прибра косата си на конска опашка и я завърза с гумена ластичка. Направи пирует пред Мак и посочи с пръст гърдите си.

— Виждаш ли? Облякох се възможно най-непретенциозно. — Падна в скута му и двамата се засмяха. — Наистина ли трябва да отидем? Искам да кажа, не можем ли просто да се измъкнем от това задължение? И да изпратим другите?

— Белинда ще отиде. Трябва да бъде там.

Съни изправи гръб.

— А Лев? Мислех, че това му е работата.

— Обикновено е така, обаче този път дежурен съм аз. На яхта, закотвена навътре от брега, е достатъчно безопасно.

— Освен ако съпругът ѝ не се появи с червения си хеликоптер над главите ни и не ни застреля всичките. О, между другото, нима всички, с които се свързахме по време на тази ваканция, имат собствен самолет?

Мак я целуна.

— Да. Не съм ли ти казвал обаче, че имаш прекалено богато въображение?

— Да, казвал си ми. Това обаче не е плод на въображението ми. — Съни отиде до гардероба и се върна със златния пръстен.

Мак погали с пръст герба.

— Къде го намери?

— Къде другаде? Във „Вилата на Виолет“. — Сложи го на лявото кутре на Мак. Прилегна съвършено. — Пръстенът е мъжки. Обзалагам се, че Виолет го е подарила на младия си любовник от Германия.

— Чакай, чакай. — Мак вдигна и двете си ръце в протест. — Започни от началото.

Съни му разказа за следобедното си приключение във „Вилата на Виолет“.

— Продължавам да вярвам, че е обитавана от дух — завърши и потрепери, като си спомни мириса на виолетки и чувството, че слънчевата светлина натиска клепачите ѝ, за да останат затворени, и най-вече как бързо беше скочила на земята, за да се върне в света на реалността.

Мак знаеше, че не е лесно да уплашиш Съни, обаче тя определено беше обсебена от историята на Виолет, а това не бе добре за нея. Неговата Съни бе смела, капризна и забавна. Беше я виждал истински уплашена само два пъти, и то защото ставаше въпрос за убийства и трупове. Тя не се плашеше лесно. Което бе добре, след като бе с човек, около когото опасността винаги кръжеше.

— Не искам повече да ходиш там сама. Окей?

— Да — каза тя едва чуто.

Той свали пръстена от кутрето си и загледа инициалите.

— Дори не знаем пълното име на Виолет. Изглежда, е била известна само с първото.

— Ще проверя отново в архивите на вестника — каза Съни. — Трябва да има и подробности от личния ѝ живот, да се говори и за истинското ѝ „аз“.

Мак каза:

— Истинското ѝ „аз“ е звездата Виолет. Мисля, че е оставила след себе си детството на сирачето и се е превърнала в жена, обожавана от всички мъже. Виолет вероятно е попивала любовта така, както гъбата — водата.

— Като мен. — Съни се сгуши в скута му и целуна ухото, което бе по-близо до устните ѝ. — Трябва ли да отидем? — прошепна отново. Мак обаче отговори утвърдително. Тя въздъхна и го последва към вратата.

— Между другото — каза той, — проверих кой плаща, за да има вода и електричество във „Вилата на Виолет“.

Съни сви рамене и го погледна с повдигнати вежди.

— Крендлер, разбира се. Точно той, който твърди, че никога не идва във вилата. Нито дори в Южна Франция.

Съни изглеждаше изненадана.

— Мислиш ли, че той е извършил измамата?

— Не това. Но се обзалагам, че ако вече не е замесен, замисля нещо.

ГЛАВА 43

— Не можеш да облечеш това. — Белинда поклати глава.

Сара, която току-що бе дръпнала до горе ципа на роклята „Кавали“ и се канеше да закопчее тънките каишки на високите зелени сандали, вдигна поглед озадачена.

— Но нали ти ми каза, че това е съвършеният тоалет?

— Но не и за по пиетие на борда на яхта. Всеки истински моряк би те убил, ако се качиш на лодката му с такива високи токчета. Освен това партито не е официално. Обуй къси панталони и джапанки, бейби, и си готова.

Сара поклати глава. Тя просто не разбираше. Ето, че Белинда настояваше да се облече така, както се обличаше, преди да се срещнат, макар по-рано да ѝ бе казала, че не трябва. Пък и какво толкова специално имаше на палубата на една яхта? Те вероятно се строяха вече от пластмаса. Но Белинда наистина беше по къси панталони и еспадрили, затова Сара облече отрязани дънки и тениска с ярък надпис на гърдите. Никога нямаше да проумее тези сложни изисквания за облеклото. Вече бе готова и двете слязоха по стълбището към фойето.

— Здравейте! — извика още с пристигането си Били, стиснал за ръката малката Лорийн.

Белинда му се усмихна широко. Не носеше каубойската си шапка. Малката Лорийн бе облечена в неизбежната рокличка от тюл, обаче този път бе обула ботуши. Белинда въздъхна и прошепна на Съни:

— Какво ще правим с това дете?

Съни поклати глава.

— Мисля, че трябва просто да почакаме и да видим какво ще стане.

Мак вече бе оставил двете кучета в колибата — на борда на една яхта животинските нокти бяха забранени, както и високите токчета.

— Сладка моя — Белинда дръпна Лорийн на една страна, — мисля, че каубойските ботуши не са подходящи за случая. Моряците не

обичат груби обувки да надраскват гладките им палуби.

По лицето на Лорийн бе изписан обичайният отчужден израз — като че ли живееше на някаква друга планета.

— Защо?

— Защото оставя следи. — Белинда я побутна с лакът и ѝ намигна. — Мъжки изисквания, нали разбираш?

Лорийн не разбираше, а и не искаше да бъде там. Искаше да е с Бертран. Не бе го виждала цял ден. Почука на вратата му, но той не отговори. Тя стоеше там и се питаше къде ли е отишъл, после му остави бележка, в която го молеше да се срещнат на плажа в десет часа, като внимават новият бодигард да не им попречи отново. Надяваше се този път да успеят.

Събу каубойските ботуши и ги подаде на Белинда, която ги остави на рецепцията при Рене, преди да тръгнат.

Джани Валенти вече беше в лодката. Имаше небрежно-елегантния външен вид, характерен за Южна Франция — скъпи къси панталони и тениска с надпис „рокендрол“, тъмната му коса бе все още мокра от душа, а очите му бяха скрити зад слънчеви очила. Махна им за поздрав и подаде ръка да помогне на жените да се качат. Лодката бе достатъчно голяма, за да седнат всички. Потеглиха бързо към „Синият Пикасо“, а свръхмощните двигатели оставяха след себе си диря от кристална пяна.

— Виждате ли, яхтата ми е синя! — извика Валенти, за да заглуши шума от мотора, когато я приближиха. Гледаше Белинда, която тръскаше глава, а от косата ѝ се разпиляваха водни капки. Тя имаше нещастieto да е най-близо до кърмата и не само косата ѝ бе мокра, но и тениската ѝ, която прилепваше плътно по всяка нейна извивка.

— Питам се дали Валенти не я е настанил там нарочно — прошепна Съни на Мак, докато лодката обикаляше яхтата, за да могат да ѝ се насладят от всеки възможен ъгъл. — И не ти ли казах, че мъжете обичат яхтите си повече от любовниците си?

— Не и този. — Мак я прегърна. Все пак трябваше да признае, че яхтата на Валенти е много красива, тъмносиният ѝ корпус бе хлъзгав като тялото на акула, черните платна бяха прибрани, всяко въже бе грижливо навито, всяка стоманена повърхност блестеше.

Дори Сара разбра какво бе имала предвид Белинда. Би се страхувала да стъпи босонога върху това морско съвършенство.

Валенти скочи първи на борда, после им подаде ръка за помощ, както бе направил и първия път.

— Красавица е! — Мак застана до него до перилата. — Но е толкова голяма, че се питам как успяваш да я управляваш сам.

Валенти сви рамене.

— Предпочитам да бъда сам, обаче при дължина седемдесет фута имам нужда от помощник. Той е тук и тази вечер, за да ми помогне. Ако желаете, можем да се разходим по-късно, преди да се стъмни.

— Прекрасно. — Съни се усмихна лъчезарно. Беше решила, че харесва яхти като тази.

Валенти ги разведе из яхтата, показва им как платната работят електронно, и им обясни, че има мощни мотори в добавка към платната, които, естествено, се използват при липса на вятър.

— Това е част от магията на плаването — каза. — Като с жените е. Когато една те разочарова, трябва да имаш и друга, с която да прекараш хубави мигове.

Мак си помисли, че истинските джентълмени не разсъждават като Валенти, който сега ги въведе в главния салон. Той беше по-малък, отколкото Мак бе очаквал, стените бяха облицовани с ламперия от дърво, беше обзаведен с удобни дивани и столове и бар в единия ъгъл. В него проблясваха кристални чаши, които, като лампите, бяха закрепени така, че да не падат по време на буря.

Обаче не барът привлече погледа на Мак, а голямата картина на Пикасо, която висеше между две кръгли прозорчета! Тя прилягаше така добре, сякаш мястото бе специално оставено за нея.

— Виждам, че се възхищавате на моя Пикасо. — Валенти погали картината с обич. — Не е от синия му период, както виждате, въпреки че яхтата носи името му. Това е портрет на втората му съпруга, Жаклин.

Мак знаеше, че това е едно от най-добрите платна на художника.

— Мога да предположа за каква сума сте го застраховали.

Валенти се засмя.

— Не съм я застраховал. Нека ви разкажа историята на моя красив Пикасо. Преди години често плавах във водите край

Балеарските острови. Слязох на остров Майорка и видях картината да виси в един бар в Палма, където отидох да говоря с човек, който твърдеше, че е художник. По-късно той ме заведе отново на онова място, за да ми покаже картините си. Разбира се, искаше да ми продаде някоя. Естествено, беше пиян. И аз, разбира се, веднага се досетих какво е истинското му занимание. Той беше изкусен фалшификатор — можеше да възпроизведе всичко: всеки художник, всеки период. Беше Рембранд в редиците на фалшификаторите. Казах му, че съм прозрял каква е работата, но няма да издам тайната му, ако ми нарисува едно платно. — Посочи с ръка картината, която сега беше зад гърба му: очертания на женска глава, косата — просто нахвърляни сини кичури, прав нос. — Класически Пикасо. Аз съм му голям почитател. — Сви рамене. — Но в днешни дни е невъзможно да си позволиш Пикасо, ако въобще негова картина се появи на пазара. Случва се наистина рядко.

— Но нима фалшификаторите са толкова добри, че могат да заблудят експертите?

— Да. И повярвайте ми, много хора от света на изкуството са се чувствали като истински глупаци, когато истината излезе наяве. По-късно, разбира се, се е налагало да бъдат обезщетени онези експерти, които са потвърдили автентичността им, както и художествените галерии, които са извършили продажбата. Всъщност днес вероятно има колекционери, които притежават фалшификати, за които вярват, че са истинските творби.

Нейт не бе почитател на Пикасо, но знаеше какви са цените на пазара на изкуството.

— Какво се случи с онзи фалшификатор?

— Заловиха го и го хвърлиха в затвора, защото е продавал фалшификатите си вместо истинските картини.

Били се вгледа по-внимателно в произведението на изкуството. Той самият предпочиташе уестърн сцени и бронзовите статуи на ездачи в естествен ръст. Пикасо определено не попадеше сред любимите му художници.

— Аз не бих видял разликата между оригинала и фалшификата — каза.

— Само експерт може да я забележи. И то такъв, който е изучавал творбите на Пикасо и ги познава по-добре от собственото си лице.

— Защо тогава има значение? — Лорийн зададе въпроса, който водеше право към истината, както правеше винаги. Като гледаше картината, мислеше, че тя самата би могла да нарисува един Пикасо с новите си моливи и пастели.

Седна на дивана до Сара, изпъна напред крака и замърда пръсти. Днес рокличката ѝ от тюл беше малиновочервена. Яхтата ѝ харесваше, но ѝ се искаше Бертран да беше тук.

— Предполагам, че си права и всъщност няма голямо значение дали картината е автентична или не — каза Мак на Лорийн. — Едно е сигурно, по този начин мистър Валенти е спестил много пари.

— Моля ви, наричайте ме Джани. — Валенти поправи Мак с усмивка.

Лорийн го изгледа подозрително. Струваше ѝ се, че се усмихва прекалено често.

— Елате да видите каютите. — Валенти се гордееше с яхтата си така, както и с фалшивия си Пикасо. Имаше три каюти — компактни, добре обзаведени и, също като салона, облицовани с дървена ламперия. Съни си помисли, че те са дори по-красиви от картината му.

Като се върнаха на палубата, помощникът на Валенти, мургав млад неаполитанец, вече бе приготвил ордьоврите и бе подредил чашите за мартини. Валенти обаче приготви коктейлите сам.

— Разбъркваш ги като истински професионалист — отбеляза Белинда, докато го гледаше как налива питиетата — джин, смесен със сух вермут в стила на Джеймс Бонд — в изстудените чаши. Той добави по две маслини във всяка и ѝ подаде едната.

Тъмните очи на Валенти срещнаха нейните над ръба на чашата.

— Това е само едно от многобройните ми качества. — Произнесе думите като обещание, с което накара Белинда да вдигне вежди.

Сара седеше сама на пейката, покрита със син плат, до перилата. Радваше се, че е обула джапанки, защото нямаше дори драскотина по изключително добре лъснатите дъски от тиково дърво. Поне предполагаше, че са от тиково дърво. Нима на яхтите не се използват обикновено такива? Спомни си с болка провалената ваканция на борда на кораб и бившето си гадже, но после се отърси от нежеланите спомени и чувства. Все пак, вижте я къде е сега — седи на яхта, струваща милион долара, и пие мартини с елегантни и бляскави хора, каквито никога не би могла да срещне в малкия градец Канзас.

Погледът ѝ се спря с копнеж на брега, където проблясваха светлините на хотела подобно на звезди в синьото небе. Запита се къде ли е Лев.

— Мак? — каза Съни. Чашата с мартини буквално караше ръката ѝ да замръзва, затова побърза да отпие.

— Да? — Мак не пиеше, но прие да хапне от омарите, които бяха превъзходни.

— Кажи ми как може Валенти да си позволи това?

Мак ѝ хвърли скептичен поглед.

— Създаваш друга загадка, която трябва да разреша?

Тя покри устата си с длан — престорен жест на изпаднал в шок човек.

— Забрави, че въобще споменах. Погледни, моля те, Били Башфорд, който е седнал до Белинда. Нямах ли чувството, че не иска мистър Вижте-колко-съм-богат да се приближи до нея?

Били се бе облегал на перилата с твърдото намерение да остане на мястото си, докато Валенти монополизираше вниманието на Белинда. Мак се запита дали Съни не е права и Били не започва да харесва Белинда вече не по толкова невинен начин.

Междувременно Нейт, който винаги предпочиташе да е сам, беше отишъл до кърмата и стоеше, втренчил поглед в морето. Изражението на лицето му бе неразгадаемо. Дали той също не се интересуваше от красивата и секси Белинда?

— Тази жена е катализатор — прошепна Съни. — Наблюдавай я, тя променя всеки мъж, когото срещне. Ще видиш, скоро Джани Валенти ще се откаже от скъпите яхти.

— И ще си вземе скъпа любовница — каза Мак, с което я накара да се засмее.

Малката Лорийн бе намерила бинокъл и наблюдаваше брега със стиснати устни и смръщени вежди. Докато гледаше големите вили, пред всяка от които бе закотвена лодка, ѝ хрумна нещо.

— Тесоро ли търсиш? — извика Съни.

Лорийн свали бинокъла.

— Надявах се да видя Бертран — отговори искрено.

— Той вероятно се преоблича за вечеря. — Прекалено късно Съни осъзна колко смешно е това твърдение. — Ела, седни тук. — Потупа мястото до себе си на пейката. — Радвам се, че двамата с Бертран се сприятелихте.

Лорийн кимна. После, с което изненада и самата себе си, изтърси:

— Майка му се е омъжила.

Съни веднага разбра, че ѝ е оказано голямо доверие. Успя да скрие учудването си, защото, доколкото тя знаеше, Бертран не бе напускал хотела и всички очакваха майка му да се появи.

— Така ли? — отговори тихо.

— И вече не иска Бертран — каза Лорийн.

Сърцето на Съни се сви. „О, мили боже!, помисли си. О, мили боже! Бедното дете“. Но на Лорийн каза само:

— Сигурна съм, че това е временно. Нали разбираш, само за този момент, докато потръгне новото ѝ семейство, докато свикне с новия си дом и...

— Не. — Лорийн бе категорична. — Завинаги е. Сега тя има други деца. И не иска Бертран. Ще го изпратят в училище с пансион, докато навърши осемнайсет, а после тя ще реши какво да прави с него. — Погледна Съни с тревога. — Бертран не е казал на никого друго, само на мен. Не знам защо ти го казвам, просто ми се изплъзна от устата и това е.

— Защото се тревожиш за приятеля си — увери я Съни. — Обещавам, че няма да кажа на никого.

— Ще кажеш на Мак. — Лорийн вече добре познаваше жените.

Съни прехапа устни.

— Добре, но само на Мак.

— Обещах да помогна на Бертран — каза Лорийн. — Имам план.

Съни зачака да го сподели с нея, но този път Лорийн мълчеше. После каза:

— Всичко ще бъде за добро. — Думите ѝ звучаха прекалено мъдро за осемгодишно дете. Добави: — Мама винаги казваше така, когато се тревожех за нещо.

— Знаеш ли какво, малка Лорийн — каза Съни. — Вярвам, че майка ти е била права. — В сърцето си обаче не беше толкова сигурна, ако се съдеше по мрачното ѝ изражение. Лорийн също не бе така уверена, както ѝ се искаше да бъде.

Мак се приближи до Валенти, който продължаваше да бърби с Белинда до перилата. Огледа го по-отблизо и по-внимателно. Беше по-възрастен, отколкото му се бе сторило при първата им среща заради по

младежки пригладената назад черна коса, която се къдреше леко на тила. Сега Мак видя дълбоките бръчки около тъмните му очи на моряк, притежаващи онзи пронизващ поглед, който се дължеше на продължителното виране в хоризонта. Същите дълбоки бръчки се спускаха от носа до устата, макар и не така биещи на очи заради силния загар, за който Мак бе сигурен, че бе придобит по-скоро от вятъра в открито море, отколкото по плажовете на Ривиерата. Валенти беше висок и със сигурност бе в добра форма. По тялото му нямаше нито грам излишна мазнина, макар Мак да смяташе, че приближава петдесетте. Всъщност Валенти изглеждаше като типичния ерген, подвизаваш се по Ривиерата. Кое то веднага накара мислите на Мак да се насочат към Каролин.

Отиде и застана на перилата до Валенти — някак си не можеше да приеме да се обръща към него с Джани — и също втренчи поглед в брега.

— „Хотелът на мечтите“ е доста добра находка — каза уж между другото.

Валенти се съгласи.

— Отдавна го използвам като „пристанище в бурите“. Удобен е.

Мак каза:

— За нас със сигурност беше удобен, когато открихме, че всички сме наели „Вилата на Виолет“ за един и същи период от време. Измамата бе доста успешна.

Острият поглед на Валенти се спря върху лицето на Мак.

— Вероятно вече сте открили кой е измамникът?

— Всъщност, не. Още не, макар че имам хрумвания.

Валенти смръщи вежди. Изненадан, Мак си помисли, че изглежда прекалено загрижен, задето са били измамани хора, макар и непознати за него. Каза:

— Каролин Кавалиер, която работи на рецепцията, ни спаси от участта да спим на плажа. Намери ни стаи като по някакво чудо.

Валенти продължаваше да гледа блещукащите светлини на хотела, а здрачът се спускаше.

— Познаваш ли Каролин? — запита Мак.

— Виждал съм я в хотела. Не я познавам добре, но изглежда приятна млада жена.

— Да — отговори замислено Мак, а Валенти се извърна. — Каролин със сигурност е такава.

Настъпи неочаквано раздвижване. Валенти хвана руля, а неаполитанецът се зае с платната, които се опънаха едно след друго, огромни правоъгълници от черно платно.

— Като на пиратски кораб — ахна Лорийн, удивена от вида на черните платна, открояващи се на синьото небе.

Като гледаше Валенти в действие, господар на яхтата си и собственик на картината на Пикасо, Мак разбра, че този човек е лъжец. И се запита какво ли крие.

ГЛАВА 44

Валенти ги поведе към предната част на яхтата, която пореше водата успоредно на брега, набрала скорост като стрела. Черните платна се развяваха бурно. Подложила лице на вятъра, Съни стискаше ръката на Мак. Дъхът ѝ спираше от вълнение, тя се смееше въодушевено.

Нейт стоеше сам с широко разкрасени крака, за да пази равновесие, кръстосал ръце на гърди, и гледаше към хоризонта, който ту придобиваше ясни очертания, ту се размиваше. Белинда, с отметната назад глава, се смееше весело и дори Сара се присъедини към всеобщото веселие. Били държеше малката Лорийн пред себе си, разперил широко ръцете ѝ като в сцена на „Титаник“.

Лорийн затвори очи и вдигна лице към небето. Рокличката ѝ от тюл трептеше на вятъра, а въздухът като че ли бе заседнал в дробовете ѝ.

— На мама щеше да ѝ хареса да плава с тази яхта — каза тя на Били, обаче гласът ѝ бе подет от вятъра и издигнат към празното небе.

Мак наблюдаваше Валенти на руля. Чертите на лицето му бяха изопнати, очите му, винаги нащрек, бяха втренчени във водата отпред. Той владееше напълно яхтата си — мъж, който обича повече плаването, отколкото жените.

Не се чу ревът на двигателя, който да разруши момента, когато яхтата намали скорост. Нищо, освен звуците на вятъра и водата и пляска на платната. Неаполитанецът нямаше нужда от инструкции. Бе готов, когато Валенти натисна бутоните за автоматичното командване на платната и те започнаха да се прибират, а яхтата — да се приближава отново към брега.

Белинда се обърна. Очите ѝ блестяха.

— Беше прекрасно. Благодаря ти — каза тя.

Другите също изказаха благодарностите си в хор, прокарваха длани през разрошените си от вятъра коси и се смееха развеселени. Съни погледна Валенти, който продължаваше да контролира

ситуацията. Напрегнатото му лице се бе отпуснало, макар че не се усмихваше. Странно, Съни си помисли, че изглежда като мъж, току-що правил любов. Хвърли поглед на Мак, за да види дали и той бе забелязал.

— Какво ти казах по въпроса за яхтите и любовниците? — каза тихо, за да не чуе и някой друг.

Обаче Мак гледаше блещукащите светлини на брега. Навлизаха в пристанището на Сен Тропе. Щяха да се приближават толкова, колкото бе възможно, без яхтата да бъде завързана за брега.

— Накъде сме тръгнали? — извика.

— Мислех да вечеряме в града. — Валенти го дари с тънката си усмивка. — За моя сметка, разбира се. Всички вие сте мои гости.

Белинда нададе радостен възглас и заподскача като дете.

— О, благодаря! — извика. — Защото щях да полудея. Мислех, че никога повече няма да ми позволят да изляза.

— Ти няма да напускаш хотела! — каза строго Мак, обаче Белинда го погледна умолително с огромните си сини очи.

И твърдоглаво каза:

— И аз ще дойда. — Това бе нейното решение и Мак знаеше, че няма избор.

Платната бяха вече прибрани и моторът тихо ревеше, когато се плъзнаха покрай брега. Мак се обади на Лев. Не му отговори и остави съобщение, че „Синият Пикасо“ навлиза в пристанището на Сен Тропе и че Белинда е твърдо решена да се позабавлява тази нощ. Добави, че все още не знае къде отиват, но иска Лев да е готов за действие. Само това можеше да направи. И още да се залепи неотлъчно за Белинда.

Кое то не бе толкова лесно. След като Валенти спусна котвата, всички се качиха в лодката и само след минути бяха на брега на старото пристанище.

Валенти хвана Белинда за ръката и я поведе по оживените улици.

— Къде отиваме? — Белинда обърна към него лъчезарно усмихнатото си лице.

— Реших, че можем да започнем от „Библос“, да вечеряме там, а после да отидем в „Пещерата на Рой“ и да потанцуваме.

— Върху масите! — възкликна тя със смях.

Двамата вървяха през тълпата, която, както забеляза Съни развеселена, се разделяше пред тях като Червено море за Мойсей.

Нищо чудно, тъй като Белинда приличаше на знаменитост (великолепна и сексапилна дори в тениската) с дългите си крака, обути в еспадрили с висока подметка, и с дяволитата усмивка на лицето.

— Трябва да признаеш, че са великолепна двойка — каза Съни на Били, който вървеше до нея, хванал дъщеря си за ръка. — Обаче само Господ знае как ще ни пуснат в нощен клуб в това облекло.

— Тя изглежда страхотно — каза Били.

Тонът му беше мрачен. Той като че ли нямаше настроение. Съни го погледна с тревога. Дали наистина бе увлечен по Белинда, която флиртуваше с всеки попаднал в обкръжението ѝ мъж? Ноцта не се очертаваше добра за Били.

Нито за Сара, която се притесняваше, че трябва да вечеря в някое изискано заведение, а после и да танцува в нощен клуб в отрязаните си дънки и тениската с надпис „секси маце“, оформен с украсени розови букви. В мига, в който я купи, разбра, че е направила грешка, но тогава бе решила, че гаджето ѝ може би ще я сметне за секси. Тази вечер я беше облякла с надеждата някой наистина да я погледне по този начин. Но сега знаеше, че отново е направила грешка.

Нейт говореше на Мак:

— А охраната? — запита тихо, за да не чуе Валенти. — Мислех, че на Белинда не се разрешава да излиза навън.

— Така е. Но нямах избор.

Нейт сви рамене.

— Е, предполагам, че вече е достатъчно голяма.

— Не, не е достатъчно пораснала, че да се изправи срещу двама главорези и съпруг милионер, поел по бойната пътека — каза Мак. Трябваше да се чуе с Лев, затова отново опита да се свърже с него. Този път Лев отговори.

— По-рано не те чувах ясно, а и не успях да се свържа с теб — обясни му.

Мак отговори, че са били в морето. Разказа на Лев какво се бе случило, с кого са в момента и къде отиват.

— Не е възможно да спреш Белинда. Твърдо решена е да се повесели в града.

— Ще бъда плътно зад нея — обеща Лев.

ГЛАВА 45

Разрошени от вятъра, но с доволни лица, те бяха посрещнати с „добре дошли“ в „Библос“, като че ли бяха извънземни и техни гости за нощта. Бяха свидетели на такова отношение и преди — то бе свойствено за заведението. Красивите и ексцентрични хора бяха винаги посрещани добре. Те придаваха класа и привличаха клиенти. Не че имаха нужда от такива тази нощ. Заведението бе пълно. Все пак, приготвиха маса и за тях — застлаха я с покривка, подредиха столове около нея, в средата сложиха ваза с цветя и свещи, донесоха чаши, менюта и минерална вода. Питиетата бяха поръчани веднага.

След десет минути вече си почиваха до синия басейн, бризът пееше в листата на палмовите дървета, а те отпиваха от виното си и се заглеждаха в знаменитостите или, както ги наричаха в Сен Тропе, на холивудските жители.

Погледът на Мак обаче търсеше нещо друго. Видя Лев, застанал при бара. Това го накара да се почувства малко по-добре. Въпреки това бе нервен и му се искаше да не се бе захващал с тази работа. Обаче Белинда беше весела и забавна, караше ги да се смеят, потупа Валенти по коляното, а после — и Били, флиртуваше през масата с Нейт и хвърляше заговорнически погледи на Съни и Сара, готова да ги включи в малката си игра. Защото Мак вярваше, че става въпрос точно за игра. Не смяташе, че Белинда е сериозно привлечена от Валенти. Мислеше, че у нея има много повече, отколкото им позволява да видят. Вярваше, че и Били бе видял тази нейна друга страна или пък я бе усетил и затова не харесва Валенти. Не мислеше, че този човек я заслужава.

Мак също не харесваше Валенти. Той го правеше неспокоен. Знаеше, че е излъгал за Каролин, и се питаше дали не е излъгал и за картината на Пикасо. Историята за онзи Рембранд във фалшификациите звучеше достатъчно правдоподобно, обаче Мак я бе чувал някъде другаде и преди. Преди години всъщност. Отпиваше от бялото вино „Монтраше“ и не откъсваше поглед от Белинда.

Съни забеляза, че Мак е неспокоен. Искаше ѝ се нещата да не се бяха развили така. Беше ѝ трудно да повярва, че Белинда се намира в истинска опасност тук, сред това веселие и изискана атмосфера, където тя самата се забавляваше страхотно. „Библос“ омагьосваше. Беше като сцена от холивудски филм, издържана в пастелни цветове: палми, тюркоазен басейн, знаменитости и екзотично облечени жени. Странно, но тя не се чувстваше не на място в късите си панталони и тениска на райета — все пак, това тук бе Южна Франция и тя току-що бе слязла от борда на яхта. Вятърът бе разрошил косата ѝ, и кожата на носа ѝ бе зачервена, но тя не даваше и пет пари.

Стисна Мак за коляното под прикритието на покривката и прошепна:

— Всичко е наред, бейб, Лев е тук.

Той кимна.

— Съжалявам, не исках да те лишавам от вниманието си. — Обърна се към нея, неговата любима от латиноамерикански произход със златиста кожа, любовта на живота му. От все сърце искаше да са сами, както бяха планирали. — Как, по дяволите, се забъркахме във всичко това? — запита.

Съни поклати глава.

— Можем само да се наслаждаваме на мига. — Разгледа менюто. — Ще взема gigotin de lotte cloute aux anchois.

Мак я гледаше втренчено, изненадан.

— Какво е това?

— Нямам представа, но звучи фантастично.

Съни запита какво си е избрала малката Лорийн, която седеше срещу нея.

— Спагети със сос „Болонез“ — отговори срамежливо момичето.

— Любимото ти ястие. — Белинда си спомни, че бе избрала същото и в хотела.

— Майка ѝ непрекъснато ѝ го приготвяше — каза Били. — Да, спагети със сос „Болонез“.

Усмихна се и се опита да приглади разрошената от вятъра коса на малката Лорийн, но тя се отдръпна.

Белинда скочи бързо на крака.

— Хайде, момичета — каза и затанцува около масата. — Да вземем малката Лорийн и да приведем в ред външния си вид.

Хвана момиченцето за ръка и започна да се провира между масите, следвана от любопитните погледи на другите клиенти, озадачени от рокличката от тюл и босите нозе на малката Лорийн и възхитени от пищните форми и дългите крака на Белинда и Съни, зад които вървеше поруменялата от смущение Сара.

Минаха край бара и Сара видя Лев.

— О! — възкликна и се изчерви още повече. Лев бе неустойимо привлекателен в тъмносинята си риза и дънките, загорял и строен. Мъжете, които срещаше в Канзас, не изглеждаха така. Лев бе най-привлекателният мъж, когото бе виждала, а това включваше и Мак, и Джани Валенти, който бе типичното „европейско блюдо“, ако човек харесва такива неща, а на Белинда очевидно ѝ допаднаше.

Вдигна ръка за поздрав, но, за нейна изненада, Лев ѝ обърна гръб. Игнорира я напълно. Бузите на Сара отново пламнаха.

Влязоха в тоалетните и Белинда каза:

— Видяхте ли Лев Оренщайн да седи там с вид на Буда с плешивата си глава и тъмните си очила?

— Аз мисля, че изглежда страхотно — изгърси Сара, преди да е успяла да се сдържи.

Съни и Белинда я изгледаха втренчено и тя отново се изчерви.

— Но той не ми обърна никакво внимание.

— Разбира се, че ще постъпи така — отвърна Съни мило, като видя, че Сара се е почувствала пренебрегната. — Лев е на работа. Не иска да привлича вниманието върху себе си. Също така, не бива да го виждат да говори с нас. Лев е бодигардът на Белинда.

Белинда бе извадила гребен от малката чанта от змийска кожа на „Диор“, праметната през рамото ѝ, и нежно вчесваше оплетената коса на малката Лорийн. Детето затвори очи и наклони глава назад, блажено отпуснато поне за миг.

— Знаеш ли, Лорийн, имаш хубава коса — отбеляза Белинда. — Някога бях фризьорка, така че знам доста за тези неща. Трябва само да я подстрижеш добре. Да се подреже по краищата, за да придобие обем и да пада красиво като тази на Сара.

Лорийн отвори очи и огледа внимателно косата на Сара.

— Моята никога няма да е толкова хубава.

— Можеш да се обзаложиш, че ще бъде, когато приключи с нея. — Белинда погледна Съни. — Имаш ли и друга гумена ластичка?

— Разбира се. — Съни затършува из чантата си и подаде ластичката на Белинда, която приглади косата на Лорийн назад и я завърза на конска опашка.

— Ето, виж колко си красива. — Обърна Лорийн към огледалото.

Момичето погледна образа си и на лицето му се изписа изненада. Обикновено косата ѝ висеше, разбъркана, около лицето ѝ. Никой никога не ѝ правеше забележка за това и тя не виждаше причина да направи нещо с нея. Обаче сега лицето ѝ наистина изглеждаше различно.

— Сега вече наистина приличаш на балерина — каза Съни и Лорийн ѝ хвърли поглед, изпълнен с благодарност.

След това те всички измиха ръцете си и подредиха косите си и се върнаха на масата.

Този път Сара дори не погледна към Лев, макар че всеки неин косъм настръхна, като мина бързо покрай него. След това обаче му хвърли поглед крадешком. Той стоеше с гръб към бара, подпрян на лакът, наполовина скрит в сянката. Съмняваше се, че въобще я е забелязал.

Заеха отново местата си около масата. Оказа се, че поръчаното от Съни блюдо е риба морски дявол, в която са забодени аншоа, които вече се бяха наполовина разтопили. Това бе най-вкусното, което някога бе опитвала. Е, поне откакто се бе нахранила предната вечер. От друга страна, винаги съществуваше и утрешният ден. Искаше ѝ се да не бе такава голяма почитателка на вкусната храна. Излишните килограми винаги я бяха притеснявали... О, можеха да вървят по дяволите сега, когато бе във ваканция с Мак. А дали бе така? Мак не бе ли зает повече с Белинда, отколкото с нея? Всички прекарваха добре, включително Валенти, който не отделяше нито за миг очи от Белинда, което означаваше, че не хапва почти нищо, докато Белинда унищожаваше не само собствената си порция, но и неговата, както и тази на Били. Всъщност Били бе единственият, който не се забавляваше. За първи път не се усмихваше.

А Сара грешеше. Лев забелязваше всичко и всички. Стрелките на часовника му се приближиха към 23:30, а после и към полунощ. Дойдоха още хора... Сен Тропе бе град на нощния живот...

Петнайсет минути след полунощ те пресякоха улицата и влязоха в „Пещерата на Рой“. Всички, с изключение на Били и Лорийн, която и

без друго бе прекалено малка, за да я допуснат. Тя имаше много доволен вид, когато Били ѝ каза, че ще вземат такси и ще се приберат в хотела. Беше късно, но тя се надяваше Бертран да я чака. И тъй като Лев бе тук, нямаше как да ги залови. Тази нощ двамата с Бертран щяха да приведат плана си в действие. Били им махна за довиждане и двамата тръгнаха.

ГЛАВА 46

Нощният клуб бе слабо осветен. Техномузиката се отразяваше от стените и тавана. Звукът ги обгърна, ритъмът зазвуча в ушите им и веднага отведе Белинда на претъпкания дансинг. Валенти бе плътно до нея. Съни, която също не успя да устои на ритъма, се присъедини към тях, след това Нейт задърпа натам и Сара, която през цялото време се съпротивляваше. Мак ги гледа около минута. Усещаше ясно присъствието на Лев зад себе си, а погледът му обхождаше лицата, по които блестяха капчици пот, и телата, по които проблясваха истински бижута.

И видя познато лице. Каролин седеше сама до малка маса в дъното. Това не бе Каролин, която работеше на рецепцията, а онази от казиното, облечена в рокля от шифон, с диамантени обеци и бретон, паднал ниско над очите. Макар че лицето ѝ бе полускрито, Мак я позна. Имаше нещо в това ново „аз“ на Каролин — в арогантно отменатата ѝ назад глава, в праметнатата през облегалката на съседния стол ръка и нервно потропващия крак — което не можеше да се сбърка с нищо друго.

На масата пред нея имаше две чаши за мартини. И двете празни. Мак погледна Валенти, но неговото внимание продължаваше да е изцяло посветено на Белинда. Мак се съмняваше, че въобще е забелязал Каролин.

Отиде при нея. Приблужи се зад гърба ѝ и каза:

— Каролин?

Тя подскочи, после се обърна рязко и го погледна. Като гледаше многобройните изражения, които преминаха през лицето ѝ, за миг Мак си помисли, че тя отрече да е онази Каролин, която той познаваше.

После възкликна:

— О, мосю Райли! — и извърна поглед смутена. — Не очаквах да ви видя тук.

— Аз също. — Мак посочи свободния стол. — Може ли?

— Но, разбира се. — Каролин прокара разсеяно длани през косата си.

— Изглеждате прекрасно тази вечер — каза Мак и изгледа диамантените обеци. Струваше му се, че камъните са истински, но само Съни можеше да му каже със сигурност.

— Благодаря, мосю Райли.

— Моля, наричайте ме Мак. Предлагам да се обръщаме един към друг на „ти“. Чувствам се така, сякаш те познавам. — Това не бе вярно, но поне полагаше началото на разговор. — Е, познавам те поне от хотела. Трябва да призная, че тази Каролин е изненада.

Този път Каролин се усмихна.

— Мисля, че си мил човек, Мак.

— А аз мисля, че ти си много хубава жена. Или може би са две различни жени. — Водеше разговора натам, накъдето искаше. — Чакаш ли някого? — Посочи чашите.

Тя сви леко рамене в онзи красноречив жест, който францужойките владеят така добре.

— Приятелката ми току-що си тръгна. Ще почакам да видя дали ще дойде гаджето ми.

Мак повдигна вежда.

— И защо се съмняваш в това?

Каролин се засмя.

— Защото, Мак Райли, снощи се скарахме. И сега не знам какви са отношенията ми с него.

Мак можеше да ѝ каже, макар че бе по-добре да не го прави. Предложи ѝ да я почерпи с питие. Погледна Лев, който продължаваше да стои в сянката. Всичко беше наред.

Каролин отпиваше от мартинито и го гледаше над ръба на чашата.

— А ти, Мак? Забавляваш ли се?

— Е, сега, да видим... — Мак изви очи към тавана и се престори, че мисли, с което я разсмя. — Да, разбира се. Снощи двамата със Съни бяхме в казиното в Монте Карло и Съни изгуби много пари на рулетка.

Зачака Каролин да каже, че също е била в казиното, обаче тя не го направи. Той каза:

— А тази вечер плавахме с яхта на име „Синият Пикасо“.

Този път предизвика реакцията, която очакваше. Каролин остави рязко чашата си върху масата и разля част от пиетието. Мак взе салфетката и попи течността.

— Да, прекрасна яхта. — Продължи да говори, без да откъсва поглед от лицето на Каролин. Очакваше тя да каже, че познава Валенти, и дори да сподели с него, че той е гаджето ѝ. Знаеше, че между тях има нещо доста по-сериозно от бегло познанство.

Каролин мълчеше. След това го гледа дълго и втренчено. Погледът ѝ караше Мак да се чувства неудобно. Какво се четеше в очите ѝ? Гняв? Омраза? Страх?

Тя се наведе към него.

— Знам за телевизионното ти шоу, Мак. Знам, че си детектив с добра репутация, че си умен... Трябва да говоря с теб.

— По всяко време. Сега?

Тя хвърли поглед на Валенти.

— Не. Сега трябва да тръгвам. Моля те, дай ми телефонния си номер. Ще ти се обадя утре. И ще ти кажа по кое време ще бъда свободна. — Поколеба се, после извади визитна картичка от малката черна чанта, на която Марк забеляза скъпата марка „Прада“. Подаде му я. — Това е адресът ми. Можем да се срещнем и у дома по-късно през деня.

— Само ми кажи кога. — Улови погледа, който хвърли на Валенти, преди да се изправи. — И, Каролин?

— Да? — Тя се спря, но тялото ѝ бе напрегнато като на човек, готов всеки миг да побегне.

— Всичко ще бъде наред, обещавам.

Каролин го гледа дълго и втренчено.

— Не съм сигурна. Не и след като чуеш онова, което имам да ти кажа.

После, с прошумоляване на късите си поли от шифон, тя бързо се смеси с тълпата.

Мак се върна при тяхната маса и видя, че Съни и Сара са се отпуснали изтощени на столовете.

— Това тук е най-дивата тълпа на света! — възкликна Съни, докато гледеше две доста пийнали млади жени в къси рокли на „Версаче“ и сандали с дванайсетсантиметрови токчета да танцуват върху една от масите и да развяват напред и назад дългите си коси.

Между гърдите им се стичаха ручейчета пот, възбудата нарастваше. На земята нямаше и сантиметър свободно местенце и Мак се радваше, че не му се налага да вземе участие във всеобщото безумие. Танците не бяха негова сила. Той бе от старомодните мъже, които обичат да държат жените в прегръдките си, докато танцуват. Така направи и сега. Взе в обятията си протестиращата Съни и затанцува бавно, допрял буза до нейната.

— Като Фред и Джинджър — прошепна тя в ухото му.

— Само че по-добре — съгласи се той.

В този момент, с крайчеца на окото си, долови Лев да се движи. Погледът на Мак също бе прикован във вратата. А там стояха двама мъже в бели сака и черни ризи. Огромни, мускулести, скъпи и модерни. Изглеждаха точно такива, каквито бяха.

Мак видя Лев да прави знак на двама от хората си, които заобиколиха дансинга и се приближиха до тях. Само Мак и такива като него можеха да забележат, че всички те са въоръжени. Потърси с поглед Белинда с надеждата, че главорезите може би все още не са успели да я видят. Обаче тази нощ Белинда бе звездата на шоуто — танцуваше, смееше се и се забавляваше в пълно неведение за опасността.

— Съни — каза Мак, — заведи бързо Белинда в тоалетните. И прекоси дансинга, не го заобикалай. Останете там, докато Лев не дойде да ви вземе.

Съни не го помоли за обяснение. Познаваше този негов тон, който предвещава беди. Мак я прикри с тялото си, а тя потупа Белинда по рамото, после я хвана за ръката и я поведе през тълпата. Той отново задиша спокойно. Тълпите бяха нещо добро, все пак. Дори тези двамата главорези щяха да помислят, преди да предприемат отвличане или да стрелят в претъпкан нощен клуб в Южна Франция.

Обърна се и отиде при двамата от хората на Лев, които стояха зад гърбовете на руснаците. Той обаче застана пред тях. Те откъснаха погледи от дансинга, вдигнаха квадратните си брадички и го загледаха гневно, а ръцете им автоматично се скриха под саката.

— Господа — усмихна им се Мак. — Не мисля, че управителят ще одобри каквото и да било насилствено поведение. Всъщност готов съм да се обзаложа, че много скоро ще бъдете помолени да си вървите.

Мак хвърли поглед вдясно. Техните погледи го последваха. Двама едри мъжаги от охраната на заведението заеха места от двете страни на вратата и ги загледаха. Руснаците се обърнаха, но само за да застанат лице в лице с хората на Лев.

Свиха безгрижно рамене — като че ли да кажат: „Какво пък, по дяволите?“ И излязоха бързо през вратата, през която току-що бяха влезли.

Мак ги последва.

— Господа? — извика след тях. Те не се обърнаха. — По-добре кажете на шефа си, че въоръжените хулигани не се разбират добре с ченгетата в Сен Тропе. Нито пък където и да е другаде по Ривиерата.

Обърна се към Лев, който нарочно се бе отдръпнал. Не искаше да бъде разпознат.

— Белинда е в тоалетните със Съни. Изведи я от тук възможно най-бързо и без да бъдете забелязани.

— Видяха я и ти го знаеш — отговори Лев.

Мак въздъхна тежко.

— По дяволите. Знам. И сега — какво?

— Единственото, за което се сещам, е да я заведеш у дома си в Малибу.

Мак го изгледа.

— И какво ще каже Съни?

— Това е твой проблем — отговори Лев, вече на път да спаси Белинда.

Мак се погрижи за Валенти. Каза му, че Белинда не се чувства добре и се е прибрала в хотела. Благодарил му за вечерта и му пожела лека нощ. Знаеше, че Лев вече е вдигнал на крак местната полиция. Главорезите нямаше да се върнат, но мястото им със сигурност щеше да бъде заето от други. Проблемите предстояха.

ГЛАВА 47

На следващия ден Мак и Съни избягаха от групата и се разходиха сами по тесните улички на Сен Тропе. Спираха пред витрините, отбиха се да хапнат по една от превъзходните tartes tropeziennes или framboise с малини и залети със сметана и яйчен крем, които буквално се топяха в устата, и да изпият по чашка от ненадминатото еспreso на Южна Франция. След това отново се разхождаха и пак седнаха за по чашка ледена напитка, за да могат краката им да отпочинат, а очите им да се порадват на пъстроцветната тълпа. Поне веднъж и те да правеха това, което туристите обикновено правят. С това изключение, че освен за Съни, Мак мислеше за още две жени.

За Белинда, разбира се, която бе обещала да не излиза от хотела и в момента бе на безопасно място под чадъра до басейна в компанията на малката Лорийн, Били и чихуахуата.

Съни каза, че според нея кученцето се привързва все повече и повече към момиченцето и скоро няма да иска да се върне при господарката си.

— Няма такава възможност — отговори Мак с мимолетната мисъл какъв би могъл да бъде животът им без заядливата Тесоро и малките ѝ зъбки. Но увери Съни, че няма за какво да се тревожи и че сърцето на Тесоро ѝ принадлежи, но сега просто иска да полежи на сянка и да помързелува.

Лев го беше информирал, че двамата руснаци са прекратили резервацията си в „Карлтън“ и са се върнали в Сан Ремо. Поне засега вече не бяха част от картината. Обаче Мак бе сигурен, че не е за дълго. Не беше сигурен обаче какво трябва да направи. Ситуацията бе онази стара и добре позната на адвокатите по разводите — полицаите не можеха да арестуват съпруга, защото все още не бе извършил нищо, а ако изчакаха да престъпи законите, вероятно щеше да е прекалено късно за Белинда. Съпругът трябваше да предприеме някакъв ход, преди Мак да е уредил арестуването му, което нямаше да е лесно, тъй

като той притежаваше пари и власт. Все пак, Интерпол следеше продажбите на оръжие и връзките му в този подземен свят, така че може би имаше надежда.

Другата жена, за която мислеше, бе Каролин Кавалиер, която все още не се беше обадила. Вече бе 15:30. А той бе сигурен, че трябваше да се свърже с него до това време на деня.

Съни спря и надникна в малко магазинче на една задна уличка, чиято витрина бе пълна с антики. Все странни неща като напудрени перуки, гребени от черупка на костенурка, бижута от шейсетте и копринени шалчета от началото на деветнайсети век. От двете страни на прозорчето имаше рибарски мрежи с кръгли тежести, виждаха се позлатени масички за кафе до столове със скъсана на места копринена тапицерия. Магазинчето представляваше бъркотия от боклуци, но с „възможности“ и веднага привлече романтичното сърце на Съни.

Тя влезе и започна да тършува из онова, което можеше да се окаже истинско съкровище или напълно непотребни вещи, а Мак извади визитната картичка на Каролин и набра телефонния ѝ номер. Не последва отговор. Погледна адреса. Спря пешеходец, който имаше вид на местен жител, и го запита къде се намира въпросната сграда. Мъжът го увери, че не е далеч, в самия център на Сен Тропе, само на няколко минути пеш.

Мак също влезе в малкото антикварно магазинче, като внимателно избягваше рибарските мрежи, старите кадифени завеси и висящите мъниста. Във въздуха висеше облак прах, който го накара да кихне. Дългият тесен магазин беше слабо осветен, обаче усмивката на Съни можеше да огрее цялата земя.

— Сигурно си прочел мислите ми! — възкликна тя. — Тъкмо се канех да те извикам. Погледни това.

Показа му маслено платно без рамка с размери около седемдесет сантиметра на метър. То изобразяваше типичната средиземноморска сцена — небе и море, кипариси и чадъри на борови дървета, тераса, където дете си играе до басейна, докато майка му се излежава на сянка под маслиново дърво. Зад нея имаше група хора, които отпиваха от питиета във високи чаши.

— Това е тя — каза Съни драматично.

Мак нямаше нужда да пита кого има предвид.

— О, хайде, скъпа — възрази. — Това е само една от онези рисунки, които туристите купуват и окачат в домовете си, за да им напомнят за ваканцията.

— Мак! Не! Това е „Вилата на Виолет“. Нейната тераса. А това тук е самата Виолет. Виж червената коса.

Старото платно бе доста зацапано, но нямаше съмнение, че косата на жената е червена и стига почти до кръста ѝ. Чертите ѝ не се виждаха, обаче терасата наистина приличаше на тази на вилата.

— Може би си права — призна изненадан.

— Игра на случайността — каза Съни развълнувана. — Или ръката на съдбата. Защо, иначе, днес щях да мина по тази улица, да забележа това магазинче и да вляза? Не разбираш ли? Трябвало е да открия картината.

Мак я изгледа с онзи поглед, който сякаш казваше: „О, хайде, Съни, бейби, това вече отива твърде далеч“. А в отговор тя го погледна с очи, пълни с възмущение и гняв.

— Мак Райли, тази картина е била предназначена за мен. Не знам как или защо трябваше да я открия. Може би в нея се крие съобщение. Нещо, което ще разгадае тайната на „Вилата на Виолет“.

— Съни — започна да я убеждава той, — това е само жена, която си почива, докато детето ѝ играе до басейна. Може да бъде всяка вила, всяка тераса.

— Знам, че жената е Виолет — каза Съни твърдоглаво и отиде да намери собственика в неугледния му офис в задната част. Той седеше на един от столовете със скъсана копринена тапицерия, на който имаше червен етикет с цената, зад старото бюро, на което също имаше червен стикер.

— О, това ли — каза и намести очилата на носа си, за да разгледа картината. Прокара ръка през оредяващата си сива коса. — Някаква жена я донесе преди няколко седмици. Дадох ѝ повече, отколкото трябваше. Но реших, че картината е хубава и някой ще я хареса. Този ден дойде по-скоро, отколкото очаквах.

Каза на Съни прекалено висока цена, обаче тя не си направи труда да се пазари. Картината щеше да бъде нейна, независимо колко щеше да ѝ струва. Собственикът уви платното в кафява хартия и пожела на Съни *bonne chance*.

Тя излезе навън при Мак, който отново се опитваше да се свърже с Каролин. Беше вече 17:30.

Той взе рулото кафява хартия от Съни, пъкна го под мишница и каза:

— Хайде, скъпа, трябва да отидем в дома на Каролин Кавалиер.

— Защо? — Съни вървеше с широки крачки до него, благодарна, че е обула еспадрили, защото павираната улица бе като минно поле за жените с високи токчета.

— Защото, любов моя, Каролин имаше да ми каже нещо важно и твърдеше, че няма да съм щастлив да го чуя. И също, защото мисля, че тя има нужда от помощ. Тревожа се, защото обеща да се обади, а не го направи.

Адресът, който Каролин му бе дала, се оказа апартамент над малка сладкарница на едно от най-очарователните площадчета в Сен Тропе, а в съседство имаше скъп бутик и кафе-бар, чиито столове и маси бяха разположени в сянката на дърветата. Мак настани Съни там, поръча й citron presse, обеща, че няма да се бави, и отиде до входната врата на жилищната сграда. Имаше един-единствен звънец и табела, на която пишеше: Кавалиер.

Мак го натисна и зачака. Не последва отговор. Ароматът, който долиташе от сладкарницата, го привличаше неудържимо. Надникна и видя какви ли не сладки изделия, някои от които подправени с екзотични арабски подправки.

Каролин все така не отговаряше на позвъняванията му.

Натисна звънеца отново и опита да й се обади по телефона. Заслушан в сигнала „свободно“, гледаше как Съни отпива от току-що приготвената и добре изстудена лимонада и от време на време хвърля собственически погледи към рулото, завито в кафява хартия, оставено на съседния стол. Поклати глава. Когато се заловеше за нещо, Съни беше като Тесоро — не се отказваше лесно.

Не успя да се свърже с Каролин и реши да се откаже. Отиде да вземе Съни от кафе-бара и й предложи да се разходят по плажа и да гледат залеза.

— Сами? — запита тя, ококорила широко очи от изненада.

— Дяволски си права, бейби — каза той. В момента му бе дошло до гуша от всички жени.

ГЛАВА 48

Вървяха по улицата, когато телефонът на Мак най-после звънна.

— Мак Райли, обажда се Франсоа Рейно.

— Какво мога да направя за вас, сър?

— Една от моите картини на Съора, известна като „Боровете на Антибите“, е видяна в Цюрих. Предложена е на известен колекционер. Тази картина не е била виждана от широката публика през последните четирийсет години, в които бе мое притежание, обаче колекционерите я познават добре. Този, на когото е предложено да я купи, не одобрява рутинната процедура, според която и продавачът, и купувачът остават анонимни. Той е човек на честта. Обадил се е на различни търговци, стигнал е и до мен.

— И този Съора е от вашата колекция?

— Освен ако не е фалшификат. Вярвам, че е моята картина, да.

Мак се замисли за творбата на Пикасо, която бе видял на яхтата на Валенти.

— Кажете ми, сър, ако фалшификатите са достатъчно добри, би ли могъл търговецът да долови разликата?

— Вероятно не, но той трябва да получи потвърждение от експерт, за да търгува с картината.

— А възможно ли е дори експерт да бъде заблуден, ако копието е достатъчно добро.

— Възможно е, но се случва изключително рядко. От друга страна, както знаете, експертите не са непогрешими. Въпрос на познаване работата на даден художник и опитно око. Нито един човек на света не може да бъде винаги точен.

— Знаем ли кой е предложил картината за продажба?

— Жена на име Сузан Ларио.

— Господи! — Мак погледна Съни изумен.

В отговор тя го погледна с повдигнати вежди.

— Какво? — оформи въпроса с уста.

Рейно каза:

— Познавате ли въпросната жена?

— Не точно. Наех вила от нея посредством Интернет, но се оказа, че същото и за същия период са направили и други „невинни жертви“. Вилата се оказа изоставена сграда, а мадам Ларио бе изчезнала. Всъщност взе парите ни и избяга. И ето, че се появява в Швейцария, където се опитва да продаде ваша картина.

Рейно каза:

— Това трябва да е повече от съвпадение.

— Вярвам, че сте се свързали с швейцарската полиция?

— Да. Също така и с местната.

— Разполагаме ли с описание?

— Средна възраст, неугледен външен вид, кафява коса. Била евтино облечена, което веднага предизвикало съмнения у купувача. Както може би знаете, мистър Райли, хората в света на изкуството носят скъпи делови костюми или пък скъсани дънки и тениски, но никога не изглеждат като, както се изрази моят човек, хора, купили дрехите си от най-близкия магазин за конфекция.

— Разбирам. Ще се радвам, ако ме държите в течение, мосю Рейно.

Мак погледна Съни.

— Нашата мадам Ларио се е появила в Цюрих, където се опитала да продаде картина на Съора, открадната от частната колекция на Франсоа Рейно. Тъй като нямала външния вид, обичаен за търговците на творби на изкуството, потенциалният купувач се усъмнил в самоличността ѝ и информирал полицията.

— Нашата мадам Ларио?

— Същата.

Съни взе картината, навита на руло и завита в обикновена хартия, от ръцете на Мак и я притисна до гърдите си, като че ли се страхуваше, че и тя ще изчезне и ще бъде продадена в Цюрих.

— И какво ще правим сега?

Мак се усмихна.

— Бейби, точно в този момент двамата с теб ще открием някое малко бистро, където сервират пица и бира или пък от местното червено вино. Ще гледаме залеза и ще забравим за мадам Ларио поне за няколко часа.

— Но коя е тя?

— Предполагам, че е местна жителка. Полицаяте разполагат с описанието ѝ от Цюрих, но тъй като другите от групата отказват да се обърнат към тях, не мога да направя нищо. Освен ако не ги убедя да променят решението си.

Докато се наслаждаваха на обикновените пица и бира, Съни се надяваше пострадалите да продължават да странят от полицията. Последното, от което имаше нужда, бе местните полицаи да развалят ваканцията ѝ.

ГЛАВА 49

Бертран бе разочарован предната нощ, след като Лорийн не бе отишла на срещата им. Предположи, че е с баща си и „Ездачите в бурята“, както все още наричаше в мислите си групата от „Вилата на Виолет“. След като чака дълго, накрая се отказа и се скри в леговището си — мястото, където бе в безопасност и никой не можеше да го открие. Не че някой щеше да го потърси.

Спа там, легнал по гръб, е лице, обърнато към звездите на нощното небе, което бе така необятно, че обещавахе цял един нов свят. Който, за съжаление, присъстваше само в сънищата му. Гладът най-после го накара да излезе навън на следващата сутрин. Бе рошав и мръсен, а стомахът му къркореше толкова силно, та бе сигурен, че Каролин ще го чуе и ще го извика още докато е на стълбите. Обаче зад рецепцията не стоеше Каролин, а Рене, която бе прекалено заета с новите гости на хотела, че да го забележи.

Намери бележката, която Лорийн бе мушнала под вратата, и с изненада откри, че се усмихва. Тя искаше да се срещнат в единайсет часа тази вечер. Е, това поне бе нещо, което щеше да очаква с нетърпение.

Взе душ и облече старото си, но чисто поло, завърза късите си панталони със старата вратовръзка на татко и затича надолу по стъпалата към трапезарията. За изненада на сервитьора, изяде всичко, което му предложиха. След това се качи обратно в стаята си, за да слуша дискове на „Доорс“ и да запише в дневника си новите си открития по така наречения научен експеримент. Накрая заспа в очакване падането на нощта.

Като Мак и Съни, Лорийн и Били хапнаха пица в малко крайбрежно бистро, на което попаднаха, без да го търсят специално. Били шофираше по шосето, следващо извивката на брега, а после пое по отбивката, която водеше към Теул, както пишеше на табелата. И се озоваха на малък кей, по едната страна на който се редяха стари къщи, а от другата — кафе-барове върху сенчести платформи, които се

вдаваха навътре в спокойните води на залива. На едно от заведенията имаше табела, на която с червени букви пишеше: „Пица“. С мисълта за студена бира „Бъдуаъзър“ и пица „Пипероне“, Били бе паркирал колата и ето ги сега, седнали тук.

Малката Лорийн дъвчеше замислено. Беше поискала само парче пица „Маргарита“, но се хранеше вече доста дълго време. Преглъщаше хапките с помощта на „Оранжина“, газирания френска напиток, която обикваше все повече.

— Добре ли си, малката ми? — запита Били загрижен.

— Да, татко.

Били взе второ, а после и трето парче.

— Щастлива ли си тук?

Лорийн го погледна над парченцето, което държеше до устата си. Опитваше се да хапне само сиренето, защото не обичаше препечения край на пицата.

— Татко?

— Да?

— Мислиш ли, че на мама щеше да ѝ хареса да седи тук с нас и да яде пица?

Били спря да дъвче. Лорийн почти никога не споменаваше майка си.

— Да. Мисля, че да. Знаеш, винаги е обичала морето. Средиземно море. А синият бе любимият ѝ цвят.

— Да, той наистина е специален — съгласи се Били.

Лорийн изяде пицата дотам, докдето имаше сирене, след което внимателно остави остатъците в чинията си. Погледна Били и отпи от „Оранжина“-та си с помощта на жълтата сламка.

— Татко?

— Да, скъпа?

— Мислиш ли, че мама може да ни види в момента как седим тук, хапваме пица и гледаме Средиземно море?

Сърцето на Били се сви. Усещаше болката едва ли не физически. Беше се примирил със смъртта на съпругата си, помнеше я, почиташе я с благотворителност за тексаските ученици, но тя му липсваше винаги и особено в моменти като този, в които малката му дъщеря искаше отговори, а такива просто нямаше.

Неспокойните пръстчета на Лорийн набираха розовия тюл и оставяха мазни петна по него.

— Не знаеш, нали, татко?

Били въздъхна. Протегна ръка през масата и взе нейната, погали пръстчетата ѝ.

— Така е, мила — каза тихо. — Никой не знае. Няма как да разберем. Това е огромна тайна. Можем само да вярваме.

Лорийн стисна ръката му.

— Аз вярвам — каза едва чуто.

— Това е добре. — Били бутна шапката си назад и ѝ се усмихна. — Помни, Лорийн, мама те обичаше.

— Винаги ще го помня — каза Лорийн тържествено. После, напълно променена, погледна часовника си. Беше девет часът. Бяха вечеряли рано според обичаите във Франция. В този час повече французи излизаха за вечеря. Срещата ѝ с Бертран бе в единайсет, а трябваше да изминат целия обратен път до Сен Тропе.

— Ще закъснеем — каза.

Били повдигна вежди.

— За какво?

— О! Искан просто да кажа, че е... късно.

— Нямах търпение да се върнеш в „Хотела на мечтите“, а? И при онова дете. Бертран. Обзалагам се.

Лорийн затрепка с мигли, но не каза нищо. Нямахше да сподели с никого тайната си.

Били плати сметката и потеглиха.

Беше късно, когато се върнаха в хотела. Били заведе Лорийн в стаята ѝ, целуна я за лека нощ и каза, че ще слезе във вътрешния двор да види дали някой от групата не е все още там за вечеря.

Неспокойна, защото отново закъсняваше, Лорийн се застави да изчака пет минути, като непрекъснато гледаше часовника. След това надникна в коридора. Беше безлюден. Каубойските ботуши затропаха силно, когато затича, и съжали, че не е обула нещо друго. Но вече бе прекалено късно, а не можеше просто да спре тук и да ги събуе. Само след секунди бе в коридора на долния етаж. Гостите на хотела все още вечеряха и той също бе безлюден. Дори нощният дежурен не бе зад рецепцията. Барманът също не се виждаше.

Затича бързо на пръсти. Нещо на бара привлече вниманието ѝ и тя спря да погледне — стъклен шейкър за коктейли, пълен с розова течност. Беше чувала възрастните да говорят за „Космополитън“. Този коктейл имаше същия розов цвят.

Стрелна се, грабна шейкъра и осъзна, че няма къде да го скрие, затова го притисна към тялото си и хукна с всички сили към отворената врата. Шейкърът ѝ се изплъзваше, затова го стисна и с двете си ръце. Забърза по пътеката към плажа, а късата ѝ рокличка от тюл се поклащаше при всяка нейна крачка.

Бертран я чу да се приближава и се обърна точно когато тя се плъзгаше надолу по пясъчната дюна.

— Виж какво донесох. — Тя му показва шейкъра за коктейли.

— Какво е това?

— Розово е — каза тя с надежда. — Възрастните го пият.

— Искаш да кажеш, че е алкохол?

Лорийн сви рамене.

— Защо не го опиташ?

Бертран взе шейкъра и махна капачката. Помириса го подозрително.

— Има плодов аромат.

— Това е сок, но смесен с водка и някакъв друг алкохол.

Бертран вдигна шейкъра към устата си и отпи дълга глътка. След това ѝ го подаде и се облегна на скалата, внезапно присвил очи.

Лорийн го загледа внимателно. Търсеше признаци как му се е отразило питието. След това на свой ред отпи дълга глътка. Изплю течността и направи гримаса.

— И за това нещо твърдят, че има добър вкус?

Бертран взе шейкъра от ръцете ѝ и надникна в него, за да види колко е останало.

— Има още малко — каза и отпи. Лорийн направи същото.

— Уф! — възкликна. — Ето, че вече нищо не остана. А какво ще правим с шейкъра? Не мога да го върна на бара, защото някой може да ме види.

— Остави го на бара на плажа — каза Бертран и изненада сам себе си с бързото си мислене.

Лорийн се изправи. Тя също беше изненадана, но от това, че краката ѝ трепереха.

— Уф! — възкликна за втори път и изведнъж отново седна. — Ти добре ли се чувстваш?

Бертран гледаше някак отнесено собствените си стъпала, които изведнъж бяха приели размерите на огромни чинии.

— Аз никога не се чувствам добре.

Плъзна се по скалата и легна по гръб на пясъка. Лорийн се присъедини към него. Двамата разпериха ръце и втренчиха очи в индиговото небе, по което блещукаха поне милиард светлинки. Падаща звезда освети внезапно и ярко всичко наоколо — като че ли специално шоу, предназначено за тях.

След известно време — нямаше представа колко — Лорийн каза:

— Мислиш ли, че сме пияни?

— Да. — Бертран говореше по-бавно от обикновено.

След още време Лорийн запитва:

— Лошо ли ти е?

— Не.

— А на мен ми прилошава — призна тя. — Не знам защо възрастните пият това питие. Трябва да е отрова, щом ме кара да се чувствам по този начин. О! — Задържа дъха си за минутка. — Наистина не се чувствам добре.

— Полага ти се, задето си откраднала — каза Бертран.

— Не съм го откраднала. — Беше изпълнена с възмущение. — Той бе просто оставен там и аз го взех.

— Като сламената шапка.

— О, това ли... — смотолеви тя отбранително.

— Какво щеше да каже майка ти според теб?

Лорийн си пое рязко въздух. Главата ѝ се въртеше, стомахът ѝ се бунтуваше, но казаното от Бертран така я шокира, че забрави за това. Обърна глава встрани, за да го вижда.

— А какво щеше да каже твоята, ако знаеше, че пиеш алкохол?

Бертран грабна шейкър и с мъка се изправи на крака. Хвана я за ръката и ѝ помогна да стане. Хванаха се един за друг, като се олюляваха леко, заклатушкаха се към бара на плажа и оставиха шейкър на един рафт, за да бъде открит на сутринта.

Стояха, хванати за ръце, и гледаха морето, което прииждаше бавно и тихо към тях, а после се отдръпваше в никога нестихващата игра на гонещите се вълни. Лорийн съжаляваше, че бе взела коктейла,

но ако не беше, Бертран нямаше да заговори за майка си. Нито за нейната.

Бертран се обърна и погледна тяхната скала. Съвсем беше забравил за пелерината и бинокъла си. Пусна ръката на Лорийн и се запрепъва нататък, за да ги вземе. Върна се при нея и внимателно я загърна в пелерината.

— Защо? — запита тя и се засмя, защото рокличката ѝ от тюл караше пелерината да стърчи и тя изглеждаше два пъти по-голяма, отколкото беше.

Бертран окачи бинокъла на врата си и отново хвана ръката ѝ.

— Трябва да скрием тази розова рокличка на балерина — каза сериозно. — За да не те види никой.

— Защо? — запита повторно Лорийн. Стомахът ѝ бе престанал да се бунтува и тя осъзнаваше, че на устните ѝ играе глупава усмивка.

— Защото отиваме във „Вилата на Виолет“ — каза Бертран важно. — Новата щаб квартира на научния експеримент, провеждан от международното дуо търсачи на откраднати предмети на изкуството и бъдещи получатели на наградата.

— Какво е „дуо“? — запита Лорийн.

ГЛАВА 50

Разхождаха се по плажа, като продължаваха да се държат за ръце. Лорийн знаеше, че просто трябва да повърне.

— Бертран?

— Oui? — Тази вечер той говореше на френски.

— Сигурен ли си, че не ти е зле?

Бертран не се чувстваше добре, но за нищо на света не би го признал пред момиче. Напротив, вдигна рамене в типичния за французите жест, за да покаже, че всичко е наред. Стомахът му се разбунтува и той се зачуди как да прикрие неразположението си.

— Бертран.

Гласът на Лорийн бе така приглушен, че думите едва се долавяха. Бертран разбра, че ситуацията е неотложна, и бързо я задърпа към едно кошче за отпадъци. След това се обърна дискретно с гръб, докато тя повръщаше алкохола, не можа да сдържи собствените си напъни и успя да стигне до кошчето навреме.

Треперещи, те се спогледаха.

— Никога повече няма да пия — обеща тържествено Лорийн.

— Аз също. — Бертран я погледна. Беше бледа и рошава, все още загърнатата плътно в пелерината. — Хайде — каза и тръгна с широки крачки към морето.

Лорийн го гледа около минута. Питаше се какво е намислил. Видя го как оставя внимателно бинокъла на сухия пясък и влиза във водата.

— Бертран! — извика, изпаднала в паника. Той се обърна и я погледна.

— Хайде! — подкани я в отговор. — Ще се почувстваш по-добре.

Тя захвърли пелерината и затича към него. Вълните вече плискаха в краката ѝ, когато се сети за скъпоценната си рокличка от тюл. Дръпна бързо ципа и я съблече. Погледна я и си помисли, че

прилича на пухкава розова птичка така, както лежи върху пясъка. После, само по бикини и тениска, последва Бертран във водата.

Той лежеше по гръб, разперил ръце, точно както бе лежал на плажа. Лорийн се потопи, усети вкуса на солта и заплува диво към него, като риташе бясно с крака, за да не потъне. Беше се научила да плува още съвсем малка, защото родителите ѝ се страхуваха, че може да падне в басейна и да се удави, обаче така и не стана добра плувкиня. Сега, за първи път, в тихите шепнещи води на Средиземно море, почувства радостта на сливането с първичните стихии. Бяха само тя, морето и звездното небе.

— Виж ме, мамо! — извика и изплю водата, която бе нагълтала. — Само ме погледни!

Обаче само след няколко минути ѝ стана студено и заплуваха мълчаливо към брега. Извървяха последните няколко метра и ето, че отново бяха на твърда земя.

— По-добре съблечи мокрите си дрехи — посъветва я мъдро Бертран. — Облечи роклята и наметни пелерината.

Лорийн бързо се подчини, макар че зъбите ѝ тракаха от студ, а тюлът дращеше неприятно голата ѝ кожа.

— А ти? Ти също си мокър.

Той подръпна мокрите си къси панталони. Бе така мокър и в нощта на бурята.

— Скоро ще изсъхна. — Наметна грижливо пълните ѝ рамене. — По-добре ли се чувстваш сега?

Всъщност Лорийн се чувстваше страхотно.

— Да. Добре съм. Кога ще отидем във „Вилата на Виолет“?

— Сега.

— Бертран?

— Да?

— Видях, че всички големи вили имат собствени докове. Така ще е много лесно да се открадне нещо и да се натовари на лодка.

— Обзалагам се, че си права — каза той, удивен от това, колко е умна.

Половинката луна светеше ниско в небето и им осигуряваше достатъчно светлина да виждат пътеката, която водеше от плажа до алеята. Там бе по-тъмно, защото дърветата растяха нагъсто, а Бертран,

който имаше опит в нощните разходки, настояваше да вървят отстрани на шосето, където никой не можеше да ги види.

— Никой няма да ни види, защото няма никого наоколо — възрази Лорийн. Беше напъхала мокрите си дрехи в ботушите и шляпаше босонога зад Бертран, хванала по един ботуш във всяка ръка, а пелерината се влачеше след нея.

— Човек никога не знае — отговори Бертран, спомнил си фаровете, които проблеснаха зад него в нощта на бурята.

Босите ходила на Лорийн усещаха ясно всяка неравност. Тя се страхуваше, че от храстите може да изскочи змия и да я ухапе, обаче не сподели това с Бертран. Все пак, той я беше включил в нощната част на своя научен експеримент и тя не искаше да я помисли за някое глупаво момиченце.

— Бертран?

— Да?

— Откъде знаеш как да стигнем до вилата?

— Бил съм там много пъти, макар че мястото е обитавано от духове. Познавам „Вилата на Виолет“ и отвън, и отвътре. — Сега вече се хвалеше. Единственият път, когато бе на онова място след падането на мрака, бе нощта, в която там бяха и Ездачите в бурята.

— Духове? — Гласът на Лорийн бе изтънял от уплаха. — Искаш да кажеш, че си видял призрак?

Бертран отново сви рамене по онзи начин, който не даваше определен отговор. Но после видя страха, изписан на лицето ѝ. Взе единия ботуш и отново я хвана за ръка.

— Няма призраци — увери я. — Бил съм там много пъти. Открих бинокъла там, не помниш ли?

— Откраднал си го, не си го намерил — поправи го тя.

— Няма значение. Мястото е идеално за нашето ново Тайно общество — каза той, докато я дърпаше по алеята. — Всъщност, ако бях крадец, щях да го използвам за скривалище. Никой никога не ходи там.

— Освен нас — измърмори Лорийн. По земята имаше засъхнала кал и много ѝ се искаше да обуе отново ботушите. Освен това, тюлтът дращеше наистина неприятно голата ѝ кожа.

— А ако мястото е обитавано от духове, то без друго трябва да има само един призрак — този на старата певица Виолет. Тя е

построила вилата, но не мисля, че ако я види сега, би се върнала да живее в нея.

Вървяха покрай стена. Над нея се подаваха храсти разцъфнал жасмин и Лорийн спря, за да вдъхне аромата му. Пред себе си виждаха дървена порта, наполовина отворена. Промъкнаха се вътре, спряха и се огледаха.

Фонтанът с лебедовата глава се очертаваше на фона на бледите очертания на вилата, отнякъде долетя вик на уплашена птица.

— От задната градина — прошепна Бертран, уплашен дори от звука на собствения си глас в напрегнатата тишина.

— Бертран? — Лорийн също шепнеше.

— Да?

— Какво ще правим сега?

Ако трябваше да признае истината, Бертран също не знаеше. Къщата бе тъмна и страшна и в ума му се въртяха истории за призраци. Обаче, разбира се, нямаше да каже пред Лорийн, че се страхува.

— Ще влезем вътре — прошепна в отговор, а после добави бързо: — Върви след мен — и я поведе. Спря пред вратата на кухнята. Лорийн беше непосредствено зад него, буквално вървеше по петите му.

Бертран започна да търси ключовете из храстите гераниум. Знаеше, че портиерът ги оставя винаги там. Празната къща изглеждаше толкова страшна, колкото и преди.

— Бертран?

Той въздъхна театрално.

— Да?

— Страх ме е.

Той се засмя. Но веселието му бе престорено и смехът заседна в гърлото му. Той също се страхуваше.

— Глупаче — каза и стисна ръката й. — Хайде, знам как ще влезем.

— Бертран? — Лорийн подтичваше неохотно след него.

Той отново въздъхна — като че ли момичетата бяха досадни същества, които не можеха да изживеят дори едно такова невинно приключение.

— Да?

— Не мисля, че искам да вляза.

Завиха и видяха пред себе си задната тераса. Той каза:

— Ключалката на френските врати е счупена. Можем да влезем и от тук.

— Бертран?

Този път той нададе стон.

— Искам да се прибера у дома.

— Хм — изсумтя презрително той. — Ти да не би да си някое момиче?

— О! Не. Не, разбира се, че не. — Лорийн нямаше намерение да си заслужи епитета „страхливка“, затова тръгна на пръсти след него, хванала ботуша в ръка — Бертран носеше другия.

Тя първа го видя. През прозореца. Пламъче. То се движеше в мрака. После изчезна.

— Бертран!

— Шшш! Тихо! — Той тръгна бавно към стъклената врата. И също го видя. Пламъче. Светлина, която се разхождаше из стаята. Космите на тила му настръхнаха. Направи крачка назад, чу Лорийн да възкликва: „О, Бертран!“ и после да изпищява пронизително.

Покри устата ѝ с длан.

— *Taisez vous!* — изсъска, хвана я за ръката и двамата затичаха обратно — завиха покрай кухнята, спуснаха се по пътеката и изхвърчаха през портата.

Бертран чуваше как Лорийн се задъхва. Тя го стискаше с такава сила, като че ли никога нямаше да го пусне.

— Беше призракът! — проплака тя между две вдишвания, докато тичаха по разлистената алея към плажа.

Спряха, за да си поемат въздух, облегнали гърбове на ствола на борово дърво, скрити в дълбоката сянка. Бертран погледна назад. Не видя никого. Втренчи поглед в морето. Светлинките на рибарските лодки обещаваха сигурност, каквато не усещаха в този момент. Като напрегна очи, видя и друга лодка, чийто тъмен силует бе очертан на фона на черните води. Тя не светеше и беше елегантна и хлъзгава като риба.

Тръгнаха обратно по плажната ивица. Лорийн се препъваше несигурно след него.

— Призракът ли беше? — запита го накрая.

— Разбира се, че не. — Бертран не искаше тя да се страхува. — Много хора отиват на онова място. Нали разбираш, любовници и други...

— Гаджета, искаш да кажеш?

Той кимна.

— Да. И други хора. Знам, защото съм виждал празни бутилки от бира, както и следите от стъпките им из къщата. — Преувеличаваше. Бе видял бирена бутилка само веднъж, обаче това бе станало на ярката дневна светлина. Тогава бе предположил, че е оставена от портиера. — И разни неща бяха преместени — добави, което бе вярно, но отговорен вероятно отново бе портиерът.

— Обзалагам се, че е бил призракът — каза Лорийн.

— Призраците не пият бира.

Тя предположи, че това вероятно е вярно.

— Бертран?

— Да. — Той продължаваше да върви.

— А какво ще стане с Тайното ни общество и международното дуо? — Не можеше да си спомни цялото наименование на експеримента.

— Новата ни щаб квартира ще бъде в скривалището ми.

Лорийн въздъхна облекчено. Определено нямаше желание да вижда повече призраци.

— Бертран?

Той спря и я погледна. Съжаляваше, че е станал причина за страха ѝ, както и за собствената си уплаха. Той също не искаше да види призрак.

Тя каза:

— Може би не трябваше да изпиваме онзи „Космополитън“.

— Права си.

— Така ми се пада, задето го откраднах.

Той кимна.

— Обещавам, че вече никога и нищо няма да открадна.

— Добре.

Бяха близо до кафе-бара на плажа. Бертран провери дали няма някой вътре. Лорийн също надникна. Особено се притесняваше да види тайните агенти на Лев, които можеха да бъдат навсякъде.

— Брегът е чист — прошепна Бертран.

Подаде ѝ ботуша, а тя на него — пелерината.

— Хайде, тичай — каза той. — И помни, стой в сянката на дърветата, за да не те види никой.

Загледа как рокличката ѝ от тюл изчезва в мрака и напрегна слух, защото се страхуваше да не долови нечии викове на тревога. Не чу нищо. Въздъхна от облекчение и закрачи към леговището си. Макар че никога не би го признал пред Лорийн, вярваше, че е видял призрак. Тази бе една от най-страшните нощи в живота му.

ГЛАВА 51

Мак стана рано, за да разходи кучетата. Обу бански гащета и сандали, защото планираше утринно плуване, и излезе, като остави Съни да спи.

Видя нещо на пода в коридора — един от каубойските ботуши на Лорийн. Вероятно го бе изтървала предишната нощ. Вдигна го и видя, че вътре е напъхано нещо. Повдигна вежди. Струваше му се, че е мокро бельо. Усмихна се. Обзалагаше се, че Били не знае за среднощното къпане на дъщеря си, което вероятно бе станало в компанията на странното момче францужойче. Остави ботуша пред вратата на Лорийн и следван от двете кучета, затича надолу по стълбите.

Изненада се да види Каролин Кавалиер зад рецепцията, заета със заминаването на група гости. Тя вдигна поглед и срещна неговия. Кимна му бързо за поздрав и отново се зае с работата си.

Мак отиде при нея.

— Съжалявам, че не можах да се свържа с теб вчера, Каролин — каза.

— О, да. Mais, monsieur, бях много заета през целия ден. Заета съм и сега. Освен това, не бе толкова важно, наистина.

— Радвам се да го чуя, макар че щеше да е по-добре, ако се беше обадила, за да ми го съобщиш.

Видя как бузите ѝ пламнаха. Отговори му, че, би го направила, но нямала абсолютно никакво време.

— Je suis desole, monsieur, съжалявам — каза и отново се обърна към заминаващите гости на хотела.

„Толкова по въпроса“, каза си Мак. Продължаваше да има смущаващото чувство, че тя крие нещо.

Излязоха навън. Тесоро подтичваше послушно до него, докато Пират, освободен от верижката, бягаше щастливо напред. Мак осъзна, че краката му несъзнателно вървят към „Вилата на Виолет“. Стигна до дългата стена, бутна дървената порта и закрачи по чакълестата алея.

Спря и се загледа във вилата. Помисли си, че тя е като самата актриса — някога красива, но сега остаряла и със занемарен външен вид. Но все пак, около нея се усещаше атмосфера на недоловима с простите сетива магия, говореща за миналото, когато е била в разцвета на красотата си и е приемала най-известните хора от висшето общество.

Входната врата бе заключена, а той нямаше ключ. Държеше Тесоро на ръце, а Пират вървеше едва ли не в краката му. Отиде до кухненския вход. И тази врата бе заключена. Странно, бе готов да се закълне, че я бе оставил отворена. Вероятно портиерът бе идвал, за да провери имота, и я беше заключил.

Изхвърли мислите за това от главата си, прекоси задната градина, мина през зелената дървена порта и тръгна по пътеката, която водеше към плажа. Завърза и двете кучета за едно дърво, влезе във водата и заплува, а всеки негов нерв се наслаждаваше на хладината. Ето защо туристите прииждаха към Средиземно море — то бе хладно, солено и нежно галеше кожата. Удоволствието да плуваш в него можеше да се сравни единствено с това да отпиваш от местното розе.

Ободрен, отвърза кучетата и се разходи по бреговата ивица, а после се отби в кафе-бара на плажа за ранно еспreso. Върна се в хотела и се изненада да види, че Каролин не е зад рецепцията. Мястото ѝ бе зела Рене. Поздрави я и запита какво се е случило.

— Обади се на Каролин. Майка ѝ е болна и трябваше спешно да замине за Авиньон. Помоли ме да я заместя и аз, естествено, се съгласих.

Качи се в стаята им и завари Съни на терасата, подпряла дългите си загорели крака на перилата, да пие кафе. Тесоро скочи в скута ѝ и тя се наведе да я целуне, после се обърна към Мак.

А той се наведе, за да целуне нея, любимата си.

— Здравей, скъпа.

Тя каза:

— Виждам червен хеликоптер ей там.

Мак погледна в указаната посока, след което се обади на Лев.

— Струва ми се, че Джаспър Лорд обхожда брега в търсене на избягалата си съпруга.

— Казах ти, че е най-добре да я отведеш в Малибу — каза Лев.

— Какво? Мислиш, че няма да я открие и там? Белинда ще иска да отиде на всички известни сред висшето общество места.

— В Сен Тропе не обичат особено хеликоптерите — отбеляза Лев. — Нарушават спокойствието на местните.

— Но Франсоа Рейно също притежава такъв.

— Обаче той също е един от местните.

Мак се засмя.

Лев каза:

— Белинда все още не се е появила, вероятно спи до късно. Най-доброто, което може да направи предвид обстоятелствата. Ще проверя къде ще кацне хеликоптерът и кой го пилотира. А ти задръж Белинда вътре. Ще се свържа с теб.

— Може би трябва да взема Белинда с мен — предложи Съни.

— Защо? Къде мислиш да отидеш?

— В архивите на вестника в Ница да видя какво друго ще открия за „Вилата на Виолет“ и пръстена със символа. Никой няма да открие Белинда в онова подземие.

Протегна се с ръце над главата и черната ѝ коса се разлюля около раменете. Мак си помисли, че прилича на нещо средно между модел на „Плейбой“ и ангел на Ботичели.^[1]

Звънна телефонът. Беше приятелят му Ален от Интерпол. Информира го, че самолетът на Джоел Крендлер е проследен чрез плановете на полетите до различни малки летища във Франция. Последното и най-близкото от тях било в Тулон.

— Намира се между Марсилия и Сен Тропе — каза той. — Бил е там преди два дни.

Мак запита дали Крендлер е летял някога до Цюрих.

— Да. Често. По „делови причини“. Спомни си, той е международно известен бизнесмен, както и почитател на операта. Всъщност по време на сезона лети често до Милано. Патрон е на „Ла Скала“. Реших, че може би ще поискаш да знаеш.

Мак сложи край на обаждането и каза на Съни:

— Става все по-интересно. Защо Крендлер, който твърди, че не е стъпвал в Южна Франция поне десет години, е летял до Тулон?

Съни вдигна рамене и поклати глава.

— Там няма известна опера, поне доколкото съм чувала.

— Точно. Господин Крендлер се интересува не само от опера, както изглежда. И започва да ми се струва, че другият му интерес е свързан с изкуството.

Съни повдигна въпросително вежди.

— Изкуство с главно „И“ — каза Мак.

— Имаш предвид, откраднати предмети на изкуството?

— Възможно е.

— О, хайде, Мак, това вече е доста преувеличено.

— Добре е умът да не бъде ограничаван. Да мисли в по-големи мащаби.

— Като например план за измама с отдаването под наем на недвижима собственост.

Мак се засмя.

— Това е друг проблем. Изглежда, че попаднах в задънена улица по отношение на мадам Ларио.

— Искаш да кажеш, че е успяла да избяга с всичките пари?

— Така изглежда, бейби.

Отиде и седна до нея на терасата. Прегърна я през раменете.

— Сигурна ли си, че искаш да прекараш деня в подземния архив на вестника?

Тя го изгледа отдолу нагоре изпод дългите си мигли.

— Какво друго имаш наум?

— Можем да останем тук, да бъдем заедно, да се държим за ръце...

— На лунна светлина? Нямах шанс, Мак Райли. Имаш работа, която трябва да свършиш.

Мак въздъхна. Беше се провалил в разследването на мадам Ларио, а ето, че трябваше да се заеме с това на човек, когото бе виждал само веднъж и за когото знаеше много малко.

— Защо въобще се занимавам с това? — оплака се.

— Защото, любов моя — Съни го целуна по устните, — не можеш да постъпиш по друг начин. Аз вече съм свикнала и мисля, че и ти би трябвало да си свикнал.

Мак се усмихна и я притисна към себе си.

— Сега знам защо те обичам — каза и прокара длани по съвършената ѝ талия. Но Тесоро сложи бързо край на ласките му със злобно ухапване по крака.

[1] Алесандро ди Мариано ди Вани Филипепи, по-известен като Сандро Ботичели /1445-1510/ — италиански художник, творил по

времето на Ранния Ренесанс. — Бел.прев. [↑](#)

ГЛАВА 52

Нейт лежеше на пясъка само по хавайски гащета за каране на сърф и се чувстваше като измамник. Не беше сърфист и не беше виждал Хаваите дори отдалече. И независимо как го обличаше Белинда, не бе като тези хора — веселите и безгрижни курортисти, загорелите полуголи жени, мъжете, които държаха под око децата си и тичаха с тях във вълните, докато те крещяха от радост. Завиждаше на тези мъже, които се връщаха при красивите си млади съпруги, целуваха ги нежно по тила и завиваха детето в плажна хавлия, за да го подсушат. Завиждаше им особено силно, когато съпругите им вдигаха глава за по-продължителна и нежна целувка по устните, поставили ръце на загорелите им рамене, по които още проблясваха морски капчици. И почти завиждаше на децата им, винаги неспокойни и предвещаващи проблеми, очакващи с нетърпение следващото приключение.

Разбира се, те бяха просто във ваканция. Нейт знаеше от личен опит, че ничий живот не е съвършен. Обаче за тези хора подобни моменти можеха да компенсират всичко.

За Нейт, въпреки ваканцията на Ривиерата и новите френски дрехи, печената риба и прекрасното розе, животът бе все същият или по-точно, той не можеше да се откъсне от така наречения „реален“ живот. Продължаваше да се събужда всяка сутрин с мисълта, че трябва бързо да скочи от леглото, защото закъснява за офиса, а трябва да бъде победител в гоненето на печалбата. Трябваше да мисли за правенето на пари, а не за Съни Алварес или Белинда Лорд. Или за чуждите съпруги.

Недоволен от себе си, раздразнен, че не може да се освободи от „смъртоносната хватка“ на правенето на пари, отиде в стаята си, взе душ, облече новите къси панталонки, които Белинда го бе убедила да купи, бялата тениска и си обу маратонки. Грабна каската си и слезе долу, изкара „Дукати“-то от паркинга и пое по шосето, което водеше

вън от Сен Тропе. Не знаеше накъде се е отправил, но предполагаше, че е към хълмовете.

Спря след три часа. Беше някъде в Прованс, в село на върха на хълм, оградено със стени като средновековен град, прилепнало към скален масив, който бе толкова стръмен, че бе чудно как въобще са прокарали път дотук. Не беше хвърлил поглед на пътните знаци и не знаеше къде е. Просто караше мотора си с пълна газ в желанието да избяга от себе си и от живота си, но без да знае как да направи бягството си успешно. Огледа се.

Намираще се в селце с името Горд, на широк павиран площад, обграден от тесни каменни къщи и малки магазинчета, където продаваха какво ли не — от торбички с лавандула до дървени купи със зехтин и онези весели покривки на жълто-сини карета. Кафе-бар с гръмкото име „Ренесанс“ заемаше единия ъгъл на площада. Собствениците му очевидно имаха добра печалба, защото бе претъпкано — хората се бяха разположили под чадърите, отпиваха от студените си освежаващи напитки, наслаждаваха се на почивката си. Като ги гледаше, Нейт се чудеше, че никой друг, освен него, не изпитваше потребност да се движи, винаги да бъде някъде другаде, да прави нещо друго.

После разбра, че това не е съвсем вярно. Всъщност имаше предвид „да прави онова, което винаги бе правил“. Стоеше там, наслаждаваше се на гледката на долината, която се простираше до безкрая под ярката слънчева светлина, чуваше веселия смях, който долиташе от кафе-бара, гледаше как местните жени разхождат бебетата си в колички, купуват портокали, краставици, грозде и замразена риба, как планират вечерята, която ще поднесат на любимия съпруг, и осъзнаваше, че не е част от всичко това.

Възседна отново „Дукати“-то и потегли с рев през улиците на града. Яркожълтият мотор караше всички глави да се обръщат след него. Пое по път, от двете страни на който растяха разлистени дървета. Тревата се подаваше на туфи от скалите, от които долиташе блеенето на кози и тракането на звънчета. Този скалист пейзаж бе известен във Франция като *garrigue*. Ревът на мощния двигател, синьото и безоблачно небе над главата му, горещината на слънцето и внезапната неподвижност на въздуха го караха да се чувства така, сякаш е единственият човек на планетата. Беше съвсем сам и, неочаквано дори

за самия себе си откри, че се усмихва. За един кратък миг се почувства свободен — непознат на неизвестно място.

Табелата пред него го предупреди, че приближава село Бонийо. Намали скорост, питайки се дали наистина иска да влезе в селото и отново да стане част от „реалния“ живот — от света, към който не принадлежеше. Напомни си, че за него Ню Йорк бе реалният свят. Нейт Мастерсън и „Уол стрийт“ вървяха заедно като кафето и сметаната, като уискито и содата, като жените и мъжете. Усмихна се, изхвърли последната мисъл от главата си и навлезе в селото. Бе имало прекалено много жени в живота на Нейт, но никоя не се бе задържала дълго. Нямаше нито една, с която би решил да сподели живота си. „Признай, каза си, докато оставяше мотора извън населеното място, че си създаден да бъдеш сам.“

Влезе в селото, къщите в което също бяха изградени от камък, както и средновековната стена, която го обграждаше. То също бе прилепнало към скален масив — истинско чудо в строителството, чиято тайна древните майстори очевидно са познавали. Тесни павирани улици; високи сгради, които сякаш се подпираха една в друга; вградени дълбоко в стените прозорци; камък с цвета на скалистата земя. Месарница, пекарница, зарзаватчийница, съвременни кафе-барове и малки бутици, обсипано с череша дърво в двора на хотелчето; църква, която като че ли винаги се е издигала на същото място — още от времето, когато се е зародила вярата на хората в Бога. Железарийница или quincaillerie, както казват французите; табела пред една от къщите, на която пишеше, че тук някога е живял известен художник; и ароматът на нещо вкусно, който долиташе през малкия отворен кухненски прозорец. Изведнъж усетил глад, Нейт затвори очи и подуши въздуха в опит да познае каква е гозбата.

— Daube de boeuf — каза мъжки глас зад него.

Нейт се обърна рязко.

— Вид говеждо задушено — обади се повторно гласът, този път на английски. — Говеждо и зеленчуци в гъст сос, без съмнение приготвен с цяла бутилка първокачествено червено вино. Малко тежък за такъв горещ ден, но съм готов да се обзаложа, че като се прибере вечерта у дома си, съпругът ще е здравата изгладнял.

За секунда, Нейт завидя на този непознат мъж, стопанина на къщата. Кухнята в неговия изискан дом от стомана и бетон никога не

бе използвана.

— Благодаря за информацията — каза с усмивка. — Щастливец.

— Така е. Но ако си гладен, мога да ти препоръчам непретенциозно заведение малко по-надолу по склона. „Мелницата Хуберт“. Беше мелница, преди цивилизацията да напредне толкова много тук, в областта Люберон. А сега двама англичани държат ресторант там. — Направи гримаса и му подаде ръка. — Един, от които съм аз. Така че, виждаш, че не мога да съм безучастен.

Нейт се засмя и стисна подадената му ръка.

— Поне си искрен.

Пред него стоеше около шейсетгодишен мъж с крехко телосложение, загорял от слънцето със силно оредяла сива коса и остра сива брада.

— Малкълм Фини — каза мъжът. — Радвам се да се запознаем.

— Нейт Мастерсън. Аз също се радвам. — Нейт го изгледа с любопитство иззад тъмните стъкла. — Знам, че въпросът е глупав, но тук ли живееш?

— Да. Вече цели двацет години. Не бих живял никъде другаде по света.

— И защо? — Нейт искаше отговор, защото той можеше да му помогне да разбере какво търсят в живота всички други, освен него.

Обаче Малкълм Фини поклати глава.

— Млади човече, щом стоиш тук и ми задаваш този въпрос, очевидно не разбираш. — Поколеба се, погледна Нейт, после каза: — Виж, защо не дойдеш в заведението да хапнеш? Партньорът ми, Роджър, приготвя и други блюда, освен *daube de boeuf*. Ела с мен и ще ти разкажа всичко, което трябва да се знае за кухнята ни. Или не, по-добре ще бъде да ти покажа. — Усмихна се и разкри едри зъби. — За моя сметка — добави. — За да ти докажа, че не се опитвам да те примамя за обяд в моя ресторант.

Нейт се засмя и двамата си стиснаха отново ръце.

— Съгласен съм, ако аз платя виното.

Последва стария „Ленд Роувър“ на Малкълм Фини по черния път, който свършваше при горичка надолу по склона, сред която се виждаше някогашната мелница, построена до ромолящо поточе. Беше запазено дори колелото. Сградата беше висока за стандартите на Прованс, стабилна, изградена от сивкав камък, очевидно пригодена за

изискванията на работата. Сега към нея беше пристроена покрита с тента лоджия, от която се виждаше бентът. Масите бяха покрити с покривки на зелени и бели райета, върху тях бяха подредени бели салфетки. Хора с безгрижен вид, отпиваха от виното си като всички тук, като че ли времето нямаше никакво значение, а утрешният ден щеше без друго да настъпи.

До лоджията, през плъзгащите се прозорци, които в момента бяха отворени, се виждаше трапезарията с нисък таван с гредоред и огромна камина. Нейт си помисли, че мястото изглежда като уютно убежище за студените зимни нощи, когато клиентите могат да се наслаждават на пламъците с чаша шотландско уиски и говеждо задушено.

Отново изпита добре познатото чувство на завист. Малкълм Фини го заведе до маса в ъгъла под тентата и махна с ръка на сервитьорката, приятна жена в синя престилка и шалче в същия цвят, завързано върху тъмните коси. Помоли я да донесе минерална вода „Бадоа“ и бутилка „Вьо Телеграф“.

— Щом ти ще платиш виното, ще опитаме от това със странното име „Телеграф“ — каза на Нейт с широка усмивка. — И, имай ми доверие, то е едно от най-добрите от долината на Рона, което някога ще вкусиш.

Отиде да доведе партньора си, за когото каза, че е в кухнята и приготвя храната.

— Или поне повечето блюда.

Върна се с висок мургав мъж в бяло готварско сако и червени къси панталони, широко телосложение и мустаци. Общо взето, външният му вид бе типичният за Средиземноморието. Оказа се обаче, че е уелсец и че двамата са заедно от двайсет и пет години.

— Не знам как сме се понасяли толкова дълго време — каза Роджър, стисна ръката на Нейт и прие чаша вино.

— Истината е, че нямаше да сме все още приятели, ако не бяхме дошли тук във ваканция и не бяхме открили това местенце — добави Малкълм.

Роджър, с усмивка на устни, вдигна чашата си за тост.

— За нашето приятелство.

Малкълм се обърна към Нейт.

— Това, което някои хора наричат „прехрана“, ни извади от калта. Бяхме в бизнеса с организирането на тържества. Нали знаеш, всичките онези фантастични ордъври и изящни порции в красиви чинии, стремежът като твоето парти да няма друго.

— След известно време вече си изчерпил идеите си — намеси се Роджър. После добави: — Господи, виното наистина е превъзходно!

Гъстото вино с плодов аромат се стори съвсем обикновено на Нейт в началото, но после небцето му усети онова, което познавачите на божествената напитка обикновено превъзнасят. Да, вкусът му бе наистина превъзходен.

— Това „Дукати“ там твоето ли е? — Роджър кимна по посока на мотора, подпрян в сянката на огромните дървета.

— Току-що го купих — призна Нейт. — Живея в Ню Йорк Сити. Там няма голяма полза от автомобилите.

— С какво се занимаваш?

— Работя на „Уолстрийт“ — отговори Нейт. Не искаше да се впуска в подробности. Беше му наистина приятно да се отпусне, макар и за малко.

Роджър бе помолил сервитьорката да донесе ордъврите, които се оказаха разнообразни и вкусни. Последва ги печено пиле с малки цели картофчета и пресни зеленчуци от градината, задушени в масло. И зелена салата, поръсена със ситно нарязана оранжева латинка и свежа лавандула.

Нейт виждаше за първи път салата, приготвена от пресни зеленчуци, дъхави подправки и цветя, а виното го изкушаваше да хапне повече от необходимото. Мъж, който владее мощно „Дукати“, трябва да знае съвсем точно какво прави. Замени виното с минерална вода.

Роджър се бе върнал в кухнята и, с което изненада самия себе си, Нейт каза на Малкълм:

— Завиждам ти.

— О? И защо?

— Защото пред мен стои човек, който е намерил точно онова, което иска от живота. Човек, открил свободата.

Малкълм се усмихна.

— Знаеш много добре, че никой не е свободен. Просто животът е такъв. Винаги ни обвързва някаква отговорност, независимо дали е

жена, партньор или бизнес. Или дори „Дукати“. — Изглежда преценяващо Нейт. — „Дукати“-то е доста скъпо. Толкова много пари могат да ти струват душата.

— Тогава значи душата ми е роб на проклетото „Дукати“. Платих за него в брой. Обаче ти завиждам за това. — Нейт махна с ръка — жест, който обхваща цялата мелница, сенчестата лоджия, доволните клиенти и дори малкото ято патици, които изведнъж се заклатушкаха из двора на път към езерцето сред дърветата.

— Прилича на картина от филмите на „Дисни“. Такава красота не може да се опише с думи, нали? — каза Малкълм.

— Обаче този живот не е за теб.

— Така ли? И защо?

— Защото си ерген. Зае човек. Това място не понася вътрешното неспокойствие и също като всичко друго, изисква постоянни усилия. Работихме здравата, за да постигнем това, макар и в момента да изглежда като един дълъг ден на удоволствията. Струва ми се, че знам какво би било подходящо за теб.

— Какво искаш да кажеш?

Малкълм го погледна.

— Трябва да те предупредя. Аз съм също така в бизнеса с недвижима собственост.

Нейт кимна, прозрял какво ще последва.

— Добре.

— Имотът се намира в Бонийо — каза Малкълм. — Селска къща. От входната врата се излиза направо на улицата. Пет етажа само с по една стая на етаж, малък вътрешен двор зад къщата, от който се разкрива гледка към цялата долина.

В момента собственик е немец, който е в процес на развод. Къщата е реставрирана и напълно модернизирана — много стара отвън и много съвременна отвътре. Идеалното местенце за ерген.

— За ерген, който живее в Манхатън?

Малкълм сви рамене.

— Много по-добро е от „Дукати“-то, което не може да топли душата ти в студените и самотни зимни вечери.

Нейт си пое дълбоко дъх. Малкълм бе успял по някакъв начин да стигне до същината на нещата. Изпи и последната глътка от превъзходното вино. Щеше да запомни вкуса му завинаги.

— Да отидем да погледнем — каза.

ГЛАВА 53

Съни беше на път към Ница, където щеше да прегледа архивите на местния вестник. Беше напуснала хотела в компанията на Белинда и Сара. Бяха излезли през кухненската врата, а Белинда се бе дегизирала в дълги и свободни ленени панталони и розова блуза. Розова лента придържаше късата ѝ руса коса. С огромните слънчеви очила приличаше на Бриджит Бардо от петдесетте.

— Харесва ми — реши Белинда, докато се оглеждаше в огледалото в колата. — Това може би е новият ми имидж.

— Според мен е по-хубав от стария — каза Сара.

Съни седеше зад кормилото на взетото под наем сребристо „Пежо“, Сара бе до нея, а в скута ѝ лежеше Тесоро. Белинда бе на задната седалка и непрекъснато се оплакваше, че краката ѝ са прекалено дълги и не ѝ достига място.

— Страдай мълчаливо — предупреди я Съни. — Поне те изведох от хотела. Ако не бях, щеше да седиш в стаята си и да гледаш френска телевизия. И щеше да ти се иска въобще да не беше напускала Сан Ремо.

— Да пожелая да не бях напускала съпруга си? Ха! Не мисля.

Белинда се обърна и погледна през задния прозорец. Лев беше непосредствено зад тях.

— Лев със сигурност знае какво прави. Никога през живота си не съм се чувствала в по-голяма безопасност.

— Лев отзад ли е? — проточи врат Сара.

— Защо? Интересуваш ли се от него?

Сара се изчерви.

— Разбира се, че не, само... Е, харесва ми, това е всичко.

— Да, привлекателен е! — Белинда ѝ се присмиваше, но незлобливо.

— Мисля, че той те харесва — каза Съни, която шофираше внимателно по околоръстното, което щеше да я изведе на магистралата. — На лицето му винаги грее специална усмивка за теб.

— Така ли мислиш? — Руменината по бузите на Сара стана погъста, но на устните ѝ изгря усмивка. — Нали знаеш мелодийката, която непрекъснато си тананика...? — Изпя няколко трели. — Казва, че не знае откъде е и че просто не му излиза от главата. Е, аз знам.

— Така ли? — Погледът на Белинда срещна този на Съни в страничното огледало. — И коя е тя, Сара?

Сара поклати глава.

— Ще кажа на Лев следващия път, когато го видя. — После възкликна: — О! — и хвърли страхлив поглед през прозореца на Съни. — О, точно тук се случи инцидентът, в който едва не загинах...

— Добре, добре, всичко е наред сега, просто не си позволявай да мислиш за това, не го преживявай отново... — Белинда се наведе напред и потупа със съчувствие Сара по главата. — Господи, Сара! — побърза да смени темата. — Знаеш ли, имаш най-прекрасната коса на света. Наистина трябва да ми позволиш да я подстрижа, да те освободя от тежките кичури, които скриват лицето ти. Така, както е сега, човек не може да те види.

Съни хвърли бърз поглед на Сара.

— Права е, знаеш ли, би могла да се постарая да покажеш красивото си лице.

— Едва ли може да се нарече красиво.

— Ти луда ли си, момиче? — засмя се Белинда. — Великолепна си. Или поне можеш да бъдеш, ако ми позволиш да упражня ножиците си върху теб.

— Ще си помисля. — Сара не можеше така бързо да се раздели с косата, която скриваше лицето ѝ. Тя беше като ръцете, които непрекъснато скръстваше на гърди — защитаваше я.

— Както и да е — смени темата Съни. — Ето каква е причината да отидем до архивите на вестника. — Извади златния пръстен със символа от джоба си и го подаде на Сара, която го разгледа внимателно.

— Виждам щит, орел и лисица. И монограм. — Сложи го на пръста си. — Прекалено е голям.

Белинда го взе от ръцете ѝ.

— Вероятно е принадлежал на мъж. Аристократите са ги носели на най-малкия си пръст. И принц Чарлс носи пръстен.

— Според теб е бил собственост на аристократ?

— Готова съм да се обзаложа. Можем да проверим в книгите по хералдика и дори да открием чий е символът. Не мисля обаче, че е английски.

Съни каза:

— Аз съм готова да се обзаложа, че е принадлежал на младия германец, любовника на Виолет.

— Имала е любовник?

— Да. Два пъти по-млад от нея.

— Щастлива жена — отбеляза Белинда. — Значи ще търсим информация за нея в архивите на вестника?

— Искам да открия възможно най-много и за него. Обаче първо трябва да узнаем името му.

— Виолет ще ти каже. Със сигурност е писала на любовниците си и вероятно е пазила цял живот писмата — каза Сара. Понякога бе много мъдра за годините си.

След час вече разглеждаха микрофилми и прашни вестници дълбоко в хранилището под улиците на Ница. Имаше стари снимки от казиното, на които се виждаше и Виолет, облечена във великолепни рокли от Скиапарели и Ланвин и винаги притиснала към лицето си букет виолетки.

— Виолетки „Парма“ — каза Сара. — Бели. Винаги имала забодени на реверите на костюма или носела букет в ръка.

— А ти откъде знаеш? — Гледаха я удивени.

— Пише го ето тук.

Двете се надвесиха над рамото ѝ и изчетоха на един дъх статията.

„Самата Виолет прилича на цветето, чието име носи, пишеше във вестника. С огромните си виолетови очи и ароматът, който винаги я обгръща, извлечен от най-красивите и скъпи бели виолетки от Парма — аромат, специално избран за нея. Той я предшества при влизането ѝ в стаята, нежен и прекрасен като самата жена. Тя е висока и красива в сребристите си рокли и скъпи бижута, подаръци от многобройните ѝ обожатели.“

Съни затрепери, защото си спомни слабия и изплъзващ се мирис, който бе доловила в стаята на Виолет.

— Заменили са „любовници“ с „обожатели“ — каза Белинда. — Никой мъж няма да ти подари скъпо бижу само защото те харесва като жена, певица или актриса.

— Правели са го в онези времена — каза Съни. — Наричали са ги „подаръците“, които отварят вратата към „сцената“. Засипвали са певиците и актрисите със скъпи вещи, за да им покажат колко много почитат таланта им.

— Искаш да кажеш, красотата им — възрази Белинда и трите се засмяха.

— Знам как мирише парфюмът ѝ — каза Съни. — Долових аромата в стаята ѝ.

— Миризмата на парфюма се запазва понякога. — Въпреки това, тонът на Сара изразяваше съмнение.

— През всичките тези години? — Съни поклати глава. — Не мисля. Вярвам, че Виолет е все още там.

— Искаш да кажеш, че призракт ѝ обитава къщата? — възкликна Белинда изумена. — О, хайде, Съни, това е истинска лудост! В този момент Сара нададе вик на вълнение.

— Вижте какво открих! Името на любовника ѝ. Има и снимка.

Скупчиха се около нея и загледаха неясната снимка на русокос млад мъж, чиито сини очи гледаха твърдо и безстрашно в обектива. Името му беше Курт фон Мюлер. Беше облечен в нацистка униформа.

— О, мили боже! — възкликна Съни. — Значи е вярно! Виолет е имала любовна връзка с нацист.

Обезпокоена от откритието, затвори папката. Излязоха отново на обляната от слънчева светлина улица, изненадани, че слънцето все още свети. Лев беше на поста си и убиваше времето, като прелистваше вестници с цигара в ръка. Приличаше на всички други пешеходци. Чувстваха се по-добре, като знаеха, че е наблизо.

Откриха уютно малко бистро в една задна уличка и поръчаха омлет, салати и вино.

— Сега остана само да проверя името на хер Курт фон Мюлер в „Алманах дьо Гота“^[1] — каза Съни.

— Какво е това? — Сара хапваше от омлета със сирене и шунка, като поглеждаше с надежда Лев, седнал няколко маси по-нататък.

— Алманахът е равносилен на „Кой кой е?“ в Германия. Там пише какъв си по рождение и колко високо си в стълбицата на аристокрацията. — Белинда знаеше всичко за този род неща. — Можем да го намерим и в Интернет — добави и поръча втора чаша от лекото розово вино, гроздето за което се отглеждаше по хълмовете зад бистрото.

Сара се облегна назад с доволно изражение на лицето.

— Знаете ли, тук ми харесва — каза.

— Това е добре.

— Но трябва да си тръгна следващата седмица.

Двете вдигнаха погледи разтревожени.

— Толкова скоро? — запита Белинда. — Какво ще правя без теб, Сара?

— О, ще се справиш. Хората винаги се справят и без мен.

— Сара! — Белинда удари с юмрук по масата и чашите издрънчаха. Сара успя да ги хване точно преди да паднат. — Кога ще престанеш да се самосъжالياваш? Какво сбъркано има в теб, по дяволите?

Сара смръщи вежди, като чу ругатнята.

— Обаче това, което казах, е вярно.

— Само ако му позволиш да бъде. Погледни ме, Сара. — Белинда забодя показалец в гърдите си. — Аз съм това, което съм направила от себе си. Сама. Нали така? — Потърси с поглед подкрепа от Съни и тя кимна в съгласие.

— Това е! — извика категорично Белинда. — Ще подстрижа косата ти. Щом трябва да се върнеш у дома си, ще го направиш като съвсем нова жена. Нали така? — Вдигна ръка с разперени пръсти и Сара колебливо й отговори със същия жест.

— Щом казваш — съгласи се едва чуто и Белинда отново нададе стон.

— Не щом аз казвам, а ако ти го искаш. Хайде, Сара, стегни се! — Бе твърдо решила да даде кураж на Сара. Не можеше да й позволи да се върне в Канзас само за да бъде отново унижена от някой мъж, търсещ материални облаги от връзките си с жените.

Обърна се към Съни:

— Може би да се отбием до летището на път към хотела? Искам да купя някои английски списания — „Татлър“, „Харпърс“ и „Куин“.

Знам, че ни е на път.

Прекосяваха залата за заминаващи пътници на летището, в която се продаваха списания и вестници, когато Съни го видя. Обърна глава, за да го погледне втори път.

Той бе с гръб към нея. Беше сам и крачеше с широки крачки. Висок и широкоплещест мъж в безупречен бежов ленен костюм. Носеше кожено куфарче, а гъстата му посребрена коса бе пригладена назад като лъвска грива. Водеше на каишка дребна сиво-кафява хрътка.

Изумена, каза:

— Не е възможно да е той.

— Кой? — запитаха другите две в хор и обърнаха глави.

Съни поклати глава. Все още не можеше да повярва на очите си.

— Джоел Крендлер. Но къде е инвалидната количка?

Ококорила очи, Съни се обърна рязко и потърси с поглед Лев. И тогава сякаш адът избухна.

[1] „Алманах дьо Гота“ — През 1763 г. е германския град Гота излиза първият генеалогичен сборник, т.нар. „Алманах дьо Гота“, който през следващите столетия ще се превърне не просто в най-известния алманах на европейската аристокрация, но и в еталон за генеалогичен ресурс. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 54

Папарак, въоръжен с камера, се спусна към Белинда. Тя изпищя. Засвяткаха светкавици. Лев скочи върху папарака, запрати камерата му на пода, хвана го за врата и започна да го влачи настрани.

След това сграбчи Белинда за ръката, извика на останалите да го следват и ги изведе на паркинга за по-малко от минута.

— Но, Лев...! — извика Съни, като дърпаше Сара след себе си, докато тичаха към колите. — Лев, това е той. Видях Джоел Крендлер... Лев...

Бодигардът наблъска Белинда на задната седалка на „Ланчия“-та, тръшна вратата и каза нещо на шофьора, който потегли незабавно. Лев огледа района. Съни дочу възклицанието, излязло от устата на Сара, която бе видяла пистолета в ръката му.

— О, мили боже! О, Господи, Лев има оръжие! — каза със задавен глас. — А и къде отиде Белинда с онзи непознат?

— Лев, моля те! — продължаваше да го умолява Съни.

Най-после той обърна глава и я изгледа.

— Съжалявам — каза и се усмихна студено. — Трябваше да се погрижа за човека, когото защитавам. Такава ми е работата. Вече всичко е чисто.

Ококорила широко очи, Сара гледаше как той прибира пистолета в кобур под мишницата си. Зъбите ѝ тракаха от страх. Изведнъж, привлекателният Лев с топлата усмивка се бе превърнал в напълно различен мъж. Непознат за нея.

— О, мили боже! — каза отново, изпаднала в паника. — Онзи папарак може би беше убиец...

Съни знаеше, че е прекалено късно да заловят Крендлер. Ако бе той, в което сега започваше да се съмнява. Осведоми Лев какво бе видяла.

— Крендлер е претърпял злополука преди години, в резултат на която е инвалид. Как е възможно да е бил той? И да крачи така уверено на летището в Ница?

— Хайде да разберем — каза Лев и се свърза с Мак по телефона. Първо му разказа за случката с папарака и добави:

— Един от хората ми се занимава с въпроса. Възможно е да е легитимен репортер, но е възможно и да е измамник. Скоро ще разберем. Аз съм по-склонен да се съмнявам. Да натиснеш спусъка, е също толкова лесно, колкото и бутона за снимка. Освен това папараците не са толерирани в тази страна и аз не съм първият, който е смачкал камера. Знам, че ще ми се размине, а и трябваше да се погрижа за безопасността на Белинда.

— Както и да не би във вестника да се появи нейна снимка — съгласи се Мак.

Лев подаде телефона на Съни и тя предаде на Мак какво бе видяла.

— Крендлер може спокойно да се движи — увери го тя. — Приличаше ми на възкръснал мъртвец.

— Самолетът му е в Тулон — каза Мак. — Би могъл съвсем лесно да се озове в Ница.

— Мак?

— Да?

— Водеше сиво-кафява хрътка на верижка.

Лев я потупа по рамото.

— Трябва да изчезваме от тук.

Съни кимна. Сара вече бе на задната седалка и трепереше от нерви. Съни седна зад кормилото и Лев затвори вратата.

— Ще говорим по-късно — каза през прозореца. — А междувременно ще изпратя хората си по петите на Крендлер.

Съни потегли и с изненада откри, че трепери. Никога преди не бе виждала Лев в действие и я впечатлиха бързината и опитността, с които бе овладял положението. Кой знае — може би дори бе спасил живота на Белинда. Със сигурност бе по-спокойна, когато той бе наблизо. Нямахше търпение да се върне при Мак и да му разкаже за случилото се. Възможно ли бе наистина да е видяла Джоел Крендлер? Всичко се бе разиграло така бързо, че вече не бе сигурна. Все пак, възможно бе да е видяла човек, който много да прилича на него.

Но пък, от друга страна, съществуваше и хрътката, която бе точно като бронзовата статуя пред мраморната камина на Крендлер. Ето, това вече бе факт.

ГЛАВА 55

Мак се свърза по телефона с Рон Перин.

— Как върви ваканцията? — избумтя силният глас на Перин.

— Каква ваканция? Разследвам убийство, кражба на предмети на изкуството, търся изчезнала жена, замесена в измама с отдаване на недвижима собственост под наем, опит за отвличане и милиардер инвалид, когото току-що са видели да крачи из летището на Ница.

— Звучи забавно — съгласи се Перин.

Мак долови веселата нотка в гласа му, както и музиката, която образуваше заден фон на телефонния им разговор. Дочу и звук, наподобяващ сърбанае, и запита:

— Какво ядеш?

— Смокини — отговори Перин. — Узрели и току-що откъснати от собственото ми дърво. Сокът се стича по брадичката ми.

Мак не искаше да си представи как изглежда това.

— Крендлер е инвалидът, нали? — Перин пет пари не даваше за политическата коректност.

Мак въздъхна.

— Да.

— Мисля, че познавам някой, който познава някой друг, който пък познава Крендлер. Тя е оперна певица, с която човекът, който моят човек познава, има връзка.

— Сложно е — каза Мак, изпълнен със съмнения.

— „Възглавницата говори“, както казват. Нищо не може да се сравни с миговете след добрия секс. Всичко, казано тогава, е истина.

— Надявам се да си прав. А така, сякаш съм по следите на някой възкръснал.

— Е, или поне станал от инвалидната количка.

— Призрак — каза Мак, като мислеше за Съни, която вярваше в привидението на Виолет. — Май има прекалено много духове тук, в Южна Франция — добави, с което накара Перин да се засмее.

— Защо просто не зарежеш всичко това и не дойдеш тук, в долината на река Дордона? Тук е тихо и нищо не нарушава спокойствието.

— Аз като че ли имам други спомени. — Те датираха отпреди две години, когато животът на звездната съпруга на Перин се намираше в опасност.

— Да. Е, с това вече е приключено. Помни, ти и пицното ти секси гадже сте винаги добре дошли.

— Благодаря, обаче Съни не би се зарадвала на определението „секси“ гадже.

Перин се засмя тихо.

— Ще се заема с въпроса за Крендлер — каза. — Искан ми се да можеше да опиташ смокините. Ще се свържа с теб скоро.

Мак изчака на паркинга зад хотела, като през цялото време следеше за „Ланчия“-та. Когато тя спря, той отвори вратата и помогна на Белинда да слезе, след което благодари на шофьора и я въведе в кухнята.

— По дяволите! — възкликна Белинда. — Толкова добре се забавлявах. И исках само да купя британски списания...

— Глупаво — процеди Мак през стиснати устни. — Не разбираш ли, Белинда? Джаспър Лорд обикаля над Сен Тропе с хеликоптер, главорезите му са навсякъде и може би дори на летището.

— Така ли мислиш? — Белинда вече изпитваше страх. Мак я поведе по задното стълбище към стаята ѝ. — Какво ще правя сега? — Сините ѝ очи гледаха умолително и гневът на Мак, предизвикан от безразсъдността ѝ, заглъхна. Съни също имаше вина за случилото се, защото се бе съгласила да отидат до летището.

— Ще измислим нещо — обеща с мисълта за Рон Перин и долината на река Дордона.

Остави Белинда в стаята ѝ и ѝ каза да не излиза. Сара щеше да ѝ прави компания, като се върнеше, и щяха да поръчат да им донесат храна.

— По дяволите! — каза мрачно Белинда отново.

— Така ти се пада. Казах ти да не излизаш, обаче ти си като коркова тапа, захвърлена във водата — винаги изплуваш на повърхността. Моля те, стой скрита, докато измисля нещо.

В очите ѝ се четеше примирение.

— Вината е моя. Трябваше да остана при съпруга си и да приема наказанието си като истинско добро момиче.

— Не си обещава да се откажеш от самоуважението си, когато си се омъжила за него — напомни й Мак.

— В момента не съм толкова сигурна.

Мак стоеше до вратата и я гледаше несигурно, а Белинда захвърли обувките си на пода и се сви на леглото — онова до прозореца, върху което първа бе предявила права. Изпитваше съжаление към нея — жената, която имаше едновременно всичко и нищо.

— Знаеш ли какво, ще ти донеса мартини. Ще те развесели, ще заздрави нервите ти...

— Искаш да ме превърнеш в алкохоличка?

Дяволитото пламъче отново светеше в очите на Белинда. Мак си помисли, че тя не може дълго време да е тъжна. Нито да остане на едно място. За да я задържи, човек трябваше да я положи в ковчег.

Смееше се, когато затвори вратата и каза:

— Ще се върна след минутка.

След половин час седеше със Съни в бара на хотела. Пиеха леденостудена бира „Кроненбург“, която имаше остър и свеж вкус и утоляваше жаждата. Той слушаше мълчаливо, докато Съни му разказваше историята за втори път.

После каза:

— Нямам никаква представа какво е намислил Крендлер, ако на летището наистина е бил той, но е много умен. Избрал е съвършеното прикритие. Инвалидна количка. Никой никога няма да го търси сред тълпата като пешеходец. Той е инвалид и винаги седи в онзи стол, винаги има нужда от помощ — дори за да звънне на иконома или дори да седне на проклетото нещо.

— С изключение на мен, която го видях — каза Съни. — Неочаквано, но го видях.

— Добре. В такъв случай, ще открием истината.

Съни гледаше Лорийн и Бертран, които вървяха по коридора, и каза:

— Погледни колко са сладки.

Те се скриха заедно нагоре по стълбите и Мак отново погледна любимата си.

— Какво и къде ще вечеряме? — запита.

— Сара е съкрушена — отговори тя.

— Не мислех да поканя Сара на вечеря.

— Белинда също. Наистина се уплаши.

— Не и Белинда.

— И така, какви идеи имаш за вечерта?

— Само ти и аз. Какво ще кажеш за храна в стаята?

Съни мислеше, че това е най-добрата му идея след хотел „Париж“.

Като вървяха към стаята си, минаха покрай Бертран, който слизаше надолу по стълбите.

— О, здравей, Бертран! — извика Съни. — Ако искаш, можеш да изведеш Пират на разходка.

Детето спря и я погледна, вместо да побърза да отmine.

— Може ли?

— Разбира се.

Точно тогава се появи, подтичвайки, малката Лорийн. В ръка държеше тесте карти.

— О! — възкликна, като ги видя. — Ще уча Бертран да играе покер. В Тексас тази игра е известна на всички.

— Внимавай да не ти вземе и последния цент — предупреди го Мак и двамата продължиха към стаята си.

— В такъв случай, може би ще разходиш кучето по-късно! — извика Съни. — А и утре ще е добре за него. — Обърна се и ги погледна за последен път. — Знаеш ли какво — каза на Мак, — сигурна съм, че тя вече знае всичките тайни на Бертран. Малката Лорийн е омагьосала това момче.

— Надявам се само, че знае какво прави — отговори Мак.

ГЛАВА 56

Лорийн и Бертран отидоха в къта за развлечения и седнаха до масата, която се намираше точно до рафтовете с комплектите за игра на шах, картинните мозайки, другите игри и компактдискете. Беше часът, в който се сервираха коктейлите и барът бе пълен и шумен. Обаче там, където седяха те, бе тихо и спокойно.

— Не мога да остана дълго. — Лорийн седна на един стол и разстла грижливо около себе си полата на тюлената си рокличка. Днес носеше онази с цвета на узрелите малини и с дължина до глезена. Тя много приличаше на онази, с която призрачната Уилис се появява в балета „Жизел“, но бе вече доста износена. Въпреки това, Лорийн продължаваше да я харесва. — Татко иска да вечеряме рано.

Бертран кимна, но не каза нищо. А Лорийн съжали, че му е казала за ранната вечеря с баща си, защото Бертран си нямаше никого и се хранеше сам. Беше ѝ тъжно за него, обаче не можеше да го покани да се присъедини към тях. Искаше Бертран само за себе си, той трябваше да е отделно от другите в живота ѝ.

— Бертран?

Той я погледна, седнал срещу нея на масата за игра на карти. Никога, през целия си живот, не беше чувал толкова често името си. Всичко, което Лорийн му казваше, започваше неизменно с: „Бертран?“

— Да?

Тя разбърка картите като истински професионалист. Той гледаше, очарован, как те се плъзгат между пръстите ѝ.

— Мислиш ли, че наистина видяхме призрак?

— Разбира се, че не. — Макар всъщност да вярваше в обратното, никога не би си признал такъв детски страх. — Всеки знае, че призраци не съществуват.

Лорийн раздаде по пет карти, а останалите в тестето остави между тях. Разгледа своите, след това хвърли поглед на Бертран.

— Ти си първи — обясни му. — Каж ми колко карти искаш.

— Не знам. Добре... Предполагам, четири.

— Бертран?

— Какво?

— Ако ти бе откраднал картините, къде щеше да ги държиш?

— Не знам.

— А защо не във „Вилата на Виолет“?

Той я погледна изненадан, а тя каза:

— Там ще са по-добре, отколкото в морска пещера. Няма влага и октопозии.

— Октопозии — поправи я той. Замисли се, изпълнен със съмнения, после каза: — Както и да е. Във „Вилата на Виолет“ няма картини.

— Откъде знаеш?

— Е, поне нямаше последния път, когато бях там. Обаче това бе преди кражбата. Или точно в същата нощ.

Лорийн хвърли победоносно картите си на масата.

— Трябва да се концентрираш върху играта. Наистина е лесно, ако ѝ посветиш цялото си внимание.

— А как да се концентрирам, като ти не спираш да говориш?

— Аз говоря само за кражбата на картините. И за нашата награда — добави с копнеж, който го разчувства.

— И аз искам да я спечелим — каза той и хвърли картите си на масата.

Лорийн ги гледаше втренчено.

— Чакай минутка! Ти печелиш. — Усмихна се радостно, изпълнена с доволство. — Бертран! Печелиш, глупчо! Аз имам две петици и две дами. А ти имаш три двойки.

Бертран не разбираше играта и не му бе ясно как бе спечелил, но също се усмихна. За миг изглеждаха като две обикновени деца, които се забавляват.

После Лорийн каза:

— Трябва да тръгвам. Ще вечерям рано с татко. Мисля, че той би предпочел да вечеря с Белинда, обаче тя трябва да остане в стаята си.

— Защо?

— О, нали знаеш, че съпругът ѝ я търси? — Сви рамене. — Казват, че той е лош човек и тя трябва да се крие от него. Затова и татко стои възможно най-близо до нея. — Изгледа Бертран. — Или

поне така казва. — Лорийн бе само на осем години, но някой ден щеше да се превърне в жена и бързо усвояваше женските хитрини.

— Добре.

Бертран знаеше, че тя няма да го покани да вечеря с тях. Животът на Лорийн бе разделен на части, които нямаха нищо общо една с друга. Така правеше и той. Той и тя бяха отделни същества. Когато бяха заедно, бяха едно. Но когато бяха разделени, бяха две различни души. Но той пак бе натъжен от раздялата с нея — нещо, което в момента не можеше да си обясни.

ГЛАВА 57

Тъй като Белинда остана в стаята си, нямаше повече суматохата нито в Сен Тропе, нито в Ница. Тя бе саботирала успешно собствената си сигурност и небезизвестният ѝ съпруг бе видян да кръжи над хотела с червения си хеликоптер. Мак бе казал на Сара, че трябва да направят нещо за Белинда. И то скоро. Папаракът се оказа фалшива тревога, а Лев докладва, че макар съпругът да оглеждал цялото крайбрежие, все още не знаел, че Белинда се крие в „Хотела на мечтите“. Едно беше сигурно — той щеше да продължи да търси.

Сара отново се бе превърнала в своето старо „аз“. Бе притихнала след събитията от предния ден, бе облякла отново широките си бежови къси панталони и бялата тениска и бе прибрала лъскавата си кестенява коса в конска опашка, с което най-после бе открила лицето си. Ръцете и краката ѝ бяха толкова слаби, че приличаше на прекалено високо момиченце въпреки своите двацет и седем години.

Хванала джапанките си в ръка, вървеше босонога по ивицата, където водата се сливаше с пясъка, спираше от време на време, зареяла поглед в морето. Гледаше към хоризонта с погледа на жена, която търси отговори на въпросите, които сама си задава. Нейт Мастерсън дойде откъм другата посока. И той бе облечен в бежови къси кафяви панталони и бяла тениска и носеше сандалите си в ръка. Поздрави я.

— О, здравей! — каза тя и едва ли не подскочи от изненада. Бе така потънала в мислите си, че не го беше чула да се приближава.

— Какво си намислила днес? — запита Нейт.

— Е, нали знаеш... — Сара сви рамене, избягвайки погледа му. — Нищо особено всъщност. Предполагам, че просто ще си почивам в компанията на Белинда и останалите.

Нейт я погледна замислено.

— Искаш ли да те разходя с мотора? Мястото не е толкова близо, но можем да обядваме там.

— Къде?

— Това е тайна. Ще трябва да почакаш, за да разбереш.

Сара отново зарея поглед над морето.

— О... Не знам...

— Моля те, Сара. — За своя изненада, Нейт наистина се молеше. Трябваше да сподели с някого, а като че ли само Сара бе наоколо. — Искам да ти покажа нещо наистина специално и да те помоля за мнението ти.

Изненадана, тя се обърна с лице към него.

— Нима? Искаш да кажеш, че търсиш помощта ми?

— Само мнението ти. Ще ти кажа повече, когато стигнем там.

Сара порозовя от удоволствие. Никой никога не я питаше за мнението ѝ, освен на работното ѝ място, където тя знаеше всичко необходимо за професията и беше арбитър на всички спорове.

— Мисля, че ще ми хареса, Нейт. — Погледна със съмнение дрехите си: — Дали не трябва да се преоблека?

— Изглеждаш перфектно. — Сграбчи я за ръката. — Хайде, Сара Стрейндж, да вървим.

През повечето време Сара стискаше отчаяно Нейт през кръста. Коленете ѝ трепереха, когато най-последно влязоха в селце, сякаш прилепнало към скален масив.

— Къде сме? — извика развълнувано, благодарна, че може да стъпи на твърда земя.

Нейт я поведе към малкия кафе-бар и поръча две еспreso, без въобще да я попита. Застанали един до друг пред бар плота, изгълтаха силното кафе и той запита:

— А какво искаш сега?

— Вода — отговори тя. Все още не ѝ достигаше въздух.

Нейт поръча минерална вода за нея.

— Това ли ме доведе да видя? — Сара гледаше навън към селцето с неговите тесни улички, които излизаха като лъчи от площадчето. — И къде ще ме заведеш за обяд? — Стомахът ѝ къркореше, защото сутринта не бе имала време дори за закуска.

— Нека първо ти покажа тайната си.

Нейт я хвана за ръката, изведе я от кафе-бара и я поведе по тесните улички. Стигнаха до мястото, където склонът се спускаше стръмно надолу към долината, а къщите бяха построени в редица, буквално една до друга. Нейт спря пред последната, която се намираще

в най-горния край на стръмна улица. Извади ключ от джоба си, отключи и пристъпи встрани, за да може Сара да влезе първа.

Тя му хвърли озадачен поглед.

— Тук вътре ли е тайната?

— Да.

— Но кой живее в къщата?

— Никой. Все още.

— Чакай малко, не си... Не искаш да ми кажеш, че си я купил?

— Видях я вчера и я купих незабавно. А сега искам от теб да ми кажеш дали съм постъпил правилно.

— Купил си я? Просто така? Но това селце е едва ли не сред пустошта, а ти живееш в Манхатън. Ами работата ти? Искам да кажа, ти си това, което работиш, нали?

— Знаеш ли какво, Сара Стрейндж... — Нейт я побутна нагоре по стъпалото пред входната врата. — ... двамата с теб имаме много повече общи неща, отколкото мислех. Нито един от двама ни като че ли не е сигурен кой или какво е всъщност.

Стояха в малкото квадратно фоайе и се оглеждаха. Голи каменни стени, избелели греди, дървени подове и писък на ярки цветове откъм малката, облицована с червени плочки, баня и тоалетна. Модерно спираловидно стълбище от бял варовик се издигаше цели четири етажа по-нагоре до огрения от слънцето таван. Двамата тръгнаха заедно нагоре.

Имаше по една стая на всеки етаж. На първия беше дневната стая с френските прозорци, от които се излизаше в малък вътрешен двор, покрит с чакъл. В него имаше малка маса от ковано желязо и столове — сцената изглеждаше като изрязана от френски филм. Разкриваше се гледка към цялата долина, към лозята и някогашните ферми, сега превърнати в модерни вили, до които се виждаха тъмносини плувни басейни. Подът бе от дърво, ниските италиански дивани бяха тапицирани в медножълт цвят, а по тях бяха разпръснати големи оранжеви възглавници.

На втория етаж бяха кухнята и трапезарията, модерни и безупречно поддържани. Неръждаема стомана, голяма маса, покрита със стъкло, и оранжеви столове с марката на „Иймс“. Третият беше разделен на малка спалня и облицована с плочки баня, а четвъртият и последният бяха заети от голяма спалня и баня.

Спалнята имаше цяла стена прозорци, които се отваряха към тераса, на която имаше малка маса от неръждаема стомана и червени кресла с марката на Филип Старк. И много саксии с красиви цветя. Леглото беше ниско и широко, диваните — тапицирани с черна кожа. Банята беше издържана в модернистичен стил и в бяло. Нямахме нито килими, нито рогозки. Никакви украшения — нищо, което да смекчава семплата красота на първоначалния замисъл.

Сара стоеше в средата на спалнята и се въртеше, за да огледа последователно всичко — различните мебели, семплите цветове, гредите, голите каменни стени, големите прозорци и вълшебната гледка, която се сливаше с хоризонта.

— Очаквам едва ли не да видя Пътя, изграден от жълти тухли^[1] — каза, изпълнена с благоговение.

— Значи ти харесва? — Нейт бе изненадан с какво нетърпение очакваше да чуе отговора ѝ.

— Дали ми харесва? Прекрасно е, Нейт!

Той въздъхна облекчено и за първи път си позволи да се усмихне.

— Обаче... Просто не мога да повярвам, че си го купил.

Ако трябва да сме честни, Нейт също не можеше да повярва. Вдигна рамене в неопределен жест и каза.

— Влюбих се в къщата.

— И аз се влюбих веднага в нея, но това не е отговор.

— Много по-просто и безболезнено е да се влюбиш в къща, отколкото да имаш любовница — каза той.

Сара се засмя и отново се завъртя очарована.

— Нейт Мастерсън, не те познавам много добре, всъщност едва ли може да се каже, че те познавам, но предполагам, че това е най-доброто, което си направил в живота си. Къщата е просто съвършена. — Обърна се с лице към него. — Но какво ще правиш тук? Съвсем сам? Особено през зимата...

Нейт продължаваше да се усмихва. Хвана я за ръката и я поведе надолу по спираловидното стълбище, по-красиво от което не беше виждал през живота си. Излязоха на павираната улица. Той заключи портата, прибра ключа в джоба си и двамата се върнаха при „Дукати“-то.

— Ще поговорим за покупката ми, докато обядваме — каза. — С новите ми приятели.

На Сара не ѝ бе необходима повече от минута да се влюби отново — този път в малката някогашна мелница, разположена сред дърветата, и в бързото поточе, в което плуваха диви патици. Харесаха ѝ още собствениците на ресторантчето, Малкълм и Роджър, и техните удивителни ордъври. Вече не бе ни най-малко изненадана, че Нейт е купил къщата.

— Някога бях сервитьорка — призна спонтанно на Нейт, когато тъмнокосата сервитьорка им донесе още хляб.

— Така ли? Къде?

— В „Хутърс“.

Челюстта на Нейт увисна. Беше очаквал да му отговори: „В местния кафе-бар.“

Сара се усмихна.

— Пошегувах се. В заведение, където предлагаха скара. Учех в колежа, но се налагаше да работя. Завърших класа по мениджмънт, можеш ли да си представиш?

Да, можеше. Усещаше интелигентността, която се криеше под цялата ѝ несигурност.

— Открил си своя рай — каза тя, докато гребваше от вкусната леща, подправена с целина, и топеше гладно хляба си в нея.

— Така е — отговори Нейт, докато я наблюдаваше. За първи път, тя бе забравила всичките си съмнения и самосъжаления и просто се наслаждаваше на мига. Може би виновно за това бе мястото, този красив и първичен Прованс, който бе извикал на показ най-добрите ѝ качества. Както бе направил и с него, макар той едва да го познаваше. Но щеше да го опознае. Щеше да идва тук и да се наслаждава на лятното слънце като сега. Щеше да се връща тук и през зимата, когато леденият вятър щеше да вилнее из тесните улички, а въздухът, чист и свеж, щеше да ухае на вино. Знаеше, че ще е толкова щастлив тук, че щастието му няма да може да се опише с думи...

— Ти си единственият човек, с когото съм споделил тайната си — каза.

Тя вдигна поглед изненадана.

— Не си говорил за това дори с Белинда?

Той се засмя.

— Най-вече с Белинда.

Сара се засмя с него. Вече знаеше, че Белинда щеше да сподели тайната му с всички, които познава.

— Да не ѝ казваме тогава — прошепна тя.

— Точно така. — Нейт ѝ се усмихна широко. Забавляваше се. — Планирам да запазя работата си, естествено — каза, макар че все още не бе помислил за нищо. Покупката на къщата бе напълно импулсивна. — Но вече ще е по-различно. Няма да съм така погълнат от онова, което правя.

— Сега ще имаш местенце, където да избягаш. — В гласа на Сара се долавяше копнеж, който накара сърцето на Нейт да омекне.

— Хей, какво има? — запита с нова за него нежност.

— Скоро ще трябва да си тръгна оттук. Следващата седмица всъщност. И да се върна в Канзас. Но не Канзас е проблемът — побърза да добави. — Обичам мястото, където съм родена. Красиво е, хората са мили. А и всеки произхожда отнякъде. Ти откъде си?

Нейт сви рамене — като че ли не искаше да обсъжда този въпрос.

— Роден съм в Бруклин. Израснал съм в Ню Джърси. Спечелих стипендия за „Колгейт“, после завърших бизнес. Родителите ми починаха, докато учех. Автомобилна катастрофа. — Сара направи гримаса на съчувствие, а той отново сви рамене. — Нямам семейство, за което да ти разкажа. Работата е единственото, което придава смисъл на живота ми. И също така единственото ми удоволствие.

— До този момент — каза Сара.

— Да.

— Аз имам прилична работа и съм много добра в професията. Шеф съм на администрацията в медицински център. От мен зависи всичко да тече гладко. Нямах представа какъв шеф мога да бъда. — Засмя се с горчивина. — Само в личния си живот съм такава неудачница.

— Не си. — Нейт ѝ наля чаша вино, макар самият той да не пиеше. — Ти си умна млада жена. И много привлекателна при това. Проблемът е, че не позволяваш на качествата си да блеснат. Кръстосваш ръце на гърди, като че ли да се защитиш, отпусках рамене надолу и оставяш красивата си коса да скрива големите ти и топли кафяви очи и хубавото ти лице.

Шокирана, Сара порозовя отново.

— Досега не съм познавал нито една жена, която да се изчервява
— каза Нейт.

Сара направи гримаса.

— Този навик ми е останал от детството.

— И така, какво ще правиш, като се върнеш в Канзас? Ще се върнеш към старата си работа и рутината?

Сара кимна.

— Но не и към стария любовник.

Нейт се засмя.

— Време е да вървим — каза на Малкълм и Роджър, които дойдоха да се сбогуват с тях.

— Ще се видим скоро! — извика Малкълм, за да заглуши рева на „Дукати“-то. Двамата потеглиха и бързо се отдалечиха от този истински рай.

[1] Елемент от романа „Вълшебникът от Оз“ от Л. Франк Баум — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 58

Бертран беше сам. Бащата на малката Лорийн я беше завел някъде за деня. Вечерта се спусна, а те още не се бяха върнали. Тя му липсваше.

Не можеше да понесе идеята за още една ранна вечеря, която да я откъсне от него. Не искаше да седи сам до масата в ъгъла на трапезарията, изложен на критичните погледи на другите гости на хотела и любопитните им деца, затова отиде в кухнята и помоли да му направят сандвич.

Готвачът, отговорен за сосовете, му го приготви сам — подреди в хлебчето пилешко месо, домати, поръси с подправки и майонеза. Бутилка „Оранжина“ и Бертран пое към леговището си.

Гущерите бяха излезли и се препичаха на последните слънчеви лъчи. Беше забравил да вземе пелерината и бинокъла, но реши, че ще се върне за тях по-късно. Напоследък бе занемарил дневника си, а и бе време за нов научен експеримент. Този път обаче той нямаше да бъде проведен във „Вилата на Виолет“.

Дъвчеше, замислен над думите на Лорийн от предната вечер. Знаеше, че във вилата няма картини — дори репродукция, която да виси на стената. Но бе възможно крадците да са ги скрили някъде и да чакат да утихне врявата, вдигнала се около кражбата. Тогава щяха да могат да ги преместят на някое безопасно място.

Сандвичът имаше превъзходен вкус. Искаше му се да имаше още един. И последната светлина се стопяваше и небето придобиваше онзи неоновосин нюанс, който щеше да помни и когато отидеше в пансиона. Тогава този спомен щеше да го отдалечи от онзи лош свят и да го върне в добрия.

Бертран обичаше Южна Франция и Сен Тропе. Имаше нещо в този град, което го привличаше. Може би защото идваше тук през по-голямата част от живота си, макар да бе все още на единайсет. Заради нощните си „научни експерименти“, чувстваше като познати местните

жители, домовете им и начина им на живот. Искаше му се само да разбере дали наистина имаше призрак във „Вилата на Виолет“.

Легна по гръб на рядката трева. Малките камъчета се забиха в гръба му и той се раздвижи неспокойно, но притихна, като намери удобно местенце. После затвори очи и заспа дълбоко.

Бертран не бе сигурен какво го събуди. Някакъв шум. Седна и се огледа. Стрелките на луминесцентния циферблат на часовника му показваха пет часа сутринта. Хоризонтът тъкмо започваше да посивява, а светлините на рибарските лодки бяха изчезнали. Бертран знаеше, че те са се върнали в пристанището, където рибата се сортираше, за да се занесе на пазара, а лодките се почистваха. Виждаше се обаче една светлинка. Тя се приближаваше, докато той я наблюдаваше почти без да премигва. Ниска и тъмна бърза лодка и ако се съдеше по рева на двигателя — много мощна. Тя акостира и моторът ѝ беше изключен. Беше закотвена близо до скалите, над които се издигаше хълмът, където бе леговището на Бертран. Съжالياваше, че бинокълът му остана в хотела. Любопитен, запълзя по корем към мястото, където хълмът се спускаше стръмно към морето.

Лодката бе истинска черна красавица, дълга около петнайсет метра и дори може би повече. Имаше и салон с малки прозорци. Стъпала водеха от кърмата към малката гумена спасителна лодка, която се люлееше върху вълните. Обичайните червени и зелени светлини бяха изгасени. Всъщност единствената светлина струеше от прозорчето на малкия салон, през което Бертран видя двама души. После и тази светлина изгасна.

Напрегна очи, за да разчете името на лодката, но беше прекалено тъмно, а и тя се клатушкаше така силно, като че ли никой не я управляваше.

Неочаквано, от салона излезе жена, последвана от мъж. Косата ѝ се разлюля на внезапно подухналия вятър, а дългата рокля обгърна краката ѝ. Мъжът вървеше плътно до нея. Сграбчи я за рамото, а тя го отблъсна рязко. Започна да вика и вятърът понесе гласа ѝ към брега.

— Ще кажа всичко, което знам — чу я Бертран да казва.

Мъжът се засмя подигравателно.

— Ето го твоя дял от вината — отговори и ѝ подаде нещо.

Тя се поколеба, пристъпи към него, грабна го от ръката му и побърза да го прибере в чантата си.

После вятърът отнесе гласовете им в друга посока и Бертран не чу повече нито дума, но видя жената да тича към кърмата, да отвързва спасителната лодка, да повдига дългите поли на роклята си и да скача трوماво в нея. Запали извънбордовия двигател и без да погледне назад, пое по посока на Сен Тропе.

Двигателите на бързата моторна лодка изреваха мощно като разярен лъв и тя пое обратно в морето. Само след секунди настигна спасителната лодка. Бертран не видя какво се случи непосредствено след това, но двигателите ѝ зареваха дори още по-силно и тя изчезна бързо в далечината.

Когато вълнението на водата, предизвикано от преминаването ѝ, утихна, Бертран погледна отново. Моторната лодка бе вече много далеч, смаляваше — все повече и скоро щеше да се слее с хоризонта. Лекият ветрец, който идваше заедно със зората, дуплеше повърхността на водата. Нямахше и следа от гумената лодка. Нито от жената.

Ужасен, Бертран си пое дълбоко дъх. Нима мъжът я бе прегазил? Нима я беше убил?

Заклати усилено глава. Не, разбира се, че не. Вероятно бе извадил жената от водата... Бертран просто не бе успял да види сцената, защото се разиграваше прекалено далеч...

Хвърли последен поглед, после, ужасен, затича колкото можеше по-бързо към хотела. Нямахше да каже на никого за това. Никога не би могъл да опише какво бе видял. Защото, разбира се, си го беше въобразил. Нали?

ГЛАВА 59

Мак не можеше да спи. Стана още преди птиците да са пропели и отиде да провери какво има на щанда за вестници в хотела. Но бе прекалено рано дори да са ги доставили. Погледна навън през стъклените врати. Небето бе сиво, нямаше дори нюанс на синия цвят — имаше още време до изгрева на слънцето. Но разходката по плажа в хладната ранна утрин щеше да го ободри и да прочисти обърканите му мисли, да му даде време да премисли всичко насаме. Защото нещата определено ставаха все по-сложни.

Подръпна каишките на кучетата.

— Хайде, момчета! — каза и тръгна към вратата. В този миг Бертран Оливие влетя през нея, ококорил широко очи. Лицето му бе мъртвешки бледо, а косата — настръхнала.

— Бертран! — Гласът на Мак бе по-остър, отколкото му се искаше, но това бе така, защото бе разтревожен. Първата му мисъл беше: „Какво прави това дете навън в пет и половина сутринта?“ А следващата: „Какво го е уплашило толкова много?“

Бертран се поколеба. За части от секундата, погледът му срещна този на Мак, после той се стрелна бързо покрай Мак.

Мак го сграбчи за рамото.

— Хей, момче, какво има?

Изпаднал в паника, Бертран се отскубна и затича нагоре по стълбите, а после и по коридора към стаята си, пхна несръчно ключа в ключалката, накрая успя да отвори, шмугна се вътре и заключи след себе си.

Облегна гръб на вратата. Сърцето му биеше тежко в гърлото. Свали очилата си и ги хвърли на пода. Ако бе наистина с влошено зрение, нямаше да види онова, което си въобразяваше, че е видял. И нямаше да може никога и на никого да разкаже за него. На никого. И особено на Мак Райли. Полицията щеше да дойде, да му задават въпроси, да му вземат бинокъла и може би дори да повярват, че той е убил жената. Тялото ѝ със сигурност щеше скоро да изплува на

повърхността и щяха да разберат, че е била убита. И щяха да го хвърлят в затвора, майка му щеше да каже, че я е опозорил... доведените ѝ деца щяха да се превърнат в единствената ѝ грижа... и той нямаше да е част от тяхното семейство.

Без да откъсва гръб от вратата, се свлече на пода, присвил колене до брадичката си. Замисли се за Лорийн. Тя бе негова приятелка. Може би все пак имаше човек, на когото да разкаже какво бе видял. Имаше риск, но бе решил да го поеме. Ако изгубеше приятелството на малката Лорийн, щеше да отиде в затвора, без да се оплаква. Нямаше да му е останало нищо мило навън. И нито един човек, с когото да разговаря.

Мак разходи кучетата по бреговата ивица, остави ги да тичат на воля, хвърляше топка във водата и гледаше как Пират се опитва да плува, пляскайки с двата си предни крака като всяко нормално куче, докато Тесоро, като истинска дама, отскачаше назад всеки път, когато някоя малка вълничка намокреше изисканите ѝ лапички.

Срещата с Бертран бе обезпокоила дълбоко Мак. Момчето не бе спряло дори за да каже „здравей“ на Пират, към когото Мак знаеше, че изпитва любов и привързаност. Бертран бе много уплашен от нещо. Мак бе видял страха в очите му, макар и да бяха донякъде скрити зад стъклата на огромните очила. Бе видял ужаса, сковал тялото му. Бе наблюдавал и влиянието на адреналина, който го караше да тича по коридора така, сякаш го гонеха всички демони на ада. Мак знаеше всичко за страха. Той също изпадаше в това състояние, когато се намираше в ситуация, от която не виждаше изход. И знаеше, че е видял точно този безнадежден страх в очите на Бертран.

Стоеше на ивицата мокър пясък и гледаше как Пират подхвърля топката във въздуха, а Тесоро изтънчено ближе солта от свършените си лапички. Хвърли поглед през рамо и видя очертанията на покрива на „Вилата на Виолет“. Прозорците и проблясваха в мръсносиво, не отразяваха дори внезапно избухналите слънчеви лъчи, които озариха небето и промениха цвета му от опалов до яркорозов. След това се появи намек за искрящо зелено, тюркоазно и накрая лазурът блесна в цялото си великолепие, за да се срещне със Средиземно море там, докъдето стигаше погледът. Липсваше само цветната дъга, която щеше да придаде на пейзажа вълшебството, което не би могъл да постигне нито един майстор на четката.

Обаче тази земя не бе вълшебно царство. И „Вилата на Виолет“ не бе сън. Мак усещаше, че тя е в основата на всичките му проблеми. И докато вървеше обратно по плажа, взе твърдото решение най-последно да направи нещо по въпроса.

Върна се в хотела и видя, че зад рецепцията отново е Рене.

— Добро утро, Рене. — Спря, за да вземе вестниците, които бяха доставени в негово отсъствие. — Станала си рано днес.

— О, мосю Райли, Каролин още не се е върнала от Авиньон и аз я замествам.

— Ти си добра приятелка, Рене.

Тя се усмихна.

— Всъщност не, мосю. Не познавам Каролин много добре, но съжалявам, че майка ѝ е болна.

— О, да, майка ѝ — каза Мак замислено и се върна в стаята при „спящата красавица“.

Мина покрай стаята на Бертран и се спря за миг. Чудеше се дали да не почука и да не запита момчето за станалото. Чу водата от душа и реши да отложи това за по-късно — може би детето щеше да се е успокоило дотогава и да прояви по-голямо желание да говори.

Сутрешното кафе, все още топло в сребърния чайник, и обичайната кошничка сладки кифлички и кроасани им бяха поднесени на количка, която бе оставена пред стаята им. „Грехът на Съни“, помисли си Мак с усмивка и бутна количката вътре. Изкара я на малката тераса и свежийт утринен мирис на разцъфнали рози нахлу в ноздрите му. Морето блестеше и обещавахе безкрайни забавления.

Да, каква ваканция!

Влезе обратно в стаята. Картината, купена от антикварния магазин, бе подпряна на масата до леглото. Трябваше да признае, че къщата наистина много приличаше на „Вилата на Виолет“.

Съни лежеше по гръб, наполовина загърната в смачкания бял чаршаф, вдигнала ръце над главата си с розовите длани навън, наклонила глава на една страна така, че лицето ѝ едва се виждаше под облака лъскава черна коса, накъдрила се леко заради утринната влага.

Мак реши да не ѝ казва нищо за ефекта от морския въздух, защото знаеше, че това би могло да я накара да изпадне в депресия.

Пълните ѝ устни бяха полуотворени, клепачите ѝ трепкаха като на човек, който сънува, а миглите ѝ пърхаха като криле на пеперуди.

Ако не я познаваше, човек би бил готов да се закълне, че са фалшиви. Обаче в това момиче нямаше нищо фалшиво. Всяка част на Съни Алварес бе истинска, включително слънчевата ѝ душа.

Мак я остави да спи и се върна на терасата. Наля си кафе, седна удобно, вдигна краката си на съседния стол, отхапа от кифличката, поръсена със захар, и разтвори вестника. Поне за миг всичко бе спокойно.

ГЛАВА 60

Бертран остави студената струя вода от душа да се стича по лицето му и подутите клепачи, да охладят главата му, която го болеше така, сякаш бе удвоила размерите си, и да прогони лошите мисли.

След половин час се подсуши, облече чиста риза с поло яка, която издърпа от купа дрехи, оставени от камериерката върху стола. Прекара вече орфаната синя копринена вратовръзка на райета през гайките на широките си сиви къси панталони и я завърза на възел над кокалестите си хълбоци. Погледна се в огледалото. Не изглеждаше различно от момчето, което беше и вчера. Но знаеше, че се е променил. Невинността му си бе отишла.

Вчеса мократа си руса коса, почисти стъклата на очилата си с ъгълчето на чаршафа, сложи ги обратно на големия си нос и напъха краката си в калните маратонки.

Хвърли поглед на светещите зелени цифри на часовника си. Беше почти осем и половина. Дали не бе прекалено рано да събуди Лорийн? Замисли се за миг, после сви рамене. Нямаше значение, не можеше да чака.

Отвори вратата и надникна в коридора. Камериерката буташе количката, но му махна за поздрав и той ѝ отвърна. След това заключи внимателно вратата, пусна ключа в джоба си и тръгна възможно най-тихо към стаята на Лорийн. Допря ухо до дървото и чу музиката, характерна за анимационните филмчета. Сигурно телевизорът бе включен. Почука.

Лорийн отвори веднага. Беше облечена в свободна оранжева пижама, на врата ѝ висеше верижката със сребърното сърце, която тя никога не сваляше. Бертран за първи път я виждаше в нещо различно от тюлена рокличка. Ако се изключеше онзи път, когато я бе видял по бельо, докато плуваха. Но то бе нещо различно. Косата ѝ стърчеше на две миниатюрни плитчици, бузите ѝ бяха порозовели от съня.

Тя каза:

— О! Здравей. Какво искаш?

Бертран се изчерви. Беше направил грешка. Не трябваше да идва. Тя не искаше да го види.

— Аз... Аз... и-и-и-исках... д-да говоря с теб...

Заекваше силно. Лорийн усети, че нещо не е наред. Погледна го по-внимателно и видя зачервените му и подути очи.

Влезе обратно в стаята, обу джапанките си, върна се при него и го хвана за ръката. Изминаха целия коридор, слязоха по стълбите, прекосиха фойето и излязоха навън през стъклената врата.

Изненадана, Рене гледаше странната двойка. „Деца“, помисли си с усмивка и отново посвети вниманието си на екрана на компютъра. Днес бяха пристигнали много гости и тя бе заета.

Марко, пиколото, беше на поста си. Стоеше на стъпалата и чакаше. Както винаги, щеше първо да обслужи заминаващите гости на хотела, а след това — и пристигащите. Усмихна се, като видя момчето и момичето, които минаха бързо покрай него, сякаш не очакваха някой да ги забележи. „Странно“, помисли си и продължи да лъска стъклената врата.

Бертран и Лорийн стигнаха до боядисания в синьо кафе-бар и барманът, който в момента приготвяше поредното еспreso, вдигна поглед. Видя ги, както и клиента — мъж, дошъл от Париж и също баща на две деца. Погледите им се срещнаха и двамата се усмихнаха и загледаха след момчето и момичето, които зашляпаха из водата, без да свалят обувките си.

— Деца — казаха едновременно.

Малко по-късно, Лорийн се обади:

— Бертран?

— Да.

— Какво има?

Бертран не можеше да започне да говори. Ами ако не му повярваше? Ако му отвърнеше, че той е убил жената и затова смъртта ѝ му е известна? Събра кураж и посочи скалата, където сушата в близост до „Вилата на Виолет“ се срещаше с морето.

— Като стигнем там, може би ще ти кажа.

Лорийн кимна. Уважаваше правото му на мълчание.

Бертран забави крачка. Скалата се приближаваше все повече и повече. Скоро щеше да се наложи да си признае.

— Пристигнахме. — Лорийн се разположи на малък камък, който се вдаваше навътре във водата. — О, Бертран, погледни! — извика и се наведе. — Можеш да видиш всички рибки! Водата е толкова бистра, че се вижда дори дъното!

Бертран също се наведе да погледне. Рибките се стрелкаха вън и вътре в пролуките, а пясъчното дъно бе надиплено като вълниста женска коса.

Лорийн се наведе толкова ниско, че едва не потопи глава във водата.

— Чувствам се като русалка! — извика, разпери широко ръце и замърда крака като опашка на риба. После изгуби равновесие. Хвана се здраво за Бертран, който на свой ред се залови за скалата. Двамата се олюляха на ръба. Бертран стискаше с всички сили скалата с едната си ръка, а с другата — Лорийн. Дръпна я рязко и тя политна назад.

— Оу! — извика. — Заболя ме!

Бертран я изгледа гневно. Май не си даваше сметка, че бе спасил живота ѝ.

След това Лорийн изпищя. Пръстите ѝ потърсиха сребърната верижка. Продължиха да търсят. После тя изпищя повторно.

— Бертран! Верижката ми! Няма я!

Бертран погледна голия ѝ врат. После — в празните ѝ очи, равнодушни като синьото небе. Лорийн бе изгубила най-ценното за нея — единственото в целия свят, което имаше значение.

Той наведе отново глава над водата. Тя бе бистра като стъкло, обаче верижката не се виждаше. Вдигна глава към малката Лорийн. Тя все още стискаше голия си врат, в очите ѝ се виждаше паника.

Бертран се изправи. Съблече ризата си, свали маратонките и очилата си.

— Ще я намеря — каза и скочи във водата.

— О! — извика малката Лорийн. — О, Бертран! — И скочи във водата след него.

Срещнаха се лице в лице под чистата вода, която бе придала на кожата им зеленикав оттенък. Дългата коса на Бертран се изправи нагоре. Очите му изглеждаха огромни. Сграбчи Лорийн за ръката и започна да рита усилено. Двамата изплуваха на повърхността като коркови тапи.

Той държеше победоносно верижката над главата си.

— Открих я, малка Лорийн! — извика. — Открих я.

Седнала на ръба на скалата, Лорийн се наведе и го целуна по бузата. Сълзите ѝ се смесиха с морската вода. Верижката бе сложена на врата ѝ от майка ѝ. Бяха я купили заедно от „Тифани“ последния път, когато майка ѝ успя да излезе извън къщи. След това тя бе завела Лорийн на обяд и дори ѝ бе позволила да пропусне салатата и да се нахвърли веднага на пържените картофи и шоколадовия шейк. Майка ѝ пиеше лимонов чай и си бърбеха радостно за какво ли не. Е, не за всичко. Сега Лорийн знаеше това. Два месеца по-късно майка ѝ бе мъртва.

Лорийн погледна Бертран.

— Това се случи, защото не облякох тюлената си рокличка.

Той поклати глава озадачен.

— Кое?

— Да изгубя верижката. Мама не можеше да ме защити, защото не знаеше къде съм. Не е могла да ме открие без рокличката ми.

Бертран разбра. Малката Лорийн наистина вярваше, че майка ѝ я гледа от небето и че може да я види където и да е заради ярките цветове.

Подаде ѝ верижката и каза:

— Нека аз да я сложа на врата ти. — Лорийн наведе глава и той внимателно я постави и закопча така, че сърцето прилегна точно в ямката на гърлото ѝ. Той се отдръпна назад и я погледна, а Лорийн въздъхна от благодарност и му се усмихна.

— Ще вляза отново във водата — каза Бертран. — Видях и нещо друго там долу.

Лорийн клекна на ръба на скалата и загледа с тревога след него. Пясъкът бе разровен и водата вече не бе чиста. Испита радост, като видя тялото на Бертран, а после той отново изплува на повърхността и изплю водата, събрала се в устата му.

— Виж какво намерих. — Показа ѝ нещо.

Тя се наведе и го взе от ръката му.

Беше дамска чанта. Бяла, подплатена и със знака „СС“, за който дете от Тексас като Лорийн знаеше, че е марката на „Шанел“.

Бертран се изкачи на скалата при нея. Лорийн отвори чантата. Изумени, загледаха съдържанието ѝ, а после се спогледаха.

— Евро! — ахна Бертран.

— Хиляди евро. — Лорийн мушна пръст между мокрите банкноти. — Който ги намери, трябва да ги задържи — каза. — Нещо като награда.

Обаче Бертран знаеше какво е това. Това бе дал мъжът от лодката на жената, преди да я убие. Това бе нейният „дял от вината“.

Нададе вик на паника, грабна чантата от ръцете на Лорийн и я захвърли долу на плажа.

Не беше забелязал Пират, който тичаше към тях. Нетърпеливо да подхване нова игра, кучето ухапа чантата и я разтърси. Мокрите банкноти литнаха във въздуха, после се посипаха по пясъка.

— Хей, момче — каза Мак на Бертран, — какво става?

ГЛАВА 61

Мак също виждаше малката Лорийн за първи път без тюлената ѝ рокличка. Дрехите, с които бе облечена, му приличаха на пижама. И беше мокра. Бертран, който бе само по къси панталони, също бе мокър. Мак се усмихна. Поне не се бяха потопили в студената вода голи.

Но сега и двамата изглеждаха уплашени. Избягваха погледа му и гледаха към Пират, който се забавляваше извънредно много да подхвърля разни хартийки във въздуха.

Мак хвана една от тях. Приглади я с пръсти. Беше банкнота от петстотин евро. Погледна останалите банкноти, разпилени по пясъка като конфети в сватбен ден, после вдигна поглед към двете деца, които го гледаха уплашено в отговор.

— По-добре слезте оттам и ми помогнете да ги съберем. В гласа му се долавяше студена нотка, която ги накара бързо да скочат, да коленичат в пясъка и да започнат да събират парите.

Мак стоеше със скръстени ръце. Изчака да ги съберат и да му ги подадат и каза:

— Чантата също.

Бертран изтича да вземе бялата чанта от скалата, върху която я бе захвърлил Пират. Кучето реши, че това е нова игра, нададе вой и облиза лицето му. Бертран преглътна сълзите си. Плачеше му се, но беше момче, а момчетата не плачат. Поне не често. Остави внимателно чантата до купа пари.

Мак гледаше напрегнатото младо лице и сърцето му омекна. Не знаеше в какво са се забъркали тези две деца, но Бертран бе най-уплашеното момче, което някога бе виждал.

— Добре, станете!

Двете деца го послушаха, изправиха се и изтупаха пясъка от себе си. От носа на Бертран и от тънката плитка на Лорийн капеше вода.

Мак ги хвана за ръцете.

— Елате с мен. — Върнаха се при скалата. — Сега ще седнем тук и ще ми кажете съвсем точно какво става. Да започнем с теб, Бертран.

Бертран преглътна. Погледна Лорийн за подкрепа и тя кимна.

— Кажи му — окуражи го.

— Бях в леговището си — започна Бертран.

Лорийн го погледна изненадана. Мислеше, че се кани да разкаже как са намерили парите, и поясни:

— Бертран има предвид тайното си скривалище, където отива, когато иска да бъде сам. То се намира на малък хълм, който гледа към водата.

— Заспах — продължи Бертран. — Като се събудих, рибарските лодки вече не бяха в морето. Небето бе сиво и разбрах, че зората скоро ще изгрее. Погледнах часовника си. Беше пет часът.

Мак си спомни как Бертран тичаше с широко отворени очи през фойето на хотела в пет и половина същата сутрин.

— Видял си нещо в открито море — предположи. Със забележката си целеше да улесни нещата за момчето.

Бертран кимна.

— Бърза моторна лодка. Голяма, дълга може би петнайсет метра, черна или много тъмна. И мощна. Двигателят ѝ ме събуди, ръмжеше като звяр.

— Лодка лъв — каза малката Лорийн удивена. Беше присвила колене под брадичката си и ги бе обгърнала с ръце — като че ли се опитваше да стане по-малка и Мак да не забележи присъствието ѝ. Не беше сигурна какво ще се случи, но бягството ѝ се струваше добра идея. Чувстваше се виновна, защото се канеше да открадне парите и да помогне на Бертран да избяга от майка си.

— И после какво? — подкани го Мак, без да откъсва поглед от него.

— Лодката приближи до скалите. Сигналните светлини не светеха. Само лампата в салона. Видях мъж и жена вътре. След това тя изтича на палубата.

Гласът му трепереше, докато разказваше на Мак как е стояла там, а вятърът е развявал косата и дългата ѝ рокля, как мъжът ѝ бе подал нещо и тя го бе прибрала в чантата си.

— „Ето, това е твоят дял от вината“, каза мъжът със смях.

Бертран замълча.

— И после какво, Бертран? — подкани го Мак отново.

— После тя каза, че ще разкаже всичко... Скочи в спасителната лодка и потегли към Сен Тропе.

Бертран постави ръце пред лицето си.

— А голямата лодка потегли след нея. Бързо. Настигна я. Не видях точно какво се случи, но моторната лодка продължи към хоризонта, а от спасителната нямаше нито следа.

Бертран погледна безпомощно Мак.

— Мисля, че той я прегази. Остави я да се удави.

Лорийн изпищя, после покри устата си с длан. Ужасените ѝ сини очи се вираха в Бертран.

— Още не го знаем със сигурност — каза Мак, с което искаше да успокои Бертран. — Успя ли да различиш името на лодката?

Бертран поклати глава.

— Бинокълът ми не бе у мен и не можах да го видя. Беше тъмно.

Мак вдигна подплатената бяла кожена чанта. Той също познаваше логото на „Шанел“. Освен това беше виждал тази чанта и преди.

— Мосю Райли? Ще ме хвърлят ли в затвора сега? — В гласа на Бертран се долавяше примирение. Малката Лорийн постави ръка на рамото му и го стисна, за да го успокои.

Мак каза:

— Никой няма да те изпрати в затвора за това. Не си направил нищо нередно.

— Канехме се да откраднем парите — каза Бертран.

— Но само защото искахме да платим сметката на Бертран за хотела, а и ако имаше парите, нямаше да му се наложи да отиде в пансион. Нито да види жестоката си майка отново.

Лорийн защитаваше приятеля си и Мак одобряваше това. Харесваше тези две странни деца. Но те му бяха поставили задача за разрешаване. Очевидно щеше да му се наложи да отиде в полицията с тяхната история.

Обаче първо трябваше да ги заведе в хотела да се изкъпят и преоблекат и да сподели със Съни какво е научил, преди да предприеме следващата стъпка.

В хотела цареше раздвижване. Двете пикола носеха куфари и помагаха на една старица да слезе от огромен сребрист „Мерцедес“.

Мак постави длани на раменете на децата, за да ги задържи, докато старицата изкачи стъпалата, които водеха към входната врата. Тя беше много стара, лицето ѝ бе силно набраздено от дълбоки бръчки и жълтеникаво на ярката слънчева светлина. Тя изкачи с мъка двете стъпала, а сивото ѝ шалче от шифон се вееше след нея като знаменце на бриза.

Рене излезе иззад рецепцията и целуна старицата и по двете бузи.

— Добре дошла отново, мадам Ларио! — извика. — Лятото не е същото без теб. Добре дошла в „Хотела на мечтите“.

ГЛАВА 62

Мак спря. Обърна се и изгледа мадам Ларио. Тя бе дребна, слаба и крехка като птиче и вероятно деветдесетгодишна. Не беше човек, от когото можеше да се очаква да извърши измама с отдаване под наем на недвижима собственост в стремежа си към бърза печалба. Тази старица очевидно разполагаше със средства и идваше всяко лято в „Хотела на мечтите“, където с нея се отнасяха като с почетен гост. Тази мадам Ларио бе жертва, не крадец. Жертва на кражба на самоличността. Бе готов да заложи и последния си долар, че Каролин Кавалиер е в основата на всичко това.

— Отидете да вземете душ и се преоблечете — каза на децата. — Ще се срещнем във вътрешния двор. Ще закусим и ще обсъдим какво да направим.

Те му благодариха и затичаха нагоре по стълбите, а Мак се обади на Съни по телефона.

— Любими — измърка тя в отговор. — Липсваш ми.

— Можеш ли да слезеш до пет минути?

Нещо в гласа му извика у нея тревога.

— Две — каза и затвори.

Кайшките на кучетата се бяха оплели. Мак ги разплете и хвана тази на Пират. Взе Тесоро на ръце, а тя беше в едно от добрите си настроения и го близна бързо по ръката, вместо да оголи зъби.

— Благодаря — каза той. — Поне веднъж да си дружелюбна.

Съни вече слизаше по стълбището към него. Беше облякла късо синьо потниче и бели къси панталони. На устните ѝ, както винаги през деня, беше положено червено червило „Диор“, а на носа ѝ бяха огромните слънчеви очила.

— Съжалявам, нямах време да взема душ. — Целуна го и остави червен отпечатък на устните му, който побърза да изтрие с кутрето си.

— Парфюмът ти е прекрасен — каза той, прегърна я и чу как Тесоро, притисната между телата им, изръмжа.

— Както обикновено — каза Съни. — Винаги сме в ситуация, в която няма време дори за душ. Както и да е, какво има?

— Каролин Кавалиер.

Мак я хвана за лакътя, пресякоха фойето и излязоха във вътрешния двор, който вече бе буквално осеян с гости на хотела, наслаждаващи се на спокойна закуска.

Седнаха до масата, отредена за тяхната група — онази дългата до фонтана, откъдето се виждаше трапезарията, както и част от терасата.

Съни поръча кафе.

— Plus fort — каза на сервитьора, — avec du lait chaud a la cote.

— Какво означава това? — запита Мак озадачен.

— Силно кафе с горещо мляко в каничка. Така е по-добре, отколкото да поръчаш кафе със сметана, защото можеш да добавиш точно толкова мляко, колкото желаш. И така, кажи ми защо ме измъкна от леглото и какво имаш за Каролин? Да не би отново да си я заловил да залага?

— Мисля, че този път е играла на хазарт с живота си.

Разтревожена, Съни притисна Тесоро към гърдите си. Пират, както обикновено, седеше на ръба на фонтана и от време на време потапяше крак в него, за да се охлади.

Мак остави на масата бялата чанта с парите.

— Виждала ли си я преди?

Съни я гледаше втренчено, обаче не я докосна.

— Чантата с марката на „Шанел“ на Каролин.

Той я отвори и Съни зяпна, ококорена, купчинките банкноти. После — с празен поглед — Мак.

— Бертран се гмурнал сутринта до скалите в близост до плажа. Той я открил.

— Но... но... — Съни се опитваше да намери обяснение, обаче Мак ѝ каза да не си прави труда. Разказа ѝ какво бе видял Бертран.

— Вярвам, че жената е била Каролин — добави. — А и тази чанта е нейната.

— О, мили боже! — прошепна Съни ужасена.

Мак вдигна ръка.

— Почакай да ти кажа всичко. Току-що срещнах мадам Ларио.

Брадичката на Съни потрепери, очите ѝ бяха станали кръгли като палачинки.

— Какво?

— Истинската мадам Ларио, която е деветдесетгодишна дама и съвсем определено не е измамница.

— Коя е тя, тогава?

— Жертва на открадната самоличност. И вярвам, че нашата Каролин е онази, която е сторила това. Чуй, Съни, Каролин работеше тук, в хотела, и е имала достъп до цялата лична информация на мадам Ларио — до паспорта ѝ, до банковите ѝ сметки, до номерата на кредитните ѝ карти. А онова, с което не е разполагала, е разчитала да научи от самата мадам Ларио. Старица като нея, която идва тук от години, вероятно би доверила на Каролин всичко.

Продължи:

— Каролин е знаела, че „Вилата на Виолет“ е празна. Разкрила е банкови сметки на името на мадам Ларио, като е дала необходимите данни. Нямащо е причина някой да подозира каквото и да било, защото Каролин не е дала адреса в обявата. И когато ние, щастливците, мечтаещи за ваканция в горещата Южна Франция, сме отговорили на рекламата и сме изпратили парите си, тя ги е взела и се е скрила.

— Но, Мак, нашата мадам Ларио, измамницата, е на средна възраст, развлечена, с кафява коса и очила...

— Да. И Джоел Крендлер е в инвалидна количка със сенки под очите и с бледата кожа на човек, невидял от години слънчева светлина, защото почти не излиза от дома си. Не разбираш ли, Съни, кафявата коса, безформените дрехи, очилата — всичко това е било маскировка.

Съни изведнъж осъзна какво ужасно нещо се бе случило.

— О, мили боже! — проплака. — Някой е убил Каролин!

— Обаче не заради парите, които ние платихме за вилата. Те вероятно са в някоя банка. — Мак посочи мокрото евро. — Обзалагам се, че тук има поне десет хиляди долара. Получила ги е от някой друг. „Ето го твоя дял от вината“, казал мъжът. Бертран го е чул. Очевидно Каролин го е заплашила, че ще каже истината. И той я е премахнал още преди да е имала възможност да си отвори устата.

— Искаш да кажеш, че мъжът съзнателно е прегазил спасителната лодка?

Мак кимна.

— И сега аз трябва да реша какво да направя по въпроса.

Замисли се за миг, после каза:

— Съни?

— Какво?

— Нашата мадам Ларио е отишла в Цюрих, където се опитала да продаде откраднатата картина на Съора на частен колекционер.

— О, мили боже! — ахна Съни, като си спомни. — Значи е била тя.

— Каролин е била нещо повече от хитра измамница. Знаела е още как да сложи ръце върху откраднатите предмети на изкуството.

— И достатъчно глупава да се опита да ги продаде.

— И, повярвай ми, се е уловила в капана на собствената си измама — каза Мак.

— Ще отидеш в полицията, разбира се.

Мак се замисли.

— Проблемът ми е малкият Бертран. Изплашен е до смърт, ужасен е, че ще го хвърлят в затвора.

— Но, разбира се, че няма.

— Искам ти да му го кажеш, а после да дойдеш в полицията с нас.

Съни видя двете деца да се провират между масите.

— Ето ги и тях — каза тихо.

— Добро утро, мадам. — Бертран застана до масата, а Съни потупа стола до себе си и го подкани да седне. Малката Лорийн отново бе облякла оранжевата си тюлена рокличка. Съни ѝ подаде Тесоро и детето, притихнало, го взе мълчаливо от ръцете ѝ.

— Добре — каза Съни весело. — Да поръчаме закуска, после ще ви кажа какво ще направим.

— Няма да изпратят Бертран в затвора, нали? — Малката Лорийн бе вдигнала твърдо брадичка и бе стиснала устни, готова за битка.

— Не, сладката ми, Бертран няма да отиде в затвора. Не е направил нищо нередно. Всъщност, Бертран, ти си героят. Видял си нещо лошо да се случва и си уведомил Мак, който е известен детектив. Знаел си на кого да кажеш. А след това си открил и дамската чанта. — Тя посочи чантата, която бе все още върху масата, и видя как детето трепна. Мак побърза да я вземе и да я остави на стола.

Съни каза:

— Дал си на Мак чантата с парите, а той е казал, че ще се погрижи. Сега, ние всичките — ти, аз и Мак — ще уведомим полицията. — Хвърли поглед на малката Лорийн. — Не мисля, че ще имаме нужда от теб, сладката ми. Можеш да останеш тук и да се грижиш за кучетата. А ние с Мак ще се погрижим за Бертран.

Усмихна се на всички около масата.

— Готово. Ето, че всичко е решено. Бертран е видял нещо наистина лошо, което никога няма да забрави. Но то е нещо важно, което ни помогна да разрешим и други загадки.

Бертран, който вече се чувстваше малко по-добре, избърса очилата си с ъгълчето на покривката.

— Но коя е била жената?

Мак се поколеба. Не искаше да разтревожи момчето с новината, че вероятно е била Каролин.

— Още не сме сигурни, Бертран. Полицията ще открие. — Думите му отговаряха на истината. — Този отговор задоволява ли те? — запита и Бертран кимна.

— Добре, хайде, в такъв случай, да поръчаме яйца и препечен хляб. И от онези вкусни картофчета или както там се наричат в тази страна...

— Pommes frites — каза малката Лорийн развеселена. — Може ли палачинки за мен, моля?

ГЛАВА 63

Мак определи среща на всички пострадали от измамата за девет часа същата вечер. Щяха да поговорят във вътрешния двор, докато вечерят. Докато вървяха към тяхната маса, той видя, че Рене е сменена от мъжа, който обикновено беше нощна смяна. Двете пикола се бяха свили в ъгъла, бяха приближили глави и говореха тихо. Барманът се усмихваше, докато приготвяше напитките и сервираше леденостудените бири. Атмосферата бе спокойна.

Тялото на Каролин Кавалиер бе изхвърлено на скалите малко по-надолу по брега, близо до Хиер. Тъй като тя нямаше роднини, извикаха управителя на хотела, за да я идентифицира. Удавниците, подути и със зеленикава кожа, никога не са били приятна гледка. Младата жена едва можеше да бъде разпозната като красивата русокоса рецепционистка. Управителят се бе върнал у дома си, за да се подкрепи с двойно уиски, а новината се бе разнесла сред персонала като горски пожар. Никой не знаеше какво се е случило, нито защо. Знаеха само, че жената, с която бяха работили, е мъртва.

Разговорът на Мак с местната полиция запълни някои празнини, но също така повдигна и някои въпроси. Бертран, който стискаше здраво ръката на Съни, беше разказал историята си и, за негова изненада, го бяха похвалили за действията му.

— Браво! — беше му казал капитанът от полицията и го бе потупал по рамото. — Ти си смело момче. Майка ти ще се гордее с теб.

Бертран знаеше, че това не отговаря на истината, но се чувстваше много по-добре, след като бремето бе паднало от съвестта му.

По-късно същия следобед Мак бе придружил представителите на полицията до апартамента на Каролин. Дрехите, с които се бе маскирала като мадам Ларио, висяха в гардероба ѝ, а перуката и очилата бяха прибрани в кутия. Каролин не умееше да крие нещата си. Всичките документи: договорите за наемането на офиса, отменените

чекове, личната информация на истинската мадам Ларио, личните ѝ сметки бяха прибрани в малко бюро под прозореца.

Гардеробът на Каролин бе пълен със скъпи дрехи, които бе купила с откраднатите пари. А в малкия сейф, вграден в стената, откриха бижутата ѝ — диамантените обеци, които бе носила в бара „Пещерата на Рой“, диамантена гривна и други по-дребни неща. Каролин очевидно бе жена с изискан вкус и изкушението да си набави красивите и скъпи неща се бе оказало прекалено силно.

— Страстта ѝ към вещите не ѝ е донесла нищо добро — каза Съни тъжно, когато Мак ѝ разказа всичко това.

В девет часа двамата влязоха във вътрешния двор, където другите вече седяха около масата. Никой не се усмихваше, дори Белинда.

— Какво става? — прошепна тя. — Сякаш някой е умрял.

Мак се огледа, за да се увери, че малката Лорийн не е сред тях.

— Тя ще вечеря с приятеля си. — Били кимна към масата в ъгъла, където обикновено се хранеше Бертран. Двете деца седяха едно срещу друго и пълнеха устите си със спагети със сос „Болонез“.

— Страхувам се, че някой наистина е умрял — каза Съни и чу Сара да ахва.

— Каролин Кавалиер — уточни Мак.

— Красивата рецепционистка? — Нейт изглеждаше изумен.

— Автомобилна злополука? — предположи.

Мак вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Нека първо ни донесат виното, после ще ви разкажа какво точно се е случило.

След половин час, след като ги бе осведомил за събитията, те седяха мълчаливо и отпиваха от „Вьо Телеграф“, препоръчано им от Нейт, опитвайки се да преосмислят новините от деня.

— Добре. Аз вече не очаквам да си върна парите за наема на „Вилата на Виолет“ — каза Белинда накрая. — Но защо някой ще я убива?

— Точно това трябва да открием. За щастие, полицията също разследва.

— Значи вече не сме сами? — запита Нейт.

— Точно така. Не сме. Да оставим нещата на тях. — Мак опита виното отново. После, нетърпелив да ги развесели поне малко, каза: —

Чудесно вино, Нейт. Благодаря.

— Открих го само преди два дни — каза Нейт уж между другото.
— Когато купих къщата.

Четири чифта очи се насочиха към него. Сара се облегна невинно назад и скри усмивката си.

— Какво си направил? — запита Белинда.

— О, нали ви казах. Купих къща. В старо укрепено село с името Бонийо.

— Но аз го знам! — извика тя. — Била съм там. Очарователно е.

Нейт никога досега не бе чувал да наричат някое село „очарователно“.

— Не мога да повярвам! — Съни му се усмихваше. Виждаше се, че е развълнувана.

— Не знам как стана — призна той. — Къщата като че ли просто бе създадена за мен.

— Възхищавам се на хората, които могат да вземат бързо решение — каза Съни.

Нейт се усмихна горчиво.

— Решение, което ще се отрази на останалата половина от живота ми.

Тя се наведе и го потупа по ръката.

— За добро, сигурна съм — каза тихо.

— Кога ще можем да видим къщата? — Белинда отчаяно искаше да забрави за убитата млада жена. Вътрешно трепереше и мислеше: „Мили боже, можеше да съм аз...“

— Когато кажете. Ще организираме излет дотам. — Нейт поръча още една бутилка от превъзходното червено вино и започнаха да обсъждат вечерята.

Двете деца играеха покер, докато ядяха сладолед, и като ги гледаше, Били се радваше, че не знаеха за Каролин. Твърдо реши никога да не узнаят.

— Добра работа свършихме днес — каза Мак на Съни и точно в този миг звънна телефонът му.

— Хей, човече! — избоботи силният глас на Рон Перин. — Искаш ли да научиш още нещо за Крендлер?

— Разбира се. — Мак отпи поредната глътка вино.

— Изненада, изненада, той обикаля наоколо. Разбира се, без да бие на очи. Лети със собствения си самолет. И винаги взема със себе си сиво-кафявата си хрътка. Тя никога не е участвала нито в лов, нито в надбягване. Но казват, че е единственото същество, което той обича. Имал е вече доста и все еднакви. Очевидно Мария Калас му е подарила първата и оттогава все има по една. Странно, кучетата му като че ли никога не остаряват. Виждаш ги някой ден да живеят щастливо, разглезени, и да се хранят от сребърна паница, а на следващия има ново куче. Същата порода. Същият цвят. Само че по-младо.

— Както някои богати мъже сменят съпругите си, защото гледат на тях като на трофей — каза Мак замислено. — Заменят ги с по-млад модел.

— Мълвата твърди, че ги убива. Показва какъв садист е всъщност.

— Не съм чувал обаче някой да е постъпвал така със съпругата си. Но ти благодаря, че се обади.

— Дръж ме в течение — каза Перин. — И помни, стаята ти те чака.

Мак се усмихваше, докато натискаше бутона за край на разговора. Тази работа с кучетата го тревожеше. Сега знаеше със сигурност, че Съни наистина бе видяла Джоел Крендлер на летището в Ница. Кой друг би водил със себе си сиво-кафява хрътка?

ГЛАВА 64

По-късно, Съни и Мак седяха на терасата и се държаха за ръце, загледани безмълвно в индиго вата нощ, заслушани в тихия плисък на вълните, които се разбиваха в брега. Наслаждаваха се на флуоресцентната светлина, образуваща пътечка във водата, и двамата мислеха за Каролин Кавалиер.

Съни бе тази, която накрая наруши мълчанието с дълбока въздишка.

— Бедната Каролин — каза тъжно. — Цялото това внимателно планиране и изпълнение, всичките тези лъжи и за нищо. Знаеш ли какво мисля?

Мак обърна глава и я погледна.

— Какво?

— Че най-вероятно е замесен мъж. Каролин не може да се е обличала така само за собствено забавление. Помниш ли Валенти в казиното?

Мак кимна.

— Вече мислих за него и за агресивното му поведение спрямо нея. За това колко бе ядосан. И знаеш ли какво още, Съни Алварес, помощник частен детектив?

Съни се усмихна.

— Каж ми.

— Мъж като него, изискан и опитен, обигран даже... Мъж като него, Съни Алварес, със сигурност има бърза моторна лодка.

Като си спомни яхтата и вълнението, изписано по лицето на Валенти, докато пореха водата, Съни се съгласи.

— Но защо му е такава лодка?

— За да може бързо да пренася откраднатите от големите вили по крайбрежието предмети на изкуството, вместо да рискува да попадне на засада на полицията по шосетата.

Съни ококори очи.

— О! Наистина ли мислиш, че Валенти е крадецът?

— Ето как мисля, че е станало. Валенти е дошъл тук, в хотела, да изпие едно питие или да вечеря. Срещнал е Каролин и е разбрал веднага каква е — красива млада жена, устремена към парите. Обзалагам се, че я е съблазнил, което не е било трудно за него, тъй като е привлекателен и богат. Сигурен съм, че лесно се е поддала на чара му. После я е използвал за извличане на информация за заможните гости на хотела, както и за местните, с които е много възможно да се е запознал в казиното.

— Не е възможно обаче всички богати хора да са били колекционери на предмети на изкуството.

— Не, но аз казвам, че Валенти е разработил хубавичък бизнес тук, а печалбата е била в откраднати предмети на изкуството и пари в брой. Измамите му са били подобни на тези на Каролин, само че по-крупни. Как, в противен случай, е успял да запази разточителния си начин на живот? Яхта като неговата струва скъпо, както и цял един сезон в Южна Франция.

— Мислиш, че работи сам?

Мак мълча дълго, преди да каже:

— Не, не мисля. Не Валенти е мозъкът, а Крендлер.

— Мак!

— Ален Хасаин от Интерпол провери полетите на Крендлер от Париж и Цюрих. През последните три години той е летял до тук или до близки летища поне трийсетина пъти. И шест от тях са били по времето на кражби на предмети на изкуството. Мисля, че Валенти е член на международна банда, оглавявана от Крендлер, и те всички се срещат тук, в Южна Франция. Вероятно пристигат с лодките си нощем, обират богатите вили и вземат не само картини, но и бижута, и антики. Обикновено кражбите оставали неразкрити до завръщането на собствениците, въпреки скъпите охранителни системи, които понякога не били ефективни. Плячката била транспортирана в бързите моторни лодки и укривана на яхтата на Валенти, докато шумът не утихне. Каролин случайно открила каква е играта на Валенти. И тъй като била глупава, се опитала да го изнудва. А той й казал, че вместо да й даде пари, ще я направи част от играта и така тя ще спечели много повече пари, отколкото ако продължи да работи в хотела и да извършва измами. Валенти знаел, че тя е крадец, и вероятно е намекнал като „краставите магарета се надушват през девет баира“, за да й подсказе,

че това му е известно. И тя се е хванала на въдицата. Когато обаче я зарязал, тя заплашила да го издаде. Валенти я поканил на яхтата, присмял се на заплахата ѝ, дал ѝ „нейния дял от вината“... и после я прегазил с бързата моторна лодка.

— Валенти я е убил.

— Така е. По заповед на Крендлер.

ГЛАВА 65

Бертран и Лорийн бяха на паркинга на хотела. Той помпеше гумите на един от шестте велосипеда, оставени на разположение на гостите на хотела. Велосипедът като че ли бе на това място още от отварянето на хотела. Отзад на кожената седалка бе прикрепена кесийка. Вътре имаше кутийка надписана с красиви букви, а в нея — комплект превързочни материали и шишенце дезинфектант. Това трябваше да е достатъчно да се обработи раната, ако някой паднеше и се удареше. Велосипедът бе снабден със звънче и ръчна спирачка, което се струваше на Бертран повече от достатъчно. Той продължи да помпи и спадналата гума бързо стана твърда.

— Никога не съм виждала такъв велосипед. — Малката Лорийн клекна до него и го загледа сериозно как работи.

— Как ми се иска да беше моят! — Бертран потупа старата кожена седалка така, както Лорийн потупваше конете в Тексас. Никога не бе имал велосипед.

Лорийн му подаде сламена шапка и сложи на главата си своята, купена от магазин на „Кей Сюфрен“. Неохотно бе заменила „откраднатата“, която бе оставила обратно на стойката за шапки в хотела. Косата ѝ бе прибрана на две малки кокчета над двете уши, а между тях носеше тиарата на принцеса. На носа ѝ имаше очила, които бяха почти толкова големи, колкото тези на Бертран. Беше облякла розовата тюлена рокличка.

— Да отидем на разходка с велосипеда — предложи тя.

— Къде?

— О, няма значение... — отговори му неясно, но Бертран знаеше, че мисли за „Вилата на Виолет“. Беше ясна и слънчева сутрин.

— Добре. Ти вземи онзи велосипед. — Той посочи съседния, който бе втори по качество, и каза: — Следвай ме.

Лорийн се качи на велосипеда и завъртя педалите, стараейки се да не изостава. Бертран вече минаваше през тясната порта, за да излезе на алеята. Момичето махна за поздрав на едрия мъж, който се бе

облегнал на стълба и четеше вестник под сянката на смокиновото дърво. Не беше Лев, но тя знаеше, че е някой от неговите хора. Той ѝ махна в отговор и тя завъртя бясно педалите, за да настигне Бертран. Знаеше накъде е тръгнал и защо.

— Бертран! — извика умолително. — Намали, моля те.

Той хвърли поглед през рамо. Пълничките ѝ крачета се движеха бързо, но просто не можеше да го настигне. Започна да върти педалите по-бавно.

— „Отиваме да видим вилата“ — запя неочаквано Лорийн. — „Прекрасната вила на Оз...“

— Тази не е вилата на Оз — каза Бертран.

— Разбира се, че не е, глупчо. Просто сричките съвпадат с нотите, това е всичко. — И отново запя. — „Отиваме да видим вилата...“

— „Прекрасната вила на Оз...“ — Неочаквано и за самия себе си, Бертран откри, че ѝ приглася.

Като въртяха педалите един до друг, те се спогледаха и се усмигнаха. И изведнъж на Бертран му олекна — тежестта на всичко случило се изведнъж се смъкна от раменете му. Мак и Съни го бяха спасили от полицията. Нямахше да отиде в затвора. Беше казал, каквото знаеше, и дори го бяха похвалили за това. Бертран не чуваше често добри слова и тези го накараха да се почувства добре. Майка му не се беше обаждала скоро, но сега имаше Мак и знаеше, че той винаги ще му помогне. И Съни, която търпеливо му бе обяснила как стоят нещата. И Лорийн, неговата приятелка. И баща ѝ, който го бе помолил отсега нататък да се обръща към него и бе разрешил на Лорийн да прекарва известно време с приятеля си. „Ако обещаете да не се забърквате повече в бели“, беше добавил Били с усмивка. В момента Бертран беше навън и се наслаждаваше на разходката с велосипед. И дори мечтаеше някой ден да спечели колоездачната обиколка на Франция. Разбира се, трябваше веднага да започне да тренира...

Осъзна, че се усмихва, и хвърли кос поглед на Лорийн. Розовата ѝ тюлена рокличка се развяваше на вятъра, причинен от движението им, а тиарата бе прилепнала за кафявата ѝ коса, така че сега думата „принцеса“ се четеше на обратно. Тя също се усмихваше.

Рядко можеше да се види усмивка по лицето на Лорийн и тази на Бертран стана дори още по-широка. Всъщност той избухна в смях и я

принуди да се обърне към него изненадана.

— Бертран! — извика тя. — Ти се смееш!

Той отметна глава и се смя още известно време, като се наслаждаваше на веселото си настроение. Лорийн премигна, после се присъедини към него. Смеейки се толкова силно, че им се виеше свят, двамата въртяха бързо педалите към „Вилата на Виолет“ без никаква мисъл за призраци.

Този път Бертран мина първи през почти скритата врата и влезе в задната градина. Лорийн подпря велосипеда си навън до неговия и го последва. Спряха и се огледаха страхливо, обаче днес всичко изглеждаше нормално. Ярката слънчева светлина заливаше земята, сенки имаше само под гъстите клони на дърветата, щурците пееха високо в розмариновите храсти. Двойка гълъби, изненадани от присъствието им, излетяха по посока на бугенвилияте, където бе гнездото им с двете малки, които все още нямаха пера. После иззад ъгъла на къщата се показва жълто куче.

— О! — възкликнаха двете деца учудено и се огледаха страхливо за собственика му. Обаче той не се появи.

Кучето очевидно беше резултат от някакъв лабораторен експеримент. Жълтата му козина бе мръсна и сплъстена. Изплезило език, то седеше на задните си лапи и чакаше да види какво ще направят след това. Търпението му сякаш казваше, че не очаква прекалено много от който и да е човек.

— Какво правиш тук, момче? — заговори му Бертран на френски, защото знаеше, че това е родният език на животното.

Кучето наостри уши и наклони глава на една страна, все едно че слушаше.

— Виждаш ли, умно е — отбеляза Лорийн.

— Мършаво е. Ребрата му се четат. — Бертран потупа собствените си ребра, които, като тези на кучето, щяха да пробият кожата.

— Мислиш ли, че е гладно? — В гласа на Лорийн се долавяше тревога. — А дали си има господар? — добави още по-разтревожено.

Бертран се замисли. Двамата с кучето се спогледаха. Той подсвирна и то вдигна глава.

— Viens ici, chien — изкомандва Бертран и кучето се изправи, обаче не помръдна.

— Страхува се. — Лорийн бе изпълнена със съчувствие. — *Viens ici, chien adorable* — каза тя и кучето затича към тях. Спря рязко на разстояние, където не можеха да го докоснат.

— Няма каишка — отбеляза Бертран.

— Бездомно е. — Лорийн плесна с ръце и животното отстъпи уплашено назад. — О, съжалявам! — извика тя, коленичи и протегна ръце към него.

Бертран клекна до нея. Спомни си, че прибра в джоба си остатъка от кифлата за закуска. Бе престояла и смачкана, но пак бе по-добре от нищо. Извади я и я предложи на животното.

То подуши въздуха, после се приближи предпазливо. Бертран продължи да държи ръката си протегната. С рязко движение, жълтото куче грабна предложената му храна. И само след две секунди от нея не бе останало нищо.

Бертран гледаше кучето с копнеж. То му отвърщаше със същото.

— Не можем да го задържим, разбира се — каза той, защото това щеше да каже майка му.

Лорийн въздъхна.

— Не можем — съгласи се едва чуто.

— Трябва да влезем вътре сега — каза Бертран на кучето.

Двете деца го заобиколиха внимателно. То остана на мястото си и само обърна глава, за да ги проследи с поглед.

— Толкова е красиво! — прошепна Лорийн, обърна се да го погледне и зърна надеждата в очите му. — Обзалагам се, че е добро куче.

— Може би е изоставено от туристи.

— Или може би живее тук. Възможно е да е било на Виолет.

— Ти си луда. Не може да принадлежи на призрак.

Лорийн се закова на място.

— Ето! — възкликна победоносно. — Призна най-после! Има призрак!

Стояха на стъпалата пред кухненската врата. За секунда, Бертран изглеждаше несигурен, но после започна да търси ключа, който портиерът криеше в саксиите със здравец. Този път той бе на мястото си.

— Не съществуват призраци — каза, отключи вратата и я отвори. Застана в средата на смълчаната сенчеста кухня и му се прииска

думите му да отговаряха на истината.

Чуваше дишането на Лорийн зад себе си.

— Окей, тук няма откраднати картини — каза високо, за да предупреди призрака за присъствието им.

Прекоси кухнята. Чуваше тихите стъпки на обутите в балетни пантофки крака на Лорийн. Благодарни мислено на Бога, че днес не е обула каубойските ботуши.

Бяха в салона. Под белите чаршафи, покриващи мебелите, можеше да се крие всичко. Децата бяха прекалено уплашени, за да надникнат отдолу.

Върнаха се в коридора. Вратата към будоара на Виолет бе затворена. Спряха пред нея. Избягваха да се погледнат, да не би да видят страха в очите си. Бертран побутна тежките очила по-нагоре на носа си и прокара длани през косата си. И бутна вратата.

Беше тихо. И тъмно.

— О, Бертран! — прошепна уплашено Лорийн.

Той се замисли за нея и как двамата се смееха неудържимо само преди минути, докато въртяха педалите под ярката слънчева светлина. Знаеше, че трябва да прояви смелост, и, странно, споменът му даде кураж да пристъпи вътре и да включи осветлението.

Полилеят замъждука. Светеше само една крушка, но за Бертран това бе по-добре от нищо. Беше се похвалил на малката Лорийн, че е бил във „Вилата на Виолет“ много пъти и че я познава като опакото на дланта си. Беше вярно. И вярваше, че е възможно крадците да са скрили тук плячката си.

Обърна се да погледне Лорийн, която продължаваше да стои на прага.

— Знаеш ли какво мисля? — каза тя.

— Какво?

— Трябва да отидем при мосю Франсоа Рейно, собственика на картините, и да му кажем, че според нас са били откраднати с яхта. И че е възможно да са скрити във „Вилата на Виолет“, може би в градината. — Тя бе като избуяла и там бе възможно да се скрие почти всичко. — И той ще ти даде наградата, защото си бил толкова умен...

— Добре — съгласи се Бертран, изпитал облекчение. — Така той ще може да дойде и сам да открие откраднатите картини.

Изключи осветлението и затвори вратата на будоара. Двете деца забързаха обратно през кухнята. Излязоха навън и видяха, че кучето продължава да стои там, където са го оставили.

— Бертран? — каза Лорийн.

— Какво?

— Може би това куче също е призрак.

— Призраците не хапват престояли кифлички.

— О! Мисля, че трябва да е било на Виолет.

Той сви рамене.

— Виолет е била стара, умряла е преди години. А това куче е младо.

— Е, може да е праправнукът на кучето на Виолет? — Май нямаше да се предаде лесно.

Двамата изучаваха животното с поглед, а то ги гледаше втренчено в отговор.

— Бертран.

— Какво?

— Защо не лае?

— Мисля, че се страхува.

Бертран знаеше, че е прав. Подказваха му го очите на кучето, в които се четеше страх и молба. Момчето познаваше добре тези чувства.

Реши на всяка цена да устои на погледа му и каза на Лорийн:

— Сега трябва да отидем при мосю Рейно и да му кажем какво мислим.

— И да вземем наградата. — Тя засия при мисълта, че Бертран скоро няма да зависи от милостта на жестоката си майка. Сложи ръка на шията си, за да се увери, че верижката е все още там. Бертран я бе спасил и сега тя искаше на свой ред да го спаси. — Да вървим — каза и тръгна бързо по обраслата с бурени пътека към портата.

Жълтото куче вървеше тихо след тях. Бертран се обърна да затвори портата, но то се промъкна, пъргаво като всяко животно. И отново седна на задните си лапи, втренчило поглед в тях.

— Мисли, че е твоето — каза Лорийн.

Бертран сви рамене и още веднъж се застави да прояви твърдост.

— Просто е гладно — отговори, качи се на велосипеда и потегли обратно по алеята.

Лорийн го последва, но преди това хвърли тревожен поглед назад.

— Не можем просто да го оставим там! — извика. — Гладно е!

Бертран обърна глава и велосипедът се залюля несигурно. Кучето подтичваше след тях с изплезен език и с надежда в очите. Бертран спря, кучето — също.

— Не виждаш ли? — В гласа на Лорийн се долавяше същата надежда, която светеше в очите на животното. — То ти принадлежи. Мак ми каза, че е спасил Пират. А сега ти трябва да спасиш това куче.

Бертран си представи как го придружава по време на нощните му експерименти. Как го къпе и го вчесва така, че козината му да заблести. Представи си още как плува в морето с кучето до себе си. Щеше да споделя храната си с него и то нямаше да му струва нищо. Не помисли въобще какво ли ще кажат служителите в хотела, когато се появи с това огромно бездомно куче.

— Как ще го кръстим? — запита. — Beauty.^[1]

Той изсумтя презрително.

— Прекалено е женствено. А и кучето е френско.

Спомни си онази нощ, когато всички гости бяха пристигнали във „Вилата на Виолет“. „Ездачите в бурята“, както ги бе нарекъл по едноименната песен на „Доорс“.

— Какво ще кажеш за Storm?^[2] — запита.

Малката Лорийн отговори:

— Не. То е Жълто куче. — И точно това бе неговото име.

И когато Бертран извика:

— Тук, Жълто куче, viens ici! — то размаха опашка. Отиде до Бертран и се сви в краката му, а момчето се наведе и го потупа по врата с думите: „Добро момче!“ И то затича след тях, докато те въртяха педалите бързо по пътя, който щеше да ги отведе до „Вила Амбасадор“, където живееше Франсоа Рейно.

Двамата с Лорийн отново пееха:

— Отиваме да видим Рейно, прекрасния Рейно от Оз...

[1] Beauty — красавица — Б.пр. ↑

[2] Storm — буря — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 66

Съни седеше на терасата и държеше в скута си отворения лаптоп. Не чуваше нито гукането на гълъбите, нито врявата, която идваше от децата в басейна, нито шума, който вдигаха перките на червения хеликоптер, който летеше ниско над плажа. Вниманието ѝ бе изцяло погълнато от информацията, която Гугъл бе извикал на екрана:

„Фон Мюлер

Немско благородническо семейство, барони от XV век. По-късно играят основна роля в Обединението на Германия, осъществено от канцлера Бисмарк, и придобиват още повече земя във Вестфалия, както и собственост в градовете Хамбург и Дюселдорф. Изгубват всичко по време на Втората световна война, включително огромното семейно имение, двореца, който скромно наричали «Хаус Мюлер». Фамилията не била плодovита и накрая, през 1920, останали барон Вилхелм Аугуст фон Мюлер, съпругата му, баронеса Дизел Хана фон Мюлер, и техния син Курт Вилхелм Аугуст фон Мюлер, роден на 8 януари 1920 г.

Курт фон Мюлер бил истинско музикално чудо и му била предричана блестяща кариера като концертен пианист, обаче така и не постигнал нищо. Станал известен като акомпаньор на известни певци и актриси, но и това не траяло дълго.

През юли 1944 Курт фон Мюлер бил арестуван и обвинен в шпионаж и заговор с французите. През цялото това време живял в Париж, бил офицер от немската армия и работел за Райха. Избягал, както се говорело, с помощта на любовницата си, Виолет, обаче бил заловен и екзекутиран на следващата година.

Барон и баронеса фон Мюлер загинаха при въздушно нападение над Хамбург само преди няколко месеца. Единственият им син, Курт, е последният от рода фон Мюлер. С неговата смърт ще умре и титлата барон. Доста намалелите фамилни имения са разделени на малки парцели. Курт фон Мюлер ги е завещал на работниците си, чиито семейства се грижат за фамилия фон Мюлер от десетилетия.“

Съни разучи внимателно герба. Орел и лисица на фона на щит. Беше същият, който се виждаше и на пръстена.

Влезе обратно в стаята и взе синята кадифена кутийка от най-горното чекмедже на скрина, където я беше скрила под кашмирения си пуловер. Постави пръстена на пръста си с мисълта за Курт фон Мюлер, немеца, съюзил се с французите. Последното придаваше нов обрат на историята. Мислеше още и за Виолет, която го бе обичала. Дали Курт, нейният любовник, ѝ бе дал пръстена, преди да умре? За да го помни? После, по-късно, бяха арестували и нея. Но за какво? Въздъхна. Струваше ѝ се, че няма да намери отговор на въпросите си.

Златният пръстен бе хладен и изведнъж ѝ стана студено, затова го свали и го прибра в кутийката. Трябваше да има отговор на случилото се с Виолет и единственото място, където можеше да го открие, бе вилата ѝ. Като че ли накрая всичко водеше нататък.

Като мислеше за вилата и за начина на живот на собственичката ѝ по времето, когато целият свят е изглеждал млад и всички са били влюбени, Съни си спомни аромата, който изпълваше въздуха. Беше сигурна, че това е специалният парфюм на Виолет. И тъй като Виолет бе живяла там, а производителите на най-добрите парфюми — съвсем наблизо, в Грас, вероятно той все още можеше да се намери. Или производителите поне щяха да знаят къде може да го открие.

Като благодари, че живее във века на компютрите, Съни потърси адреса на производителите. След десет минути вече пътуваше към Грас. Отново сама, защото Мак беше с Лев. Двамата щяха да проверят дали „Синият Пикасо“ не е в порт Гримо. Никой не бе виждал яхтата от нощта, в която Каролин се бе удавила, и Мак искаше да знае защо е

така. Твърдеше, че Валенти е замесен и няма да му позволи да се измъкне.

Съни отиде първо да каже „довиждане“ на Белинда и Сара, които завари да играят бридж с Били и французин на средна възраст с остри черни мустаци и блестящи сини очи. Е, блестяха поне когато гледаше Белинда, което ставаше доста често, както забеляза и Съни, останала съвсем за малко при тях. Обаче Белинда изглеждаше отчаяна.

— Сега не мога да отида дори на плажа — прошепна тя на Съни, като държеше внимателно картите, за да не пропусне печелившата си ръка.

— Не си единствената — отговори Съни, която не бе отишла на плаж нито веднъж. Беше в Сен Тропе, а новият ѝ бански костюм бе прибран в чекмеджето, докато Мак търсеше убийците, а тя бе по следите на парфюм и тайните на мъртва жена.

— Къде е малката Лорийн? — запита тя Били.

Огромната шапка бе отново на главата му, въпреки отчаяните усилия на Белинда да го накара да престане да я носи. Съни забеляза, че той обръща много повече внимание на красивата млада жена и французина, отколкото на картите си.

— Отиде да кара велосипед с новия си най-добър приятел, французойчето. Приятно дете. Но изглежда, че няма много приятели. Както и моята Лорийн.

— Нейт отиде да се порадва на новата си къща — добави Сара. Тя като че ли копнееше да бъде с него, вместо да играе бридж в красивия вътрешен двор на хотела. Обаче нейно задължение бе да прави компания на Белинда. Да я държи под око. И да се грижи тя да не направи някоя лудост — като например да избяга отново в Сен Тропе.

Съни им каза, че ще отиде до Грас, за да огледа магазинчетата за парфюми и козметика, и Белинда я посъветва да се придържа към тези със семпъл аромат.

— Никой няма такъв успех с парфюмите като французите — добави.

„Разбира се, мислеше си Съни, докато шофираше отново по шосето към Кан, а после пое по отбивката, която водеше към хълмовете високо над града, трябва да отида при малките производители, които са на все същото място от повече от век.“

Първото магазинче, което откри, бе разположено навътре в градина, пълна с цветя, във великолепна къща имение от началото на ХХ век, с каменен портал и елегантни сенници на райета над прозорците. Младият мъж зад стъклената витрина бе много любезен и откровен. Каза, че съжалява, но не произвеждат парфюм с аромат на виолетки. Всъщност такъв се произвеждал само на едно място, поне доколкото той знаел, а той познавал всички производители в околността на Грас. Въпросното място било близкото село.

Той упъти Съни към селцето Ле Бел Отьор и магазинчето „Фльор де парфюм“. Титлата бе грандиозна, но мястото се оказа малко ателие на тясна странична уличка в близкото село. Тя влезе през ниската каменна арка, прекоси павираното дворче и почука на плътно затворената дървена врата, която носеше белезите на дългогодишна употреба.

След малко се чуха стъпки, после вратата се откряна.

— Qui est la? — Беше женски глас.

— Pardon, madame. — Съни напрегна ума си, за да се сети как да каже на френски: „Търся производител на парфюм с аромат на виолетки — Mais, je cherche un producteur d'une parfum particulière. Le parfum du violette. On me dit que votre etablissement est the sole producteur.“

Мислеше, че се е изразила достатъчно ясно за човек, който не говори френски добре, а и не е правил опити от години.

Жената вероятно я бе разбрала, защото каза:

— Madame, ne personne demander de parfum violettes, pas pour tour les ans.

Кое то в превод означаваше: „Никой не е търсил парфюм с аромат на виолетки от години.“

— Mais, madame, je ma 'appel Sonora Alvarez. Je voyage de Californie espacielement pour c'est parfum. J'implore, madame, si est possible, vouz me l'aider.

Съни на практика я молеше. Казваше, че е дошла чак от Калифорния, за да открие точно този парфюм с мирис на виолетки.

Вратата се откряна с още сантиметър. През тесния процепа я наблюдаваше едно око, скрито зад стъклото на очила.

— Oui, c'est ca — каза жената и най-после отвори вратата достатъчно.

Съни влезе.

В коридора бе тъмно и миришеше на хиляди различни цветни аромата. Жената не бе стара, беше може би прехвърлила петдесетте; висока, слаба и елегантна, с тъмна коса, прибрана на кок на тила, и с очила със сини рамки. Очите ѝ бяха тъмни. Приличаше на испанка с черния шал с ресни и щампи на цветя, праметнат през рамото, и изисканата черна рокля, която подчертаваше хубавата ѝ фигура.

— Извинете ме за проявата на грубост — каза жената на перфектен английски. — Но баща ми е болен и не искам да бъде обезпокояван. — Подаде ѝ ръка. — Женевиев Мютон-Крафт. А сега, кажете ми отново, мадам Алварес, с какво мога да ви помогна?

Съни се извини, че я е обезпокоила, и ѝ каза какво търси.

— Аз не работя в семейния бизнес — обясни Женевиев Мютон-Крафт. — Живея в Париж. Баща ми е болен и това е причината да съм тук толкова рано през лятото. Обикновено идвам с децата си през юли. За нещастие, баща ми е последният, който познава производството на парфюми. Когато и той си отиде, ще бъде свършено и с нашата парфюмерия. А тя съществува от сто и седемдесет години — добави с тъга в очите. — Аз обаче нямам талант за парфюмерист и животът ме понесе в друга посока. Отдадена съм на семейството и работата си...

Сви рамене и Съни отново каза, че съжالياва, задето ги е обезпокоила, и ще си тръгне веднага, обаче Женевиев Мютон-Крафт вдигна ръка, за да я спре.

— Mais non, madame, нека видя какво ще намеря за вас. Баща ми е в този бизнес почти от шейсет години. Ако някога сме произвеждали този парфюм, той ще знае. Извинете ме, ще отида да го запитам.

Тя остави Съни в коридора и се отдалечи забързано. Върна се след пет минути.

— Имам новини — каза с усмивка. — Обаче баща ми иска първо да узнае защо търсите точно този аромат.

— Защото вярвам, че е бил създаден за една много специална жена, певицата Виолет.

Женевиев кимна.

— Ако това бе викторина, създадена от баща ми, щяхте да сте уцелили правилния отговор. Тази къща е приготвяла парфюма само за Виолет преди, о, толкова много години... Даже баща ми не може да си спомни колко са минали. Мирисът е бил специално създаден от букет

виолетки от Парма — онзи рядък вид, отглеждан първо от италианците, наричан от тях „Comte de Brazza“. Чисти бели цветове със светлосини връхчета и нежна, сладка миризма. Очевидно Виолет е решила, че трябва да има аромат, който да подхожда на името ѝ, и се влюбила веднага в този, произведен от нашата къща. Използвала го през целия си живот. За нея той станал, както казват, характерен като подписа ѝ. Ароматът оставал в стаята дори след като тя излезела, и изкушавал всички мъже, които през годините се влюбвали в нея.

Съни каза:

— Тогава вие знаете историята на Виолет?

— Знам само, че била чаровница, завладяла много мъжки сърца, но че краят ѝ бил тъжен и самотен. Нейната история е нещо като легенда в тази част на Франция.

— Благодаря ви. Сега поне знам и историята на парфюма ѝ. Знаете ли, мадам, все още го усещам във вилата. Така разбрах за него.

— Били сте във „Вилата на Виолет“?

Съни се усмихна.

— Само за малко. Разказът ще бъде дълъг.

Женевиер отново вдигна ръка.

— Само минутка — каза и пак забърза към тъмната вътрешност на къщата, оставяйки за втори път Съни във фоайето.

Върна се след няколко минути.

— Баща ми ме помоли да ви дам това. — Подаде на Съни квадратна кремава кутийка, на която, с тъмночервени букви, бе гравирано името на парфюмерийната къща — Les Belles Auteurs, du Fleurs de Parfum. И това на парфюма — „Виолет“.

— О, мили боже! — Съни бе така развълнувана, че заекваше. — Възможно ли е това да е истина?

Женевиер кимна.

— Баща ми пожела да я имате вие. Каза, че всеки, който познава Виолет достатъчно добре, че да му е известно името ѝ, трябва да я има. Това вероятно е последното шишенце, пазено, за да напомня за някогашния парфюм.

— Как въобще бих могла да се отблагодаря на баща ви?

— Съни притисна кутийката до гърдите си. — Трябва да ми позволите да я платя.

— Не, той не би приел. — Женевиев се засмя при мисълта. — Искаше да ви благодаря, че сте му напомнили за миналите дни на слава. Това е всичко.

Стиснаха си ръцете и Съни закрочи, със замаяна глава, обратно през павирания вътрешен двор. Чу как старата врата се затвори след нея, мина през ниската каменна арка и излезе на тясната уличка. Колата я чакаше, обляна от ярката слънчева светлина, на площадчето, при което свършваше уличката. Измина разстоянието като насън, седна зад кормилото и дълго гледа кутийката.

Някак страхливо, отвори капачето и взе шишенцето. То бе така чисто, както и в деня, в който бе произведено в това същото малко ателие. Шишенцето бе квадратно и на него бе гравирано името „Виолет“ и красива виолетка от сорта „Парма“, всяко венчелистче на която бе перфектно очертано. Парфюмът имаше деликатния блед цвят на виолетките.

Съни поднесе шишенцето към носа си. Макар то да бе запечатано, бе сигурна, че ще долови аромата. Слабия, но характерен мирис на виолетки.

На връщане се отби в малък цветарски магазин в Кан и поръча огромна кошница виолетки „Парма“ за мадам Мютон-Крафт. „С моите благодарности, за да съживи спомените Ви“, написа на картичката.

ГЛАВА 67

Мак не откри и следа от Джоел Крендлер. Не се бе регистрирал в нито един от грандхотелите, където обикновено отсядаха гости с неговия престиж и пари. Беше или в някоя вила, или на борда на яхта.

— Като например „Синият Пикасо“ на Валенти — каза Мак на Лев.

Пътуваха към Порт Гримо, пристанищния комплекс малко по-надолу по крайбрежието. Чрез връзките си в Интерпол, Лев бе научил, че Крендлер не е в Монте Карло, нито в Сен Тропе. Решиха, че Порт Гримо е достатъчно далеч от обичайния маршрут на скъпите яхти и той ще може да остане там, без да бие на очи. Това бе само предположение, обаче Мак добре знаеше, че в тази игра понякога няма нищо по-сигурно от догадките.

— Знаеш ли какво — каза той на Лев, като влезе в лявото платно и изпревари „Порше“ с испански номер, чийто шофьор му показва среден пръст. Беше забелязал, че „Порше“-тата не обичат да бъдат изпреварвани. — Още не съм имал време да заведе Съни на плаж, а тук сме сякаш от цяла вечност. — С мисълта за събитията от последните няколко дни, добави: — Или поне на мен ми се струва така.

— Предполагам, трябва да отговоря, че си го заслужил, след като доброволно си се заел с проблемите на толкова много хора — отговори Лев.

Мак отново влезе в лявото платно.

— Не съм. Те ми ги натрапиха.

— И ти, разбира се, не можа да откажеш.

Мак знаеше, че Лев е прав. Това бе неговата беда. Не можеше да каже „не“.

— Съни мислеше, че ще е добре да се оженим тук — каза.

Лев му хвърли изненадан поглед.

— Мислех, че ви е добре така.

— И аз.

— Жени — беше коментарът на Лев.

— Ти не изглежда да имаш проблеми с жените.

Лев се усмихна.

— И да имам, не ги споделям. Поеми по следващия изход от шосето. — Посочи стремително приближаващия се пътен знак.

Порт Гримо се намираше на изключително оживен път. Тук даваха под наем апартаменти и вили, къщи, магазини и кафе-барове, ресторанти и офиси за продажби на лодки и яхти. Градът имаше свой характерен облик и в момента, както и Сен Тропе, бе претъпкан с хора и лодки. Като си проправяше с мъка път сред движението, Мак съжеляваше, че въобще е дошъл.

— Една бира ще ми се отрази добре — каза Лев, когато Мак най-после намери местенце на паркинг, който бе твърде отдалечен от бреговата ивица. Лятото на Южна Франция бе в разгара си и тук — огромни групи деца, разсеяни родители, колоездачи с раници на гръб, туристи. Те всички търсеха слънце, море и студена бира.

Отидоха пеш до пристанището, където яхтите бяха закотвени борд до борд, а собствениците им седяха на палубите и пиеха ледено мартини, шампанско или бира, ядяха пресни стриди и наблюдаваха клиентите на отсрещните кафе-барове, които на свой ред им хвърляха завистливи погледи. Кафе-баровете се простираха по цялата дължина на пристанището, а зад тях се издигаха вили с тераси, от които човек можеше да се наслаждава на морската шир. Ако погледът успееше да проникне през мачтите на яхтите всъщност. Мак и Лев седнаха на терасата на кафе-бар с крайно неподходящото име „Марлин“.

— Не знаех, че ловят марлин^[1] в Средиземно море — каза Мак със спомена за лова на риба в Бая, Мексико.

— Не ловят, обаче предполагам, че никой тук не го знае, или пък, ако на някого е известно, то той не дава и пукната пара.

Седнаха на маса отпред и пешеходците едва не ги настъпваха по краката. Или „Марлин“ бе популярно заведение, или бе време за обяд, защото тази бе единствената свободна маса. Мак поръча бира „Кроненбург“ а Лев — „Стела“. Облегнаха се назад и загледаха към яхтите през нестихващия парад пешеходци. Мак хапваше сандвич с шунка, а Лев — омлет със сирене. Трябваше да признаят, че са добре пригответени, а студената бира ги охлаждаше приятно.

Мак каза:

— Крендлер има куче. А кучетата трябва да бъдат извеждани на разходка. Не може да остане скрит на яхтата си през целия ден.

— Освен ако не е убил кучето. — Лев го погледна над чинията с омлета. — Нали ми каза, че това се повтаря при него.

— Така чух. Обаче от самолета е слязъл в компанията на сиво-кафява хрътка и трябва да се оглеждаме за нея.

— Нека първо проверим яхтите. „Синият Пикасо“ е голяма, дълга е седемдесет фута. Има само едно място, където може да бъде.

Изминаха пристанището по дължина, за да стигнат до най-дълбоката точка на залива. Не беше лесно да видят „Синият Пикасо“ сред всичките други големи яхти, затова отидоха до дока, където яхтите биваха пребоядисвани или пък по тях се поправяха разни дребни щети. „Синият Пикасо“ не беше там. Яхтата стоеше съвсем сама, закотвена малко по-навътре в пристанището. А на палубата ѝ се виждаше малка сиво-кафява хрътка.

— Познахме! — каза Мак и вдигна разтворена длан, а Лев се усмихна.

— И какво ще правим сега? — запита Лев.

— Ще чакаме следващия им ход. Имай ми доверие — каза Мак. — Със сигурност вече са го планирали. И той ще ни отведе до откраднатите картини.

— Според теб, Крендлер е умът на операциите?

— Готов съм да заложа жилището си за това.

— Кажи ми какво те накара да помислиш, че Крендлер е замесен.

— Изглеждаше, че винаги всичко води до „Вилата на Виолет“ — каза Мак. — А Крендлер е купил мястото преди десет години. Мисля, че винаги го е използвал като главна щабквартира при кражбите. И че бързата черна моторна лодка превозва откраднатите предмети на изкуството по море, тъй като пътищата са доста по-опасни. Плячката е била доставяна на борда на „Синият Пикасо“, откъдето по-късно е била транспортирана до някое тайно местенце. Още не знам къде. И искам Крендлер да ни заведе до него. Сигурен съм, че затова е тук.

Лев кимна. Предполагаше, че никой няма да заподозре, че откраднатите картини се транспортират на борда на скъпа яхта. Никой не подозира в кражба достатъчно богатите.

Мак каза:

— Готов съм още да се обзаложа, че черната моторна лодка също е някъде тук. — Сви рамене. — Няма значение кога, но те отново ще предприемат нещо и тогава ще се обърнем към полицията.

— Защо не сега?

— Защото в момента това е само теория. И всичко може да се случи.

— Защо, в такъв случай, са убили Каролин?

— Знаеш ли, вероятно всичко е започнало като обикновено съблазняване. Каролин, също като Валенти, е била лишена от морал — все пак, тя е откраднала самоличността на мадам Ларио и номера на банковата ѝ сметка, за да осъществи измамата с отдаването на вилата под наем. Все още не знаем колко е спечелила от този удар. Но залагам живота си, че го е извършила тя. Каролин обичаше лукса и беше решена да го получи на всяка цена.

Лицето на Лев бе безстрастно. Беше чувал подобни истории и преди.

Мак каза:

— Онова бедно дете, Бертран, е имало нещастieto да бъде свидетел на убийството.

— Валенти просто е осъществил поредното плащане — отбеляза Лев. — Със сигурност не е очаквал тя да „полудее“ и да се опита да избяга със спасителната лодка.

— И затова я е прегазил. Тя е мъртва. А Валенти не се вижда никъде. И тогава Крендлер се появява за последното действие.

— Как ще продадат картините според теб?

Мак сви рамене.

— Има частни колекционери навсякъде по света... Мъже и жени, обсебени от определени художници, готови да платят каквато и да е цена за някоя тяхна картина. Държат ги заключени в тайни стаи или в огромни стоманени сейфове, където влизат сами, за да им се порадват, да ги поддържат в ръцете си и да се дивят на притежанията си.

— Хората не си приличат по вкусовете — отбеляза Лев.

— Това, приятелю, кара този луд свят, от който двамата с теб сме част, да се върти — увери го Мак. — Готов съм още да се обзаложа, че това също така е причината по стените на парижката къща на Крендлер да няма нито една стойностна картина. Не е склонен да ги дели с никого. Иска ги само за себе си и ги държи на място, където

може да ги притежава в най-дълбока нощ и да им се наслаждава с най-тъмните кътчета на душата си.

— Господи! — възкликна Лев. — Да тръгваме. Мисля, че съм щастлив да бдя над Белинда и да се погрижа за Джаспър Лорд, отколкото за Джоел Крендлер.

— Добре — каза Мак с усмивка, — да вървим!

[1] марлин — вид голяма океанска риба — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 68

Същата сутрин Нейт бе потеглил рано към Бонийо, за да види още веднъж къщата си. Малкълм му бе казал, че ще мине поне месец, докато придобие права над нея, обаче той вече я чувстваше като своя. Щеше да плати в брой, разведеният немец бързаше да получи парите и това бе само в негово предимство. Никога преди не бе изпитвал такова вълнение. Различните видове собственост никога не бяха имали особена стойност за него, макар че според думите на агента по недвижими имоти неговото жилище бе последният писък на модата, желан от всички.

Той не го бе желал, но въпреки това го бе купил и то му вършеше работа. Бе все така семпло, както и в деня, в който се бе нанесъл — два обикновени дивана, голямо легло и огромен телевизор с плосък екран. Нямаше лични снимки, никакви спомени в красиви сребърни рамки, защото Нейт нямаше такива. Липсваха и вази, тъй като никога не купуваше цветя. Едва сега, когато отвори вратата и пристъпи в този старомоден, но уютен свят на селската къща, той се почувства у дома си.

Разхождаше се из къщата си, без да бърза. Провери душовете — всичките работеха. Излезе на терасата на спалнята, за да се порадва на гледката, и дори легна на леглото, за да провери дали ще я вижда и оттам. Да, долината се зеленееше, а над нея се издигаше синята планина.

Харесваше му и банята, белите плочки и черният мозаечен под. Дори огледалото в тъмносивата рамка предлагаше нов поглед към усмихнатото му лице, обикновено сериозно и загрижено, винаги замислено за нещо друго, а не за мига.

А сега се наслаждаваше единствено на мига. Излезе импулсивно на улицата и закрачи към селския площад, където купи огромен букет слънчогледи. Сложи ги в голяма червена ваза, а нея постави на каменния перваз на прозореца, зад който се виждаше зелената шир. Цветовете на Прованс буквално го заслепяваха. Беше като да гледа

жива картина от Ван Гог. И най-после разбра какво бе искал да пресъздаде върху платната си художникът.

По-късно отиде до старата мелница, където, за своя изненада, завари Малкълм с престилка на кръста да носи от кухнята пълни чинии и да отнася празните обратно. Изглеждаше забързан и зачервен от усилието.

— Сервитьорката напусна — обясни му Малкълм, закрачил отново към кухнята. — Роджър приготвя ястията и се налага да се справя сам с останалото. — Изгледа преценяващо Нейт от главата до петите. — Не искаш ли да ми помогнеш?

Нейт завърза престилка на кръста си и се сети за Сара, която твърдеше, че е работила като сервитьорка в „Хутърс“. Сара бе загадъчна личност, пазеше живота си в тайна. И вече два пъти го бе изненадвала.

След като пиковият час за обяд премина, Роджър и Малкълм седнаха при него да изпият по чаша вино и да хапнат току-що изпечен хляб и парче първокачествено сирене. Тук се предлагаха два вида сирене — „Сен Марселин“, което имаше синкав оттенък, и деликатното „Delices de Coeur“. Те подхождаха чудесно на местното розе, доста по-тъмно на цвят от онова, сервирано по крайбрежието, с приятен вкус на боровинки.

— Труден ден! — въздъхна дълбоко Малкълм.

— Ще става все по-трудно — каза Роджър. — Лято е, всички вече имат работа и не може да се намери сервитьорка в радиус от петдесет мили. А дори и по-далеч.

— А аз не изглеждам никак добре с престилка на кръста — оплака се Малкълм и потупа коремчето си.

Нейт вече бе свалил своята, макар да нямаше нищо против да им помогне. Радваше се на добрата храна, която приготвяха, както и на доволните клиенти. Обаче, когато казаха, че мислят да добавят ново крило и да разширят бизнеса до хотелче, беше изненадан.

— А някой ден може дори да имаме хотел — добави с надежда Малкълм. — Непретенциозен — просто добър ресторант и стаи над него.

— Нима всеки турист не се надява да открие точно това? — запита Нейт.

— Обзалагам се, че е така — каза Малкълм. — Страхувам се обаче, че трябва да направим ревизия на средствата си, да видим с какво разполагаме. Нито аз, нито Роджър сме добри с пресмятането, едва успяваме да държим счетоводните книги в ред. Понякога съм убеден, че повече влагаме, отколкото придобиваме. Но все пак се справяме.

Усмихна се весело на Нейт, който изведнъж доби замислен вид.

— Аз съм изключително добър с числата — увери го Нейт.

— Защо не ми обясните какво точно сте намислили, а аз ще погледна счетоводството ви и ще ви кажа дали е възможно.

Двамата засияха.

— Никога преди не сме имали съветник! — възкликна Роджър очарован.

Когато по-късно през следобеда Нейт си тръгна, носеше със себе си счетоводните книги и архитектурните планове за допълнителните стаи, които трябваше да се построят над потока, подобно на миниатюрен мост. Идеята бе така очарователна, че на Нейт му се искаше да е част от нея... После осъзна, че всъщност би могъл. Щеше да идва тук често и да обядва в „Мулен дьо Юбер“ (Юбер бе името на първия собственик на мелницата). И по този начин щеше да бъде част от всичко това.

ГЛАВА 69

Жълтото куче подтичваше зад Бертран, който се спускаше стремглаво надолу по хълма, възседнал велосипеда. От двете му страни се редяха лозята с все още неузрялото грозде. Той държеше стъпалата си неподвижно върху педалите, а ръцете — върху кормилото. Промени положението на тялото си едва когато стигна в подножието, и то само за да натисне звънеца. Пееше с пълно гърло: „Отиваме да видим вълшебника, чудотвореца Рейно...“

Лорийн бе изплезила език и едва се осмели да отлепи крака от педалите, а ръката ѝ сякаш бе залепнала за ръчната спирачка. Понякога вдигаше ръце, за да види дали няма да се катурне, и често натискаше звънеца в опит да компенсира липсата си на умения. „Отиваме да видим вълшебника, чудотвореца Рейно...“ Гласът ѝ се носеше зад нея подобно на повей... Двамата стигнаха в подножието, подскочиха заради силно набраздената земя и извикаха уплашено.

Лорийн видя високата бяла каменна стена и името „Вила Амбасадор“ над портата и натисна спирачките толкова рязко, че едва не изхвъркна през кормилото. Подпря велосипеда си на стената и каза на Бертран:

— Хайде! — Натисна звънеца и чу как звукът отекна дълбоко във вътрешността на къщата.

Жълтото куче чакаше, свило се и задъхано, в краката на Бертран. Децата подскочиха, когато във вратата се отвори малък екран и един глас каза на френски:

— Кой е, моля?

Лорийн, която виждаше образа си на екрана, отговори:

— Лорийн Башфорд и Бертран Оливие са дошли да видят мосю Рейно. Моля — добави.

Настъпи дълга тишина, после женският глас каза:

— И защо искате да видите мосю Рейно?

— Заради откраднатите картини — отговори Бертран.

Отново дълго мълчание. Лорийн размърда неспокойно краката си в износените балетни пантофки. Питаше се какво ще правят, ако планът им пропадне и Мосю Рейно откаже да ги приеме.

— *S'il vous plait, madame* — каза с най-добрия си френски акцент. — *C'est très important.*

Това сигурно помогна, защото жената им каза да изчакат минутка. Екранчето изчезна и двете деца зачакаха, като мърдаха неспокойно крака и вече едва ли не съжалили, че са дошли.

След няколко минути на тишина, екранът отново се появи.

— Отварям портата — каза жената. — Вървете по пътеката, тя ще ви отведе до къщата.

Огромната порта от ковано желязо се отвори безшумно. После се затвори и остави кучето отвън, а то жално заскимтя. Дватама тръгнаха по широка алея с приятен коралов цвят покрай малки групички дървета, които преминаха плавно в морава, от която се разкриваше гледка към морето. После всичко това отстъпи място на широк павиран кръг пред къщата. Входната врата бе висока почти колкото вилата. Беше отворена и на прага ги чакаше приятна жена, която приличаше на испанка.

Гледаше ги така, сякаш едва вярваше на очите си. После ги помоли да влязат и им обясни, че Мосю Рейно ги чака в кабинета си.

Франсоа Рейно седеше зад огромно старомодно бюро, което наистина изглеждаше като събратята си, украсявали офисите от началото на века. Беше овехтяло, носеше белезите на дългогодишна служба и беше изцапано с мастилени петна. Столът също бе огромен и бе тапициран в бургундскочервено кадифе. Мосю Рейно седеше, скръстил ръце, и ги гледаше над ръба на очилата, които също носеха белезите на времето.

Маратонките на Бертран проскърцваха по полирания дървен под, а балетните пантофки на Лорийн се подхлъзваха. Дватама стояха сковано, отпуснали ръце отстрани. Никой не проговори.

Франсоа Рейно едва сдържаше усмивката си, докато попиваше с очи пълничкото момиченце в износената тюлена рокличка и двете малки плитчици под огромната сламена шапка. И мършавото момче, чиито колене стърчаха изпод широките къси панталони, завързани със стара вратовръзка, което го гледаше през стъклата на огромните слънчеви очила. То прокара нервно длани през косата си. „Грешка“,

помисли си Франсоа, вече неспособен да сдържи усмивката си, когато косата на детето, подстригана неравно, вероятно от самия него с груби ножици, настръхна.

— Мария Долорес! — извика той икономката, която чакаше до вратата, за да се увери, че господарят няма да изхвърли двете деца през вратата. — Донеси им лимонада, моля те.

Посочи двата стола пред бюрото. Децата седнаха мълчаливо и зачакаха. Лорийн седеше на самия ръб, но краката и пак не стигаха до пода. Без да помисли, тя започна нервно да ги люлее, питайки се защо вълшебникът Рейно не им говори.

Лимонадата им пристигна на голяма черна табла, във висока кристална кана. Чашите им напълни Мария Долорес. Кубчетата лед дрънкаха приятно, носеше се примамливият аромат на прясно изстискан лимон. Бертран бе прекалено нервен и се страхуваше, че ще разлее питието си, обаче Лорийн взе своята чаша и го опита.

— Merci, Monsieur Reynaud — каза срамежливо. — C'est très bien.

— Ah, la petite parle français? — Рейно допря върховете на пръстите си и я погледна.

— О, не говоря много добре... Опитвам се...

— Но усилието си струва. А как се казваш?

— Лорийн Башфорд. Аз съм от Тексас.

Рейно отново си позволи да се усмихне.

— Разбира се! — отговори весело и посвети вниманието си на момчето.

— А ти? — запита го.

— Бертран Оливие, monsieur. От Париж.

— Париж? В такъв случай, предполагам, че и двамата сте тук във ваканция?

— Да, о, да, сър. — Историята се изля от устата на Лорийн като лимонадата от кристалната кана. — Тук сме заради откраднатите ви картини, сър, знаем какво се случи, как са ги откраднали и къде са те...

Удивен, Рейно се наведе напред, облегал лакти на бюрото.

— И откъде знаете това? — Погледна въпросително Бертран.

— Досетихме се, сър. Е, малката Лорийн се досети.

— Не, не бях аз — възрази тя, защото искаше наградата за Бертран. — Двамата предположихме как се е случило. Аз помислих за

възможността, докато бях на борда на яхтата и гледах брега... Реших, че е много лесно да пренесеш нещо от крайбрежна вила на борда...

— А после се сетихме за призрака във „Вилата на Виолет“... — добави Бертран.

Лорийн му хвърли триумфален поглед.

— Бертран каза, че призрак няма, но аз знаех, че не е така. Вероятно там броди призрак, затова и вилата е необитаема. Там ходят само крадците...

— И понеже вилата е празна, никой не ги вижда и дори няма да се досети да ги търси там... — продължи историята развълнуваният Бертран.

— Видели сте откраднатите картини? Във „Вилата на Виолет“? Лицето на Бертран помръкна.

— Е, не е точно така — призна Лорийн.

— А крадците? Видяхте ли ги?

— Е... не... Само призрака, защото бе през нощта...

Франсоа Рейно стана от големия тапициран с кожа стол.

Заобиколи масивното бюро, взе кристалната кана и им наля още лимонада.

— Мария Долорес! — извика. — Моля те, донеси от онези сладки „Тропикана“ за децата.

Седна в края на бюрото и ги загледа, без да се усмихва. Влезе икономката с цяла чиния сладки.

Лорийн благодари и си взе една. Имаше превъзходен вкус. След това отпи глътка лимонада и погледна Бертран, който дъвчеше внимателно и се опитваше да не прави трохи.

— Сър? — каза Бертран. — Може ли да взема една за кучето си?

Рейно се огледа с повдигнати вежди. Изглеждаше учуден — сякаш пропускаше нещо от удивителната история, която му разказваха. И каза:

— Не виждам куче тук.

— О, мосю, то е бездомно куче. Има жълта козина и Бертран го кръсти Жълто куче. А за „Вилата на Виолет“ знам, защото баща ми я нае за месец, а после всичко се обърка. Отидохме там за ваканцията си, но къщата се оказа необитаема и ние отседнахме в „Хотела на мечтите“, където бе отседнал и Бертран с майка си, само че тя го изостави, после той се гмурна и спаси верижката ми и сега знае за

случилото се, дори за убийството, и вие можете да му дадете наградата, за да не се наложи да отиде в пансион и жестоката му майка може да остане в Италия с новите си доведени деца, където няма място за Бертран...

Лорийн спря, за да си поеме дъх. Бертран я гледаше втренчено, очите му бяха станали лъскави като стъкло от шока. Не беше очаквал всичко това.

— Мак и Съни сигурно търсят Бертран в момента — добави Лорийн. — И татко ми, Били Башфорд. Ние живеем в ранчо — ранчото „Глитър“ в Тексас.

Бертран побърза да каже:

— Майката на Лорийн е починала. Тя винаги облича тюлена рокличка, за да може майка ѝ да я вижда отгоре, независимо къде е или колко хора има наоколо...

— И Жълтото куче сега принадлежи на Бертран — добави Лорийн. — И умира от глад, горкото.

Рейно вдигна ръце, за да спре потока от думи.

— Мария Долорес! — извика отново икономката. — Моля те, пусни кучето вътре и намери храна за него. Вярвам, че е гладно.

Изправи се и погледна мълчаливо двете деца. Не се беше трогвал така от нищо, откакто младият му приятел бе убит.

— Да излезем навън, какво ще кажете? — предложи и ги поведе през френските прозорци към красивата пергола,^[1] облицована със сини и жълти плочки в мавритански стил. Загледа как Лорийн се разполага върху сините възглавнички, разтвори колене, поставя длани в скута си и залюлява крака. А Бертран, напрегнат, застана до нея.

— Значи познаваш Мак Райли — каза той.

— И Съни — добави нетърпеливо Лорийн. — Те са наши приятели.

— А те знаят ли историята ви? За лодката, крадците и „Вилата на Виолет“?

— Не — призна Бертран.

— Искахме сами да ви я разкажем — обясни Лорийн.

Рейно кимна.

— За да вземете наградата.

— За да спасим Бертран, нали разбирате. — Лорийн го гледаше право в очите. — Той няма къде да отиде, майка му не го иска, а ако получи парите, ще може да живее и учи където пожелае.

— Разбира се.

Мария Долорес се появи, като водеше Жълтото куче на въженце. То вървеше послушно до нея, навело глава. Но като видя Бертран, нададе радостен лай и затича към него, размахало опашка. Едва не събори икономката в лудия си бяг.

— Кучето е добро — каза Рейно.

Бертран се усмихна — нещо, което рядко се случваше.

— Да, сър, така е — каза гордо.

Мария Долорес се върна с купа храна. Лорийн долови мириса на пилешко месо. Кучето го изгълта бързо, без да вдигне глава нито веднъж. Донесоха му купа вода и то я изпи жадно, като опръска навсякъде, после седна на задните си лапи и започна усилено да се ближе.

— Обаче трябва да го научим на добри маниери — каза Лорийн.

— Ще ви кажа какво ще направя, деца. — Рейно застана пред тях със скръстени на гърди ръце. Стори им се висок колкото дърво, когато вдигнаха очи към него. — Ще проуча историята ви, ще проверя на борда на яхтата и във „Вилата на Виолет“.

Лицето на Лорийн помръкна. Беше решила, че той веднага ще им даде обещаните петстотин хиляди.

— И ако онова, което казвате, е вярно, ще сте спечелили наградата.

Бертран знаеше, че всичко е приключило. Хвана въженцето и каза учтиво:

— Благодаря ви, мосю Рейно. — После кимна с глава на Лорийн, за да ѝ подсказе, че тя също трябва да се сбогува.

Тя гледа Рейно една дълга минута. После, импулсивно, изтича при него и прегърна коленете му с ръце.

— Благодаря ви, мосю Рейно, за лимонадата, сладките и храната за Жълтото куче. — След това последва Бертран във от красивата, облицована с плочки, пергола.

Обърна се и хвърли последен поглед.

— Знаете ли каква песничка си пеехме докато идвахме насам? „Отиваме да видим вълшебника, прекрасния вълшебник Рейно.“ —

Усмихна му се през рамо и в следващия миг двете деца се скриха от погледа му.

[1] Перголите са леки паркови елементи, които се състоят от колони, носещи скара от дървени греди. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 70

Мак се върна в хотела преди вечеря — точно навреме, за да сподели със Съни подозренията си, че Крендлер е на борда на „Синият Пикасо“ и че е открил яхтата в пристанището на Порт Гримо.

— Не мога обаче да предприема нищо преди следващия ход на Крендлер или Валенти! — извика вече изпод душа, зает да отмива мръсотията и потта на дългия ден.

Усмихна се, изненадан, когато Съни се появи гола и започна да сапунисва гърба му.

— Е, благодаря, бях прекалено уморен след дългото пътуване, за да се справя сам.

— Тогава защо не ми позволиш да ти помогна?

Тя започна да масажира раменете му, а той отпусна главата си на гърдите. Студената вода закапа от брадичката му на пода.

— Струва ми се, че съм в рая — прошепна Мак, обърна се и я взе в прегръдките си.

— Ммм, да се оженим, в такъв случай — каза Съни.

Той се отдръпна на ръка разстояние и я загледа, без да я пуска. На миглите ѝ блестяха миниатюрни капчици вода, а дългата ѝ коса падаше по гърба като лъскав черен водопад.

— А как ще намерим време? Бях зает през целия ден.

Съни долови истината в думите му. Тя също бе заета.

— Ще се оженим ли, когато всичко това приключи?

— Първо трябва да отидем на плаж поне веднъж.

— Защо?

— Защото сме в Сен Тропе и все още не сме успели да се порадваме на ваканцията си.

Съни кимна. Беше вярно. А всички други вече бяха ходили на плаж, включително малката Лорийн.

Ръцете на Мак масажираха първо гърба ѝ, а после и двете стегнати полукълба, които прилягаха плътно в дланите му — сякаш бяха създадени за тях.

Звънна телефонът. Мак нададе стон, а Тесоро излая. Телефонът продължи да звъни. Съни също нададе стон.

Вниманието на Мак вече се бе пренасочило. Погледна я със смущение.

— Трябва да отговоря. — Вече мислеше за Крендлер и Валенти. Грабна хавлия и се втурна към апарата, като оставяше по пода мокри стъпки. Тесоро тичаше по петите му, а Пират — по нейните.

— Райли, обажда се Франсоа Рейно.

— Радвам се да ви чуя, сър. С какво мога да ви помогна?

Рейно се засмя.

— Не знам дали можете да ми помогнете, но може би ще успеете да помогнете на двама ваши млади приятели. — И той му разказа за посещението на Бертран и Лорийн и за тяхната теория за кражбата.

— Господи! — възкликна Мак изумен. — Две деца са се справили по-добре от мен! И как са се досетили? Точно до същото заключение стигнах и аз самият, ако се изключи „Вилата на Виолет“ като евентуалното скривалище за откраднатите картини. Моята догадка бе, че са били транспортирани с бърза моторна лодка. И че тя се е срещнала със „Синият Пикасо“ по-надолу по крайбрежието, вече във от този район. И съм готов да се обзаложа, че картините ви са все още на борда на яхтата, скрити зад прекрасната ѝ дъбова ламперия. Всъщност не съм виждал друга яхта, покрита цялата с ламперия.

— И как ще разберем дали догадката ви е вярна? — запита Рейно.

— В момента играта се свежда до „ще чакаме и ще видим“. И вече не става въпрос само за кражбата, а и за убийство. За смъртта на млада жена.

— Второ убийство, искате да кажете? — Гласът на Рейно бе остър.

— Точно така. И вярвам, че знам кой го е извършил. — Тесоро подръпна хавлията и Мак я дръпна обратно на мястото ѝ. — Все още не мога да се обърна към полицията, защото нямам доказателства. Те също не разполагат с такива. Но когато дойде моментът, ние ще сме там.

— В такъв случай, ще оставя нещата във ваши ръце. А ще се погрижите ли за децата? Вижте какво са намислили и да не би да са в опасност... Говорим за убийство, Райли.

Шокиран, Мак осъзна, че това е истина и че две деца, които непрекъснато се бъркат във всичко, всъщност застрашават собствения си живот. Затова каза:

— Не се тревожете, сър, ще се погрижа за тях.

Съни бе оставила Тесоро на терасата и тя лаеше възбудено по пауните. Пират лежеше в долния край на леглото и поне веднъж бе спокоен. Съни се бе излегнала в леглото.

Мак спусна щорите и легна до нея. Хладни чаршафи, приглушено осветление, деликатната извивка на гърдите ѝ, наболата му брада, мъжката му миризма, настоящите му ръце, кожа до кожа. Нима бяха правили по-сладка любов до този момент?

По-късно лежаха отпуснати — той по гръб, а тя на една страна, преметнала крак през хълбоците му и отпуснала глава на рамото му. Целуваха се нежно и бавно и вкусваха от дъха си.

— Хайде да избягаме заедно — каза Съни тихо.

Смехът на Мак излезе от дълбоко, чак от гърдите му.

— Съни Алварес, да не би да предлагаш да избягаме от Сен Тропе? Та хората идват тук, когато бягат!

— Не и когато трябва да разрешат убийство — каза тя, очевидно, без да изпитва веселие. После се усмихна мило, за да му покаже, че му прощава неразбирането. — Както и да е, проведох свое малко разследване. — Протегна ръка към шишенцето парфюм, оставено на нощното шкафче пред старата маслена картина, и го подаде на Мак.

Той я погледна въпросително, после — красивата кремава кутийка. Накрая я отвори и извади деликатното флаконче.

— Красиво е — каза и прокара нежно пръсти по ръба на капачето, заслушан в разказа на Съни за посещенията ѝ в старото ателие за производство на парфюми в Грас.

— Струва ми се, че „Вилата на Виолет“ крие всички отговори — каза тя сериозно. — Жена като нея, красавица и звезда, която е обичала и е била обичана, не би си тръгнала просто така. Не би умряла в самота някъде по света.

Мак не бе толкова сигурен. Виолет е била арестувана след войната и обвинена в Бог знае какво. Разбрала е, че е свършено с предишния ѝ живот. Какво ѝ било останало, та да иска да живее?

Трябваше да вечерят в девет с другите пострадали от измамата. Той погледна стария златист часовник на стената, реликва от средата

на миналия век, намерила нов живот тук, в „Хотела на мечтите“.
— Предполагам, че просто е изгубила мечтите си — каза.

ГЛАВА 71

Мак беше в бара и разговаряше с Били. Виждаха Лорийн и Бертран, които играеха покер в далечния ъгъл на стаята. Няколко други деца гледаха анимационни филмчета по телевизията, докато чакаха родителите им да слязат за вечеря.

Мак разказа на Били в какво се е забъркала дъщеря му и добави, че започва да става все по-опасно.

— Отсега нататък ще трябва да я държиш далеч от това — посъветва го.

— Господи! — Били бе шокиран. — А аз мислех единствено за това, че трябва да благодаря на Бога, задето малката Лорийн най-после излиза от посттравматичния стрес, и то благодарение на новия си приятел.

— Все още можеш да благодариш на Бертран за това — каза Мак. — А Бертран може да благодари на Лорийн. Те имат нужда един от друг.

Мак не му каза, че Валенти е заподозрян за убийството на Каролин, нито за ролята на Крендлер във всичко това. Даде на Били само толкова информация, колкото да е сигурен, че отсега нататък Били ще държи дъщеря си под око. Непрекъснато.

— Ще наглеждам и момчето. — Били побутна шапката си нагоре и изтри чело с копринена кърпичка в червено, бяло и синьо. — Кой е знаел, по дяволите?

— Не и ние. — Мак го потупа по рамото, а тексасецът стана и отиде да каже на децата, че е време за вечеря.

Били прегърна дъщеря си през раменете и каза:

— Хей, Бертран, защо не вечеряш с нас? Сигурен съм, че Лорийн ще се зарадва.

Лицето на Бертран, обикновено бяло като алабастр от нередовното излагане на слънце, защото той, като вампирите, бродеше само нощем, се изчерви от удоволствие.

— Преди да седнем на масата обаче — каза Били, — трябва да поговорим за посещението ви при мосю Рейно.

Лорийн ахна. Питаше се как е научил. А Бертран прехапа нервно долната си устна.

— Да ви кажа, деца, мисля, че сте много умни и сте успели да съберете две и две. И мосю Рейно оценява това. Разбира добре защо искате наградата, но настоява да не се бъркате повече в това. Да не говорите повече за кражбата, да не се замисляте как е била извършена, нито от кого или защо. Мосю Рейно не иска да ви постави в опасност. Мак също.

Двамата го гледаха втренчено и безмълвно. Бяха достатъчно големи да разбират сърдечната болка, но не и опасността.

— Обещайте ми — каза Били тържествено.

— Обещаваме — прошепнаха те едновременно.

— Поставете длани на сърцата си — настоя Били. И те послушно се заклеха.

— Освен ако не се случи нещо вълнуващо или не се появи възможност да спечелим наградата — прошепна Лорийн на Бертран, докато следваха баща ѝ към вътрешния двор.

Бертран вървеше гордо до Лорийн към дългата маса, край която Мак и останалите вече седяха. Чашите им бяха пълни с розе — този път бяха направили различен избор, „Сен Мартин“, което имаше розово-прасковен цвят и щипеше леко езика — а те държаха менютата и обсъждаха специалитетите със сервитьора, който вече познаваше всички по име и се усмихна, като видя децата.

Белинда им направи място между себе си и Били и поздрави мрачно Мак и Съни. Нейт водеше задълбочен разговор със Сара за новата си къща, а Лорийн започна да разказва развълнувано на Съни за новото куче на Бертран.

— Но къде е то? — Съни знаеше, че кучетата са добре дошли в трапезарията, както и в повечето ресторанти във Франция, защото те като че ли винаги се държаха като ангелчета, полускрити под столовете на господарите си или под покривката. За разлика от Тесоро, която винаги обявяваше с гръм и трясък присъствието си, докато Пират, който никога не се отделяше от Мак, се държеше като куче охрана и като че ли наистина не разбираше, че е инвалид.

— Не ми позволяват да го доведе вътре. — Бертран им каза това с тъга и срамежливо. Сервитьорът бе казал, че кучето е бездомно и мръсно, че сигурно има бълхи и няма да го пуснат, защото би могло да зарази останалите животни.

— Предполагам, че е прав, Бертран — каза Били. — Обаче утре ти, аз и малката Лорийн ще намерим кучешки салон за красота и ще се погрижим Жълтото куче да бъде изкъпано и фризирано.

— Наистина ли, татко? — Малката Лорийн бе очарована.

— А после ще отидем на разходка с колата заедно с кучето и ще обядваме някъде.

На Съни това разрешение се струваше идеално. Тя подаде Тесоро на Лорийн, която я прегърна с благодарност. След това Съни си поръча нарязана пържола и храна за кучето на Бертран. Когато я донесоха, Бертран забърза към паркинга. Бе завързал Жълтото куче за едно дърво там под зоркия поглед на Лев, който бе дежурен. Детето изчака животното да се нахрани, а то погълна храната като изгладнял вълк. Изчака го да пийне и вода, потупа го, разстла плажна хавлия, върху която да спи, отново го потупа и се върна на масата във вътрешния двор.

Лев го гледаше как се отдалечава. Никога преди не бе охранявал деца, макар и да бе връщал отвлечени малчугани на родителите им. Тук, в „Хотела на мечтите“, бе спокойно. Прекалено спокойно. Той се отегчаваше. Отново се съсредоточи във вестника и статията за утрешното надбягване.

— Не знам какво да правя — каза Белинда на Бил. Говореха над наведените глави на децата, които бяха заети и с пържените си картофи. Младата жена бе поръчала тънко филе, полято с кафяв сос. То бе превъзходно, обаче тя нямаше апетит.

Били я гледаше с очи, пълни с копнеж. За първи път след смъртта на Бетси изпитваше нещо към жена. Усецаше го със сърцето си и с долната част на корема си. Тази нова емоция му бе чужда. Не знаеше как да се справи с нея. Не бе се срещал с жена от години. Той бе просто самотен тексаски собственик на ранчо с малка дъщеря. Екзотичният свят на Сен Тропе му бе чужд, макар да трябваше да признае, че много му харесва. А и къде другаде би могъл да срещне жена като Белинда?

— Яздиш ли? — запита я.

Белинда го гледа дълго и преценяващо.

— Още не — отговори с усмивка.

Били знаеше, че е разбрала какво е искал да каже — че в ранчото му има коне и че тя е добре дошла там. Нямахше нужда от повече думи, разбираха се и така.

Той каза:

— Трябва да изядеш рибата си, прекрасна е.

Тогава Сара каза:

— Още само два дни и трябва да се върна у дома.

— Сара! Не можеш да ме изоставиш! — възрази Белинда.

— Остани — намеси се Съни.

— Трябва да се върна на работа.

Нейт каза:

— А ако има друга алтернатива?

— Обаче няма. Никога не е имало друга възможност. Работех още в гимназията, работех и в колежа... Работила съм през целия си живот.

— Ти си на двайсет и седем — каза Нейт. — Достатъчно възрастна да познаваш досадата на ежедневния труд, но също така достатъчно млада, за да устояваш на промени. А аз може би имам точното нещо за теб. Ако си готова за промяна. — Погледна затвореното ѝ лице. — Какво ще кажеш, Сара? Склонна ли си към рискове и към хазарт?

Челюстта на Сара бе твърдо стисната. Никога през живота си не бе залагала, как би могла да започне сега?

— Не — отговори.

— Тогава не искаш да знаеш какво имам предвид.

Другите го слушаха с интерес и местеха поглед от единия на другия — като зрители на тенис мач.

— Поне го изслушай — подкани я Белинда.

— Добре, слушам.

— Днес бях в „Мулен дьо Юбер“ — каза Нейт. — Малкълм бе препасал престилка и сервираше. Сервитьорката им напуснала.

Сара го гледаше с празни очи. Сериозно ли ѝ предлагаше отново да бъде сервитьорка?

— Мислят да разширят бизнеса, да издигнат нови стаи и да превърнат заведението в малък хотел. Обаче нямат никакъв опит в

подобни неща. Роджър е основно готвач, а Малкълм запълва празнините, обаче нито един от двамата всъщност не знае как да управлява бизнес. Имат нужда от делова помощ.

Сара ахна.

— Имаш предвид мен!

— Ти имаш опит. Каза ми, че ръководиш административния си офис като генерал, че учиш бизнес, а аз вярвам, че не ти липсва амбиция. Проблемът ти, Сара, е, че си отегчена.

— И затова си имала връзка с по-възрастен мъж — добави проницателно Белинда. — Скуката е убиец. Убива всички и всичко.

— Разбира се, ще трябва да започнеш като сервитьорка — добави Нейт. — И, разбира се, можеш да живееш в новата ми къща.

— О, мили Боже! — Сара не можеше да повярва на ушите си.

— Не споменавай напразно Божието име — каза малката Лорийн и я изгледа със смръщени вежди.

— Съжалявам. — Сара сведе поглед към чинията си, прехапала долната си устна. Кестенявата ѝ коса бе паднала през лицето ѝ и успешно го скриваше. Както винаги.

Телефонът на Мак звънна и той отговори. Поколеба се секунда, после скочи на крака.

— Изведи децата от тук — каза на Били. Съни усети приближаването на бедата, а Били побърза да направи исканото от него.

Мак каза:

— И, Съни, изведи и Белинда. Минете през паркинга. — Гласът му бе напрегнат. — Веднага! — Съни и Белинда скочиха, хванаха се за ръце и започнаха да се промъкват бързо през масите.

В този миг в трапезарията нахлу Джаспър Лорд.

ГЛАВА 72

Всички около масата замръзнаха.

Разговорите около съседните маси продължаваха нормално, вечерята беше сервирана, напитките — оценявани.

Белинда бе описала съпруга си съвсем точно. Той бе едър и с грубо телосложение, бе облечен в кремав копринен костюм по италианската мода и с черна копринена риза. Носеше тъмни очила, разбира се. А устата му изглеждаше усмихната дори когато не се усмихваше.

Зад него стояха двама от хората му, елегантни в пастелните тонове, характерни за Южна Франция. А зад тях беше Лев.

Лев бе пред хотела само преди секунди, когато пред него бе спрял дългият черен „Мерцедес“ — най-големият и най-скъпият, произвеждан някога. Със сигурност не бе автомобил, който би притежавал някой от гостите на скромния „Хотел на мечтите“. Но Лев знаеше, че съпругът на Белинда вероятно би имал точно такава кола.

Обади се да предупреди Мак, но бе прекалено късно, за да успеят да изведат Белинда. Сега Лев можеше единствено да я защити. Хората му бяха вече във вътрешния двор, макар той да не очакваше насилие, не и в препълнената трапезария. Според него Лорд щеше да се опита да изведе Белинда и да я принуди да се качи в колата.

— Добър вечер на всички! — Джаспър Лорд гледаше Белинда. — Радвам се да видя, че имаш нови приятели, любима моя. Издърпа един стол и седна.

Били го гледаше и се разкъсваше между желанието си да остане, за да защити Белинда, и да изведе децата. Децата спечелиха. Не можеше да ги постави в опасност. Трябваше да повери Белинда на Мак. Поведо Лорийн и Бертран към изхода.

— Къде отивате? — запита ги Лорд. — Седнете и се отпуснете. Хубави деца имате.

Лорийн притисна Тесоро към гърдите си и загледа непознатия с широко отворени очи. Кучето оголи зъби.

Съни винаги бе знаела, че Тесоро разбира от мъже.

Мак продължаваше да стои до стола си. Пират също бе станал и бе нащрек. До този момент Белинда не бе казала нито дума, просто гледаше ужасено съпруга си.

— На какво дължим съмнителната чест на присъствието ви, мистър Лорд? — Мак се приближи до него. Също като Лев, и той знаеше, че вероятно няма да има насилие. Нямахте как да се извадят пистолети в това претъпкано място. Говореше тихо, защото не искаше да привлича вниманието.

Видя, че Лев, който все още беше зад двамата главорези, разговаря по телефона. И също така двамата от хората му, смесени с другите във вътрешния двор.

Джаспър Лорд знаеше, че е обграден, обаче не се чувстваше застрашен. Знаеше какво може да очаква.

— Белинда, любима. — Думата „любима“ бе процедена през здраво стиснатите му зъби и прозвуча като ръмжене, което накара Сара да се свие. Били стоеше и продължаваше да държи децата за ръцете. Беше прекалено рисковано да се опита да се измъкне — възможно бе да раздразни Лорд. Обаче Нейт и Сара се осмелиха да станат и да застанат зад Белинда.

Лицето на Белинда бе силно пребледняло, но когато най-последно тя проговори, гласът ѝ бе ясен и пълен с презрение.

— Очаквах да се появите по черни потници. Нали ги знаете, онези, които наричат „биячи на съпруги“!

Лорд я изгледа мълчаливо иззад тъмните очила и въздъхна драматично.

— Белинда, Белинда, защо просто да не разрешим спора си насаме? Знаеш колко силни са чувствата ми към теб. Нека не мислим за миналото, то няма място в настоящето. Любовта ми към теб може да преодолее всичко.

Странно, но като го гледаше, Белинда лесно можеше да му повярва. И осъзна, че е като Сара. „Какво ни има на нас, жените, помисли си, докато гледаше мъжа, който я бе ухажвал, оженил се бе за нея, а после я бе държал като затворник. Какво ни има, че не можем да се откажем от мечтата?“ Сара обаче бе успяла. Тя също трябваше да успее.

— Излез от тук, копеле! — извика и чу как малката Лорийн ахна удивено. — Запуши ушите й, Били — предупреди го. — Не би искала да чуе какво имам да кажа на този негодник.

— Знам, че имаш пистолет под сакото — каза тихо Белинда. — И че няма да се поколебаеш да го използваш срещу мен. Ще направиш всичко възможно, за да ме върнеш. Не защото ме обичаш. Никога не си ме обичал. А защото мислиш, че ти принадлежа, а никой — никой, никога — не зарязва Джаспър Лорд. Е, бейби, искам да знаеш, че съм те изоставила завинаги.

Мак видя как лицето на Лорд стана пурпурночервено от гняв. Знаеше, че моментът е опасен.

— Ще съжаляваш — каза, но се надяваше, че няма да му се наложи да направи нищо по въпроса.

Отвън долетя воят на полицейска сирена. Лорд се огледа, изненадан, и видя Лев да стои зад хората си. И разбра, че нищо не би могъл да направи.

— Да вървим — нареди на главорезите си. Бутна стола си назад и се наведе през масата, едва ли не опрял лицето си до това на Белинда. — Ще те върна! — прошепна заплашително.

— И ти го знаеш, нали? — После се обърна и се отдалечи.

Разговорите около тях продължаваха както обикновено. Хората се наслаждаваха на храната и напитките. Никой нищо не бе забелязал. Съни откри, че стиска дръжките на стола толкова силно, че ръцете я болят. Замисли се как само преди няколко часа бе правила любов с Мак и за спокойствието на последвалите мигове. Затишието преди бурята. Били притискаше децата към себе си. Лицето на Сара бе пребледняло. Погледът на Нейт проследи Мак и Лев, които последваха Лорд през трапезарията.

Полицейската кола чакаше отвън, но още преди да разговаря с тях, Мак разбра, че те не биха могли да направят нищо за Белинда. Факт бе, че съпругът й бе дошъл да я види и да я убеди да се върне при него. В което нямаше нищо нередно. Освен дето заплахите не бяха тактика, която ченгетата одобряваха. Оказа се обаче, че те бяха тук не само заради Белинда.

Дойде и втора полицейска кола, след това — и трета.

— Мосю Лорд? — Детективът показа значката си. — Имаме заповед да ви придружим вън от хотела.

— О, и кой ви е дал тези заповеди?

— Не е в правомощията ми да ви дам тази информация, мосю. Наредено ми е да ви придружа до хеликоптера. Мисля, скоро ще разберете, че вече не сте добре дошъл в тази страна.

Скован от гняв и безсилен да промени ситуацията, Джаспър Лорд седна отново в скъпата си кола. Бе оставил червения хеликоптер на покрива на сграда в Кан, където притежаваше елегантен офис, който обаче никога не използваше. Пътуването обратно щеше да е дълго дори в това луксозно превозно средство. Мак го чуваше как крещи на хората си, докато шофьорът затръшваше вратите и сядаше зад кормилото. Двигателят заработи и „Мерцедес“-ът потегли, обкръжен от полицейските коли.

Мак се питаше какъв ли ще е следващият ход на Джаспър Лорд.

ГЛАВА 73

Всички около масата, отредена за пострадалите от измамата, мълчаха. Били махна ръце от раменете на децата. Нейт и Сара все още стояха зад Белинда и гледаха втренчено вратата, като че ли очакваха съпругът ѝ всеки момент да се появи отново.

Лорийн продължаваше да притиска към гърдите си Тесоро, която скимтеше жално, а Пират подскачаше наоколо, за да се увери, че всички са там и са добре. Мак и Лев бяха последвали Джаспър Лорд и главорезите му навън. Съни гледеше страхливо след тях. Белинда отново дишаше свободно.

— Съжалявам — каза Белинда, без да може да прикрие горчивата нотка в треперещия си глас. — Предупредих ви, че е копеле, което е свикнало винаги да получава това, което иска.

Сара се отпусна на стола си.

— А аз платих само за плаване с луксозен кораб — проплака. После, като видя пребледнялото лице и треперещите ръце на Белинда, отиде до нея и я прегърна. — Нямахте да му позволя да те докосне — каза ожесточено. — Никога. Никога, чуваш ли, Белинда? Този мъж няма да те нарани, докато аз съм с теб.

Белинда успя да се усмихне.

— Тогава може би е по-добре да останеш — каза и Сара осъзна, че дори не е имала време да помисли за идеята на Нейт тя да работи за Малкълм и Роджър в „Мулен дьо Юбер“.

Лорийн галеше нервно чихуахуата.

— Татко, защо този мъж се държа така отвратително с Белинда?

— Той просто не е добър човек, бейби, това е всичко. Няма за какво да се тревожиш. Мак се погрижи за него.

— А кой ще се грижи за Белинда?

Били си помисли, че въпросът е много добър.

— Ще трябва да помислим, сладката ми. — Видя Мак и Лев да се връщат и каза: — Знаеш ли какво, защо вие двамата не седнете на масата на Бертран и не хапнете сладолед? Чух, че тук приготвяли

специален бананов сплит. И какво ще кажеш за игра на покер след това?

Извади картите от джоба си и ги даде на Бертран, който стоеше и мълчеше уплашено. Беше усетил насилието във въздуха, но не разбираше какво става.

Изпитал облекчение, взе картите от ръцете на Били, и каза:

— Хайде, Лорийн, ще поръчам бананов сплит и сладолед. Какъв предпочиташ?

— Ягодов. — Закрачи след него, прегърнала здраво Тесоро, която като че ли нямаше намерение да мръдне от мястото си.

— Ягодовият сладолед подхожда по цвят на рокличката ми — чуха я да добавя.

— Господи! — Били се отпусна на стола до Белинда. — За миг ми се стори, че се задават проблеми.

Мак се върна.

— Прекалено е оживено тук, за да станат истински проблеми. — Хора като Джаспър Лорд предпочитат да няма свидетели. — Видя все още шокираното лице на Белинда и каза:

— Съжалявам, скъпа. Иска ми се това да не се беше случвало, обаче сега поне знам, че непременно трябва да те изведем оттук.

— Но къде ще отида? — Тя преглътна риданията, които напиреха в гърлото ѝ.

— В ранчото ми в Тексас например — каза Били. — То със сигурност е далеч от Джаспър Лорд.

Белинда поклати глава.

— Не можеш да направиш това. Искам да кажа, не можеш просто така да прекъснеш ваканцията на малката Лорийн. Не виждаш ли как цъфти тук? Не, трябва да останеш. — Сви рамене. — Ще измисля нещо.

— Е, знам, че не е чак толкова далеч като Тексас — каза Нейт, — но има я и къщата ми в Бонийо. Все още не съм неин собственик, но мисля, че съм платил достатъчно, за да ми я „дадат под наем“ за няколко седмици, преди да стане изцяло моя. Тя се намира встрани от главните шосета, на върха на хълм. Там никой не те познава, а ако не излизаш, никой дори няма да знае, че си там.

— Аз ще дойда с теб — каза Сара веднага.

Изненадана, Белинда я погледна.

— Искаш да кажеш, че ще отмениш полета си? Ще изгубиш парите си, ако го направиш. А може би и работата си.

„Парите за самолетния билет могат да вървят по дяволите, помисли си Сара. Както и работата в медицинския център.“ Щеше да пази Белинда. Засега поне. И, о, боже, току-що бе използвала неприличен език, пък дори и само в мислите си...

— Ще се грижа за теб — заяви твърдоглаво и Белинда й се усмихна с благодарност.

— Значи това е уредено — каза Мак.

Вече бе говорил с връзката си в Интерпол, Ален Хасаин. Джаспър Лорд беше *persona non grata* във Франция. Кое не означаваше, че няма пак да се появи, но дотогава поне щяха да могат да дишат спокойно.

— Лев тръгна след полицейските коли, за да е сигурен, че съпругът ти ще напусне страната и ще се върне в Сан Ремо, както ни обещаха ченгетата. А утре ще го накарам да закара вас двете до Бонийо. Ще тръгнете рано, така че пригответе багажа си от тази вечер. — Срецна погледа на Съни, осъзна, че говори на жени, и добави с горчива усмивка: — Или поне Лев да е дошъл тук на сутринта.

Нейт вече говореше по телефона с Малкълм. Разказа му доста редактирана версия на случилото се, но и това бе достатъчно Малкълм да обещае, че ще види какво може да направи по отношение на продавача.

— Добре — каза Мак. — Мисля, че сега всичко, от което имаме нужда, е шампанско.

— С удоволствие — съгласи се Съни.

— И аз — каза Белинда и на красивото й лице разцъфна старата усмивка.

Съни се удиви колко блед може да е някой и под слънчевия загар.

Били наблюдаваше децата, които работеха бързо с дългите лъжички и унищожаваша банановия сплит и сладоледите си. Дори от мястото си можеше да види, че роклята на Лорийн е осеяна с шоколадови петна. Но това нямаше никакво значение. Двете деца разговаряха оживено. Надяваше се, че са заличили спомена за грозната сцена.

— Ще ми липсваш — каза той на Белинда.

Тя го погледна — сериозно и замислено.

— Знаеш ли какво, Били Башфорд? И ти ще ми липсваш. Ти си наистина мил човек.

Били подръпна периферията на шапката си „Стетсън“ и се засмя, след това я свали от главата си.

— Не се налага да се криеш зад тази ужасна шапка. — Наведе се към него и прошепна: — Прекалено си привлекателен, за да се криеш.

Били се усмихна и каза:

— Значи си подхождаме.

Тя го потупа по коляното.

— Прав си, Тексас.

Много по-късно същата нощ, когато всички си бяха легнали, Бертран се промъкна до паркинга. Охраната вече не бе там, обаче Жълтото куче го видя, скочи на крака и размаха дългата си опашка като знаме. Бертран хвана въженцето и го задърпа бавно нагоре по задните стълби към стаята си.

Кучето спа в леглото му през онази нощ, свито на тежка топка в краката му. И двамата спаха дълбоко чак до пукването на зората.

Белинда обаче не можа да заспи. Седеше сама на терасата, заслушана в тихия прибой и в очакване на новия ден. Съпругът ѝ я бе открил, въпреки че бе положила всички усилия да избяга и да се скрие. И не се съмняваше, че отново щеше да я намери.

ГЛАВА 74

На следващата сутрин Съни и Мак станаха рано, за да се сбогуват с Белинда и Сара. Лев натовари куфарите „Вютон“ в багажника на „Бентли“-то, след това напъха там и малката пътническа чанта на Сара. Торбите с покупките им остави на задната седалка.

— Това място ще ми липсва — каза Белинда, вече настанила се отпред и закопчала колана си.

— Ще се върнеш тук, когато всичко приключи — окуражи я Съни.

— Хей, със сигурност ще го направя. — Усмивката на Белинда прикриваше тревогата ѝ.

— Кажи „довиждане“ на Били от мен.

Нейт им показваше пътя, възседнал „Дукати“-то си, облякъл отново жълто-черния колоездачен костюм от ликра, сложил шлема и ръкавиците.

— Дано не срещнете велосипедисти от обиколката на Франция по пътя си! — извика Мак след тях. — Ще ви разкъсат.

Нейт се засмя и махна с ръка.

— Е! — Съни се облегна на Мак, след като колата зави по алеята пред хотела и изчезна от погледите им. — Какво ще правим сега?

— Ще се молим — отговори мрачно Мак. Не беше много сигурен дали съпругът ѝ не бе успял да влезе отново в страната. И дали не бе отново по следите ѝ. — Работата е в това, че никога не можеш да имаш доверие на мафиот.

— Моля се. — Съни поклати глава. Слънцето току-що бе изгряло и всичко наоколо бе прасковенорозово. — Искаш ли да се разходим по плажа?

Разходиха се, хванати за ръце, по крайбрежната ивица, а Пират скачаше щастливо в краката им. Беше прекалено рано и Тесоро бе предпочела да остане в леглото.

— Е, изгубихме двама от нашите пострадали от измамата. Мак хвърли камъче във водата и се засмя, когато Пират се спусна след него,

вдигнал едното си ухо нагоре, докато другото висеше отпуснато. Тичаше бързо, като се имаше предвид, че имаше само три крака. — Ето, това е моето момче! — извика Мак. Обичаше това куче.

— Ще ми липсват. — Съни го прегърна през кръста и нагоди крачката си към неговата. Беше облечена в бялата тениска, която Мак ѝ бе подарил преди две години — онази с надписа „Нощи в Малибу“ на гърдите. Никога нямаше да се раздели с тази тениска, тя щеше да ѝ остане незабравим спомен.

Мак подритна пясъка.

— Странно как човек се привързва дори към непознати. Имам предвид, че дойдохме тук, за да се насладим на ваканцията си. Сами...

Съни се засмя, защото си спомни.

— А Сара каза, че е очаквала спокойно пътуване по море.

— Готов съм да се обзаложа, че Нейт Мастерсън ще промени живота ѝ.

— Желая му късмет. — Задърпа Мак за ръката. — Какво ще кажеш да променим нашия, бейби? Да прекараме поне известно време на плажа, преди да склучим брак?

Той спря и я целуна по устните. А те бяха грижливо покрити с яркочервено червило, защото, дори на зазоряване, Съни не можеше да бъде уловена без любимото си червило „Диор“. Твърдеше, че дори само то единствено може да я накара да се почувства добре. Той прокара ръка по гърба ѝ под тениската. Тя направи същото с него и двамата застанаха лице в лице, а зад тях проблясваше Средиземно море, чиито вълни се плискаха тихо в краката им.

— Как въобще бих могъл да живея без теб? — Целуна я отново, после отстъпи назад. — Обаче първо трябва да се справя с Крендлер.

Тръгнаха отново, все така прегърнати. Стигнаха до скалата на Бертран, до която той се бе гмурнал, за да спаси сребърната верижка на Лорийн и бе изплувал с бялата дамска чанта на Каролин, пълна с банкноти евро. Вдясно беше пътеката, която водеше до „Вилата на Виолет“, скрита между боровете и вечно зелените храсти тамарикс, през които се виеше.

Стояха и гледаха прозорците на вилата, които отново проблясваха в металносиво и не отразяваха нито лъч от прасковения залез.

— Питам се дали е възможно децата да се окажат прави — каза Мак замислено. — Може би откраднатите картини все пак са скрити във „Вилата на Виолет“.

Съни сви рамене.

— Там няма нищо. Няма дори къде да се скрие нещо. — Мислеше за Виолет и се чудеше къде ли ще намерят отговора.

— Хайде да прием кафе.

Тя засия.

— Закуска?

— Дадено.

По обратния път видяха Бертран, който водеше кучето си на въженце, да се прокрадва през задния вход и да прекосява паркинга.

Той подскочи, изненадан, че ги вижда.

— Просто извеждам кучето си на разходка — обясни, а Пират отиде да подуши другия представител на своя вид.

Като ги гледаше, Съни си мислеше, че е цяло чудо какво могат да направят един приятел и едно куче. Готова бе да се обзаложи, че Бертран не се бе усмихвал често през живота си.

Но после ѝ хрумна нещо.

— Питам се какво ли ще стане с кучето, когато се върне майката на Бертран? — каза на Мак, внезапно разтревожена.

ГЛАВА 75

Беше един от най-добрите дни, които Били помнеше от дълго време насам. Дъщеря му отново се усмихваше.

Влезе в Сен Тропе с двете деца и трите кучета на задната седалка — бяха взели на разходка със себе си не само Жълтото куче, но също така Тесоро и Пират.

Откриха козметичен салон за кучета, обаче жената там хвърли само един поглед на Жълтото куче и поклати глава.

— Сигурно е пълно с бълхи — оплака се.

— И аз съм готов да се обзаложа, че е така — съгласи се Били. — Отървете го от тях, защото ще напълни целия хотел.

Оставиха кучето на грижите на жената, препаратите против инсектициди и ножиците и тръгнаха по улицата. Малко по-нататък откриха кафе-бар, където сервираха палачинки. Лорийн каза, че започва да свиква с вкуса им и ги харесва дори без кленов сироп. След това се отбиха в бутика за кучешки аксесоари, откъдето преди това бяха купили каишката, обсипана с рубини, за Тесоро. И Били позволи на Бертран да избере яка и каишка за Жълтото куче. Купиха още две купи за храна и вода, четка и кучешко легло, подплатено и покрито с плюш, по което имаше изрисувани кученца, в случай, както се пошегува Били, че Жълтото куче не си го познае; две торби кучешка храна, кокали за дъвчене и играчка, която пискаше, когато я стиснеш.

— Пират и Тесоро ще му завидят — предупреди ги Лорийн и те избраха играчки и за тях.

След това взеха кучетата от козметичния салон. Били отбеляза, че миришат така, сякаш са били обилно полети с женски парфюм, затова ги заведоха на дълга разходка по плажа. И те замирисаха много по-добре, след като вятърът отнесе остротата на парфюма. Бертран обаче все още не бе сигурен за жълтата панделка на главата на Жълтото куче. Лорийн каза, че е очарователна, и той реши да я остави.

Нито едно от децата не бе споменало сцената от миналата нощ и Били въздъхна от облекчение. Вероятно въобще не мислеха за това или

пък не бяха прозрели отвъд привидното — мъж, който просто се държеше лошо с Белинда.

След това децата погълнаха по пица „Маргарита“ в малко заведение с френски прозорци, които гледаха към тясна уличка, докато Били пиеше бира „Стела Артоа“ и се учудваше какво количество храна могат да изгълтат мършави деца като Бертран. Може би като кучето, което бе взел под крилото си, той системно гладуваше. А и къде бе майка му все пак?

— Какво ще правите вие двамата сега? — запита, докато шофираше обратно към хотела.

— Нищо. — Лорийн се размърда неспокойно на седалката. Тесоро, която, разбира се, се бе настанила в скута ѝ, подаде глава през прозореца и подуши топлия въздух.

Били бе подпрял ръка на отворения прозорец. Той също се наслаждаваше на слънцето, много по-нежно от непоносимата тексаска жега. Питаше се къде ли е Белинда и какво прави. Надяваше се, че ще е в безопасност.

— Може би скоро ще можем да отидем на гости на Белинда — предложи.

— Страхотно! — Лорийн се прозина. Денят бе дълъг, а и бяха прекалили с храната. Скоро и двамата с Бертран щяха да задрямат.

Като се върнаха в хотела, Били реши, че на дневен ред е почивката в леглото. Не беше осъзнал колко е уморен след предната нощ, в която бе спал много малко, защото се тревожеше за Белинда. Зарадва се да види децата, удобно настанени в стаите им, защото така щеше да е свободен да си легне. Струваше му се, че може да спи непробудно цяла седмица.

Лорийн не спеше. Тревожеше се за Бертран. Знаеше, че в пансиона няма да му позволят да задържи кучето. Бертран просто трябваше да получи наградата, но за да стане това, се налагаше да намерят откраднатите картини. Бяха казали на вълшебника Рейно, че са скрити във „Вилата на Виолет“. Странно, но тя бе убедена, че са там. Трябваше да са там, нали?

Ако имаше достатъчно място, Лорийн щеше да крачи из малката стая, но при тези ѝ размери можеше да направи само три крачки в едната посока, а после — и в другата. Знаеше, че не може да бездейства! Реши да събуди Бертран и двамата да отидат до „Вилата на

Виолет“, за да проверят още веднъж. Дори това да означаваше да повдигнат белите калъфи на мебелите и да надникнат под тях. При тази мисъл потрепери.

Погледна през прозореца. Бе прекалено рано за вечеря и всичко бе спокойно. По небето плаваха облаци и приглушаваха слънчевата светлина. Облече оранжевата си рокличка от тюл и обу каубойските ботуши, после се запита дали постъпваше правилно. Дали не трябваше да облече дрехи, с които нямаше да бие на очи? Нещо, подобно на пелерината на Бертран... О, и този път щеше да му напомни да вземе бинокъла, за да могат да шпионират и наистина да видят дали там няма някой незаконен обитател... Или пък призрак.

Наметна синя плажна хавлия на раменете си — така, ако някой я видеше, щеше да реши, че отива на плаж. После отиде до стаята на Бертран и почука на вратата.

Той отвори и я загледа сънено. Жълтото куче стоеше зад него с блеснали очи. Лорийн си помисли, че изглеждаше като съвсем различно куче... След това реши, че може би Бертран бе прав и панделката бе прекалено женствена.

Свали я и каза:

— Хайде, Бертран. Трябва да отидем отново във „Вилата на Виолет“, за да открием картините.

Не се наложи да обяснява повече. Бертран разбираше, че се налага. Погледна хавлията и ботушите ѝ и взе пелерината и бинокъла си. И кучето, разбира се.

— Да вървим — каза.

ГЛАВА 76

Бертран водеше по пътеката, която щеше да ги отведе до „Вилата на Виолет“. Беше се загърнал в камуфлажната пелерина, кучето го следваше по петите, бинокълът подскачаше на гърдите му. Той спираше от време на време, за да погледне важно през него, и Лорийн го изчакваше търпеливо. Момчето хвърли поглед към снишаващото се небе. На хоризонта се бяха събрали облаци и закриваха слънцето. И изказа пред Лорийн, която стъпваше уверено с каубойските си ботуши, надеждата си, че няма да се разрази друга буря.

Този път им бе лесно да излязат от хотела, без да бъдат забелязани. Лев го нямаше, а също и охраната. Всички други се бяха прибрали от плажа и бяха по стаите си, защото слънцето се бе скрило. Задното стълбище и паркингът предлагаха бърз изход и ето, че сега Жълтото куче се наслаждаваше на разходката, бягаше напред, а после се връщаше бързо, за да види дали Бертран е още там.

Като стигнаха до кухненския вход на „Вилата на Виолет“, небето бе електриковосиньо и над земята се бе настанила дълбока тишина. Птиците си бяха намерили подслон, зайците се бяха скрили в дупките си. Дори щурците бяха престанали да пеят.

Бертран отвори портата и стъпи на обраслата с бурени пътека. Лорийн се забави отвън. Съжеляваше, че е предложила да дойдат тук.

— Хайде, малка Лорийн — окуражи я Бертран. Жълтото куче седна на задните си лапи, изплезе език и зачака да види какво ще се случи.

— Не мисля, че все още искам да се впусна в това приключение.

— Но сега, след като вече сме тук, трябва да свършим това, за което сме дошли — каза той твърдо. — А и идеята беше твоя, помниш ли?

Лорийн помнеше, разбира се. Сини светкавици прорязаха електриковото небе, тя издаде звук, много подобен на хленч, и затича

след Бертран към кухненския вход, минавайки като стрела покрай фонтана с лебедовата глава.

Той затърси ключа в саксията със здравец и отвори вратата. Свали пелерината си и я остави на стъпалата до плажната хавлия на Лорийн.

— Първо ти. — Лорийн не смееше да пристъпи, обаче кучето се спусна напред, ръмжейки.

— Какво има, момче? — извика Бертран. Кучето се върна и седна послушно в краката му. А навън светкавиците проблясваха и трещяха гръмотевици. Кучето изви очи към небето.

— Всичко е наред, Жълто куче, няма от какво да се страхуваш — прошепна Лорийн, макар сърцето ѝ да биеше тежко от страх. Шепнеше, за да не би гласът ѝ да събуди призрака.

— Какво ще правим сега? — запита.

Бертран вече проверяваше в кухненския шкаф, в килера и дори под старото пиано, което стоеше до стената с отворен капак.

— Тук няма нищо. Нека да видим в салона.

Лорийн се сети за огромните и страшни бели форми. Възможно ли бе откраднатите картини да са скрити под покривалата?

Бертран сякаш четеше мислите ѝ.

— Ще трябва да ги повдигнем и да се уверим — предложи той.

Тя и кучето го последваха в салона. Всичко бе, както го бяха оставили след предишното си идване тук, с изключение на една вдигната щора, благодарение на която в стаята проникваше светлина. Бертран реши, че за това се е погрижил старецът, който наглеждаше къщата, и започна безстрашно да повдига покривало след покривало, а кучето завираше муцуната си отдолу и душеше.

— Виждам само мебели — каза той.

Лорийн отново задиша свободно.

— Следва будоарът на Виолет. — Гласът на Бертран бе неочаквано твърд.

Обаче като прекосиха коридора и отвориха вратата, кучето подуши въздуха и се втурна обратно.

— Жълтото куче не иска да влезе — отбеляза Лорийн. Тя също не искаше.

Тайно, Бертран не обвиняваше кучето. В стаята беше тихо и се усещаше нещо тъжно.

— Трябва да влезем — каза възможно най-смело. Обърна се и я погледна. Тя стоеше до кучето и не смееше да направи и крачка напред. — Освен ако не се страхуваш, разбира се — добави той покровителствено.

Обидена от забележката му, Лорийн прекрачи прага. Поредната светкавица освети коридора, но будоарът продължи да тъне в мрак. Тя хвана ръката на Бертран и я стисна силно, а над главите им затрещяха гръмотевици. Кучето зад тях започна да вие злоещо.

Бертран натисна ключа за осветлението. Нищо не се случи. Опита отново. Същият резултат. Напрегна очи да види нещо в мрака. Токът бе угаснал вероятно заради бурята. Знаеше, че трябва да прекоси голямата тъмна стая и да вдигне щорите.

Къщата бе много тиха след грохота на гръмотевиците. Нищо не помръдваше.

— Бертран? — Гласът на Лорийн трепереше.

— Какво? — Неговият също.

— Хайде да се приберем в хотела.

— А наградата?

Лорийн мисли цяла дълга минута.

— Добре — съгласи се.

Хвана го за ръката и двамата закрачиха заедно в мрака, като заобикаляха внимателно огромните тъмни форми на мебелите. Бяха им необходими две изпълнени със страх минути, но накрая стигнаха до френските прозорци. Бертран вдигна щорите и въздъхна от облекчение. След това отвори прозорците. Светлината беше бледа, но поне можеха да виждат.

Чу Лорийн да казва зад него:

— Бертран?

Обърна се. Тя бе с гръб към него, втречена в стената. Голяма част от гълъбовосивата ламперия се бе завъртяла навътре и разкриваше пространство отзад.

— Тайна стая! — възкликна тя.

— Като във филмите!

Бинокълът на Бертран подскочи на гърдите му, когато той се втурна напред, забравил страха си.

— Ела да погледнем, Лорийн. Само да надникнем!

Двамата загледаха платната, подпрени на стената в тесния отвор зад ламперията.

— Намерихме ги, Бертран — прошепна Лорийн. — О, Бертран, намерихме ги!

— Така значи, малки копелета! — каза глас зад тях. — И какво ще направите сега?

Джоел Крендлер стоеше там, подпрял се на бастуна със сребърната глава, а на лицето му бе изписана злоба.

ГЛАВА 77

Час по-късно Съни излезе на терасата. Бурята бе преминала и по всеки храст и дърво блестяха диамантени капки, много подобни на онези, които украсяваха тиарата на малката Лорийн. Бе пресилено да се надява на дъга, защото тя означаваше гърне злато, а Съни не мислеше, че има такова в края на историята на Виолет.

Не можеше да изхвърли успялата певица от мислите си. Разполагаше с нишки, които можеха да я отведат до разгадаването на загадката — легендата, пръстена, любовника, изчезването. А все още нямаше ясна представа какво се е случило.

Тесоро се изправи, подпря предните си лапички на крака ѝ и жално заскимтя. Беше време за разходка. Мак бе отишъл до Кан, за да говори с полицията за Джаспър Лорд и да се увери, че е напуснал страната. Съни бе сама. Извика Пират, obu удобни сандали, хвана каишките на двете кучета и заслиза по стълбите.

Рене ѝ махна за поздрав.

— Добър ден, мадам, прекрасно време за разходка. Всичко е така свежо след бурята.

Рене беше права и Съни си пое дълбоко дъх. Мина през портата, зави надясно и тръгна бавно по пътеката. Беше валял проливен дъжд, но пак не бе достатъчен да разкаля почвата. Трябваше обаче да заобикаля внимателно локвите, макар че Пират скачаше право в тях докато Тесоро молеше да я вземе на ръце. Съни се замисли дали да не купи миниатюрни ботушки и за двете кучета, но бързо се отказа. Мак никога нямаше да ѝ прости, ако видеше Пират в ботушки.

Разбира се, краката ѝ сами я понесоха към „Вилата на Виолет“. Къде другаде би могла да отиде, щом непрекъснато мислеше за легендарната звезда?

Освободи кучетата от каишките и спря в началото на скритата пътечка, която водеше към плажа, за да може Пират да тича на воля и да преследва въображаемите зайци, които нямаше да излязат от прикритието в леко изсъхналата трева и особено когато наоколо имаше

куче. Хоризонтът се бе прояснил и бе излязъл лек ветрец. Между листата на дърветата, от които все още капеха прозрачни капки, се виждаше Средиземно море, което блестеше в сапфирено, аквамаринено и кристално бяло.

А върху вълните се клатушкаше позната яхта. Дълга, елегантна и с черни платна.

Съни затърси трескаво мобилния телефон в джоба си. Извади го и набра номера на Мак. Той не отговори. Опита отново. Със същия резултат. По дяволите. Къде беше той, когато тя имаше нужда от него? Остави му съобщение.

— Стоя пред „Вилата на Виолет“ и никога няма да познаеш какво виждам. „Синият Пикасо“ е хвърлил котва в залива. Валенти се е върнал. Обади ми се.

Поколеба се, тъй като не знаеше какво да направи. После, с надеждата, че Мак ще ѝ се обади скоро, закрачи към вилата. Черната порта бе отворена и кучетата душеха въздуха, докато вървяха по обраслата с мъх пътека, мокра от дъжда.

Сандалите не бяха подходящи за хлъзгавата настилка и Съни бе прекалено заета да внимава къде стъпва, затова не обърна веднага внимание на острото излайване на Пират. Когато най-после вдигна поглед, видя Жълтото куче да седи на стъпалата пред кухнята.

— Какво правиш тук? — извика тя и веднага разбра какъв е отговорът. Разбира се, кучето бе с Бертран и Лорийн. Видя пелерината и хотелската плажна хавлия и разбра, че са тук.

Жълтото куче наклони глава с благодарност под ръката, която го помилва, нададе вой, размаха мократа си опашка и опръска с кал босите крака на Съни.

— Какво има, момче? — запита го тя със съчувствие. — И къде е Бертран? Хайде, намери го.

Кучето отново нададе вой и Пират изтича при него. Тесоро, която все още беше в ръцете ѝ, залая нервно. За този звук Мак казваше, че му прилича на воя на полицейска сирена.

Вратата бе откряната. Съни влезе и извика:

— Ехо!

Тишината бе пълна.

— Бертран? — извика Съни, все още застанала до отворената кухненска врата.

Вилата винаги бе извиквала страх у нея, а сега бе дори още по-лошо. Този път не се долавяше уханието на виолетки „Парма“, не ѝ се струваше, че наоколо пърхат миниатюрни същества, не чуваше песента на щурците, която обикновено се носеше откъм градината. Просто ужасяваща тишина. Капакът на пианото бе все още вдигнат, чашите продължаваха да стоят с дъната нагоре на барплота, а до тях бяха празната бутилка от бренди и кутията от нес кафето. Нощта на силната буря ѝ се струваше толкова отдавна, а бе минала само седмица и половина, откакто пострадалите от измамата се бяха срещнали и се бяха превърнали в малко и сплотено семейство, членовете на което се грижеха един за друг. Бе останала само смълчаната вила, започваща вече да се руши и все още хваната в капана на времето като отдавна мъртвата си собственичка.

— Бертран? — извика тя, вече силно разтревожена. Премина от кухнята в коридора. От будоара струеше слаба светлина. Не идваше от полилея. Вероятно някой бе вдигнал щорите.

Поне веднъж, Съни не мислеше за Виолет, когато влезе в будоара ѝ. Усмиваше се с надежда, че ще завари там двете непослушни деца в търсене на откраднатите картини.

Да, картините бяха там. Видя поне шест да блестят в различни цветове на приглушената светлина. Видя още и Джоел Крендлер, седнал на един от тапицираните в сребристосиво дивани, кръстосал нехайно крака.

Той насочи оръжие към нея. И то не беше, както забеляза Съни, някой малък 22-милиметров пистолет. Гледаше в дулото на мощна карабина. Крендлер наистина се канеше да я убие.

— Мадмоазел Алварес — каза той. — Елате, моля ви, и седнете до мен. Мисля, че трябва да поговорим.

ГЛАВА 78

Съни гледаше втренчено оръжието. Човек не трябваше да е експерт, за да знае, че е необходимо само едно движение на пръста, за да прати на онзи свят нея, децата, кучетата и всичко живо, което е в обсега на Крендлер. Сърцето ѝ биеше бавно и тежко някъде дълбоко в стомаха ѝ. Страхът я стискаше за гърлото и тя не можеше да промълви нито дума. Децата не се виждаха никъде.

„Помни, че Мак може да се обади всеки момент. Помни, че трябва да запазиш спокойствие“, повтаряше си Съни и не откъсваше поглед от Крендлер, който също не отронваше нито дума. На лицето му имаше весело изражение, сякаш се наслаждаваше, че държи на прицел безпомощна жена, за която е планирал особено мъчение. Студенината, която тя бе забелязала още при първата им среща в неговата къща, и сега беше в очите му. В тях не проблясваше чувство. А тя не можеше да помръдне, нито да промълви дума.

— По-добре е да седнеш, все пак — каза ѝ той престорено любезно и посочи близкия стол.

Съни седна, но само защото краката ѝ не искаха повече да удържат тежестта на тялото ѝ. „Помни, че Мак ще се обади всеки момент, каза си отново. Какво би направил Мак в такава ситуация? Какво би очаквал Мак от мен?“ Да запази хладнокръвие, ето какво. „Била си в лошо положение и преди, каза си. Но не безизходно като това, проплака вътрешно. И не сама.“ Напрежението изпълваше въздуха между тях. „И къде, за бога, са децата?!“

Крендлер продължаваше да мълчи и се наслаждаваше на смяната на чувствата, изписващи се по лицето ѝ. Наистина му харесваше, че тази безпомощна жена изпитва такъв страх от него. Той бе човек, който винаги искаше да контролира всичко и всички, независимо дали ставаше въпрос за обществения му живот, част от който бяха и благотворителните събития за операта, или за личните му дела и особено за познанията му за пазара на крадени произведения на изкуството. Или пък за контрола му над Джани Валенти, за когото бе

разбрал, че е готов на всичко за парите, които биха му осигурили живота на богат плейбой. Или за безграничната му власт над неговите подчинени, които изпълняваха заповедите му безусловно. За него нямаше значение какво контролира, достатъчно бе да упражнява власт. По този път убийствата бяха нещо неизбежно и той бе виновен за няколко смъртни случая. Но Крендлер винаги ръководеше бизнеса си с твърда ръка. Би се отървал без никакви угризения и от тази много красива, но очевидно и доста любопитна млада жена.

— Много лошо, че случайно си се озовала тук тази вечер. Говореше така, сякаш води светски разговор и държи чаша коктейл, а не оръжие.

— Къде са децата? — Съни бе готова да изпадне в паника. Крендлер бе способен да убие и нея, и децата. Възрастта нямаше никакво значение за разума му, подвластен единствено на злото.

— А, децата. — Крендлер въздъхна театрално. — Такива умни деца! Не се тревожете, мадроазел Алварес, за тях ще се погрижат добре.

Съни се питаше какво ли има предвид. Телефонът в джоба ѝ започна да вибрира. Сложи длан върху него с надеждата Крендлер да не забележи. „Трябва да е Мак, моля те, моля те, нека да е Мак... След като не му отговоря, със сигурност ще дойде да ме потърси“.

— И така... — каза Крендлер, стана и отиде при нея. — Какво трябва да направя сега с теб, как мислиш?

— Имаш предвид сега, когато знам, че ти си крадецът на откраднатите предмети на изкуството? И че си отвлякъл децата? И че си зъл човек, който се ръководи единствено от обсебилите го мании? Това ли искаш да кажеш, мосю Крендлер?

Извисяваше се над нея и Съни разбра, че е направила ужасна грешка. Видя как ръката му се вдигна и усети удара по главата. След това настана мрак.

Във внезапно настъпилата тишина, иззад ламперията долетяха тихи викове.

Крендлер изпусна друга тиха въздишка. Мислеше, че задачата му е много проста — трябваше само да вземе откраднатите картини оттук и да ги занесе на борда на „Синият Пикасо“. Двамата с Валенти се канеха да плават покрай бреговата ивица и да пуснат котва в Генуа. След това щяха лесно да разпродадат картините на подходящи

клиенти, макар той да се канеше да задържи някои за себе си. Една от тях бе специалната малка картина на Съора, която глупавата алчна кучка Каролин Кавалиер се бе опитала да продаде на колекционер в Цюрих.

Каролин бе проследила Валенти до „Вилата на Виолет“, бе видяла къде са скрити картините и просто бе взела една. Бе решила, че е изключително умна, задето е избрала най-малката, без да знае, че тя всъщност е и най-ценната, особено за Крендлер, който обожаваше избраните от него предмети на изкуството със страст, каквато не би могъл да предложи на жена. С изключение, разбира се, на някои световноизвестни оперни певици, чиито чисти гласове дърпаха някаква чувствена струна в душата му. Струна, която единствено те можеха да удовлетворят. Обаче сега нямаше време да мисли за това.

Валенти застана на прага. Видя Съни Алварес да лежи в безсъзнание на пода и чу виковете, които долитаха иззад ламперията.

— Вкарай всички в спасителната лодка — каза Крендлер рязко. — И ги закарай на „Синият Пикасо“. Ще се отървем от тях, щом излезем в открито море.

Това никак не се харесваше на Валенти. Беше убил Каролин по заповед на Крендлер. Смяташе това убийство за оправдано. Каролин ги беше предала, бе откраднала картина и се бе опитала да я продаде, с което едва не бе насочила полицията по следите им. Каролин беше дребен крадец, който по погрешка се е забъркал с големите играчи. Заслужаваше да умре. Но децата?

Коленичи, за да разгледа раната на Съни. На главата ѝ имаше дълбока бразда. От нея струеше кръв и сплъстяваше косата ѝ, а после се стичаше в ужасяващ поток по челото ѝ. Изведнъж, тя отвори очи и го погледна през всичката тази кръв. И Валенти разбра, че е чула думите на Крендлер.

— Моля те — прошепна. — Спаси децата, моля те, пусни ги...

По красивото лице на Валенти се изписа болка. Нито една яхта или луксозен начин на живот не струваше живота на две малки деца. Изправи се. Инвалидната количка на Крендлер чакаше до отворената френска врата. Тя бе просто театрален декор, който му помагаше да изпълнява успешно ролята на смелия и осакатен богат бизнесмен и почитател на операта. И да прикрива истинската си същност на

безмилостен социопат, който не дава пукната пара за никого. Нито дори за основния си съюзник, Валенти.

— Ще трябва да ми помогнеш да я пренесем — каза му Валенти.

По лицето на Крендлер се изписа недоволство. Двамата натовариха грубо Съни в инвалидната количка, тя извика от болка и покри с ръце наранената си глава.

Съни усети телефона в джоба си отново да вибрира. Замоли се да е Мак, който е получил съобщението ѝ. Молеше се още той да дотича до вилата и да спаси децата. Но къде бяха те? Какво им бе сторил Крендлер? Чу виковете им. А после отново припадна.

ГЛАВА 79

Били знаеше, че е прекалено късно. Обикновено спеше леко и ставаше рано, но днешната непоносима жега и последвалата буря му бяха подействали по странен начин.

Погледна черния часовник „Брайтлинг“, който Бетси му бе подарила преди години. Оттогава не бе носил друг. Той беше отброявал минутите на съвместния им живот, накрая бе отбелязал и нейната смърт. Никога нямаше да се раздели с него.

Сега той му каза, че е спал почти два часа. Били скочи от леглото и веднага застана нащрек, защото се питаше какво ли прави малкото му момиченце. Взе душ, облече къси панталони и зелена памучна риза и отиде да намери дъщеря си.

Изненада се, когато малката Лорийн не отговори на почукването му. Отвори вратата и надникна вътре. Нямаше я. Сети се за Бертран, поколеба се минутка, защото не искаше да нарушава правото му на спокойствие и лично пространство, обаче реши, че той ще знае къде е Лорийн.

Почука на вратата на Бертран и зачака. Отново не последва отговор. Почука отново и натисна бравата. Вратата бе заключена.

— Бертран? — извика.

Камериерката, която буташе количката по коридора, каза:

— Бертран излезе. Видях го заедно с дъщеря ви преди малко.

Били слезе в бара. Беше спал прекалено дълго. Тревожеше се за децата, но предполагаше, че Лорийн няма да излезе в бурята, защото знаеше колко опасни са гръмотевиците. Вероятно бяха решили да разходят кучето и щяха да се върнат всяка секунда. Поръча бира, настани се и се отпусна.

След няколко минути Мак влезе във фойето с мобилен телефон в ръка. Гледаше загрижено телефона. Били му махна с ръка, обаче Мак вече отново говореше по телефона. Покри едното си ухо с длан и закрачи напред-назад. Говореше бързо и тревожно. На изразителното

му лице имаше изражение, което Били не бе виждал преди, веждите му бяха смръщени напрегнато. Затвори телефона с рязко движение.

Мак отиде до Били, седна и поръча водка „Грей Гуус“ с лед.

— Да си виждал случайно Съни? — запита.

Били поклати глава.

— Току-що се събудих. Потърсих децата, но и тях ги няма. Предполагам, че са излезли да разхождат кучето.

— Съни ми се обади преди малко, че се кани да направи същото. След това ми остави съобщение, че „Синият Пикасо“ е в залива.

Били подсвирна учудено.

— Което означава, че Валенти се е върнал?

Мак отпи от питието си. Нещо не беше наред. Не му харесваше това, че Съни не се бе върнала. А ето, че сега Били му казваше, че децата също ги няма.

Жълтото куче се втурна във фоайето и се подхлъзна. Изтича при Били, разтърси силно тяло и го опръска. След това скочи върху Мак и едва не го прекатури. Замаха ожесточено с опашка и започна да лае. Подскочи още няколко пъти, изтича до вратата, обърна се и ги погледна.

— Мислиш ли, че иска да отидем с него? — запита Били озадачен. В този миг Пират изкачи стъпалата и се хвърли в прегръдките на Мак.

— О, успокой се, момчето ми, успокой се. — Мак го държеше здраво, обаче Пират лаеше неистово. Скочи на земята, изтича до вратата и застана до Жълтото куче. Главите и на двете кучета бяха обърнати към тях.

Били грабна шапката си и двамата последваха кучетата. Излязоха през портата и свиха вдясно. Мак вече се бе досетил накъде ги водят животните. Вляво беше заливът, в който бе закотвен „Синият Пикасо“.

— Валенти ще избяга — предупреди Били.

— Не и този път. Вече вдигнах на крак бреговата охрана. И ченгетата.

Вече тичаха, макар и да не можеха да настигнат кучетата, чийто лай ги водеше в правилната посока. Съвсем скоро бяха пред „Вилата на Виолет“. Портата бе отворена, както и входната врата. Крендлер буташе по стъпалата инвалидната количка, а в нея седеше,

неестествено отпусната, Съни. По лицето ѝ се стичаше кръв. През рамото на Крендлер бе праметната бойна карабина.

Погледът на Мак обхвана всичко това само за части от секундата, без да пропусне злорадството, изписано по лицето на Крендлер.

— Отдръпни се назад, Били! — предупреди го той и го бутна толкова силно, че Били падна в храстите. Не можеше да му позволи да му попречи.

— Ще заловя това копеле! — извика Били и се изправи. Мак отново го бутна.

— Остави ме да се справя!

Крендлер ги гледаше с онази своя високомерна усмивка.

— Eh bien, ако това не е самият супер детектив. Мислех, че можеш да се справиш и по-добре, мистър Райли. Все пак — кимна към изпадналата почти в безсъзнание Съни — вече всичко приключи. Ще остане само да оплакваме мъртвите.

Наклони главата на Съни напред, така че Мак да види зейналата рана и кръвта, която бе започнала да се съсирва.

— Прекалено лошо за нея, че се натъкна на нещо, на което не трябваше. — Сви рамене. — Обаче това е цената, която трябва да плати. А сега също и ти, мистър Райли. Всъщност всички вие сте в моята власт.

Крендлер държеше мощната карабина насочена към Мак. Не се шегуваше.

Мак усещаше малокалибрения пистолет, който носеше под мишница. Той не можеше да се мери с мощното оръжие на Крендлер, дори да успееше да го извади, преди Крендлер да е натиснал спусъка.

— Къде са децата ми? — извика Били и отново излезе със залитане от храстите, с което веднага отвлече вниманието на Крендлер.

Съни изведнъж дойде в пълно съзнание. Вдигна ръка, удари карабината на Крендлер и тя вече не бе насочена към Мак. Той извади пистолета си и се прицели в него.

Карабината лежеше до десния крак на Крендлер. Мак знаеше, че той лесно може да клекне, да я вдигне и да стреля. Все още можеше да нарани Съни или да счупи врата ѝ само с един удар.

Воят на полицейските сирени долетя откъм алеята.

Крендлер бутна, неочаквано и силно, инвалидната количка надолу по стъпалата към Мак. Тя се залюля на ръба и се наклони опасно. Съни полетя надолу, с лице към земята. Крендлер протегна ръка към карабината. За секундата, която имаше, Мак не успя да се прицели добре. Стреля по движеща се мишена.

Викът на Крендлер разцепи внезапната тишина. Мак стреля отново. Крендлер беше на земята и стенеше от болка.

По алеята се зададе полицейска кола със свиреща сирена и мигаща синя лампа, последвана от втора, а после и от трета. Полицаяте се изсипаха от тях като тези от „Кийстоун“ от времето на старите неми филми. Първата група обгради Крендлер. Втората изтича в къщата. Някой извика линейка.

Били претича покрай тях по петите на Жълтото куче, което го водеше към будоара на Виолет. А там стоеше Джани Валенти, поставил ръце на раменете на децата, и го гледаше.

— Нямахте да ги нараня — каза Валенти и ги отблъсна от себе си.

— Копеле! — изръмжа Били.

— Татко! — проплака Лорийн, а Били удари Валенти толкова силно, че счупи носа му.

Валенти падна на пода, покрил лицето си с длани. Кръвта бе навсякъде. Лорийн се хвърли в прегръдките на Били. Жълтото куче замаха тревожно с опашка, спряло се пред силно преbledнелия Бертран. А скъпите картини, подпрени на дивана, паднаха бавно, със сценичен ефект, на пода.

— И всичко се случи заради тях! — каза с горчивина Били. Гледаше ги как падат и притискаше дъщеря си до гърдите. Със свободната си ръка бе прегърнал Бертран през раменете.

Навън, Мак бе коленичил пред Съни. Държеше кървящата ѝ глава в скута си, а в очите му се четеше единствено болка.

Тя вдигна поглед към него.

— Е, и ако това не бе полковник Мастърд, който да ме спаси точно в подходящия момент. — Присмиваше му се, напомняше му за старата игра „Улики“, която и двамата обичаха. А той я прегърна с благодарност и я целуна.

— Децата? — запита тя. И припадна.

ГЛАВА 80

Лорийн седеше в края на леглото на Били — пълничка нимфа, облечена в измачкана и изцапана оранжева рокличка от тюл. Мърдаше пръстчетата на босите си крака и се питаше какво бе станало с каубойските ѝ ботуши. Бертран седеше до нея. Очилата му се бяха наклонили на една страна, едното стъкло бе счупено. Стискаше ръцете си една в друга толкова силно, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели.

Двамата бяха разказали историята си на полицаите, които бяха мили с тях и проявиха разбиране, макар и да бяха изключително делови. Франсоа Рейно бе дошъл с автомобила си, за да види с какво може да помогне. Децата бяха прегледани от лекар, който откри някои натъртвания и синини, но нищо, за което да се тревожат. И сега двамата чакаха Били да им повтори за пореден път, че не е трябвало да излизат от хотела.

— Знам, татко — изпревари го Лорийн.

— Какво знаеш, сладката ми? — Стоеше пред тях, скръстил ръце на гърди и благодареше на Бога, че все още ги има. Със сигурност нямаше да им се кара в такъв момент. — По-добре ли се чувстваш сега? — запита и закрачи из стаята.

Не искаше да мисли за това, какво можеше да се случи. Струваше му се, че децата така и не бяха осъзнали, че опасността е голяма и реална. Те не бяха видели кървящата Съни на стъпалата, нито Крендлер, когото Мак бе прострелял, не бяха чули виковете му на агония. Валенти ги бе освободил от затвора им зад ламперията, където, както го увери Лорийн, бяха прекарали съвсем малко време.

— Както и да е, знам, че мама винаги и навсякъде ще ме намери — каза тя уверено и приглади полите на рокличката си. — Тя винаги знае къде съм.

— Всъщност не беше чак толкова лошо, татко — каза, макар той да забеляза, че тя трепери леко. — Освен това, Бертран се грижеше за мен.

— Бертран е герой — каза Били. — Ти също.

Лорийн хвърли кос поглед към приятеля си. Той седеше, но тялото му бе в онази скована войнишка стойка, която означаваше лоши новини. Тя го побутна, като се питаше какво ли е този път.

— Всичко е наред, Бертран. — Намерихме картините на мосю Рейно, не помниш ли? И сега ще получим наградата.

Бертран помнеше онези моменти на страх, когато пред тях бе застанал огромният Крендлер. Когато той бе чул, че някой се приближава — сега детето знаеше, че това е била Съни, — бе казал на Валенти да ги затвори в тайната стая, където държаха откраднатите картини. Не бяха успели да чуят какво се бе разиграло после, но бяха крещели непрекъснато с надеждата, че някой ще ги чуе и ще ги освободи.

После Валенти ги бе пуснал навън, Били бе счупил носа му, а те бяха изведени навън толкова бързо, че всъщност нямаха време да разберат какво става. Бяха ги върнали в хотела с полицейска кола, чиито сирени виеха, на което двамата с Лорийн тайно се бяха наслаждавали. Но ето, че сега той се тревожеше какво ли щеше да каже майка му, когато научеше. Дори петстотин хиляди евро може би нямаше да са достатъчни най-после да избяга от нея.

— Ти се държа като брат на Лорийн — каза Били и загледа как по лицето на момчето се изписват последователно различни чувства. — Ти се грижеше за нея и ние оценяваме това.

— Благодаря, сър. Искам да кажа, Били — поправи се Бертран.

— Гладна съм — каза изведнъж малката Лорийн. — Мисля, че имам нужда от спагети и пържени в гъша мас картофи.

Били им се усмихна и благодари на бога за силите и устойчивостта на децата.

— И сладолед, ако искате — предложи щедро.

Съни лежеше на терасата. Раната ѝ бе зашита и превързана, а тя отпиваше от чашата „Космополитън“. Пауните се разхождаха важно по моравата и пляскаха с криле. Бяха тръгнали към големия кедър, където намираха удобно място за през нощта.

— Имах нужда от нещо женско и розово — каза тя на Мак.

— Всичко, което пожелаеш — отговори той, най-после спокоен.

Крендлер беше в болницата в Ница, а до леглото му дежуреше въоръжен полицай. Чакаха го да се възстанови от раните в корема и

рамото, за да започнат съдебен процес срещу него. А Валенти бе в затвора.

Бреговата охрана бе претърсила „Синият Пикасо“, като едва ли не го бе разглобила на части. Бяха свалили цялата ламперия и бяха открили още няколко платна зад нея. Сиво-кафявата хрътка бе отведена на безопасно място и скоро щеше да намери нов дом и дълъг живот, на какъвто вероятно нямаше да се радва в ръцете на Крендлер.

Новината вече бе отразена във водещите заглавия на вестниците. И двамата бяха обвинени в убийство, отвличане и конспирация с цел голяма кражба. Френската полиция се бе заканила да изрови всичко срещу тях.

Съни гледаше Мак изпод превръзката, която се спускаше над веждите ѝ и ѝ придаваше вид на мумия.

— Знаеш ли, ние двамата имаме доста общи черти. Той вдигна въпросително вежди. — Аз съм типичното американско момиче — обясни тя.

Той си спомни думите си, че е типично американско момче. Беше ѝ го казал в нощта, в която бяха вечеряли в „Грила“ в хотел „Париж“ в Монте Карло, вместо да я заведе в изискания тризвезден ресторант „Мишелин“.

— Искаш пържола? — предположи.

Съни поклати глава и трепна от болка. Беше забравила за дванайсетте шева на главата си.

— Хотдог. — Въздъхна с копнеж. — С горчица и лук. И може би някакви подправки.

— Имаш го. — Мак се питаше къде, за Бога, ще намери хотдог в малък френски хотел. — Нещо друго?

Този път тя не поклати глава, просто каза:

— Не, благодаря ти. Мисля да затворя очи за няколко минути. Поне докато се върнеш.

Тесоро се бе сгушила в нея. Пират седеше, подпрял глава на коленете ѝ. Навсякъде наоколо се усещаше любов. Тази картина Мак щеше да помни винаги. Направи снимка с мобилния си телефон. Бедната му смела и наранена Съни никога не бе изглеждала по-красива, а той никога през живота си не се бе страхувал така.

— Върни се бързо, полковник Мастърд! — чу я да вика присмехулно през затворената врата.

Като слезе долу, срещна Били, който водеше Лорийн, Бертран и Жълтото куче към масата им във вътрешния двор.

— Ти си точно човекът, с когото искам да говоря — каза той на Бертран. А после, защото не говореше достатъчно добре френски, за да обясни в кухнята какво желае Съни, го помоли да преведе на готвача.

Кучето, разбира се, отиде с Бертран, макар и да не бе допуснато в кухнята. То изчака навън той да излезе, после се върна с него до масата. Жълтото куче никога не се отделяше от Бертран.

— Готвачът ни увери, че ще направи всичко, на което е способен — увери го Бертран. — Каза, че може би няма да бъде истински американски хотдог, но ще сложи горчица и ще приготви подправки.

— Домашно приготвени подправки?! — Мак беше впечатлен. Бе също така впечатлен от двете деца.

Малката Лорийн се бе облегнала на баща си, а той я бе прегърнал през раменете. Тя не смучеше палеца си, но изглеждаше така, сякаш ѝ се искаше да го направи. Беше облякла чиста розова тюлена рокличка. Оранжевата бе съсипана и едва ли някога щеше да може да я облече.

— Вие се държахте изключително смело — каза им Мак. — Мисля, че французите трябва да дадат и на двама ви медал.

Лорийн се оживи.

— Ще даде ли вълшебникът Рейно наградата на Бертран?

— Със сигурност — каза Мак. — Изключително се радва, че картините му са отново негова собственост. Каза да ви предам, че ще знае, че вие двамата винаги ще можете да ги намерите, ако отново бъдат откраднати.

Децата се спогледаха с широки усмивки, а Жълтото куче се настани под стола, както правят възпитаните френски кучета. Сервитьорът му донесе купа вода, а Бертран му даде скришом парче пилешко месо. Беше така щастлив, че му се искаше този миг никога да не свършва.

Мак сниши глас и заговори на Били. Не искаше момчето да го чуе.

— Обсъдих въпроса за наградата с Рейно. Заради проблемите с майка му, решихме веднага да внесем парите под попечителство за Бертран.

— Преди тя да е сложила ръце върху тях, искаш да кажеш — отговори Били. Вече знаеше всичко за майката на Бертран. Ако бяха в Тексас, щеше да поиска защита на детето от нея. Нито една жена не трябваше да се измъкне безнаказано след подобно деяние — да изостави сина си, без дори да плати сметката за хотела. И да каже на сина си, че не е желан. При тази мисъл, кръвта на Били кипваше.

Обаче Бертран вече не се усмихваше. Мислеше за това, че Лорийн и баща ѝ скоро ще си заминат. А също така Мак и Съни и всички останали от групата, които той наричаше „Ездачи в бурята“. И той щеше да бъде сам. Отново. Питаше се какво ще прави. Не можеше просто да остане тук, в хотела. През ноември щяха да го затворят за зимните месеци и щяха да го отворят отново едва през пролетта. А до пролетта имаше цяла вечност.

Настана внезапно раздвижване и кучето се изправи на крака. Млада жена мина през кордона сервитьори и се приближи до масата им. С нея имаше фотограф.

— Вие трябва да сте децата, които разкриха кражбата на картините — каза тя, а фотографът започна бързо да снима.

Мак се усмихна.

— Отново на сцената! В този миг главният готвач се появи с подноса, върху който имаше наденичка, малка кръгла козуначена кифла, срязана надве, нарязан лук, миниатюрна купичка горчица и компот от смокини и стафиди в малка стъклена купа.

— Ето го и хотдога на мадам Алварес! — обяви гордо.

Мак го поздрави за френския вариант на традиционната американска рецепта и като остави Били да се справи с местната преса, занесе подноса горе.

Съни бе на същото място, където я бе оставил. Тесоро бе все така сгушена в нея, главата на Пират бе все още на коленете ѝ. Обаче чашата бе празна.

Мак отстрани Тесоро, която изръмжа недоволно и се опита да го ухапе, и постави подноса в скута на Съни.

— Voila! — каза и махна капака с движението на фокусник. — Хотдогът на мадам!

— Господи! — възкликна Съни и го изгледа предпазливо.

Но все пак изяде наденичката и кифличката, която намаза с горчица и поръси с лук. Не остана и следа от компота от смокини и

стафиди. И се наслади на всяка една хапка. А после заспа в прегръдките на Мак.

Той бе благодарен, че денят е свършил.

ГЛАВА 81

Лев се бе подпрял на бара, както често правеше. Само че този път това бе барът на „Мулен дьо Юбер“. Пиеше студена минерална вода „Перие“ с лимон и не откъсваше поглед от Белинда, която, препасала бяла престилка върху дънките си, търчеше до кухнята и обратно, за да сервира специалитетите за вечерта — говеждо в сос, печено агнешко от алпийските хълмове, което ухаеше ароматно на розмарин и мента. Лев си обеща, че ще хапне от него по-късно, когато пиковият час отмине и клиентите отидат да се разходят в топлата и ясна нощ в Прованс.

Като гледаше Белинда в обикновена тениска и дънки, без грим, с подстригана руса коса, без нито един диамант по нея, мислеше, че никога не би познал колко е богат съпругът ѝ.

Сара мина забързано покрай него, понесла пет чинии, като пазеше равновесие. Държеше по една чиния, на едната ѝ ръка между китката и лакътя бяха поставени две, а на другата — една. Сара очевидно бе работила като сервитьорка и преди. Трябваше да признае, че тя изглежда добре в белите къси панталони и със загорелите си слаби крака, прекалено мършави за неговия вкус. Тя му намигна дяволито, като мина покрай него.

— Знаеш ли какво? — Постави ръце на хълбоци и го огледа от главата до петите. — Изглеждаш точно като бодигард.

— Така ли?

— И знаеш ли какво още? Тази мелодия, която винаги си подсвиркваш? Изпълняват я „Дъ Поугс“^[1]. Заглавието на песента е „Лято в Сиам“.

— Господи, Сара, права си. Тя буквално ме подлудява. — Сара не бе от типа момичета, за които се очаква да знаят за пънк група като „Дъ Поугс“.

— Бяха любимите ми изпълнители в колежа. Имам всички техни плочи, както и онези, които Шейн Макгауън е издал сам. По онова време мислех, че са много романтични.

Това не бе определение, което Лев би приписал на грубите ритми на групата и невъобразимата врява, която вдигаха. Те биха могли да вдигнат не само сградата, но и продажбата на всякакъв алкохол. Но като се замислеше малко повече, му се струваше, че Сара е права. Сред техните песни имаше и прекрасни мелодии и нежна лирика, която разчувстваше сърцата на момичетата.

— „Коледа в Ню Йорк“ — спомни си Лев една от своите любими мелодии.

— Най-добрата! — Двамата удариха отворените си длани и Сара продължи работата си. Спря при вратата на кухнята и се обърна. — Хей, знаеш ли какво? — запита. — Прекарвам страхотно! — Усмихна се широко, когато мина уверено през вратата.

Нейт седна до Лев. Изглеждаше различно тази вечер. Беше потпуснат, имаше провансалски вид, реши Лев с усмивка. Бяла риза, дънки, сандали и червено памучно шалче, завързано на врата. Гъстата му тъмна коса бе израснала доста дълга, беше загорял от ходенето на плаж и ездата на мотора, но въпреки всичко пак изглеждаше като типичния нюйоркски турист в чужбина.

— Трябва непременно да опитате агнешкото — каза Нейт и пресуши чашата червено вино, а после отиде зад бара и я напълни отново. — По-добро е от всичко, което съм опитвал.

— По-късно. — Лев беше дежурен. Докато Белинда бе тук, негово задължение бе да я наблюдава. Телефонът му звънна. Погледна екрана и видя, че е Мак.

— Окей, — какво има?

Слуша около минута, после каза:

— Шегуваш се с мен. — Погледът му срещна питащите очи на Нейт. — Но тя е добре — каза накрая. — А децата?

Слуша още малко, после каза, че ще предаде на останалите и ще се свърже отново с него.

— Какво? — запита Нейт.

Лев погледна Белинда и Сара, които търчаха между трапезарията и кухнята, където разговаряха с Роджър. Наистина се забавляваха и поне веднъж не мислеха за Джаспър Лорд.

— Ще ти кажа по-късно — увери го. — Когато двете свършат работа и ние всички ще можем да поговорим.

Беше почти полунощ, когато най-последно се настаниха около голямата кръгла маса близо до бара. Напълниха чашите с вино и поднесоха пълни чинии агнешко, подправено с розмарин и ментов сос, отстрани на което бяха поставени малки цели задушени картопки. Всички бяха гладни, хранеха се с апетит и бърбеха щастливи. Лев никак не се радваше, че трябва да им съобщи новината.

Усещаше ясно погледа на Нейт върху себе си, но изчака да се нахранят и да се облегат назад, да отпият глътка вино и да въздъхнат от удоволствие.

— И така, имам новини за вас — каза.

Те слушаха мълчаливо разказа му за случилото се във „Вилата на Виолет“.

— О, мили боже! — извика Белинда. — Възможно е било Съни да загине! И бедните деца също.

— Мъжете са зверове! — възкликна Сара и извика горчива усмивка по лицето на Нейт. — Искам да кажа — някои добави. — Като Крендлер и Валенти.

— Не можем просто да седим тук и да разговаряме за това — каза Белинда. — Трябва да се върнем и да се уверим, че всичко е наред... Имам нужда да прегърна Съни.

— И децата — добави Сара.

Лев забеляза, че Сара е пребледняла под загара, и разбра, че е уплашена. Насилието беше на светлинни години от нейното спокойно ежедневие. Най-лошото, което ѝ се бе случвало досега, бе, че е избрала неподходящ приятел.

— Знам какво си мислиш — каза му неочаквано Сара. — Че единствената неприятност в живота ми е онзи мъж, когото допуснах прекалено близо до себе си.

Лев я гледаше изумен.

— Вярно е — каза тя. — Но аз обичам Съни. И децата. Обичам и теб, Белинда. И теб, Нейт. — Погледна Лев. — Дори теб. А сега вече и Малкълм и Роджър.

Готвачът се облегна назад. Погледна предпазливо Малкълм, защото не бе сигурен, че разбира какво става.

— Изминах дълъг път — каза Сара — и няма да позволя приятелите ми да изпаднат в униние сега. Трябва да се върна и да се уверя, че са добре.

Лев погледна часовника си и каза:

— Да изчакаме поне зората да изгрее. — Знаеше, че няма да успее да ги разубеди, но се надяваше, че на дневна светлина щяха да бъдат по-склонни да се вслушат в гласа на разума.

— Ще тръгнем след зазоряване — каза Белинда.

Нейт нададе стон.

— Пак ли?

— Трябва да се уверим, че са добре. — Сара проявяваше твърдоглавие. — После ще се върнем тук.

Тъй като не можеше да ги подчини на волята си, Лев трябваше да се съгласи с тях.

— Все пак е опасно — предупреди ги. — Съпругът на Белинда може по всяко време да се върне там.

— Не и сега, след като му забраниха достъп в страната — каза Белинда уверено.

Лев въздъхна. Нима тя не разбираше, че в Европа няма граници? Джаспър Лорд можеше да влезе с кола във Франция от всяка една посока и да пристигне в Сен Тропе едновременно с тях. Лев бе сигурен само в едно — че този път няма да използва червения хеликоптер.

Въпреки тревогата си, Сара не искаше да тръгне. Обзалагаше се, че Нейт също. Беше забелязала букета слънчогледи в червената ваза на каменния перваз. Само влюбен в къщата мъж би направил това.

Двете с Белинда бяха настанени в голямата спалня на най-горния етаж. Под тях, в жълтата стая, беше Нейт, а Лев спеше на дивана в дневната стая.

След като се върнаха от „Мулен дьо Юбер“, Сара погледна през прозореца и си помисли, че мракът никога досега не е бил толкова гъст. Никъде не светеше. Виждаше се само индиговочерният вътрешен двор, който спеше също като жителите на селото. Тишината и спокойствието събудиха у нея копнеж, който ясно ѝ даде да разбере, че иска да остане тук. Щеше да говори с Малкълм и Роджър да я назначат на постоянна работа като сервитьорка. Каза си, че все пак всички започват от дъното, а и се бе забавлявала наистина страхотно тази вечер, беше бърбила с клиентите, които нито веднъж не се бяха оплакали дори когато храната им не бе сервирана веднага.

Белинда бе седнала в леглото, все още по тениска, и гледаше втренчено в пространството пред себе си. Сара си помисли, че

изглежда изтощена. И как би могло да бъде другояче, когато този неин полудял съпруг я преследваше, готов да я убие? Обаче никога нямаше да я намери тук.

Прозорецът приличаше на черно петно на голата каменна стена.

— Прилича на картина на Ротко^[2] — реши Белинда. — А после, когато изгрее пълната луна, ще бъде друг художник. Представи си, Сара, Нейт може да има различна картина всяка нощ.

Спогледаха се, но все още не отронваха нито дума за онова, което заемаше първо място в мислите им.

— Господи, Сара — каза Белинда с треперещ глас най-после. — Можеха да бъдат убити.

— Можеха — съгласи се Сара. — Но не са и ние трябва да се върнем и да им кажем, че ги обичаме.

— По-добре е да ги целунем — каза Белинда.

Сара ѝ хвърли критичен поглед.

— Ти изглеждаш така, сякаш е по-добре да целунем теб. Трябва да избягаш от съпруга си завинаги.

Белинда сви рамене.

— Въпросът е как да го направя.

— Развод. — Сара бе практична.

Белинда се засмя.

— И кой ми го казва? Момичето, което се раздели с приятеля си само преди две седмици. И какво се случи? Той дойде да я търси. Двете с теб имаме много общо, Сара. Или поне имаме еднакъв вкус към мъжете.

— Знам. — Сара разбираше колко е трудно. — Но се страхувам за теб — каза простичко.

Сините очи на Белинда този път не блестяха, когато каза:

— Аз също съм уплашена, Сара.

[1] „Дъ Поугс“ — група от смесен ирландски и английски произход, изпълняваща традиционни ирландска музика с влияния от пънк, рок и фолк, сформирана през 1982 г. с фронтмен Шейн Макгауън. — Бел.прев. ↑

[2] Марк Ротко — американски художник от руски произход, един от най-ярките представители на абстрактния експресионизъм (1903–1970) — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 82

— Ще се върнем по по-кратък път — каза Лев и изкара „Бентли“-то от селото много рано на следващата сутрин. — Ще минем през живописна клисура.

— Клисура? Това означава ли път, който се вие стръмно надолу, както е при северноамериканските каньони? — запита Белинда нервно.

— Не, завоите не са толкова остри. — Лев не сподели с тях, че иска да остане възможно най-далеч от главните шосета, просто в случай, че съпругът ѝ отново дебне Белинда. Разбира се, накрая щеше да им се наложи да излязат на шосе Е80, преди да поемат по единствения път, който можеше да ги отведе до Сен Тропе. Същият, където Сара едва не бе намерила смъртта си. Осъзнаваше, че нападението може да се повтори, както и това, че може да се случи на друго място. Джаспър Лорд беше мафиот, който имаше голяма власт и влияние. Щеше да открие съпругата си, дори това да бе последното деяние в живота му. А сега вече Лев бе сигурен, че денят, в който я намери, ще е последният за Белинда.

Сара, която седеше на задната седалка, наливаше кафе от термос в пластмасови чаши. Течността понякога се изливаше извън чашата, ако Лев вземеше прекалено остро завоите.

— Можехме да се отбием в някой кафе-бар и да прием горещо кафе на спокойствие — оплака се Нейт, след като хвърли поглед към Сара, която бършеше седалките с хартиена кърпичка. Белинда пък отхапваше голяма хапка от сандвича си.

— Пуешко месо, шунка и швейцарско сирене — каза и му го подаде да си отхапе и той.

— Това тук е Прованс, не Ню Йорк. Откъде си взела пуешко месо, шунка и швейцарско сирене?

— От местния супермаркет. Имаха всичко. — Долови озадачено смръщените му вежди и каза: — Аз по душа съм привърженичка на вредната храна. Омръзна ми вече тази френска кухня.

Присмиваше му се и Нейт го знаеше. Искаше му се да може да продължи да бъде импулсивен — тоест да се поддава на моментни хрумвания като покупката на къщата. Понякога това даваше изключително добри резултати. Та погледнете само Сара. Щом тя можеше да се промени, значи всеки можеше. Беше сигурен, че до една година той също ще се откаже от напрегнатия си живот и ще прекарва времето си в „Мулен дьо Юбер“ в компанията на Малкълм и Роджър. Беше готов да се обзаложи, че Сара ще се заеме с управлението на заведението и то ще започне да носи добри печалби.

— Добре — каза и подаде сандвича на Лев, който отхапа и го подаде през рамо на Сара.

— Кафе? — Сара подаде пластмасова чашка на Нейт, но в този момент Лев отново направи завой и част от течността се разля.

— О, мили боже! — Тя погледна през прозореца. — Белинда, погледни само какви скали!

Пътят се виеше като змия през тясната клисура. От едната им страна се издигаха стръмни скали, а от другата бе истинска бездна. Единственият проблем беше, че Лев не бе очаквал да види тук толкова много камиони. Очевидно този път бе използван и като възможност за бързи доставки, тъй като наистина бе най-прекият. Намали скорост, за да позволи на поредния камион да премине покрай тях.

Белинда скри лице в рамото си.

— Не мога дори да погледна — оплака се. Стръмният наклон от дясната им страна я плашеше.

— Всичко е наред, Белинда. Скоро всичко ще е приключило. — Сара погледна скалите. — Господи! — прошепна, после се сети за думите на малката Лорийн, че Божието име не бива да се споменава напразно. Каза си, че детето е право.

Над главите им тракаха перките на хеликоптер. Лев погледна нагоре. Той бе в обикновения сребрист цвят, а не яркочервен. Обаче въпреки това предизвика тревога у него. Наближаваха края на клисурата, оставаха им още само две мили и наклонът вече се бе променил. Отново чу тракането на перките на хеликоптера. Вече сериозно разтревожен, вдигна отново поглед. С крайчеца на окото си видя приближаващия се огромен автомобил. Бе може би на двеста метра от тях.

Инстинктът му подсказваше, че приближава опасност. Колата имаше италиански номер, идваше право към тях. До шофьора седеше мъж с гола глава, който държеше насочен към тях черен полуавтоматичен пистолет.

Изминаха може би две секунди.

— Залегнете! — извика Лев и натисна силно педала на газта.

— Какво...? Защо...?

Сара натисна главата на Белинда надолу и я прикри с тялото си. Нейт се сви и покри главата си с ръце, макар да знаеше, че е безсмилено.

Откъм скалите долетя екотът от бърза стрелба, но вместо да се опита да избяга от приближаващия автомобил, Лев бързо насочи „Бентли“-то към него. Видя паниката, изписана по лицето на другия шофьор, който завъртя бързо кормилото вляво. Дулото на автоматичното оръжие се насочи нагоре и куршумите пробиха покрива на италианската кола. После тя се преобърна — като на забавен кадър — над скалите.

Камионите спряха. От тях слязоха мъже и застанаха на ръба на клисурата, втренчили погледи в горящата долу кола. Жестикულიраха оживено, един от тях се обади в полицията, после всички изтичаха до бялото „Бентли“, което балансираше несигурно на ръба на бездната.

Вътре в него цареше ужасяваща тишина. Сякаш въздухът вибрираше. Струваше им се, че дори само едно издишване може да ги запрати в пропастта.

— Останете абсолютно неподвижни. — Лев говореше тихо и спокойно.

И без друго никой не помръдваше.

Сара бе най-леката от тях, но дори сега, когато знаеше, че могат да бъдат мъртви всяка секунда, се тревожеше, че притиска Белинда. А тя, за първи път от началото на тяхното запознанство, мълчеше.

Нейт стоеше все така приведен на предната седалка. Не се осмеляваше дори да свали ръце от главата си, макар сега към тях да не летяха куршуми. Мислеше, че е жалко да умре сега, когато най-последно бе намерил себе си.

Предното дясно колело се плъзна два сантиметра напред и автомобилът се разтресе.

Белинда чакаше целият ѝ живот да премине пред затворените ѝ очи, както се предполага, че става преди смъртта. Но не. Вместо това я обзе нечовешки гняв срещу съпруга ѝ. Приятелите ѝ щяха да умрат, защото той бе луд, който не може да се контролира. По дяволите, той дори бе стрелял по тях. Единствената ѝ утеха бе догадката, че е вече мъртъв. Обаче каква утеха бе това, ако и тя щеше да умре след няколко секунди? Джаспър Лорд бе осъществил последното си желание.

Лев държеше крака си на спирачките. На прозореца му се появиха лица, крещяха му нещо на френски. Шофьорите на камионите обградиха колата от двете страни и я повдигнаха. Лев гледаше, без да премигва, бездната, а тежкият автомобил отново се разтресе само на сантиметри от земята. После го спуснаха, като огромен звяр, на четирите му гуми върху твърдия асфалт на магистралата.

— Всичко е наред, можете отново да дишате — каза Лев. Като се имаше предвид случилото се, той самият бе особено радостен, че може отново да си поеме дъх.

Мъжете вече отваряха вратите. Белинда и Сара паднаха на кълбо на земята. Нейт свали ръце от главата си и се огледа изумен. Лев слезе и стисна ръцете на всички шофьори. Благодарим, че са ги спасили, и в този момент пристигнаха полицейските коли, чиито сирени проглушиха ушите им.

Сара седеше на шосето неспособна да помръдне, обаче Белинда скочи на крака и надникна в колата.

— По дяволите, Сара — каза с треперещ глас. — Разляла си кафе по всичките седалки.

И после избухна в сълзи.

ГЛАВА 83

Часове по-късно четиримата все още седяха в спешното отделение на местната болница. Нито един от тях нямаше дори драскотина. Сара най-последно бе спряла да трепери, Белинда — да плаче, а Нейт бе започнал да мисли, че ще доживее да види новия си дом.

Лев бе спокоен. Всичко бе приключило. Телата бяха прекалено обгорени, за да бъдат разпознати, обаче той бе видял, че полуавтоматичното оръжие държи Джаспър Лорд, а у шофьора бе разпознал един от главорезите, посетили нощния клуб. Имаше още двама мъже на задната седалка. Но сега Лорд и останалите можеха да бъдат разпознати единствено по материал от зъбите.

Лев се бе представил на полицията, беше им разказал цялата история и заедно с тях бе прегледал „Бентли“-то сантиметър по сантиметър. Накрая бяха открили GPS предавателя, за който Лев бе предположил, че е бил поставен. Беше закрепен под шасито. Това бе причината Лорд да знае къде е Белинда. Неговото намерение бе този път да не я остави да се измъкне, дори това да означаваше да я застреля сам. Сребристият хеликоптер скоро бе проследен до малко местно летище. Бе нает от един от хората на Лорд, които бяха следили движението на „Бентли“-то от селото до каньона и предаваха на Лорд местоположението му.

Поведението на Лорд бе безразсъдно дори за човек, влюбен в себе си и притежаващ власт и влияние като него. Тази обсебеност от собствената личност бе довело и до края му.

Седнала на пластмасовия стол и отпиваща от чашката блудкаво кафе, в което бе поставила поне шест пакетчета захар, Белинда каза:

— Мислех, че го обичам. В началото, нали разбирате...

Сара я потупа по ръката, за да я успокои.

— Разбира се, че си го обичала. В противен случай нямаше да се омъжиш за него.

— Дали? — Блестящите сини очи на Белинда сега бяха празни и мрачни. — Нямах представа колко пъти съм си задавала този въпрос.

Нейт отпи от своята чашка блудкаво кафе, в което нямаше захар.
— И какъв бе твоят отговор?

Белинда гледа втренчено чашката един дълъг миг.

— Мисля, че работата свършиха диамантеният пръстен, букетът рози, милото предложение и обявата в светския вестник — каза накрая.
— Това ми достави удоволствие — сви рамене. — Мислех, че отговаря точно на романтичната ми природа. Казах си: „О, ето най-послед един мъж, който ме разбира. Той знае, че под бляскавата външност и дрехите висша мода винаги ще бъда момичето от графство Есекс.“
Тогаваш мислех, че това му харесва. — Отново сви рамене. — Колко съм грешала!

Сара отново се опита да я успокои поне малко.

— Обзалагам се, че някога и той те е обичал.

Белинда ѝ хвърли убийствен поглед.

— За бога, Сара, разбира се, че не е. Просто е искал да ме притежава. Тогаваш не го разбирах, обаче той ме е купил, платил е за мен. Любовта няма нищо общо с това.

Сара се сви на пластмасовия стол и загледа, без да каже и дума, покрития с плочки под.

— О, Сарааа! — Белинда коленичи пред нея. — Съпругът ми никога не е бил мой приятел. Никога. Не беше, както е било при теб. Мислиш ли, че някога ще забравя какво направи за мен днес? Мислиш ли, че в ума ми няма да се върти непрекъснато сцената, в която ти се хвърли отгоре ми и ме защити с тялото си? Без дори да помислиш за собствената си безопасност. Сара Стрейндж, винаги ще те обичам. Ти си най-добрата ми, най-милата ми, моята прекрасна приятелка.

Сара премигна, за да сдържи сълзите, и каза:

— Въпреки че разлях кафе по всичките ти луксозни седалки?

Белинда се усмихна.

— Седалките могат да вървят по дяволите!

По лицето на Сара се изписа шок. После тя възкликна:

— Да, могат да вървят по дяволите! — съгласи се тя и двете избухнаха в смях.

Лев разговаряше по телефона с Мак вече дълго време.

— Окей, да вървим — каза накрая. — На местното летище ни чака малък самолет, за да ни върне в Сен Тропе.

Тримата се спогледаха.

— Искаш ли да се обзаложим, че Мак ще ни чака до нашата маса във вътрешния двор, че бутилките розе ще се изстудяват и той ще поиска да узнае какво се е случило с всички пострадали от измамата? — запита Нейт.

— Е, сега може би ще можете да му кажете, че сте намерили себе си — отбеляза наблюдателният Лев, с което ги изненада.

ГЛАВА 84

Две нощи след това Мак оглеждаше малката група пострадали от измамата, събрани отново около тяхната дълга маса във вътрешния двор на „Хотела на мечтите“. Пиеха превъзходно шампанско с цвят на презрели праскови, реколта „Билекар-Салмон“, избрано от Били. Главата на Съни вече не бе превързана, обаче и двете ѝ очи бяха насинени при падането от инвалидната количка, което ѝ придаваше вид на миешо мече. Мак все още не можеше да повярва, че никой от останалите не е наранен. И особено Белинда.

— Това е, защото Сара ме защити — каза Белинда. — Все още не мога да повярвам, че се хвърли върху мен.

Сара се изчерви.

— Просто не помислих. Знаех само, че няма да оставя съпруга ти да ти причини зло.

— Можеше да те убие.

— Но вече не може да стори нищо — каза Лев.

Белинда го погледна с тревога.

— Защо се чувствам толкова виновна за смъртта му?

— Можеше да бъдеш ти — напомни ѝ Лев. — Не си виновна за нищо. — Знаеше, че вече поне десетина шофьори на камиони са потвърдили, че голямата италианска кола се е опитала да изблъска „Бентли“-то и са дали показания дори за стрелбата.

Настана тишина. Мак погледна Съни и каза:

— Мисля, че е време ние всички да помислим за себе си вместо за лошите момчета. Трябва да празнуваме.

— Още шампанско? — запита Сара сияеща.

Мак си помисли, че Сара изглеждаше много по-добре, отколкото на първата им среща, когато бе скромна и сърцераздирателно потисната, унижена и вероятно с разбито сърце, застанала на алеята на „Вилата на Виолет“. Забеляза още, че Били бе поставил ръка на облегалката на стола на Белинда, като че ли искаше да я защити от нещо. И че Белинда, изглежда, нямаше нищо против. Всъщност тя се

бе сгушила в Били и от време на време му хвърляше умолителен поглед отдолу нагоре, за който Мак знаеше, че би могъл да разчувства всяко мъжко сърце. А Били хвърляше погледи към трапезарията, където Бертран и Лорийн седяха заедно на неговата маса до прозореца и поглъщаха втора порция спагети. Лорийн бе споделила, че вече и тя ги предпочита гарнирани само с кетчуп. Съни едва не зяпна от изненада, но после си каза, че децата винаги ще си останат деца.

Бертран носеше новите очила, които Били му бе купил и бяха заместили неговите. Момчето си ги бе избрало само. Те бяха обикновени и с не много скъпи рамки, но разкриваха триъгълното му личице под русия бретон. Тази вечер малката Лорийн бе облякла най-бледорозовата си рокличка от тюл, носеше още тиарата и каубойските ботуши, които бе успяла да вземе от вилата. Както винаги, на врата ѝ бе сребърната верижка със сърчицето, а вълшебната ѝ пръчка лежеше на масата до нея. Тесоро лежеше в скута ѝ, а Пират — на пода до Жълтото куче. Въпреки банята с дезинфектанти, и двете кучета се почесваха.

Двете деца бяха звездите на шоуто. Всички в хотела знаеха какво се е случило. Те срещаха усмихнати лица, а другите деца се тълпяха около тях и искаха да знаят всички подробности за залавянето на крадците.

Донесоха им нови бутилки шампанско и изстудено „Гаспачо“. В този момент Мак чу, че извикаха името на Бертран. Обърна се да погледне.

Едрата русокоса жена, застанала до масата на Бертран, излъчваше гняв и неодобрение.

Видя как детето скочи на крака и започна да си играе неловко с очилата, да вдига нагоре късите си панталони и дори разля кока-колата си.

— Погледни се само, момче — чу да казва ядосано жената. — Как се осмеляваш да се разхождаш в този вид, след всичкото време, което съм отделила за теб и парите, които съм похарчила за образованието ти? Веднага стани и отиди да опаковаш нещата си. Ще тръгнем рано сутринта.

— Били — каза Мак, — майката на Бертран е тук.

Жълтото куче скочи на крака и застана до Бертран. Пират седеше, наострил уши и очакващ проблеми, а Тесоро нададе онзи вой,

който приличаше на полицейска сирена.

Лорийн стана от стола си и застана до приятеля си. Майка му не приличаше на Круела де Вил. Беше пълничка — подути очи, гърди и устни. Лорийн не разбираше как мършаво дете като Бертран може да бъде неин син. Стисна здраво ръката му.

Били бе вече до масата им, както и Мак.

— Искате да вземете момчето със себе си ли, мадам? — запита Били. Изглеждаше много висок и широкоплещест, истински тексасец с шапката „Стетсън“ на главата.

— А вас какво ви засяга? — запита презрително жената. — Чух за опасността, в която е попаднал синът ми, и дойдох да го защитя и да се уверя, че е добре.

— Малко е късно за това, мадам, нали? — Били направи крачка към нея. — Питам се дали не сте дошли заради наградата. Заради петстотинте хиляди евро?

— Разбира се, чух и за нея. — Гласът ѝ бе пронизителен, студен и високомерен. — И аз чета вестници, нали? И искам да се погрижа парите да бъдат правилно инвестирани. Ще отидем утре при нотариус, който да подпише документите.

— С които, без съмнение, наградата на Бертран ще бъде прехвърлена на вас? — запита Мак. Нямаше нужда да си много проницателен, за да прозреш каква е и какво е намислила.

— Каните се да се възползвате от единайсетгодишно момче — добави Били. — Мисля, че тук има достатъчно хора, които се интересуват искрено от сина ви и са готови да се погрижат това да не стане.

— Всъщност, мадам — добави Мак с ирония, произнасяйки думата „мадам“ по-скоро в негърския ѝ вариант „меъм“, показвайки с това, че не я смята достойна за това обръщение, — мосю Рейно, който даде наградата, внесе парите в тръст под попечителство на името на Бертран. Той лично ще се грижи за интересите на сина ви.

Можеха да се закълнат, че са видели как кръвта на жената кипва. Лицето ѝ стана пурпурночервено, което не бе приятно да се види в тон с платиненорусата ѝ коса.

Хората около другите маси бяха престанали да се хранят и слушаха внимателно. Те всички знаеха историята на Бертран. Говореха за това, че е изоставен от майка си, за неплатената хотелска сметка,

коментираха неугледния му външен вид, старите очила и неподстриганата коса. Бертран се бе превърнал в техния местен герой и нито един от тях не се радваше да го види оставен на милостта на тази бездушна жена, която се наричаше негова майка.

Мадам Оливие, или каквато бе там новата ѝ италианска фамилия, хвърли злобен поглед на Бертран.

— Ти, неблагодарно дете! — изсъска и удари с юмрук по масата толкова силно, че чиниите подскочиха. Жълтото куче изръмжа и показа зъбите си. — Ще реша въпроса утре сутринта. А ти междуременно опакой нещата си. Заминаваме.

— Предполагам, че възнамерявате да платите хотелската сметка, преди да тръгнете — каза Били. — Сумата вероятно е нараснала значително вече.

— Може да бъде платена от парите на Бертран. — Тя изгледа предизвикателно Били. — А и кой сте вие, по дяволите, че се интересувате толкова от сина ми?!

— Не съм ти син — проговори най-сетне Бертран.

В трапезарията настана абсолютна тишина. Замлъкнаха и всички, които бяха настанени във вътрешния двор. Сервитьорите спряха да сервират, готвачите и кухненските помощници кръжаха около отворената врата на кухнята, а Рене стоеше като охрана на входа.

— Аз... Аз съм... н-н-н-ничий с-с-син... — Бертран едва не се задави, толкова силно заекваше.

Лорийн стисна силно ръката му.

— Бертран е мой приятел — каза тя, за да го защити.

Жената я изгледа презрително и каза:

— Още една малка откачена.

Били пристъпи напред и се извиси гневно над нея. Мак го задържа.

— Не можеш да разрешиш нещата по този начин — предупреди го. — Мадам, оставихте сина си тук сам в продължение на два месеца и дори не се свързахте с него. Всъщност го изоставихте, както ще потвърдят в съда всички тук, ако е необходимо. Казаха сте на сина си, че за него няма място в новото ви семейство. Оставихте сметката за хотела неплатена и сте тук сега единствено за да предявите права над трудно спечелената награда на сина си. Нека ви кажа, че Бертран е герой, обаче вие нямате никаква заслуга за това. Той е умен, а вие го

обезкуражавате. Той е момче, което всеки мъж ще бъде горд да нарече свой син, а вие го унижавате.

— И можете да заложите тексаските ми ботуши, че той никога няма да се върне при вас — изръмжа Били.

Ядосана, мадам Оливие се обърна, но само за да се изправи лице в лице с всички мъже, които бяха скочили на крака, готови да защитят момчето. Тя отново се обърна и втренчи поглед в сина си. Вдигна ръка, сякаш искаше да го удари. Пират и Жълтото куче скочиха. Тя улови гневния поглед на Били.

— Ще се върна за теб утре, Бертран. Опаковай нещата си и бъди готов да тръгнем в девет часа сутринта — нареди тя.

Мъжете не помръднаха, когато тя мина покрай тях, обаче погледите им я проследиха до вратата.

Рене вдигна ръка, за да я спре. Подаде ѝ някакви книжа.

— Мадам. Ето сметката ви. Управата на хотела иска да я уредите веднага. — И намигна тайно на Били, който вече я бе платил. Разбира се, мадам Оливие не знаеше това.

Жената погледна цифрата, след това хвърли гневен поглед на Рене.

— Това е прекалено, а и вече казах, че ще плати самият Бертран.

— Страхувам се, че мосю Рейно няма да позволи това. — Рене бе категорична. — Ще очакваме да погасите цялата сума утре, мадам, или ще ви предадем в ръцете на властите.

Мадам Оливие се поколеба, тъй като не бе съвсем сигурна какво означава това. Всъщност Рене също не бе сигурна, но заплахата ѝ звучеше достатъчно убедително.

Мадам Оливие отметна назад дългата си руса коса и тръгна бързо, макар да бе на високи токчета, към вратата, където стояха момчетата пиколо. Жълтото куче я последва, застана в края на стълбите и я загледа как слиза. Доволно, че си е тръгнала, се върна при Бертран.

— Чуй, дете — каза Били на Бертран, — ти каза, че това не е твоята майка. Какво означава това?

— Тя е сестра на майка ми — каза Бертран, най-последно възвърнал способността си да говори. — Когато баща ми почина, а после и майка ми, тя започна да се грижи за мен. Взе всичките пари на баща ми и ми каза да я наричам „майко“.

Били прегърна бащински Бертран през раменете.

— В такъв случай, синко, трябва да видим какво можем да направим по въпроса. Ще разговаряме с мосю Рейно утре сутринта и ще го помолим да ни помогне.

Всички посветиха отново вниманието си на храната.

— По-добре размахай вълшебната си пръчица, малка Лорийн — каза Били с широка усмивка. — И да видим дали тя може да накара желанията ти да се сбъднат.

Кучетата отново се почесваха.

— Бълхи — добави той примирено. — Сигурно вече всички животни в хотела са заразени.

ГЛАВА 85

Лорийн и Бертран се срещнаха на плажа в полунощ, за да отидат до убежището му. Жълтото куче беше с тях. Вървеше с наведена глава, тихо и смълчано. Бертран бе облякъл пелерината си и бе взел бинокъла, а Лорийн, както и преди, бе по тюлена рокличка, плажна хавлия и сандали. Нямахме смисъл да полагат усилия да избягват охраната, защото тя си бе отишла. Дори Лев вече не бе официално дежурен и скоро щеше да си отиде и той. Всички спяха.

Гущерите излизаха от дупките си и ги гледаха с любопитство, макар и предпазливо, уплашени от присъствието на кучето. Обаче то само ги подуши уморено, седна на задните си лапи и ги загледа. Децата мълчаха.

— Бертран? — каза след известно време Лорийн.

— Да?

— Съжалявам. — Искаше да каже повече. Да сподели, че никак не й бе харесал начинът, по който му бе говорила онази жена; как й се бе приискало Жълтото куче да я нападне; и колко се радваше, че това не е истинската му майка. Обаче нямаше нужда. „Съжалявам“ беше достатъчно.

— Благодаря ти. — Бертран разбираше.

Настана тишина. Морето се плискаше в подножието на скалите, щурците пееха, а над главите им прехвъркна нощна птица с шумно пляскане на криле.

— Харесвам баща ти — каза най-после Бертран.

— Знам, че и той те харесва. — Лорийн му хвърли кос поглед. Той седеше с изправен гръб, подпрян на скалата. Изглеждаше различно с новите очила, някак пораснал. И изведнъж на нея й се прииска Бертран никога да не се превърне във възрастен. Искаше всичко да си остане същото. Тя и Бертран, приятели, нощните им срещи и научните експерименти върху човешките взаимоотношения. Или върху роднините, която и да бе правилната дума. Скоро обаче тя щеше да си тръгне от Сен Тропе и от малката стая в „Хотела на мечтите“. Щеше да

напусне това прекрасно място и може би никога нямаше да се върне тук. Хвана ръката му. Не можеше да понесе тази мисъл.

— Бертран? — каза.

— Да?

— Тексас е наистина хубаво място.

Той обърна глава и я изгледа. Стъклата на новите му очила блестяха в мрака.

— Знам.

Тя каза изненадана:

— Но откъде знаеш?

— Виждал съм го много пъти по телевизията.

— О! Да. Каубой. Тексас е известен, предполагам.

Той бе отдръпнал ръката си, обаче тя допря своята до неговата отново. Този път — само един пръст. После се излегна на земята с разперени ръце и втренчи поглед в небето. Нямаше луна. Само два пухкави облака се носеха в безкрая. Запита се дали небето е твърдо и можеш да го докоснеш с ръка. Чудеше се дали майка ѝ е там, зад облаците, и дали я наблюдава.

— Баща ти наистина ли ще ми помогне? — запита Бертран след дълго мълчание.

— Разбира се. Каза, че ще го направи, нали? А татко винаги казва истината. И вълшебникът Рейно ще ти помогне. Сигурна съм.

Бертран много искаше и той да е толкова сигурен. Но бе сигурен единствено в това, че утре сутринта в девет часа неговата „майка“ ще дойде да го вземе. При тази мисъл потръпна и се запита как е могъл да очаква завръщането ѝ през всичките онези седмици на изчезването ѝ. Но тогава още малката Лорийн я нямаше в живота му.

— Можеш да споделиш моята майка с мен — каза неочаквано Лорийн.

Той я гледаше втренчено, изумен. Не искаше да го споменава, но майка ѝ бе мъртва.

Лорийн бе поставила длан на сребърната верижка.

— Не се тревожи, Бертран — каза тя. — Всичко ще бъде наред.

Жълтото куче бе заспало и похъркваше леко. Гущерите се бяха скрили в скалните пукнатини. Въздухът миришеше на море, трева и на още топли от слънцето скали.

И така изведнъж, Бертран изпита увереност, че всичко ще бъде наред.

ГЛАВА 86

Няколко дни по-късно животът отново бе спокоен и Съни най-после бе осъществила мечтата си за ваканция на плажа. Лежеше на пясъка в най-хубавия си нов бански костюм — ябълковозеления, завързан с малки панделки на хълбоците и под гърдите, макар че в момента тя беше без горницето, което изнервяше Мак.

— Виждал си ме гола и преди — каза тя и се обърна по гръб, наслаждавайки се на ласката на слънчевите лъчи.

— Това е различно — отговори Мак и погледна към другите двойки на плажа. Повечето от жените, като Съни, бяха само по бикини, къпеха се във водата, разхождаха децата си там, където вълните се разбиваха, или пък ги подсушаваха с плажни хавлии на сини и бели райета. Те не се струваха реални на Мак, по-скоро му приличаха на жените от картините на Бонар^[1]. Голи женски тела, които излизат от ваната. Само че това тук бе морето, а жените — много по-красиви.

— Виждаш ли, всичко е наред — каза Съни. — Ние сме едно цяло с природата.

— Точно така — каза Мак, но трябваше да признае, че онова, което вижда, му харесва. — Виж, идват Белинда и Сара.

Съни вдигна глава и заслони очи с ръка.

— Здравейте! — извика и им махна.

Белинда беше само по бикини — като Съни — и Мак извърна очи. Подозираше, че Сара е свалила горницето си, макар че в момента бе наметнала риза отгоре. Те се отпуснаха на пясъка до тях. Белинда каза, че умира от жажда, и Мак повика един от сервитьорите, който нямаше нищо против да гледа гърдите на Белинда. Нито тези на Съни. Дали някой от тези французи въобще можеше да откъсне поглед от жените? Само той ли бе способен на това?

— О, не бъди толкова предвзет Мак — Белинда го смушка с лакът в ребрата. — Спомни си, че си в Южна Франция.

— Едва сега започвам да го осъзнавам — отвърна той.

— Наслаждавай се тогава. Като нас.

Мак смени темата.

— Как се чувстваш днес?

Тя сви рамене.

— Добре. Вече преодолявам последиците от случилото се. Казвам си, че това бе най-доброто, което можеше да се случи. Така се справям по-лесно.

— Ти или той, винаги помни това — каза Мак. — Лев го знае.

— Чудесен е този Лев — каза Сара замислено. — Спаси всички ни. Никога няма да забравя как онзи огромен автомобил се сгромоляса в дневната и само един дъх ни делеше от трагичната съдба.

— Аз мислех, че това ще бъде моят дъх — призна Белинда и всички се засмяха.

— Той ще ми липсва. — Сара извърна поглед и започна бързо да закопчава ризата. Знаеше, че животът на Лев е на светлинни години от нейния и че той е мъж, когото никоя жена не би могла да притежава. — Предполагам, че няма да се срещнем никога повече след вечерята днес — добави тъжно.

— Всички виждат Лев единствено когато имат проблеми — каза Съни.

Сервитьорът се върна с питиетата им. Днес сред тях нямаше вино розе. Всички пиеха диетична пепси-кола.

— Липсват ми малката Лорийн и Бертран — каза Белинда, която пиеше със синя сламка. Тонът ѝ бе нехаен, но те разбраха какво иска да каже — че ѝ липсва и Били.

Съни седна. Бутна очилата на върха на главата си и отпи от леденостуденото си питие. То ѝ се отрази толкова добре, колкото и горещите слънчеви лъчи.

— Били отиде с тях в града — каза тя. — И взеха всички кучета за нова баня против бълхи. Децата просто обожават животните.

Телефонът на Мак отново звънеше. Съни повдигна вежди и изпусна дълга въздишка, защото знаеше, че той, разбира се, ще отговори. Винаги го правеше, дори когато бе във ваканция.

Беше Ален Хасаин от Интерпол, който им даде информация за обърканите международни афери с оръжие на Джаспър Лорд. Каза, че ще е необходимо доста време за разрешаването им, а всички банкови сметки на Лорд са замразени и ще трябва да се изчака, докато бъде решено какво да се прави с тях.

Каза, че има и други новини — този път за Крендлер. Мак го изслуша мълчаливо, после възкликна:

— Господи, Ален! Кой е знаел? — Звучеше наистина удивен.

Приключи разговора и предаде информацията за банковите сметки на Джаспър Лорд на Белинда, която просто сви рамене.

— Ако зависеше от мен, всичките тези незаконно придобити пари трябва да се разпределят между семействата на разкъсваните от война и гладуващи държави, за които той не даваше и пукната пара. Аз имам достатъчно средства, вече ви казах, че съм се погрижила да прехвърля бижута и пари в лична сметка в Националната английска банка. Предполагам, че съм ги заслужила. А и това не ме интересува чак толкова. — Имам още новини. — Мак погледна Съни. — Този път относно Крендлер.

— Не ми казвай, че е избягал от затвора!

— Не е. Според мен, двамата с Валенти ще получат доживотни присъди. Полицията е претърсила къщата му в Париж.

Съни каза:

— Спомням си дневната, облицована със зелена ламперия. Заприлича ми на декори от оперна постановка.

— Ламперията е криела тайна стая като онази във „Вилата на Виолет“, само че много по-голяма. Стените ѝ били подсилени със стомана, а входът — защитен от компютърна комбинация. Само Крендлер е знаел как да влезе там и само той е влизал всъщност. Досега.

— Неговата собствена художествена галерия — предположи Съни.

— Бил е изключително придирчив по отношение на изкуството. Държал там само любимите си картини. В среда с контролирана идеална температура, съвършено осветление и всяка една от картините била изложена като скрито бижу зад черни копринени завеси, които се разтваряли с натискане на бутон. Крендлер им се наслаждавал сам, на спокойствие, и без нищо да го разсейва. В онази стая са били само той и мъртвите художници.

Белинда каза отвратена:

— Знаех, че е лош, но не съм осъзнавала, че е дори зловец.

— И не само това. — Мак отново погледна Съни. — Никога няма да познаеш какво друго са намерили там.

— Оперна певица? Иконом? Фалшиви картини?

— Мумифицираните тела на единайсет сиво-кафяви хрътки.

— Господи! — Съни се задави с пепси-колата си.

— Можем само да благодарим на Бога, че това не се е случило с хора — каза Мак. — Макар че всъщност никога няма да разберем колко души е убил за толкова години. Както и да е, накрая славата, която Крендлер така и не успял да постигне приживе, го настигна след смъртта му. Целият Париж говори за него.

— Социопат — каза Сара и потрепери.

— Психопат — поправи я Мак. — Отначало убиват малки животни, а после започват да премахват и хора.

— Хайде да не говорим за това, а за нещо приятно. Като например какво прави Франсоа Рейно за Бертран. — Съни втри още лосион в гърба на Белинда. Дори Сара съблече ризата си, но остави горнището на банския си.

— Рейно наистина се гордее с това момче — каза Мак. — Разбира, че е преживяло много, че е умно и смело и заслужава да му даде шанс в живота. И Рейно е готов да му даде този шанс. Подал е документи за попечителство, което ще дели с Били. Той няма синове. Тайно сподели с мен, че това е начин да замени убития си млад приятел, когото познавал още от дете. Каза, че това е най-малкото, което може да направи. Доставяло му огромно удоволствие да бъде чичо и учител на Бертран.

— Обаче той ще липсва на малката Лорийн — каза Белинда, която лежеше по гръб до Съни и си тананикаше от удоволствие под ласкавите топли лъчи на слънцето. — Знам, знам — каза, когато Сара прошепна предупредително, — само пет минути, които ще са достатъчно да придобия златист оттенък.

— Да, така е — каза Мак. — Но Рейно познава хора по разни високи места. Ще дръпне някои конци, за да ускори нещата, но докато това стане, първо ще получи разрешение Бертран да живее в ранчото на Били. Накрая всичко ще се разреши и жената, която се нарича негова „майка“, няма да има повече права над него.

— О, да — прошепна Съни със затворени очи. — Малката Лорийн много ще се зарадва. Ще учи Бертран как да пасе говеда и да ги прибира в кошарата. И как да язди пони.

— Хм. Обзалагам се, че ще е така. — Белинда имаше замислен вид. Спомни си въпроса на Били дали тя може да язди. — Каква добра идея!

[1] Пиер Бонар (1867–1947) — френски художник, представител на символичната живопис — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 87

Вечерта Мак гледаше как Съни безуспешно се опитва да прикрие насинените си и подпухнали очи. Обаче те изглеждаха все по-зле и накрая тя вдигна отчаяно ръце.

— И сега — какво? — запита. — Франсоа Рейно дава голяма прощална вечеря в „Chez Tetou“, а аз изглеждам ужасно.

Мак въздъхна преувеличено театрално.

— Представи си само, ти изглеждаш ужасно, а там вероятно ще са още Анджелина Джоли, Брад Пит и може би Джони Деп...

— О, престани! — каза Съни раздражено.

— Не, не се шегувам. Наистина.

Той ѝ се присмиваше. Тя се отпусна на леглото и го загледа гневно.

— Те Посещават това място непрекъснато — продължи той.

— Всички филмови звезди и други знаменитости ходят там.

— Само по време на филмовия фестивал.

— О! — Той поклати глава. — Не само. Техните посещения се отразяват в клюкарските рубрики на вестниците.

— Но ти никога не ги четеш! — Тя прокара длани през косата си, благодарна, че лекарите не я бяха отрязали, преди да зашият раната на главата ѝ. Разрезът все още я болеше, но тя определено се чувстваше по-добре.

— Трябва най-после да се науча да не предприемам разследвания сама.

Мак дълго я гледа. Не бе споменала „Вилата на Виолет“ от онзи ден и той се надяваше, че е забравила случилото се. Както и бляскавата и красива певица. Не искаше той да повдига този разговор, за да не я разтревожи. Но сега виждаше, че се налага. Освен това, беше справедливо.

Взе пожълтял плик от чекмеджето на бюрото и ѝ го подаде.

— За теб е — каза, когато срещна въпросителния ѝ поглед. — От Виолет. Намерих го в кутия в тайната стая, скрит под букет изсушени

цветя.

Съни го поднесе към носа си. Погледът ѝ срещна неговия.

— Виолетки „Парма“ — каза.

И той бе предположил така. Съни продължаваше да седи и да държи плика в ръцете си.

— Няма ли да го отвориш? — запита той.

Тя погледна малкия квадратен плик, пожълтял от времето и излъчващ аромата на виолетки, и каза:

— Странно, не съм сигурна, че искам да го отворя. Не ми се струва правилно да надничам в личния живот на друга жена.

Мак седна на леглото до нея.

— Но нали виждаш какво пише на плика?

„За онези, които може би се интересуват“ бе написано с малки, извити като паяжини, букви, избелели до светлосиво, в какъвто цвят бе издържан будоарът на Виолет — копринените завеси на леглото ѝ, кадифето на стола ѝ и странното малко бюро, изработено от дървени отломки, изхвърлени от морето. Вероятно бе седяла зад него, когато бе писала това.

— Ти се интересуваш искрено от съдбата ѝ — каза Мак. — Мисля, че тя щеше да го разбере, ако беше жива.

— Да. Да, така е.

Съни прокара палец под буквата „В“. Хартията бе изсъхнала с годините и пликът се отвори лесно. Извади сгънатите листове. Те бяха като онези, които все още бяха прибрани в чекмеджето на бюрото на Виолет, обаче тези бяха изпълнени с дребния ѝ почерк. Съни предположи, че тя не е била добре образована, тъй като бе израснала в сиропиталище. Вероятно бе научила само онова, което бе видяла като момиче по улиците и на сцените в Париж. Виолет бе жената, която светът бе направил от нея.

Съни приглади страниците и започна да чете. Мак я наблюдаваше мълчаливо. Надяваше се тя да не се разтревожи прекалено силно.

„За онези, които може би се интересуват, започваше Виолет.

Вярвам, че този е правилният начин да се подхване признание от такъв вид, макар да се съмнявам, че е останал някой, който да се

интересува. С изключение на котките ми, разбира се, тези малки разбойници, които гонят мишките, плашат местните лоши кучета и спят на леглото ми. И шестте. Казвам си, че поне ми дават топлина нощем сега, когато в живота ми вече няма мъж.

Понякога, докато седя на терасата на къщата, която построих сама, и държа в ръка чаша евтино вино, защото вече не мога да си позволя шампанското, което някога сервирах толкова щедро на приятелите си, се питам дали съм нещастна.

Нещастна ли съм? Мисля, че може би съм се възстановила от «нещастиято» си и сега просто съществувам. Чувствата принадлежат изцяло на миналото. Славата си е отишла, както и красотата, която хората виждаха в мен, макар аз винаги да съм смятала, че тя е илюзия. Аз бях просто жизнена жена, която пееше достатъчно добре и беше достатъчно сексапилна, за да накара мъжете да повярват, че я обичат. Някои от тях наистина ме обичаха. А аз се наслаждавах на повечето от тях. Сега бижутата са само избелели спомени, както и онези, които ми ги подаряваха, защото за мен бе гордост да знам, че не съм си купила сама нито едно бижу.

Бях жена, която има всичко, дори парфюм на свое име, приготвен специално за мен. Все още долавям аромата му и сега, докато си седя тук — този нежен и чувствен парфюм, който оставя спомена за мен дори в празна стая.

Дрехите бяха моята слабост, а сега, погледнете ме, в моите стари рокли от шифон с марката на «Шанел» и дългите кадифени одежди в средновековен стил, превърнали се в одеяло от котешки косми. Някога обаче бях секси. Трябва да го призная. И това накрая доведе до падението ми.

Представете си го, ако можете. Вие, които се интересувате. Хубаво момиче, прекалено високо за своите петнайсет години, дълга и гъста коса като пламък, избягало от затвора на сиропиталището, със смели очи, които крият неговата несигурност. Представете си колко пъти е трябвало да почисти коритата след пране, колко е тежък прътът, с който е трябвало да бърка тези дрехи във врялата вода за изваряване, как парата е наранявала нежната кожа на ръцете му. О, знам, знам, това ви звучи като някоя от мелодрамите, в които участвах по сцените на Франция, Испания и Германия. Но, да, разбира се, всичко започна в Германия.

Прескочете малко напред във времето и си представете онова избягало от тежобата на тежката работа в сиропиталището момиче сега да владее сцените на Париж, полуголо и обсипано с мъниста и блестящи нанизки изкуствени перли и диаманти около врата. Това бе младата Виолет, чиито ръце бяха още груби от прането, но намазани с бяла пудра, която да прикрива този факт.

Представете си, ако можете, най-елегантния мъж, който сте виждали. Висок, безупречно облечен, с пригладена назад черна коса, слабо и чувствено лице със светлосини очи, които приковаваха моите. И толкова богат, че дори няма да повярвате.

Този мъж бе моят първи любовник. Сега мисля, че винаги съм го обичала, макар че след него имаше и други, разбира се. Не обаче толкова много, колкото приказват хората. Подбирах внимателно връзките си и никога не спях с някого за пари, макар и мъжете да ме затрупваха със скъпи подаръци. Все пак аз бях звезда, бях известна и богатството ми се полагаше по право. Истински се наслаждавах на сценичното си прозвище — Виолетката.

Друг германец, Курт фон Мюлер, влезе в живота ми, когато бях на трийсет и шест. Той бе едва на двацет. О, всички говореха, естествено, но ние не обръщаме внимание. Той имаше такъв талант, този млад Курт! Много по-голям, отколкото бе необходим да аккомпанира на сцената на някоя мюзикхол звезда, обаче бе скъсал връзките си със семейството си. Можеше да разчита единствено на мен. Онези години бяха щастливи. После дойде войната.

Курт беше германец. Аз — францужойка. Той бе мобилизиран и облече нацистка униформа. Не можете да си представите как мразех да го виждам в онази униформа и с лъскавите ботуши. Накрая, когато военните действия стигнаха и до Ривиерата, се преместих да живея в Париж. Курт също бе там, работеше за онзи луд Гьоринг. Разследваше историята на онези произведения на изкуството, които Гьоринг крадеше от френския народ, за да украсяват собствения му замък — храм, посветен на съпругата му.

След известно време Курт ми призна, че е шпионин. Предаваше информация на французите и животът му бе в непрекъсната опасност. Трябваше да прекъсне връзките си с Гьоринг, да избяга от него, защото той започваше да става подозрителен. Моят любим имаше нужда от фасада, зад която да се скрие. Имаше нужда от мен.

Той имаше план. Аз щях да изляза на сцената и да пея за нацистите, да ги забавлявам, да вечерям с тях. Наричаха това «fraternize». Щях да твърдя, че младият Курт ми е необходим като талант, който да акомпанира изпълненията ми. Та нали това бе работата му отпреди войната, а и как бих могла да се справя без него сега?

Славата ми бе такава, че подобно поведение ми бе не само разрешено, но и одобрено. И още веднъж целият град заговори за мен. А Курт имаше своето прикритие.

Може би се питате защо съм го направила? Да поставя живота си в опасност заради младия си любовник, макар и толкова чаровен? Та нали той все пак бе «врагът», а имаше още толкова много мъже...

Любовниците идват и си отиват, но в нашата връзка имаше нещо повече.

Спомняте ли си момичето, което работеше в пералното помещение на сиропиталището преди толкова много години? Аз със сигурност го помня. Никога не съм го забравяла. Нито първия си любовник — красивия и очарователен барон Вилхелм Аугуст фон Мюлер, който ме съблазни, на което аз не се противопоставих, защото по онова време вярвах, че любовта ни е истинска. И все още го вярвам. И когато, година по-късно, нашият син се роди и бе кръстен на баща си, Курт Вилхелм Аугуст фон Мюлер, моят любовник каза, че е признал изневярата на съпругата си. Като него, тя бе доста възрастна, но дори и в младостта си не е можела да има деца. Имаха нужда от наследник, а аз, с моето безперспективно бъдеще, им дадох с радост детето си. Вярвах, че така ще му осигуря по-добър живот. И все още го вярвам.

Може би ще ме наречете коравосърдечна? Не ме съдете прибързано или прекалено строго. Дадох с любов подаръка си на мъжа, когото обичах. Освен това, синът ми бе и негово дете.

И така, той бе заловен в онези по-късни години, когато подозрението падна върху моя син и той избяга на юг към Лион, където се надяваше да се свърже със Съпротивата и да убеди членовете ѝ, че не само е наполовина французин, но е и на тяхна страна. Само след няколко дни бе обесен от нацистите на градския площад като пример за онова, което ще се случи с немските офицери, предали страната си.

Аз останах, смазана от мъка, в дома си в Париж. Сама, за първи път от толкова много години. Дори камериерката ми ме бе напуснала. Краят на враждебността дойде прекалено късно за моето любимо момче и си спомням съвсем ясно как стоях на някоя парижка улица и гледах красивите и млади американски войници, заболи цветя в шлемовете си, как виках радостно и махах с ръка.

Арестуваха ме след няколко дни и ме обвиниха в сътрудничество с врага. Избрах да защитя името на сина си и да не им разкажа историята, да не накърнявам паметта на Курт, като призная, че е «копеле».

Отрязаха косата ми в затвора. Моята разкошна червена коса, която всъщност бе единственото, което можеше да се нарече красиво в мен. Унижението ми бе пълно и аз чаках, не особено смирено, да бъда изправена пред съда. Приветствах мисълта за смъртта, която бе добра алтернатива на ада, в който се намирах.

Вината бе моя, разбира се. Но аз съм твърдоглава жена, винаги съм била такава. Бих могла да опозоря себе си, но не и сина си. Странно, имаше хора, които си спомниха за мен и проявиха достатъчно загриженост да използват връзките си, за да ме освободят. Никога не запитах кой и защо го е направил. Просто сложих шапката на голата си глава и се върнах в истинския си дом.

Бях открила старата и порутена сграда, някога част от манастир, която стоеше на зеления хълм и гледаше към Средиземно море и в която преди години се бях влюбила страстно. Купих я незабавно, макар тогава да нямах пари да строя. Когато най-после спечелих достатъчно, тя се превърна в дома на моите мечти и мястото, където канех приятелите, враговете и съперниците си. Цялото общество се събираше там.

О, как обичах тази къща. Дори сега, когато съм сама и всичко е порутено и покрито с прах. Как бих искала отново да видя къщата в нейното великолепие. Такава, каквато е изобразена на картината на стената — пълна със смях, детето в басейна, приятелите ми, които пият коктейли, а аз — отпусната в шезлонга, да гледам и да слушам.

Но всичко това е вече минало. А аз съм прекалено уморена и стара. Искам да съм някъде другаде, по-близо до талантливия млад мъж, който се отказа от семейството си и от бляскавата кариера, за да открие отново майка си. Как ми се иска сега да не го бе правил, макар

че, ако трябва да бъде искрена, крайният резултат най-вероятно щеше да е същият и той щеше да загине във войната.

Но нещата са винаги такива, каквито са.

Обожавам вилата, която носи името ми. Тя носи също така отпечатъка на личността ми, на живота ми и дори на парфюма ми. Обичам и любимите си котки, които ми правят компания през всичките тези години.

Обичах и живота си. И всичко, което той ми донесе. А сега е време да си вървя.

И така, за тези от вас, които ще дойдат по-късно и може би дори ще се интересуват от мен, оставям това писмо, така че може би някога, някъде, някой да научи истината. И да пожелае доброто на Виолетката.“

Съни вдигна поглед от писмото. Мак я гледаше.

— Трябва сам да го прочетеш — каза тя и му подаде листовете.

Излезе на терасата и вятърът разроши косата ѝ. Виждаше гледката, която се е разкривала и пред Виолет, докато е писала писмото — последното в живота ѝ. Изведнъж ѝ стана студено.

Когато Мак най-после отиде при нея, тя се сгуши в прегръдките му.

— Какво е направила според теб? — запита Съни с тъга.

— Може би е по-добре да не си задаваме въпросите какво и как. Сега поне знаем защо.

— Тя е била прекрасна жена, Мак, толкова истинска, искрена, смела и уязвима.

— Така е — съгласи се той. — А сега, мисля, трябва да направим онова, което и тя би пожелала, ако беше тук. Прочетохме съобщението, което се е надявала някой да намери и разбере. А сега трябва да го скъсаме на тънки ленти и да оставим вятъра да го отнесе.

— Виолет няма да се сърди, нали? — запита Съни.

ГЛАВА 88

Трябваше да се срещнат с останалите пострадали от измамата за голямата прощална вечеря, която Франсоа Рейно щеше да даде в ресторанта „Tetou“ в залива Хуан. Съни беше облякла най-хубавата си рокля — кремава, с щамповани червени, розови и пурпурни цветя, с ниско изрязано деколте във формата на буквата V, стегната в талията с плетен колан, който завършваше с мъниста. Беше обула велурени пурпурни сандали с високи токчета, на устните си бе положила любимото си яркочервено червило „Диор“, а в чантата ѝ бе скрита петдесетдоларовата банкнота, която винаги носеше със себе си за спешни случаи. Все пак, едно момиче никога не знае кога ще има нужда от такси... Вчеса набързо косата си и ето, че бе готова.

Мак си помисли, че е много красива, неговото златно момиче, въпреки двете насинени очи. Обаче имаха работа, която трябваше да свършат преди партито.

Отидоха до мястото, където малко бистро поточе се вливаше в морето точно под вилата. Там нямаше пясъчно заливче, пред тях се разстиляше аквамариненото небе, по-светло, където вълните се разбиваха в брега. Съни знаеше, че Виолет щеше да избере това красиво земно кътче.

Събу сандалите си и като се държаха за ръце, двамата с Мак закрачиха по пътеката. Спряха в края ѝ и загледаха водата. После Съни вдигна нагоре копринените поли на роклята си и влезе във водата.

Накъса писмото на малки късчета и ги пусна да плават в синята вода, за да станат като самата Виолет отново част от природните стихии.

— Хубаво е, нали? — запита тя и погледна Мак.

— Да, бейби — съгласи се той тихо.

По обратния път минаха покрай вилата, в която Съни бе пристигнала сама преди две седмици за една луксозна ваканция, която се бе превърнала в разрешаването на различни загадки. Мястото все още я привличаше.

— Трябва да надникна за последен път — каза.

Мак слезе от колата и отвори портата. Тя проскърца и се залюля на ръждясалите панти. Двамата закрачиха заедно по покритата с чакъл пътека, спряха се да погледнат моравата, обсипана с лайка, празния занемарен басейн и брезите, чиито листа се развяваха на бриза. Щурците пееха в бугенвилияте, а по камъните на терасата изпълзля змия.

Съни потрепери, защото си спомни какво се е случило с Ева. Не изпита нужда да влезе вътре. С това бе свършено.

Масата от ковано желязо и двата стола бяха все още на терасата пред будоара на Виолет, зелените щори бяха спуснати. Една от тях се люлееше леко. Вечерното слънце огряваше празните прозорци.

Нима ароматът, който се долавяше във въздуха, беше на виолетки? А това в прозореца бледа сянка ли беше?

Може би усещаха просто мириса на жасмина. А сянката бе просто фигура, изтъкана от праха и паяжините, отразяващи слънцето. Може би, може би...

— Довиждане, Виолет — прошепна Съни. — Мен ме интересуваше. Наистина.

Върна се при Мак. Затвори портата на „Вилата на Виолет“ за последен път и двамата се върнаха в „Хотела на мечтите“.

ГЛАВА 89

Яхтата на Рейно, „Белисима“, бе достатъчно голяма да предизвика сензация, когато най-после се появи в Сен Тропе. Екипажът ѝ, облечен в тениски на райета, бе изпратен да вземе тях и багажа им.

Яхтата бе прекалено голяма, за да влезе в пристанището, и бе пуснала котва близо до брега. Блестеше на залязващото слънце, красив плавателен съд, който Рейно често наричаше свой дом. С него трябваше да прекосят залива Голф Хуан и да стигнат до известния ресторант Chez Tetou, който Рейно бе избрал за прощалната им вечеря.

Всички, освен Мак и Съни, щяха да си тръгнат на следващата сутрин. Тази вечер щяха да празнуват и едновременно с това да тъгуват, защото щяха да се разделят с новите си приятели, с които бяха преживели толкова много. Щяха да оставят Бертран тук.

Жените се бяха облекли според случая. Сара в тоалет с марката „Кавали“ и зелените сандали с високи токчета; Белинда в червената рокля, която прилягаше плътно по тялото ѝ; и Съни в бялата като слонова кост копринена рокля с цветя и плетен колан. Малката Лорийн, разбира се, беше в рокличка от тюл — оранжева този път. Каза, че е нервна заради излизането в морето и иска да е сигурна, че на всяка цена ще бъде забелязана.

Беше взела вълшебната си пръчица и не се отделяше от Бертран. Дватамата стояха до перилата, изложени на пръските, които падаха върху косите им. Белинда бе подстригала малката Лорийн и сега косата ѝ се разпиляваше красиво по раменете. Тя бе обула каубойските ботуши и мърдаше пръстчета в тях, защото ѝ бе прекалено горещо въпреки морския бриз. Разбира се, сега знаеше, че трябваше да ги събуе, преди да стъпи на борда на яхтата.

— Радвам се, че Белинда ще дойде в Тексас с теб — каза Бертран високо, за да надвика рева на мотора.

Лорийн кимна.

— Аз също. Обеща отново да ме подстриже, когато стане нужда. Мисля, че татко е влюбен в нея.

Бертран изглеждаше разтревожен, защото знаеше какви са чувствата на Лорийн към паметта на майка ѝ.

— А това добре ли е? — запита.

Тя му хвърли тъжен поглед.

— Разбира се, че е добре. Има само едно, което бих желала повече. — Стисна здраво вълшебната си пръчица и втренчи поглед в магическата ѝ звезда.

Нямаше нужда Бертран да пита какво е то. Знаеше, че малката Лорийн иска да е с нея в ранчото. Той искаше същото, обаче жената, която се наричаше негова „майка“, продължаваше да предявява права над него и случаят щеше да се разреши в съда.

— Пристигнахме! — извика морякът в раираната тениска и всички се скупчиха в края на стълбата на огромната яхта.

Рейно ги чакаше там, за да ги поздрави. Щяха да прекарат нощта като гости на яхтата му, преди всеки да хване своя самолет на следващия ден.

Каютите бяха луксозни, издържани в синьо и бяло като вила „Амбасадор“. Обаче тук нямаше същата показна — и грозна ламперия като на яхтата на Валенти. Сервираха коктейли и лимонада на палубата, а носът пореше водите като добре наточен нож.

Били бе дискретен и не държеше Белинда за ръка, макар много да му се искаше. Тя бе босонога и се подпираше на перилата. Сама. Той улови погледа ѝ и си размениха усмивки, които имаха своето скрито значение. Той много искаше да знае какво е нейното послание. Любовта се бе върнала в живота на Били и той се страхуваше да не я изгуби отново.

Сара седеше до Нейт и гребваше от хайвера, който опитваше за първи път в живота си. Дори изказа на глас учудването си от превъзходния му вкус.

— Харесва ми, че откриваш нови неща — каза Нейт. — И че признаваш това. Повечето от жените, които познавам, биха се държали така, сякаш са закърмени с хайвер.

— Наслаждавам се на живота, преди отново да стана сервитьорка.

— Сериозно ли говориш?

Тя срещна погледа му.

— Може би — каза с усмивка.

Нейт се надяваше, че тя ще реши да работи в „Мулен дьо Юбер“. Започваше да мисли, че новата му къща няма да е същата без нейното присъствие. И, освен това, тя изглеждаше така привлекателна тази вечер с вдигната на тила коса и дългия бретон — прическа, която най-после му позволи да види красивото ѝ лице. Това също дължаха на Белинда, която бе истински магьосник с ножиците. Тя се бе погрижила и за косата на Нейт. Сега тя бе подстригана толкова ниско и само на върха бяха останали няколко по-дълги косъма. Изглеждаше като съвсем различен мъж, с изключение, разбира се, на светлосиньото сако „Брукс Брадърс“. Той все още не се бе преобразил напълно.

Сара улови погледа на Лев. Той ѝ намигна и се усмихна горчиво. Сара въздъхна и извърна поглед. Надяваше се той да поддържа връзка с нея, но в същото време силно се съмняваше.

— Пристигнахме! — извика Рейно, когато яхтата пусна котва близо до брега и двигателят бе изгасен.

Малкият градец Валюрис блестеше в подножието на хълмовете зад залива Голф Хуан. Рейно им каза, че някога било студиото на Пикасо, а сега има няколко музея, посветени на неговото изкуство.

Ресторантът „Chez Tetou“ в началото на ХХ век бил малко кафене на плажа, собственост на местен рибар, което ставало все по-известно през годините. Заведението било разширено и боядисано в бяло с черни ивици в края. То бе елегантно по свой собствен начин, семпло. Бе уютно, огромните му прозорци се отваряха към плажа. Тук сервираха най-добре приготвената и най-прясната риба в града. Хората идваха от целия свят, за да опитат известната рибена чорба с много подправки.

Собственици бяха потомците на онзи рибар, а Франсоа Рейно бе посрещнат като стар приятел. Бяха им запазили дълга маса до прозореца, чашите им напълниха с любимото им розе „Шато Минюти Л'Обсерватоар“.

Сара никога преди не бе опитвала рибена чорба, както и Били, и Мак.

— Предполагам, че трябва да я опитаме — каза Сара, готова на всичко.

— Ние също — прошепна Бертран на Лорийн.

Тя изглеждаше изпълнена със съмнения.

— Какво ще кажеш за спагети? — прошепна в отговор.

Той поклати глава.

— Тук не приготвят макаронени изделия.

Очите ѝ станаха кръгли от изумление.

— А пържени картофи?

Той отново поклати глава.

Лорийн се облегна назад и притихна.

— Добре тогава. Ще взема рибена чорба — каза смело. Не бе много сигурна какво е това ястие, но въпреки това се реши. Единствено Съни поръча *sole meuniere*.

Лорийн не беше гладна. Мислеше за това, че на сутринта щеше да се раздели с Бертран. Искаше да го хване за ръката, но се страхуваше, че другите ще ѝ се присмоят, ако видят.

На съседната маса също сервираха рибена чорба. Лорийн хвърли поглед, преглътна мъчително и отпи глътка вода.

— Бертран — прошепна.

— Oui?

— Не мисля, че бих могла да хапна от чорбата.

Неговото силно пребледняло лице издаваше собствения му страх.

— И аз — прошепна в отговор.

Белинда дочу разговора им и поръча омари за тях.

— Забелязах, че за десерт има пасти с ягоди и малини — каза.

Рейно почука с вилицата си по чашата си с вино, за да привлече вниманието.

— Дами и господа! — Усмихна им се. — Или мога да ви наричам просто приятели? За мен е истинско щастие да ви срещна тук, в Южна Франция, в едно от най-чудесните земни кътчета, Сен Тропе. В живота невинаги е лесно, но след нещастията идва ред на щастията. Особено за мен, защото сега съм в необичайното положение да имам деца. — Постави длан върху крехкото рамо на Бертран. — Въпреки че френско момче като него не дава и пукната пара за рибената чорба — добави със смях. — Значение има само това, че можем да споделим един с друг тази прекрасна вечер, преди всеки от вас да поеме по пътя си. Сигурен съм обаче, че ще се срещнем отново. Имам новина за вас. — Извади лист хартия от джоба на сакото си, разгъна го и го вдигна да го

видят. — Официално разрешение Бертран Оливие да пътува до Съединените щати под попечителството на Били Башфорд. Утре сутринта ще му бъде издаден задграничен паспорт. Ще имаме нужда от снимка, разбира се.

Били се изправи и застана зад стола на Бертран. Стисна момчето за рамото. Бе прекалено изпълнен с чувства, за да говори. Ако бе оставил Бертран тук, щеше да получи още една пукнатина във вече разбитото си сърце. А сега не знаеше дали да плаче, или да се смее. И погледна дъщеря си.

Лорийн със сигурност не плачеше. Стискаше здраво ръката на Бертран и се усмихваше лъчезарно. Били не помнеше кога за последен път е видял момиченцето си толкова щастливо.

Бертран отпусна глава върху ръката на Били. Мечтата му се бе сбъднала и сега той имаше свое място. Питаше се дали Лорийн вече е размахала вълшебната си пръчица. Сега бе сигурен, че го е направила. Наистина.

Радостта се разля около масата като желе върху сандвич с фъстъчено масло. На всички лица грееха усмивки. Поднесоха им рибената чорба и дори малката Лорийн я опита и каза, че е „почти добра“. Всъщност тя бе превъзходна, както и омарите, които двамата с Бертран изгълтаха толкова бързо, че трябваше да изчакат и останалите да свършат вечерята си. Както винаги, Лорийн нетърпеливо се питаше защо възрастните се хранят толкова дълго, докато тя самата няма търпение за десерта. Надяваше се да има не само пасти, но и сладолед.

— Бертран? — прошепна.

Той въздъхна раздражено и каза на английски:

— Какво?

— Ще те науча да яздиш, ако искаш.

Лицето му грейна.

— Добре — съгласи се.

Съни се усмихваше и гледаше пострадалите от измамата, запътили се към своя нов живот.

— Сега сме само двамата — прошепна на Мак. — И ни остава още цяла седмица в Сен Тропе.

Мак погледна в красивите ѝ очи.

— Цяла седмица — съгласи се.

— Сами най-после — въздъхна тя щастливо.

— И кучетата, разбира се — добави Мак.

ЕПИЛОГ

Две седмици по-късно

Мак седеше на верандата на къщата си в Малибу, вдигнал крака върху перилата, и наблюдаваше разбиващите се вълни на Тихия океан. Съни току-що бе дошла при него и бе донесла пица. Имаха още и бутилка добро калифорнийско червено вино, поставено на металната масичка между тях. Пират стоеше на обичайното си място, проврял глава между пръчките на перилата, оглеждайки плажа за нещо, което да гони — например пеликан или чайка. Съни седеше на стария метален шезлонг „Уол Март“. От три години молеше Мак да го замени с друг, но без резултат. Тесоро лежеше в скута ѝ, а тя ѝ подаваше хапка от пицата. Здрачът около тях се сгъстяваше.

Мак гледаше щастливо малкото си семейство, блестящия в зелено океан и редицата светлинки, които опасваха дългия залив. Беше свикнал с гледката, но въпреки това тя винаги бе вълшебна за него. Той обичаше Малибу.

— Чудесна ваканция — каза Съни между хапките пица и глътките вино.

— Да, страхотна — съгласи се Мак, без да откъсва поглед от нея.

Тя потрепери, защото нощният бриз бе хладен. Влезе вътре и се върна с дънкова риза. Поднесе я към лицето си и вдъхна неговата мъжка миризма.

— Защо мъжките ризи винаги миришат толкова хубаво! — запита и наметна раменете си.

Телефонът звънна.

Погледите им се срещнаха. Тишината помежду им изпълваше въздуха с напрежение. Телефонът звънна отново.

— Не отговаряй — помоли Съни.

Мак се поколеба, ръката му закръжи над аппарата. Просто не можеше да остави телефона да звъни, макар да знаеше, че вероятно предвещава нови проблеми.

Съни въртеше неспокойно красивия си годежен пръстен с розовия диамант. Знаеше, че ако Мак отговори, това ще означава нова работа и нови загадки. А тя се бе надявала, че скоро ще намерят време да се оженят и дори може би да се върнат в прекрасния Сен Тропе за медения си месец. И ще прекарат времето си така, както тя имаше намерение, преди да се появят другите пострадали от измамата и да променят ваканцията им. Ако само Мак успееше да се сдържи и не отговореше на обаждането.

Но Мак си бе Мак. Усмихна се и отговори. Както винаги.

ПОСТ ЕПИЛОГ

„Вилата на Виолет“ бе продадена на млада френска двойка с пет малки деца. Старата вила щеше да бъде напълно съборена и да бъде построена нова, която да бъде удобна за такова голямо и щастливо семейство. Щеше да остане аркадата, която напомняше за някогашния манастир, който първи бе гледал морето от зеления хълм. Както и името, което щеше винаги да напомня за звездата на бляскавата Виолет.

Картината на Пикасо, която се намираше на борда на яхтата на Валенти и му бе дадена като заплащане от Крендлер, се оказа фалшификация. Крендлер го бе изиграл. И двамата бяха в затвора и очакваха доживотна присъда.

Мак и Съни все още са влюбени и сгодени. Мислят да сключат брак следващото лято в стара църква в английската провинция. Съни знаеше точното място. Е, поне засега планът ѝ бе такъв. Само да можеше да научи Мак да не отговаря на звъна на телефона...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.